

Giới thiệu Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc

Khi đọc truyện Cuộc đời thật hạnh phúc của tác giả Giáo Giáo, dường như bản thân ta đang chìm trong vở kịch cuộc đời mệnh manh, tình thân và tình yêu, những lời tự thuật và lời thoại của nhân vật đôi khi rất khó phân biệt. Các nhân vật và tình tiết trong truyện được xây dựng muôn màu muôn vẻ, câu chuyện được tô vẽ thành bức tranh ngôn tình hiện đại thật đẹp khiến độc giả không thể không thờ phào nhẹ nhõm. Hoang mang của anh, lo được lo mất của cô thực ra cũng chỉ là kinh nghiệm mà tình yêu dành cho mỗi người mà thôi. Ở chương cuối của truyện hot này, họ đã cùng nhau vượt qua tất cả, vẫn còn vương vấn những ngày tháng sau này có thể yên ổn ở bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mạnh Đề (1)

Tối tháng chín, cơn mưa mùa thu vừa tạnh khiến không khí có phần lạnh lẽo. Bầu trời đen thẫm như mực tàu, hết như một bức màn che sân khấu long lầy, xa xa là khu giảng đường với đèn đuốc sáng trưng, nổi bật trong màn đêm, từng ô cửa kính phản chiếu ánh đèn, nhìn từ xa chúng hết như những viên đá lấp lánh được đính trên bức màn che sân khấu long lầy kia, rực rỡ và xinh đẹp, hết như một sợi dây chuyền ngọc trai. Hơi ẩm thổi vào một phòng học nằm ở đuôi cầu thang tầng ba, hòa quyện một cách kỳ diệu với hơi thở của hơn hai trăm con người; trong phòng học hơi ồn bởi tiếng nói, tiếng hít thở, tiếng giờ sách sột soạt đã kết hợp thành hương vị và bầu không khí cơ bản nhất của một lớp học.

Phòng học lớn có sức chứa ba trăm người gần như đã chật kín, đầu người nối tiếp nhau tựa như không thể tìm ra một khoảng không. Đối với giờ học tự chọn có tên là “Thường thức văn học hiện đại” này mà nói, sĩ số sinh viên lên lớp quá cao này cũng có thể khiến người ta sợ hãi.

So với các sinh viên đang nhiệt huyết dâng trào bên cạnh, cô nữ sinh Mạnh Đề khoa Toán năm thứ tư lại vô cùng bình thản nằm bò lên bàn một cách uể oải. Tuy là học kỳ mới mới vừa bắt đầu được hai tuần nhưng với một người chăm chỉ như cô dĩ nhiên sẽ không cảm thấy khoảng thời gian này nhàn hạ, đêm qua sau khi đã làm xong bài tập, cô quyết định mở quyển tiểu thuyết mới mua ra đọc, một loáng đã ba tiếng trôi qua, đến tận hai giờ sáng mới ngủ. Đương nhiên không cần nói nhiều cũng biết, cả ngày hôm nay cô đều gả gặt buồn ngủ, chịu đựng cả ngày trời cứ tưởng sẽ được về ngủ bù nào ngờ lại bị cô bạn cùng lớp kèm cùng phòng Vương Hy Như sống chết kéo đến học giờ tự chọn.

Cô ấy dùng ánh mắt “Con người của cậu đúng thật khiến người ta điên lên” nhìn cô, sau đó vỗ nhẹ má cô, dùng giọng nói tuy nghiêm khắc nhưng chỉ có người bên cạnh mới nghe thấy mắng mỏ cô: “Ngủ gì mà ngủ! Dậy mau! Không phải bình thường cậu luôn rất chăm chỉ sao!”

Mạnh Đề vẫn gác đầu lên cánh tay, chỉ nghiêng mặt sang bên phải chín mươi độ, ỉu xìu nói: “Không phải người ta vẫn đi học sao? Phá hỏng giấc mơ đẹp của người khác là hành vi vô đạo đức. Thầy giáo vào lớp thì gọi tớ dậy...”

Cánh tay của Vương Hy Như từ trạng thái quán quân cổ bạn chuyển sang véo má bạn, dùng lực thật mạnh đẩy đầu cô vuông góc với bảng đen, hướng thẳng lên bục giảng rồi nói tiếp: “Vào lớp rồi! Cũng đã điểm danh xong hết rồi. Trên bục giảng có một ông thầy giáo đẹp trai nhường kia mà cậu vẫn còn ngủ được. Thầy ấy lờm cậu thế mà một chút cảm giác cậu cũng không có sao? Đúng là hết nói rồi!”

Thời gian đúng là trôi nhanh như ngựa phi, cô mới vừa úp xuống mặt bàn ngủ có vài phút, ấy vậy mà đã vào lớp mất rồi. Mạnh Đề hơi dụi mắt, lập tức ngồi thẳng lưng, tư thế được thay đổi sang kiểu “tiêu chuẩn ngồi nghiêm chỉnh nhất”. Tuy nói đây chỉ là môn học tự chọn rầu rĩa không quan trọng, nhưng dù sao căn phòng này cũng là giảng đường bậc thang, ngồi ở vị trí bàn thứ năm trung tâm lớp học mà ngủ gật đương nhiên sẽ khiến người khác chú ý. Chịu sự ảnh hưởng khá mạnh mẽ của hai chữ “gia giáo”, quan điểm “tôn sư trọng đạo” đã ngấm vào xương tủy, Mạnh Đề học tập các môn học trong trường đại học với một thái độ cực kỳ đặc biệt: nếu không thể đến lớp thì thôi, nhưng đã ngồi trong giảng đường thì sẽ chăm chú nghe giảng.

Không quá bất ngờ khi trước bàn giáo viên là một người mặc áo trắng quần đen, ngũ quan như tạc, dáng người cao ráo, cân đối giống như một anh chàng siêu mẫu trẻ tuổi nào đó đang đứng thẳng, anh đứng rất thẳng, giọng nói trầm trầm cuốn hút đọc như đã thuộc lâu lâu:

“Dựa theo quan điểm của các nhà nghiên cứu văn học hiện đại, những năm hai mươi của thế kỷ hai mươi là giai đoạn phát triển nhất. Khi trào lưu Văn hóa mới xuất hiện, các tập truyện ngắn của Lỗ Tấn là “Gào thét”, “Bàng hoàng” và tập thơ “Nữ thần” của Quách Mạt Nhược được xuất bản. Những tác phẩm này trở thành nền móng của nền văn học hiện đại, và Lỗ Tấn, Quách Mạt Nhược đã trở thành người đặt nền móng cho văn học hiện đại...”

Anh cầm trong tay một quyển sách giáo khoa rất dày, hai phần ba thời gian nhìn sách, còn lại một phần ba thời gian là nhìn xuống lớp học, Mạnh Đề đan tay trước mặt, cô thấy khi anh nhìn xuống dưới, con người trong veo của anh cũng sẽ lướt đi trên người cô, sâu thẳm như biển cả, ánh sáng hiện lên khi chuyển điểm nhìn lộ ra một vẻ gì đó thật tinh tường, nhưng lại tế nhị đến mức không thấy dấu vết, tựa như có một ảo giác rằng trong mắt anh chỉ có một mình mình mà thôi.

“Tớ cá là thầy ấy đang nhìn cậu.” Vương Hy Như nhân cơ hội thì thào, “Chính là ánh mắt này, khi cậu ngủ gật thầy đã nhìn cậu mấy lần đấy. Có lẽ là giảng viên trẻ tuổi, da mặt mỏng nên mới không gọi cậu dậy.”

“Sao bây giờ cậu mới gọi tớ dậy?”

Vương Hy Như xoa xoa cằm, “Tớ huyếch cậu hai lần mà cậu có chịu dậy đâu.”

Mạnh Đề thực ra đã miễn dịch với những người đẹp trai xinh gái từ lâu nhưng dù có kiểm chế mức nào đi nữa thì về ngạc nhiên vẫn bất giác lộ ra. Nghiêng đầu sang thì thầm hỏi: “Thầy ấy tên gì vậy? Trong khoa Văn còn có một ông thầy như này ư? Sao trước đây tớ chưa từng gặp nhỉ?”

Lúc đang nói, cô thấy ông thầy xoay người đi, cảm phần viết lên bảng hai cái tên vừa được nhắc tới. Dáng người anh dong dong cao, vai rất rộng, áo somi được sovin gọn gàng, đôi chân dài thẳng tắp. Mạnh Đề vừa nhìn bóng lưng anh vừa nghĩ, về ngoài quá đẹp đúng là một tội ác tày trời!

“Thầy ấy vừa mới học xong tiến sĩ, mới đến trường mình, đương nhiên cũng là lần đầu tiên bước vào lớp “Thường thức văn học hiện đại” này. “Vương Hy Như chỉ chỉ một góc bảng đen, “Xem ra cậu vẫn chưa tinh ngủ, trên bảng không phải đều có hết sao, thầy giáo Triệu, Triệu Sơ Niên, nhìn kỹ đi.”

Trên bảng quả nhiên là có tên của anh, số điện thoại văn phòng, địa chỉ email. Mạnh Đề nhìn những chữ viết ngay ngắn đẹp đẽ trên bảng với vẻ ngưỡng mộ. Người viết được những con chữ này chắc chắn phải tập luyện thường xuyên, hơn nữa phải tập luyện trong rất nhiều năm thì chữ viết mới mang hơi hướm Latinh nhiều thế này được, mạch lạc, thoải mái, nét viết khá bay bổng, chữ số Latinh và chữ cái tiếng Anh cũng rất đẹp. Có điều với một thầy giáo dạy môn tự chọn mà nói, những thông tin mà thầy công khai đến cho sinh viên thế này là quá nhiều. Với môn học tự chọn không đặt cao vấn đề nặng nề này, điều mọi người quan tâm chỉ là câu hỏi trong đề thi mà thôi.

Tiết học đã bắt đầu được mười phút, Mạnh Đề bắt đầu đã thông tư tưởng nghe thầy giảng bài. Nhưng chất lượng bài giảng của anh trái ngược hoàn toàn với bề ngoài xuất sắc, cơ bản chỉ là đọc từng câu từng chữ hết như trong sách giáo khoa mà thôi, ngay cả nhân nhá đơn giản nhất cũng không có, khô khan y như bản chất của Văn học hiện đại. Nếu không phải trong âm điệu cuốn hút kia còn có lực hấp dẫn tương đối lớn thì có lẽ hơn nửa số sinh viên có trong lớp học đã ngủ gục hết rồi.

Môn học kiểu như Văn học này, người thích tất nhiên sẽ quan tâm, dùng cả linh hồn mình để bay bổng theo nó, nhưng với người không thích, dù truyền dạy cách nào cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Khó lắm mới chống cự được hơn một tiếng đồng hồ, thấy đã gần đến giờ tan học, Mạnh Đề mới phản chán hơn một chút.

Triệu Sơ Niên đảo mắt một vòng quanh phòng học rồi đi tới đứng sau bàn giáo viên, trước bảng đen liền buông sách giáo khoa trong tay xuống, cầm một tờ giấy gì đó trên mặt bàn lên, nhìn từ độ dày và nét chữ mờ mờ thì có thể đoán đó là danh sách lớp. Động tác này của anh khiến tất cả các bạn trong lớp đều giật mình thon thót, bởi vì thông thường, mọi giáo viên đều điểm danh đầu giờ, còn cách làm của người này lại trái ngược hoàn toàn.

Một nữ sinh nào đó ngồi trước cô giơ tay lên cao, hỏi to: “Thầy ơi, thầy định điểm danh ạ?”

“Đúng vậy.”

Trong phòng rộn lên những tiếng xì xào nho nhỏ, Triệu Sơ Niên bèn nở một nụ cười như gió xuân thổi trên nhánh cây, hóa giải những tiếng bàn tán bên dưới. Anh uốn cong những ngón tay thon dài của mình lại, gõ xuống mặt bàn, đó là ý bảo mọi người hãy trật tự, khoan thai cất lời: “Tôi điểm danh không phải để trừng phạt những bạn bỏ tiết hay đến muộn mà chỉ đơn thuần là muốn làm quen với các bạn mà thôi. Theo quan điểm của tôi, tôi rất cần phải làm quen với tất cả các bạn. Xem qua danh sách, các bạn hầu hết đều là sinh viên ngành tự nhiên, không thích môn thường thức văn học này, tôi có thể hiểu được. Hơn nữa môn học tự chọn này cũng không quan trọng gì, cuối kỳ còn được thi đề mở cơ mà, chỉ cần mọi người biết giờ sách là có thể qua môn, cho nên không cần lo lắng nhiều.”

Vương Hy Như lắc đầu, thở dài đầy cảm khái: “Nếu như thầy giáo dạy toán tự chọn cũng được thế này thì thích quá!”

“Những thầy cô dễ tính hơn thầy này đâu phải không có?” Mạnh Đề mỉm cười, nghiêng đầu nhìn lên người đang đứng trên bục giảng kia.

Thời gian rất vừa vặn, điểm danh xong thì cũng là lúc chuông báo tan học reo lên. Vương Hy Như trở về phòng thí nghiệm tiếp tục bận rộn với đồng số liệu mà cô nâng bận rộn mãi cũng không xong. Mạnh Đề cảm thấy vẫn chưa muộn, cho nên ở lại phòng tự học thêm chút nữa mới về, do đó cô ngồi nguyên tại chỗ, đối sách giáo khoa trên bàn từ “Thường thức văn học hiện đại” sang sách chuyên ngành Toán học.

Dù gì thì cũng mới khai giảng, bài tập không cần làm gấp, sinh viên học giờ tự chọn này đại đa số đều là sinh viên năm hai, dĩ nhiên cũng không có ý định ở lại tự học tiếp, hai trăm người như cơn lũ được đun sôi chạy ào ra ngoài, phòng học nhanh chóng vắng đi hơn một nửa, chỉ còn lại mấy sinh viên nữ vây quanh Triệu Sơ Niên hỏi đông hỏi tây. Những cô gái trẻ mười tám mười chín tuổi vui vẻ, thoải mái, gương mặt ai cũng đáng yêu như thể có thể véo ra nước, trong mắt là vẻ chờ đợi long lanh, hỏi hết câu này đến câu khác, lòng ngưỡng mộ, si mê không hề che giấu, bộc trực đến mức khiến Mạnh Đề tự ti.

Triệu Sơ Niên dạy không hay nhưng đối phó với những cô nữ sinh nhiệt tình này cũng khá khôn khéo. Ung dung, đúng mực, có tiền có lui, đồng thời không hề tỏ ra mất kiên nhẫn, chắc là đã quen với những tình huống này nên kho kinh nghiệm cũng dồi dào, phong phú lắm. Một người hỏi, “Thầy Triệu, lúc nào cũng có thể hỏi thầy chứ ạ?” Anh trả lời “Tất cả những vấn đề của môn học này lúc nào cũng có thể hỏi được.”, hỏi “Thầy Triệu, thầy có thường xuyên check mail không?” Anh trả lời “Có xem, nhưng tôi chỉ trả lời những câu hỏi có liên quan đến môn học mà thôi.” Đánh Thái Cực đánh đến mức xuất thần, đúng là câu nào cũng có liên quan đến môn học thật, điều này khiến cô nghi ngờ không biết có phải anh ta chiếm được bí kíp của Trương Tam Phong không?

Mạnh Đề thì thoảng ngẩng lên nhìn họ, đúng lúc nghe đến câu hỏi “Thầy Triệu, thầy có bạn gái chưa?” thì cuối cùng không thể nhịn nổi nữa, cười sảng sặc, úp mặt xuống bàn, cười đến hai vai run lên. Điều cười dữ dội ấy khiến cô không nghe rõ được câu trả lời của Triệu Sơ Niên, cười chán đến lúc ngẩng đầu lên thì thời điểm đặc sắc nhất dĩ nhiên đã bị bỏ lỡ, chỉ thấy đám nữ sinh đó quẹt miệng, mặt là vẻ nuối tiếc, sau đó buồn bã rời khỏi phòng học.

Xem ra, vị thầy giáo Triệu này chắc chắn đã có bạn gái rồi. Mấy cô nữ sinh buồn bã thành bộ dạng kia cơ mà, trông cũng đáng thương phết. Suy nghĩ thương cảm này vừa trôi qua trong đầu thì cô trông thấy Triệu Sơ Niên thở phào nhẹ nhõm một cái, phui phui bụi phấn trên tay, rồi phui trên quần áo đến mức không còn một hạt bụi nào nữa mới ngẩng lên nhìn về phía cô, sau đó tiến đến.

Mạnh Đề trợn mắt, vô thức quay đầu nhìn lại phía sau mình, cô phải nhìn xem dưới mình có ai thân quen với Triệu Sơ Niên hay không, dĩ nhiên là ngoài các hàng ghế trống rỗng, cô không phát hiện thêm được điều gì; ngạc nhiên quay đầu lại, Triệu Sơ Niên đã tiến đến gần cô, hai tay chống lên mặt bàn gần đó, dùng ngữ khí như ban nãy hỏi chuyện cô: “Em là Mạnh Đề?”

“Vâng. Đúng ạ.” Mạnh Đề ngạc nhiên trừng hai mắt, “Thầy Triệu, thầy tìm em có việc ạ?”

Đại não cô vận hành với tốc độ cực nhanh, nghĩ xem rốt cuộc là lúc nào cô đã khiến cho người thầy giáo trẻ tuổi, đẹp trai này chú ý đến... không lẽ hành vi ngủ trong giờ học của cô đã khiến anh bất mãn? Vương Hy Như nói anh đã liếc cô mấy lần liền. Có điều thoát nhìn, anh có vẻ là người thấu tình đạt lý, sẽ không “có thù tất báo” đến mức này chứ?

Triệu Sơ Niên cúi đầu, lặng lẽ giờ giờ quẩy sách trên bàn Mạnh Đề, nụ cười trên môi đậm hơn vài phần: “Lúc điểm danh ban nãy mới phát hiện ra, em và một bạn học khoa Toán nữa là hai sinh viên năm thứ tư duy nhất đăng ký môn tự chọn này, tôi hơi bất ngờ. Vừa nãy thấy em hết giờ rồi vẫn chưa về nên tôi hỏi chuyện em.”

Chuyện này thực sự là mối hận trong lòng Mạnh Đề, mỗi khi nhắc tới chỉ hận không thể “rửa mặt bằng nước mắt”. Học đến năm thứ tư mới bất ngờ phát hiện ra học phần tự chọn của mình vẫn chưa đủ số điểm cần thiết, đó quả thực là sự sỉ nhục quá lớn đối với học lực giỏi và sự chăm chỉ, chịu khó trước nay của cô.

Giọng nói cô khô khốc, xoắn xuýt nhoèn miệng cười: “Thực ra là học phần tự chọn của em vẫn chưa đủ điểm, bạn em chỉ đến học cùng em mà thôi. Nếu em học sớm hơn thì tốt quá.”

“Hóa ra là vậy.” Triệu Sơ Niên gật nhẹ đầu, ra vẻ đã hiểu rồi, Mạnh Đề cảm thấy chính mình có thể nhìn ra một chút tiếc nuối và thất vọng từ mắt anh.

Kiểu biểu cảm này từ nhỏ đến lớn Mạnh Đề nhìn thấy không ít, bình thường, các thầy cô sẽ có vẻ mặt này khi... khó lắm mới phát hiện được một nhân tài có thể bồi dưỡng thế mà cuối cùng lại nhận ra đó chỉ là đồ gỗ mục không thể điêu khắc mà thôi, khó tránh khỏi không cam tâm.

Cuối cùng Triệu Sơ Niên nói: “Thảo nào em vừa vào lớp đã ngủ gục.”

“Em xin lỗi! Em biết thầy phải vất vả soạn bài trước khi lên lớp.” Thì ra thầy ấy nhớ kỹ, Mạnh Đề khốn quẫn đến mức chân tay luống cuống, định đứng lên nhưng không gian trong bàn học quả thực quá chật hẹp, vừa nháp nhồm thì chân đã đập phải thanh ngang lại đập mông xuống ghế, về mặt cô cũng dấy vẻ luống cuống: “Lần sau em sẽ không thế nữa! Lúc đó em không biết đã vào lớp... Em thực sự xin lỗi ạ.”

“Không sao đâu. Em cứ ngồi xuống.” Triệu Sơ Niên lặng lẽ nhắc chân, tiến gần về phía cô hơn.

Nhìn từ xa thì cảm thấy Triệu Sơ Niên này khá cao, cứ nghĩ anh nhất định phải cao hơn mét tám; đến gần mới phát hiện thầy tuyệt đối không ngừng lại ở chiều cao này, Mạnh Đề hầu như toàn phải ngẩng lên nhìn thầy. Anh cúi đầu, ánh sáng của đèn nê ông chiếu xuống dường như chia đôi khuôn mặt anh thành hai nửa, một sáng một tối, ngũ quan sắc nét có màu đậm hơn chút nữa, giống như nhân vật trong tranh vậy. Ánh sáng bị kim hãm trong mắt anh khiến lòng người rung rinh.

Nghĩ tới việc thầy giáo đứng học sinh ngồi hình như là hơi vô lễ, nhưng nếu mời thầy ngồi xuống hoặc bản thân đứng lên thì hơi gượng ép, cũng không tốt lắm; trong đầu cô đang diễn ra một cuộc chiến khốc liệt, vài giây sau, Triệu Sơ Niên nhìn thấy cô học trò này đang chăm chú nhìn mình, dường như muốn hỏi “Phải làm sao bây giờ?”, anh nói: “Sao thế?”

Mạnh Đề hơi xấu hổ, nghĩ đến việc tự dung lại nhìn thầy giáo chăm chăm, không chớp mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, đúng là quá thất lễ, vội vàng nói: “Không... Không sao ạ.” Đến nói cũng bị nói lấp.

Nụ cười Triệu Sơ Niên đậm hơn chút nữa nói: “Tuy em bị ép buộc, bắt buộc dĩ mới phải chọn môn này nhưng theo tôi nghĩ học văn cũng rất hay mà.”

“Em có nói là không hay đâu ạ, thực ra là...” tâm trạng Mạnh Đề thả lỏng hơn, nhìn thẳng vào mắt anh, trả lời: “Tuy em học khoa Toán nhưng điểm số môn Văn cũng không tệ, không hẳn đã thua kém những bạn học khoa Văn đâu.”

“Thật à?” Triệu Sơ Niên nhoèn miệng cười, phảng phất như phát hiện ra một khối châu báu hiếm thấy, tâm trạng vui vẻ không hề che giấu: “Mạnh Đề, có giấy bút không em?”

Mạnh Đề cuống quýt đưa vội cây bút máy trong tay mình cho Triệu Sơ Niên, lại xé một tờ giấy trắng từ quyển vở ghi chép của mình đặt lên bàn.

Thời đại này, quả thật không có nhiều sinh viên dùng bút máy, Triệu Sơ Niên cầm chắc cây bút dài nhỏ trong tay, phần cầm bút có đệm êm, trên bút vẫn còn độ ấm của thân nhiệt, anh vô thức ghi chặt bút hơn, khom người xuống, viết tên, địa chỉ email, số điện thoại di động của mình lên giấy.

Triệu Sơ Niên trả bút lại cho cô: “Tuy chỉ là môn tự chọn không quan trọng nhưng nếu có thắc mắc gì về bài học, lúc nào cũng có thể hỏi tôi.”

Nhớ tới chuẩn mực lên lớp của thầy, Mạnh Đề mỉm môi không để mình bật cười: “Vâng. Được ạ.”

Tay Triệu Sơ Niên đặt lên mặt bàn, không định rời đi, nhẹ nhàng hỏi: “Dựa vào phép lịch sự tối thiểu, số di động của em là bao nhiêu? Có thể cho tôi biết được không?”

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mà cô đã giật mình thon thót rất nhiều lần, thế mà anh vẫn thản nhiên như không thể kia. Thật không hổ là dân Văn, muốn

một số điện thoại mà cũng phải mở lời lịch sự như thế. Mạnh Đề cúi đầu cười khẽ, lặp lại động tác ban nãy của anh, cũng ghi lại số điện thoại cho anh.

Triệu Sơ Niên lấy số xong, đứng thẳng lưng, mỉm cười: “Vậy chúng ta gặp lại ở buổi học sau.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Mạnh Đề (2)

Mấy phút sau khi Triệu Sơ Niên rời đi, Mạnh Đề vẫn như đang chìm đắm trong sương mù, lúc thì nghĩ đến bóng lưng lúc quay đi của Triệu Sơ Niên, lúc thì vô thức cúi xuống nhìn hàng chữ viết màu mực xanh trên giấy trắng. Nếu nói nét chữ của mỗi người đều mang đặc trưng của người đó thì điều này cực kỳ chính xác với Triệu Sơ Niên. Chữ viết bay lượn, không nói đến vẻ đẹp, ngay cả số điện thoại di động kia cũng là số đẹp, rất dễ nhớ. Nhưng cô không phải không buồn bực vì điều này, hành động của Triệu Sơ Niên rốt cuộc là thế nào? Hành động thật quá khó hiểu. Cô không lạ lẫm với việc bị người khác tiếp cận nhưng bị một người đàn ông kiêm thầy giáo đẹp trai đến mức độ này chủ động tới bắt chuyện thì là lần đầu tiên.

Bỗng dưng cảm thấy thật may mắn, may là trong lớp học không còn ai, nếu như bạn học Vương Hy Như của cô còn ở đây, sợ là đã hưng phấn đến độ thét ra lửa rồi ấy.

Coi như là một tiết mục đặc sắc làm đậm tăng thêm phần ý nghĩa cho học kỳ một của năm thứ tư, Mạnh Đề bị chuyện này làm cho tâm thần bất ổn, quyết định về nhà vì dù sao cũng đã hết giờ tự học rồi. Cô hầu như không sống trong ký túc xá sinh viên, không phải vì không thích, thực ra cô rất thích cuộc sống tập thể nhưng lại bị bạn học Khúc Sương cùng phòng làm cho hết cách. Khúc Sương là người dù chỉ có một chút ánh sáng le lói hay âm thanh trầm thì cũng không thể ngủ được, cho nên cô ta căm ghét đến xương tủy hành vi dành ra ba mươi phút trước đọc sách trước khi ngủ của Mạnh Đề, cô ta còn dùng giọng điệu cực kỳ phẫn nộ nói với cô: “Thói quen của cậu thì là thói quen, còn thói quen của tôi không phải thói quen hay sao? Cha mẹ cậu đều là giảng viên của trường, nhà thì ở ngay cổng phía Tây thôi, sao không về đó mà sống? Muốn cùng những người ngoại tỉnh như chúng tôi gây rắc rối làm gì?”

Mạnh Đề đành phải buồn rầu trở về nhà sau một tháng học tập. Hậu quả lớn nhất của việc học đại học gần nhà chính là bạn quá thân quen với từng nhánh cây ngọn cỏ trong trường, thậm chí có thể nói là hiểu biết hơn cả đường chỉ tay của mình. Đến nỗi mà cô nghĩ mình nhắm mắt cũng có thể dễ dàng đi từ khu giảng đường về khu tập thể của giảng viên trong trường.

Tất cả các khu kí túc đều giống nhau, mười phòng như một, mang đầy tính chất của một mê cung điển hình. Ngay cả người thông minh như Vương Hy Như lần đầu tiên đi cũng suýt bị lạc đường.

Dãy nhà không cao, cao nhất chỉ có sáu tầng mà thôi, thấp thoáng ẩn hiện sau những lùm cây. Trên đường cực kỳ yên tĩnh, so với sự náo nhiệt trong trường học quả là hai thái cực trái chiều hoàn toàn, thì thoảng mới có chiếc xe đạp vụt qua.

Mạnh Đề vui vẻ đạp xe, mặc kệ mái tóc bị gió làm rối, cô dùng một tay giữ những sợi tóc lòa xòa trước mặt vào mang tai, một tay của xe vào gỗ, phát hiện dưới gốc cây quen thuộc có một chiếc xe vừa tắt máy, vì đã từng ngồi trong chiếc xe đó mấy lần nên liếc mắt cô cũng có thể nhận ra đó là xe của nhà họ Trịnh, sau đó cô thấy ông Trịnh Bách Thường bước từ trên xe xuống.

Ông Trịnh Bách Thường là phó khoa văn ở trường cô, hơn năm mươi tuổi nhưng trông không già, đeo kính lão, vì đã đọc sách quá nửa đời người nên trên người ông có sự nho nhã đặc hữu của những phần tử trí thức cốt cán, cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú mặt nào cũng giỏi, tu dưỡng cũng tuyệt đối là tiêu chuẩn nhất. Từ hồi cô biết nhận thức thì hai gia đình đã là hàng xóm, người ở tầng trên, người ở tầng dưới, nhà họ Trịnh ở tầng ba còn nhà họ Mạnh ở tầng bốn, bình thường qua lại rất thân thiết, quan hệ tốt đẹp. Trong khoảng thời gian ông bà Mạnh không ở trong nước cũng nhờ họ chăm sóc con gái.

Trong suy nghĩ của cô, ông Trịnh Bách Thường trước nay đều là người đi làm và tan ca đúng giờ nhà nước, còn tối nay, muộn thế này ông mới lái xe về, Mạnh Đề hơi ngạc nhiên, không khỏi nhìn sang bên đó, không ngờ lại trông thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra từ bên ghế lái phụ.

Ba bốn năm không gặp rồi.

Cả người cô đều bị bao trùm trong ngạc nhiên và bất ngờ, vô thức nắm chặt ghi-đông, ngo ngác đứng giữa đường.

Cô biết trong thời gian này nhất định anh sẽ về nhưng không ngờ đó lại là ngày hôm nay. Không có bất kỳ một chút chuẩn bị nào thế mà lại gặp anh giữa đường thế này.

Ánh sáng dịu nhẹ của đèn cao áp chiếu xuống đường, cũng chiếu sáng bóng dáng người kia, bóng lưng màu đen chầm chậm cử động dưới ánh đèn, đi về phía sau mở cốp xe, lấy ra hai chiếc va ly và một chiếc ba lô, bắt ngờ ngừng mặt lên.

“A Đề?” Giọng nam dễ nghe truyền tới, còn mang tới xúc cảm như chạm vào bông mịn.

Mạnh Đề giật mình rồi phản ứng rất nhanh, cổ bắt bản thân mỉm cười thật tươi. Cô hít sâu một hơi rồi dắt xe đạp tiến lên, lòng bàn tay rịn mồ hôi, ngay

cả cảm nắm cũng trơn tuột, cô nghe thấy tim mình đập thình thịch, thình thịch, vang dội như muốn làm thùng mành nhĩ.

Rõ ràng cảm thấy bản thân sắp không thể chịu đựng nổi nữa nhưng vẫn ra về tự nhiên bất chuyện: “Anh Hiến Văn, anh về rồi à?”

Trịnh Hiến Văn đeo ba lô lên vai, mỉm cười ân cần với cô và nói: “Phải, anh về rồi đây.”

Mạnh Đề cũng mỉm cười, không muốn nhìn anh thêm nữa bèn dựng xe vào chỗ để xe của khu nhà, cúi xuống khóa xe, rồi quay đầu nhìn về phía ông Trịnh Bách Thường bước từ ghế lái xuống, dùng thái độ bình thường chào hỏi ông.

“Bác Trịnh, cháu vừa tự hỏi không biết sao giờ này bác mới về. Hóa ra là tới sân bay đón anh Hiến Văn.”

“Ừ. Bác cũng không ngờ Hiến Văn lại về sớm như thế, nó chẳng thêm báo trước.”

Mạnh Đề đi theo hai cha con vào khu nhà, còn giúp Trịnh Hiến Văn xách ba lô, thoát nhìn có vẻ đầy ắp, to phình nhưng thực ra lại rất nhẹ. Khu tập thể không cao, chỉ có sáu tầng nên không có thang máy. Tiếng bước chân của ba người không nhỏ cộng thêm cả tiếng nói chuyện, đèn điện bất giác sáng lên, ánh đèn màu vàng cam di chuyển trên tay vịn và hành lang yên tĩnh.

Con trai không ở nhà ba năm cuối cùng đã về nước, ông Trịnh Bách Thường vô cùng vui vẻ, nói với Mạnh Đề: “Hôm nay muộn quá rồi, ngày mai nhà bác làm bữa cơm chào mừng Hiến Văn trở về, bác Liễu cháu đích thân xuống bếp, Tiểu Đề, cháu tan học sớm sang ăn cơm nhé!”

Từ nhỏ đến giờ, số lần ăn cơm ở nhà họ Trịnh có thể coi là “hằng hà sa số”, và lại Mạnh Đề cũng rất nhớ nhưng tay nghề cao siêu có thể so với đầu bếp khách sạn của bác Liễu. Nhưng vì Trịnh Hiến Văn đã trở về nên Mạnh Đề lần đầu tiên trong đời có cảm giác sợ hãi với việc sang nhà họ ăn cơm, phản ứng đầu tiên chính là từ chối, sau đó mới nghĩ mình nên làm thế nào cho có vẻ đáng tin, đành viện cớ: “Bác Trịnh, có lẽ cháu không sang được đâu, tối mai cháu có môn tự chọn buổi tối...”

“Trốn tiết, trốn tiết đi! Một tiết học thôi mà, không sao hết, cùng lắm thì bảo thầy nào muốn xử phạt cháu đến tìm bác!” Ông Trịnh Bách Thường xua tay, thái độ này thực sự khiến người ta rất khó tin rằng ông chính là phó khoa Trịnh khó tính như bà la sát trong truyền thuyết.

Đó chính là khẩu khí bắt buộc phải làm theo, Mạnh Đề giữ im lặng một lát rồi mới nói: “Vâng ạ.”

Trịnh Hiến Văn liếc mắt nhìn cô, ánh mắt của cô gái nhỏ này trong nganh nhìn thẳng về phía trước, balô trong tay lúc ở bên tay trái, lát sau lại chuyển sang tay phải, ngón tay xoắn xuýt lại, cầm balô không chịu đặt xuống, siết quá mạnh nên ngón nào cũng trắng bệch.

Cô căng thẳng bày ra dáng vẻ đứng ngồi không yên, đã mấy năm rồi mà những thói quen này vẫn chẳng hề thay đổi. Trịnh Hiến Văn vỗ nhẹ vai cô, giọng tay cầm lấy balô trong tay cô, chỉ vào cửa nhà mình: “Đến nơi rồi. A Đề, em có muốn vào ngồi một lát không?”

“Không ạ.” Mạnh Đề nói rất chân thành, tuy là trước nay Trịnh gia chưa từng coi cô là người ngoài nhưng hiện tại nhất định nhà họ đang vây quanh để chúc mừng con trai mới về, mình cô đứng ngoài không phải lạc lõng lắm sao? Dĩ nhiên, lý do quan trọng hơn là cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tư tưởng.

“Cũng được. Bây giờ người anh cũng bận lắm.” Trịnh Hiến Văn thấy bờ vai run lên của cô hình như đang muốn trốn tránh bàn tay anh, hơi buồn, anh nói: “Ngày mai nhớ sang sớm nhé, anh có quà tặng em.”

“Vâng, được ạ.”

Mạnh Đề bối rối chào tạm biệt hai cha con nhà họ Trịnh rồi lên cầu thang về nhà mình, lấy chìa khóa mở cửa. Trong nhà tất nhiên là không có ai, cô tắm rửa xong rồi trở vào phòng ngủ, cầm giáo trình “Toán cơ bản” đọc kỹ rồi làm vài bài luyện tập thêm sau đó lại chuyển sang luyện từ tiếng Anh mới có thể đề nén trái tim bay bổng vì chuyện về nước của Trịnh Hiến Văn. Nằm lên giường, bật đèn ngủ, tiếp tục đọc cuốn tiểu thuyết dở dang hôm qua.

Cuốn tiểu thuyết ấy có tựa đề là “Nhà trọ”, nghe đâu cũng là một trong những tác phẩm của tác giả Phạm Dạ cô yêu thích nhất, sách này cô mới mua được trên mạng hôm qua.

Phạm Dạ là một trong những tác giả nổi tiếng nhất trong nước mười mấy năm qua, ba năm trước đã qua đời vì bệnh tật. Cả đời ông tính ra có khoảng hơn mười bộ truyện dài, hơn mười truyện ngắn, tổng số từ ông sử dụng lên tới trăm vạn. Có thể sáng tác được số lượng tác phẩm khổng lồ như vậy, tác giả chắc là phải chăm chỉ ghê lắm. Nhưng đối với Mạnh Đề, con số ấy vẫn chưa đủ, không bao giờ đủ cả. Mỗi tác phẩm của ông cô không chỉ đọc một lần, mua hết những bộ truyện có thể mua được, những bộ không mua được cũng mượn thư viện đem ra ngoài photo rồi đóng thành quyển. Cô nhớ rõ từng cái tên và từng tình tiết trong truyện của ông, thậm chí cả tên nhân vật cũng thuộc lâu lâu, những phân đoạn đặc sắc thậm chí còn có thể đọc thuộc lòng.

Trong thời đại công nghệ thông tin, để biết về một người không phải việc khó, Mạnh Đề say mê tác phẩm của Phạm Dạ đương nhiên sẽ không bỏ qua những thông tin về cuộc đời ông. Cô tự cho là mình có thể hiểu đến từng khớp xương của Phạm Dạ, nhưng mới đây lúc ngồi tìm tư liệu ở thư viện cô mới đọc được một nguồn tin từ một tạp chí văn học, trên một chương truyện nào đó có nói ông vẫn còn một bút danh khác, là Khô Hộc, đồng thời nói rằng tác phẩm “Cái xác dưới gốc hộc khô” mới là tác phẩm tâm đắc nhất của ông.

Sau khi biết tin này, Mạnh Đề bắt đầu lên mạng tìm kiếm một tiểu thuyết gia có tên là Khô Hộc, tiếc là đầu mối quá ít, trong thế giới bốn bề internet thông suốt rồi cả đồng sách vở ngập tràn trong thư viện cũng chỉ tìm được vài đầu mối có liên quan mà thôi.

Cuối cùng mới tìm được cuốn “Nhà trọ” này trên một trang web bán sách cũ trên mạng, cô và một người muốn mua khác thương lượng rất lâu, cuối cùng với giá gấp mười lần niêm yết mới có thể mua về được. Bây giờ cô đang ôm trọn cuốn sách vào ngực, cảm nhận sâu sắc sự sáng suốt của bản thân...

Chỉ đọc qua mà đã bị mê hoặc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bữa Cơm Gia Đình (P.1)

Chương trình học của năm thứ tư thật ra không quá vội vàng nhưng ai ai cũng có vẻ bận rộn. Đại đa số đều nuôi hy vọng thi nghiên cứu sinh, thi đỗ thì học, thi không đỗ thì nghĩ cách tìm việc làm, bận rộn chuẩn bị.

Ba năm đại học của Mạnh Đề rất thuận buồm xuôi gió, thành tích luôn xếp trong top 3 của khoa, chuyên thi nghiên cứu sinh đã nắm chắc kết quả, vì cha mẹ đều là giảng viên trong trường nên cô không có áp lực lớn như những người khác, vấn đề duy nhất là nghiên cứu sinh nên học với thầy hướng dẫn nào, hoàn toàn không cần lo lắng cho sau này.

Vì nghĩ đến bữa cơm buổi tối không thể không đến ăn kia nên trạng thái cả ngày hôm nay của Mạnh Đề đều là xuất thần, mắt hờn mắt vía, vở ghi bài trên lớp cũng viết linh tinh lộn xộn.

Lúc ăn trưa Vương Hy Như cười nhạo cô: “Trông cậu thế này, người không hiểu có khi còn tưởng cậu đang thất tình ấy chứ.”

Không khéo còn tệ thảm hơn cả thất tình. Mạnh Đề vô thức chọc chọc đĩa, lúng túng nói: “Thực ra thì là... anh Trịnh đã về rồi.”

Có một lần nào đó trong lúc tâm sự với bạn cùng lớp kiêm cùng phòng Vương Hy Như cô đã nhắc qua chuyện này, vì vậy Vương Hy Như hiểu ngay, cô bạn “Ồ” lên một tiếng rồi húng thú hỏi: “A, là mối tình đầu của cậu phải không?”

“Đó không phải mối tình đầu, tay còn chưa cầm mà...” Mạnh Đề cúi đầu nói khẽ: “Chỉ có mình tớ yêu thầm mà thôi...”

Chuyện năm đó vĩnh viễn là một cây kim dưới đáy lòng cô. Ký ức của cô chính là hồi cô năm sáu tuổi luôn chạy theo đuôi Trịnh Hiến Văn, Trịnh Hiến Văn vừa thông minh lại biết bày trò, anh yêu quý tất cả đám trẻ con trong khu nhà, nhưng anh luôn đối xử tốt nhất với cô. Trong lúc lũ trẻ đánh nhau đùa giỡn, anh luôn đứng ra bình vực, bảo vệ cô, thứ gì tốt cũng giữ lại cho cô, khi người khác bắt nạt cô lại càng không thể bỏ qua, ngay cả người anh trai Mạnh Trung của cô còn nói một câu cảm khái sâu sắc: “Hiến Văn còn giống anh trai em hơn anh!”

Bây giờ nghĩ lại Mạnh Đề căn bản không thể giải thích mình thích người anh trai nhà bên ở điểm nào, sau khi đã có những tình cảm của một cô gái mới lớn, trong mắt chỉ chứa được mình anh, tất cả những tên con trai khác đều thấy không thuận mắt. Có điều khoảng cách tuổi tác cũng là vấn đề nan giải, lúc cô học cấp hai thì anh đã vào đại học; khi cô học cấp ba thì anh đã tốt nghiệp đại học rồi. Ba năm là một thế hệ, khoảng cách giữa họ gần hai thế hệ, trên phương diện nào đó hoàn toàn không cùng quan điểm. Yêu thầm không dám thổ lộ đã nhiều năm, nhìn bạn gái anh thay đổi hết người này đến người khác, cuối cùng trong ngày sinh nhật năm mười tám tuổi cô cũng đủ dũng khí thổ lộ.

Cô vẫn nhớ ngày đó mình mặc bộ quần áo đẹp nhất, mái tóc được tết cầu kỳ đầy vẻ thực nữ, mặt đỏ như một trái anh đào chính vụ, nhút nhát đứng trong phòng sách nhà anh, chờ anh phản ứng; còn Trịnh Hiến Văn khi đó chỉ buông bút chì thiết kế kiến trúc trong tay ra, nhúm mày nhìn cô một cái, như thể cô nói chuyện không phải bằng tiếng Trung và hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

Ánh mắt đó giống như một chậu nước lạnh dội thẳng lên người cô. Mạnh Đề mặt mũi tái nhợt cũng hiểu lần này bản thân thổ lộ là hoàn toàn sai lầm, lý do để Trịnh Hiến Văn đối xử tốt với cô có rất nhiều, duy chỉ không có lý do cô đang tương tượng.

Quả nhiên, vào lúc hai chân cô mềm nhũn chuẩn bị tông cửa xông ra thì anh đi tới ôm chầm lấy cô, xoa tóc cô, dịu dàng nói: “A Đề, anh xin lỗi đã làm em hiểu lầm. Anh chỉ coi em như Nhược Thanh, đều là em gái anh.”

Sự việc ấy tuy đã qua ba năm nhưng khi Mạnh Đề nhớ tới tình cảnh kia, câu nói kia vang lên bên tai, đập vào trái tim là máu huyết trong người cô lại như đóng băng, trước mắt là đủ loại sao trời bay loạn xạ.

“Đã bao năm mà cậu vẫn chưa quên được anh ta, tớ cũng chẳng biết nên nói cậu thế nào nữa...” Vương Hy Như trông thấy đáng về mắt hờn mắt vía của cô đành thờ dãi: “Cậu đó, bao nhiêu năm mà vẫn chưa quên, tớ cũng bái phục cậu thật. Sao không dùng dây thừng thắt cổ tự vẫn đi?”

Mạnh Đề run lên, hình ảnh “dùng dây thừng thắt cổ tự vẫn” hiện lên trước mắt cô liền quyết định không nói đến chuyện khiến mình hoảng sợ nữa đành chuyển chủ đề sang chuyện xuất ngoại.

Cô bạn thân Vương Hy Như này là thu hoạch lớn nhất trong ba năm đại học của Mạnh Đề. Cô ấy là người miền Bắc, tốt bụng, phóng khoáng, nói một không nói hai; nhưng vóc dáng lại như con gái miền Nam, xinh xắn nhanh nhẹn, các nét trên khuôn mặt cân xứng, thanh tú. Thành tích học tập luôn đứng đầu, thành tích các môn chuyên ngành cao đến vô địch, môn tự nhiên có thể đạt điểm tuyệt đối, viết luận văn được rất nhiều thầy cô giáo khen ngợi, không khâm phục cũng không được. Cô ấy từ năm thứ ba đã làm đề tài cùng với thầy cô giáo, luôn là Hạng Nhất của khoa Toán. Nhưng cô hoàn toàn không phải mẫu người chết ngất trong sách vở, nghĩ đông, nghĩ hè đều ra ngoài làm thêm kiếm tiền, từ gia sư, phục vụ quán cơm đến nhân viên thư viện,

không có việc gì là chưa từng làm.

Con gái quá giỏi giang thường ít được theo đuổi, đương nhiên cô ấy chính là một “gái ế” chính hiệu. Từ khi vào học đến giờ luôn một thân một mình. May mà cô nàng cũng chẳng để ý, đặt hết tâm tư vào học hành và sách vở, mơ ước là được ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu. Người học những môn khoa học cơ bản nếu muốn đứng ở đỉnh cao, con đường tốt nhất chỉ có ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu.

Tên cô có trong danh sách trao đổi sinh viên của khoa nhưng ngôi trường đó không phải ngôi trường cô mong muốn vì vậy phải đích thân đi liên hệ, hai người từ đợt nghỉ hè đã chuẩn bị đầy đủ tài liệu, cũng thử đăng ký đến một ngôi trường đại học ở Mỹ, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy hồi âm.

Vương Hy Như ăn một miếng cà chua chợt nhớ tới bức email mới nhận tới qua, nói: “Tớ không thể đi học môn tự chọn với cậu nữa rồi, tớ phải tìm một việc làm thêm”

Mạnh Đề nhìn gương mặt hưng phấn sáng ngời của bạn: “Làm gì?”

“Giáo viên dạy toán cấp ba ở một trung tâm dạy thêm, mỗi tuần dạy bốn buổi, mỗi buổi ba trăm.”

Trung tâm dạy thêm này khá nổi tiếng, khi học cấp ba Mạnh Đề từng nghe danh, cũng từng cùng bạn đến đó học vài lần, tính an toàn khá đảm bảo, quan trọng hơn là thu nhập hàng tháng rất khả quan, chỉ ít là cao hơn làm gia sư.

“Thế việc học thì sao? Cậu nào có nhiều thời gian như thế?”

“Ngày thường hai buổi, cuối tuần hai buổi, buổi dạy vào ngày thường không phù hợp với lịch học môn tự chọn.”

Vương Hy Như cũng nói tới địa điểm, đó là một tòa nhà cao tầng gần trung tâm thành phố, cách trường hơi xa, không có tàu điện ngầm cũng không thể đi xe bus, một lần đi xe bus mất hơn hai tiếng đồng hồ.

“Thế còn đề tài cậu đang viết thì tính sao?”

Đề tài phân tích Số học ấy là hai người cùng viết. Vương Hy Như từ năm thứ ba đã cùng giáo sư Tống Hán Chương trong trường làm đề tài, hồ sơ học bạ được phê rất đẹp nhưng dẹt hoa trên gần luôn là chuyện tốt, và lại thực sự cô ấy cũng có tài năng đó cho nên đôi khi còn một mình làm những đề tài nghiên cứu dưới sự hướng dẫn của giáo sư Tống, sau này cô ấy còn rủ cả Mạnh Đề làm cùng mình nữa.

“Cái đó dành phiên cậu tốn thêm chút sức lực thôi.” Vương Hy Như mỉm cười, “May mà cũng sắp xong rồi, kỳ nghỉ hè này chúng ta không chơi bởi gì nhỉ?”

“Đi dạy hơi xa, chìa khóa nhà tớ cậu cũng có. Nếu buổi tối về muộn quá thì cứ đến thẳng nhà tớ đi.” Mạnh Đề nói, “Môn tự chọn chẳng phải vấn đề to tát gì, hôm nào cứ đến thi là được, vốn là cậu chỉ đi học cùng tớ thôi mà, tớ sẽ nói với thầy giúp cậu. Nếu có chuyện gì cần tớ giúp đỡ cứ việc nói.”

Vương Hy Như mỉm cười, nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của cô. Tình cảm của hai người chính là như vậy, không cần quá khách sáo.

Ra nước ngoài học chuyên sâu, kể cả giành được học bổng của người ta thì vẫn tốn một khoản không nhỏ. Cha mẹ Vương Hy Như chỉ là công nhân bình thường, gia cảnh không tốt lắm cho nên khoản tiền này hoàn toàn trông chờ vào cô ấy.

Có Vương Hy Như – con người tuyệt vời đến mức có thể lọt vào top 10 sinh viên đứng đầu toàn quốc làm gương, Mạnh Đề nghĩ chút chuyện vặt vãnh làm phiền mình từ sáng đến giờ hoàn toàn không đáng kể... Kể ra thì, chỉ có những nhân tài mức sống cực cao không lo cơm ăn áo mặc mới rảnh rang để suy nghĩ vẩn vơ, cô thật khinh thường bản thân không có tiền đồ như thế, nhanh chóng lấy lại tinh thần. Buổi chiều học xong, cô vội vàng về nhà, xối tung tú quần áo ngấm nghĩa rất lâu mới tìm được bộ đồ phù hợp, sau đó xuống lầu.

Là Trịnh Hiến Văn mở cửa giúp cô. Bộ quần áo anh đang mặc không phải bộ hôm qua. Bây giờ anh mặc áo sơmi trắng quần xám tối màu, đứng đó tỏa sáng chói mắt, khiến cô không thể nhìn thẳng. Đêm qua tối quá nên không trông thấy dáng vẻ anh rõ ràng, bây giờ nhìn mới giật mình, có cảm giác ba năm thật sự đã trôi qua. Bề ngoài anh không thay đổi quá nhiều nhưng khí chất thì tăng lên đáng kể. Mạnh Đề mỉm cười che giấu tâm trạng, chào anh một tiếng rồi cúi xuống thay giày, mắt hơi nheo lên là có thể trông thấy chiếc cúc trên cổ tay áo sơmi và cả cổ tay thon dài rắn chắc.

Trịnh Hiến Văn kéo cô vào nhà, tay vẫn xoa tóc cô như trước kia: “Anh nhớ hồi anh đi em mới cao đến cằm anh. Giờ cao hơn một chút và gầy đi một chút, ra dáng con gái lắm rồi. Tối qua mới gặp anh còn không nhận ra em”

“Đương nhiên. Không gặp nhau ba ngày đã phải nhìn với con mắt khác, huống hồ là ba năm...” Mạnh Đề mỉm cười, mắt liếc xung quanh căn nhà rồi lắng tai nghe động tĩnh bên trong, phát hiện trong phòng khách ngoài cô và Hiến Văn không còn ai nữa bèn hỏi với vẻ tò mò: “Bác Trịnh, bác Liễu đâu? Không ở nhà à?”

“Cha anh lát nữa mới về, hình như đi mời khách. Mẹ anh ở trong bếp nấu cơm. Có phải còn định hỏi chị Tiểu Thanh của em nữa không? Nó vừa gọi điện tới, bảo đang trên đường. Còn bây giờ, tắm đi, chín thím, họ đều bận việc nên hôm nay không tới. Cuối tuần này nhà anh ra hàng ăn cơm.”

Mạnh Đề nhoen cười, một câu Trịnh Hiến Văn đã nói hết ý đồ trong đầu cô, trong giây lát hai người không còn biết nói gì nữa. Họ mắt to nhìn mắt nhỏ, lát sau cùng mỉm cười. Sự ăn ý trong ngần ấy năm trời lại một lần nữa quay về, dường như anh thật sự là anh trai cô.

Trịnh Hiến Văn lật tung đồ đạc, hỏi cô: “Uống gì?”

“Đừng vội.” Nhìn anh còn mở cả chặn bát ra, Mạnh Đề dờ khóc dờ cười, “Trong ngăn tủ ấy toàn là rượu. Anh Hiến Văn, anh đừng vội, giả sử em muốn uống cũng tự biết chỗ lấy mà.”

“Ừ nhỉ, anh với em còn khách sáo gì chứ?” Trịnh Hiến Văn cười thành tiếng, “Đã ba bốn năm anh không về, nói không chừng đồ đạc để ở đâu còn không rành bằng em.”

Nói vậy cũng đúng, Mạnh Đề từ nhỏ đã thích sang nhà họ Trịnh chơi, kết cấu giống hệt nhà mình nhưng vì cách bày trí đồ đạc khác nhau hoàn toàn nên cảm giác là hai căn nhà khác hẳn nhau. Nhà họ Trịnh phong cách lịch lãm, hầu như trong phòng nào cũng có giá sách, phòng nào cũng có tranh chữ nho nhã; góc trong cùng phòng khách gần ban công còn đặt một chiếc piano đứng, Trịnh Hiến Văn khi còn nhỏ vẫn thường ngoan ngoãn ngồi đó đàn piano.

Ánh mặt trời hoàng hôn vô cùng ấm áp, soi vào phòng khách khiến nó như được bao phủ trong cát vàng; Trịnh Hiến Văn ngồi trên sofa, đôi chân dài gác lên nhau chăm chú quan sát cô bé năm nào, phát hiện cô bé thật sự đã trưởng thành rồi, khi mười tám tuổi dáng người vẫn hơi mập mạp và trẻ con, khuôn mặt tròn như trái táo, nhưng bây giờ lớn rồi, cao dong dong và có vẻ rất tự lập, xinh đẹp như bông sen mới nở trong hồ, vẫn còn một chút e ấp; dù chen trong đầm nhưng còn tỏa sáng hơn cả sen non hay lá sen xanh biếc.

Mạnh Đề thành thạo mở chiếc tủ đặt sát tường trong phòng khách lấy ra một bộ pha trà Tử Sa rồi lấy thêm một bình trà, vốc lấy một nắm rồi quay lại nói: “Bác Trịnh thích uống Mao Tiêm. Anh Hiến Văn, anh thích gì?”

“Anh cũng không biết nữa.”

“Không biết à?” Mạnh Đề nhìn nước nóng bốc hơi, “Xem ra anh uống nước lọc là tốt nhất.”

Tiếng gõ cửa lập tức vọng tới, Mạnh Đề đứng gần cửa nhất, đặt ấm trà vừa được rót đầy nước nóng xuống, nói: “Nghe tiếng gõ cửa này chắc chắn là bác Trịnh đã về” rồi quay sang mở cửa, chào ông Trịnh Bách Thường ngay ở cửa và vô cùng ngạc nhiên... người thanh niên với khuôn mặt luôn hiện hữu nụ cười đứng sau ông Trịnh Bách Thường kia chẳng phải Triệu Sơ Niên thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bữa Com Gia Đình (P.2)

Không ngờ gặp lại thầy giáo mới gặp tới qua nhanh như vậy, cô lập tức nghiêng người để họ vào nhà, mắt liếc lên xuống hai lượt trên người Triệu Sơ Niên, giọng điệu vô cùng ngỡ ngàng: “Thầy Triệu?”

Triệu Sơ Niên quen Trịnh Bách Thường không có gì lạ, một người là phó khoa văn, người còn lại là giảng viên của khoa văn. Nhưng bữa com hôm nay rõ ràng là bữa com gia đình, vậy mà ông còn mời thêm một người ngoài đến. Thầy ấy đến đây làm gì?

Triệu Sơ Niên cũng khá ngạc nhiên: “Mạnh Đề? Sao em lại ở đây?”

Trịnh Bách Thường liếc nhìn hai người, hỏi: “Các cháu quen nhau à?”

Triệu Sơ Niên mỉm cười giải thích: “Vâng ạ. Mạnh Đề học môn tự chọn của cháu cho nên quen nhau.”

Trịnh Bách Thường gật đầu, chờ anh thay dép rồi vào phòng mới gọi Trịnh Hiến Văn đến, giới thiệu mấy người trẻ tuổi với nhau: “Người này là thầy Triệu Sơ Niên mới tới dạy ở khoa văn của cha, còn đây là con chú – Trịnh Hiến Văn, Mạnh Đề là con gái của thầy Mạnh, cô Trương tăng trên, chúng ta chứng kiến nó lớn lên, con bé gần như là con gái chú.”

Triệu Sơ Niên mỉm cười với Mạnh Đề sau đó bắt tay Trịnh Hiến Văn: “Xin chào anh Trịnh.”

Tay hai người đàn ông nắm chặt giữa không trung, Trịnh Hiến Văn nở nụ cười lịch sự: “Thầy Triệu đúng là thanh niên vừa tài giỏi vừa đẹp trai.”

“Anh Trịnh quá khen, anh mới như vậy.”

Hai người khách sáo qua lại vài câu, đúng lúc Liễu Trường Hoa phấn khởi mở cửa phòng bếp ra, mang theo mùi thức ăn thơm phức. Mắt bà liếc quanh phòng khách, trông thấy Triệu Sơ Niên liền mỉm cười, nhiệt tình hỏi chuyện: “Ồ, Tiểu Triệu đến rồi đây hả? Mấy người còn đứng đó làm gì, mau ngồi đi? Uống gì nào? Ăn gì đó nhé?”

Nói xong bà mới nhớ ra mình vẫn còn đeo tạp dề, trên tay vẫn còn cầm vá xào thức ăn, bà nói với Trịnh Bách Thường: “Lão Trịnh, đi rót nước cho khách đi.”

Dù Liễu Trường Hoa luôn nhiệt tình với khách nhưng nhiệt tình đến mức này cũng khiến Mạnh Đề cảm thấy có phần không phù hợp, đương nhiên Trịnh

Hiền Văn cũng thấy thế nên nhắc nhở mẹ: “Mẹ, mẹ nên vào bếp đi, hình như món gì đó bị cháy rồi...”

Liều Trường Hoa bình tĩnh a lên một tiếng rồi xoay người vào bếp, đi được hai bước thì quay lại: “Tiểu Đề, tới giúp bác trông nồi canh.”

Mạnh Đề vốn đã không muốn ngồi ở phòng khách nghe mấy người này nói chuyện nên rất vui vẻ dạ ran một tiếng rồi chui vào phòng bếp với hương thức ăn thơm phức tuyệt vời.

Trịnh Hiền Văn nhìn bóng lưng nhiệt tình chạy vào bếp của cô, ý cười trên môi càng đậm hơn: “Vẫn giống hệt trước kia, nghe thấy ăn là vui liền.”

Triệu Sơ Niên cười hai tiếng, hỏi: “Thật không?”

“Sự vui mừng của cô bé thường hiện rõ trên nét mặt...” Trịnh Hiền Văn trả lời thản nhiên, mỉm cười rồi quay sang nhưng giây phút nhìn thấy biểu cảm trên mặt Triệu Sơ Niên, giọng điệu vui vẻ lập tức im bật.

Trên thực tế anh không phải người quá chú trọng đến từng chi tiết nhỏ nhất nhưng lại chăm chú quan sát từng chút thay đổi trên nét mặt của Triệu Sơ Niên: ánh mắt Triệu Sơ Niên vẫn dừng ở vị trí mà tại đó bóng dáng Mạnh Đề đã hoàn toàn biến mất, tuy đó hiện giờ chỉ là cánh cửa khép hờ nhưng trên gương mặt với nụ cười khách sáo kia vẫn có một lỗ hổng rồi ngay lập tức khôi phục như cũ hiện lên nụ cười khác hẳn, dịu dàng đến mức khiến người ta sửng sốt.

Chiều nay mẹ đã giới thiệu cho anh nghe một lần về hoàn cảnh của thầy giáo Triệu Sơ Niên này, anh biết tuổi Triệu Sơ Niên và mình không chênh lệch bao nhiêu, vừa học xong là tới trường này làm giảng viên luôn. Người làm mẹ luôn thích theo dõi, bà đã đem Triệu Sơ Niên miêu tả thành một người “chỉ có trên trời mà không có dưới đất” mất rồi, nhưng anh thật sự không ngờ nhìn qua Triệu Sơ Niên quả thực giống với đánh giá chiều nay của mẹ anh. Nhưng điều anh không ngờ hơn nữa là Triệu Sơ Niên quen biết Mạnh Đề, không chỉ vậy mà còn rất thân thiết.

Điện thoại trong phòng khách đổ chuông, Trịnh Bách Thường đến nghe máy, Trịnh Hiền Văn mời Triệu Sơ Niên ngồi xuống ghế sofa, cầm tách trà Mạnh Đề rót cho mình nhưng chưa kịp uống lên nhấp một ngụm: “Thầy Triệu, ngồi tự nhiên nhé.”

Triệu Sơ Niên dùng thái độ lần đầu đến thăm nhà người khác, nho nhã lịch sự nhìn một vòng quanh phòng khách, rồi chỉ lên bức tranh chữ trên tường, lộ vẻ kinh ngạc: “Đây là tranh chữ của Phó tiên sinh, nơi khác không dễ thấy. Không hổ là dòng dõi thư hương, y quan thế gia.” (y quan thế gia: gia đình có dòng dõi quan lại)

Đúng là tiến sĩ ngành Văn học, nhãn lực đúng thật tinh tường, tầm nhìn của Trịnh Hiền Văn dừng lại giây lát trên bức tranh chữ rồi mỉm cười: “Bức này là Phó tiên sinh tặng cho ông nội tôi. ‘Thi thư kế thế, hiếu hữu gia truyền’ là lời giáo huấn của tổ tiên tôi. Nhưng tôi lại học ngành tự nhiên, có phần không tuân theo giáo huấn nhĩ...” (Thi thư kế thế, hiếu hữu gia truyền: ý là một gia đình các thế hệ đều học ngành Văn)

“Tri thức không chỉ có duy nhất ngành Văn học.” Triệu Sơ Niên lắc đầu, mỉm cười: “Lỗ Tấn, Quách Mạt Nhược không theo ngành văn từ đầu, Tiền Vĩ Trường, Tô Bộ Thanh thì đang theo ngành Văn lại bỏ dở, nhưng họ đều là những tấm gương lớn.”

Lời khen vừa thốt ra, Trịnh Hiền Văn không thể không thán phục Triệu Sơ Niên này đúng là nhanh trí, ăn nói thông minh đến mức đáng ngạc nhiên!

Bên này, Trịnh Bách Thường vừa cúp máy, quay lại trông thấy hai thanh niên trò chuyện rất hòa hợp, quan hệ chủ-khách hài hòa nên đặc biệt phấn khởi: “Người trẻ tuổi nên giao lưu nhiều!”

Triệu Sơ Niên vừa định mở miệng trả lời thì cửa nhà được mở ra, một cô gái đầy sức sống khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu vội vàng chạy vào nhà, quăng thẳng túi xách lên ghế sofa, dung mạo cô gái rất đẹp, vóc người cao dong dỏng, ăn mặc thời thượng, đôi mắt phượng nhìn xung quanh rồi dừng lại giây lát trên người Triệu Sơ Niên sau đó quay sang cha và anh trai mình.

Trịnh Hiền Văn mỉm cười với em gái rồi lặng lẽ nhấp một ngụm trà, Trịnh Bách Thường chỉ gật đầu, rất hài lòng với tốc độ về nhà của con gái, bắt đầu giới thiệu lần thứ hai trong ngày: “Tiểu Triệu, giới thiệu cho cháu, đây là con gái chú – Trịnh Nhược Thanh. Nhược Thanh, đây là thầy giáo Triệu – Triệu Sơ Niên!”

Mạnh Đề vừa vào nhà bếp đã bị thu hút.

Nhà bếp tương đối lộn xộn, trên bàn ăn bày đủ mọi loại nguyên liệu nấu nướng, thịt lợn, thịt bò, rau thơm, cải trắng... trên bếp đặt hai nồi, một nồi áp suất và một nồi hầm. Liều Trường Hoa mở nồi hầm ra, hương thơm từ rau củ đã được ninh nhừ và thịt bò hầm khoai tây lập tức bay ra, nhắm chìm cả căn phòng. Hương thơm đó đúng là hiếm có trong nhân gian. Mạnh Đề hít một hơi thật sâu, mỉm cười và hỏi: “Bác Liều, rốt cuộc là phải nấu bao nhiêu món ạ?”

“Lâu lắm rồi Hiền Văn mới về nhà, đương nhiên phải linh đình một chút. Mấy năm nay nó ở nước ngoài đã gầy đến mức không còn ra hình người nữa rồi.”

Người làm mẹ luôn cảm thấy con cái lưu lạc bên ngoài ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, Mạnh Đề bất giác cảm khái, nghĩ đến mẹ mình, khi nhỏ cô trở về từ trại hè, làn da hơi đen đi vì phơi nắng thế mà mẹ cô đã thương xót biết bao! Thực ra, Trịnh Hiền Văn hoàn toàn không gầy chút nào, sắc mặt rất tốt, cánh tay rắn chắc có lực, khỏe mạnh đến nỗi ngay bây giờ đã có thể tham gia thể vận hội Olympic.

Liều Trường Hoa bắc nồi hầm thịt bò khoai tây từ trên bếp xuống rồi đặt lên một nồi món ăn bổ dưỡng khác. Thân là một bác sĩ nội khoa nổi tiếng, những món ăn bổ dưỡng của Liều Trường Hoa rất nổi tiếng trong khu nhà dành cho công nhân viên chức này, không chỉ bổ dưỡng mà hương vị đều là “cực phẩm nhân gian”, có người còn gọi những món ăn của bà là “ngân vàng không mua được”. Tuy ban đầu cô còn hơi do dự với bữa cơm này nhưng

đến bây giờ, chút do dự ấy thực sự đã bị hương thơm mê hồn này đánh tan tác không còn một mảnh giáp. Mạnh Đề mở vung nồi ra, vừa thấy khoai tây và gà ác đã hầm chín trong nồi cô liền cảm thấy hai mắt mình đầm lệ, thích chí đến mức nghĩ rằng tối nay sau khi ăn xong nồi canh mỹ vị này chết cũng được rồi. Một tháng sau khi cha mẹ đi, ngày nào cô cũng ăn cơm hàng, trình độ nấu ăn ở canteen trường thật sự không cần bàn cãi, khó lắm mới tìm được một cơ hội cải thiện cái miệng, đương nhiên cô không thể không kích động.

Liễu Trường Hoa cắt nhỏ phần Đẳng sâm rồi sai Mạnh Đề đi rửa rau, hỏi cô: “Tiểu Mạnh, cháu đã gặp thầy Triệu kia rồi phải không? Thấy cậu ấy thế nào?”

Mạnh Đề trả lời mà không kịp nghĩ: “Cháu đã học thầy ấy một tiết, cảm thấy rất tốt ạ.”

“Phải, phải. Cậu ấy đúng là một đứa trẻ ngoan. Một tuần trước khi bắt đầu học, bác đến trường tìm lão Trịnh thì trông thấy cậu ấy. Cậu ấy ở văn phòng bàn bạc chương trình dạy học kỳ này với các thầy cô khác, tiết đầu buổi sáng hình như không ai muốn dạy nên ném hết cho cậu ấy, cậu ấy mỉm cười hiền lành rồi nhận cả, vừa nho nhã vừa lễ độ. Không chỉ có vậy bề ngoài cậu ấy cũng khá lắm, đúng là tinh anh. Bác rất thích, cháu thấy cậu ấy so với Hiến Văn thì sao?”

Mạnh Đề nhoen cười, thầm nghĩ: không có chỉ tiêu cụ thể sao có thể so sánh chính xác được, nên nói qua quýt: “Người tám lạng, kẻ nửa cân ạ.”

“Đúng đúng, sờ dĩ như vậy nên bác định giới thiệu cậu ấy cho chị Tiểu Thanh cháu.” Liễu Trường Hoa mỉm cười hài lòng, “Cái tính cách đó của chị Tiểu Thanh cháu cần phải có một người bao dung mới được, và lại đáng đáp cũng phù hợp, con bé không phải kén cá chọn canh nữa. Rất xứng đôi, cháu thấy có phải không?”

Chị Tiểu Thanh trong câu nói đó là con gái Trịnh Nhượng Thanh của họ, là em gái kém hai tuổi của Trịnh Hiến Văn, cũng là bạn hàng xóm từ nhỏ đến lớn của cô. Hai anh em họ tuy cùng cha cùng mẹ sinh ra nhưng bề ngoài không giống nhau lắm. Trịnh Nhượng Thanh làm việc ở ngân hàng, dù xét đến ngoại hình hay năng lực đều không tệ nên tiêu chuẩn rất cao, đến giờ vẫn chưa có bạn trai. Liễu Trường Hoa vì chuyện của con gái mà hao tốn tâm trí, hề thấy người đàn ông trẻ tuổi nào đáng đáp được, bằng cấp cao liền muốn giới thiệu cho con.

Mạnh Đề suy nghĩ một hồi, trước mắt hiện lên nét mặt chán nản thất vọng của mấy em gái năm nhất tối qua, đành nhắc nhở bà một cách khéo léo: “Nhưng nhờ đầu thầy Triệu có bạn gái rồi thì sao ạ?”

“Chưa có, dạo trước bác đã bảo lão Trịnh hỏi dò rồi, cậu ấy nói chưa có bạn gái.” Không hổ là bác Liễu, công tác chuẩn bị làm dâu ra đấy mới xuống tay.

Đáp án này khiến Mạnh Đề có phần ngỡ ngàng nhưng vẫn trả lời: “Vậy thì chắc không vấn đề gì.”

Liễu Trường Hoa thờ dãi một hồi, sau đó mở nắp vung nồi súp sôi bùng, nói nhỏ: “Tóm lại là mong sao việc lần này có thể thành. Tiểu Thanh cũng đừng kén cá chọn canh nữa.”

Trịnh Hiến Văn bước vào bếp đúng lúc nghe thấy câu đó, thần sắc pha chút ngỡ ngàng: “Mẹ, mẹ sốt sáng quá rồi, Tiểu Thanh đâu có nói là sẽ ở vậy suốt đời, đừng đuổi nó ra khỏi nhà nữa. Triệu Sơ Niên, người này không đơn giản, mẹ không nên bảo cha đưa người ta về nhà mình như thế, việc này còn phải xem xét lại.”

“Mẹ còn chưa hiểu hết cậu ta hay sao?” Liễu Trường Hoa nói, “Cha con đã mang cả hồ sơ lý lịch của người ta về nhà nghiên cứu rồi, học vấn cao, biết tiến biết thoái, còn muốn sao nữa hả?”

Trịnh Hiến Văn hơi suy tư: “Cũng phải.”

Hai mắt Liễu Trường Hoa sáng ngời: “Tiểu Thanh thấy sao? Có nói gì không? Ấn tượng đầu tiên thế nào?”

Mạnh Đề vênh tai lên nghe, ánh mắt Trịnh Hiến Văn bị con ngơoi sáng ngời đứng kiêu chờ hóng chuyện của cô thu hút, vừa bực mình vừa buồn cười, cảm thấy khó mà thuyết phục được nên đành kéo vai cô sang: “Mẹ, mẹ hỏi A Đề là được, hỏi ấn tượng đầu tiên của em ấy với thầy Triệu như thế nào?”

“Rất tốt.” Mạnh Đề chắc lưỡi hai cái, hồi tưởng lại sự sôi nổi chưa từng thấy trong phòng học tự chọn tối qua: “Lúc vào tiết, suýt nữa các nữ sinh trường cháu hét ầm lên.”

“Cho nên mới nói, lực sát thương của người đó với phái nữ quá cao...” Trịnh Hiến Văn nói: “Đương nhiên ấn tượng đầu tiên của Tiểu Thanh với cậu ấy cũng không tồi, cho nên con mới hơi lo.”

“Con lo nhiều quá rồi...” Liễu Trường Hoa nói thẳng: “Ai mà chẳng có khuyết điểm và ưu điểm riêng. Mẹ con nhìn người bao nhiêu năm nay, sẽ không sai đâu.”

Bữa cơm này hoàn toàn chiếm được sự vui vẻ của cả chủ và khách. Câu chuyện lúc đầu chủ yếu là về Trịnh Hiến Văn. Anh trước sau vẫn ưu tú như vậy, hạng mục hợp tác làm cùng với các bạn và thầy giáo hướng dẫn ở nước ngoài giành được giải cao, nghe nói anh sắp về nước, nhiều công ty thiết kế kiến trúc và viện nghiên cứu nổi tiếng trong nước đều chủ động liên hệ với anh. Trước khi về, anh đã chọn được một công ty đãi ngộ tốt nhất, quan trọng hơn là trụ sở chính của công ty đó nằm ở ngay thành phố này để tuần sau bắt đầu đi làm.

Sau đó sự chú ý của mọi người nhanh chóng chuyển sang bữa cơm, những người khác đều đã từng ném qua tay nghề của Liễu Trường Hoa nên không quá ngỡ ngàng; chỉ có Triệu Sơ Niên lần đầu tiên thưởng thức là khen không ngớt miệng, anh vừa giới văn vẻ lại vừa biến tiến biết lùi đúng lúc, thi thoảng còn trích dẫn điển cố, điển tích, khen đến mức làm Liễu Trường Hoa mặt mày rạng rỡ, càng nhìn càng thấy cậu thanh niên này đáng yêu.

“Ăn nhiều một chút.” Liễu Trường Hoa gấp rau cho anh, “Sau này năng đến nhà chơi nhé.”

Triệu Sơ Niên cười, gật nhẹ: “Phó khoa Trịnh và bác sĩ Liễu không chê cháu phiền là được”

“Sao lại chê phiền chứ?” Liễu Trường Hoa mỉm cười, nhìn về phía Trịnh Nhượng Thanh, “Tiểu Thanh, con nói xem, có đúng không nào?”

Lời này có rất nhiều ý đồ. Nếu nói lúc đầu Triệu Sơ Niên đã mơ hồ đoán ra ý định của bữa cơm này là để sắp xếp xem mặt thì bây giờ ý nghĩ đó lại càng được khẳng định rõ hơn, mặt mày nhúu chặt lại.

Trịnh Nhượng Thanh đối với việc sắp xếp xem mặt thế này đã sớm tạo thành thói quen, trả lời một câu: “Anh ta tới lúc nào thì tới, dù sao con cũng không ở nhà.”

Liễu Trường Hoa lườm con gái rồi nhìn sang Triệu Sơ Niên, dù đã biết nhưng vẫn hỏi: “Cháu là người ở đâu? Hoàn cảnh gia đình thế nào?”

Hoàn toàn là tư thế của mẹ vợ tương lai hỏi chuyện con rể. Mạnh Đề thân nhiên gấp một miếng khoai tây cho vào miệng rồi ngẩng lên lắng nghe câu trả lời của Triệu Sơ Niên. Giờ này cô mới biết năm nay Triệu Sơ Niên hai mươi bảy tuổi, bằng tuổi Trịnh Hiến Văn. Anh là người thành phố này, học đại học ở Bắc Kinh, khoa chính quy là kỹ thuật phần mềm, còn học văn bằng 2 về vi điện tử (micro-electronic), thành tích của anh về hai ngành này đều rất cao nhưng đến khi học thạc sỹ thì đột nhiên chọn ngành Văn học hiện đại, tới tiến sỹ thì chọn ngành lý luận văn học. Vì ở Bắc Kinh nhiều năm nên đã chán ngán, nhưng nhớ cảnh đẹp non xanh nước biếc ở quê nhà miền nam nên quyết định về làm giảng viên đại học. Cha mẹ anh mất sớm, trên còn ông nội và bác cả.

Liễu Trường Hoa gật gù nghe xong rồi hỏi: “Hiện giờ ông nội và bác cả cháu làm gì?”

“Làm buôn bán, là thương nhân ạ.”

“Ồ, tốt lắm.”

Trong lòng Mạnh Đề vẫn luôn thắc mắc tại sao trình độ sư phạm của anh trên lớp không cao, hóa ra là giữa đường mới chuyển sang học ngành Văn. Cô nuốt miếng khoai tây với hương vị thơm ngon trong miệng xuống, uống thêm mấy ngụm canh nữa mới cảm thán: “Đúng là những sinh viên ngành khoa học tự nhiên đều là nhân tài môn Văn.”

Triệu Sơ Niên ngồi đối diện cô, thấy cô ăn vui vẻ đến mức hai má đỏ hồng như táo được ngâm nước, bèn mỉm cười: “Nếu em có hứng thú thì bây giờ thì nghiên cứu sinh ngành Văn học vẫn kịp mà.”

Trịnh Nhượng Thanh mỉm cười: “Cha, mở cửa sau cho Mạnh Đề đi kìa.”

Trịnh Bách Thường phản đối: “Vớ vẩn.”

“Không, em không có khả năng như thầy Triệu, học văn bằng 2 ngành tài chính còn sót kìa.” Mạnh Đề lắc đầu: “Học cái mình thích vẫn hơn, học nhiều quá em không tiêu hóa hết được.”

Triệu Sơ Niên ra về tán thành: “Cũng đúng.”

Trịnh Hiến Văn vẫn luôn lặng lẽ quan sát Triệu Sơ Niên, ánh mắt của người thầy giáo trẻ này nhìn Mạnh Đề rất khác lạ, thần thái cũng khác thường nữa; anh cảm thấy hơi khó chịu trong lòng, gấp một miếng cánh gà kho như đặt vào bát cô, còn tận tình rưới nước tương lên cho cô.

Bữa cơm này từ lúc bắt đầu đến giờ, ý đồ đã rất rõ ràng, Trịnh Nhượng Thanh rất hài lòng với con người tên Triệu Sơ Niên này nhưng vẫn giận vì cha mẹ giấu mình lặng lẽ sắp xếp buổi xem mặt này. Chị uất nghẹn, không muốn mình bị người khác dắt mũi kéo đi, vừa ngẩng lên đã trông thấy Trịnh Hiến Văn và Mạnh Đề, chị mỉm cười nói: “À anh ơi, không phải lúc anh còn học đại học rất được con gái chào đón hay sao? Con gái theo đuổi anh xếp hàng dài cũng không hết, mấy năm nay ở nước ngoài sao không tìm cho em một bà chị dâu đi? Không biết noi gương anh trai Mạnh Trung nhà người ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhà Trọ (P.1)

Trịnh Hiến Văn từ nhỏ đã không hòa thuận với cô em gái này, hiểu quá rõ thủ đoạn của đối phương nên anh bình thân gấp thêm một khúc cá, rút mấy chiếc xương to rồi mới đặt vào bát Mạnh Đề, khoan thai trả lời: “Anh không thể cho em một bà chị dâu ngoại quốc được, mắt đen, tóc đen là đẹp nhất. Anh không thích gen người nước ngoài, cũng không định tạo ra tầng lớp con lai làm hậu duệ nhé.”

Những người khác còn chưa kịp biểu lộ gì thì Mạnh Đề đã bị khúc cá kia làm mắc nghẹn, mặt mày đỏ bừng, không thể nuốt xuống được. Trịnh Hiến Văn vừa luống cuống vừa buồn cười, giờ tay vỗ nhẹ sau lưng cô, rất tự nhiên cầm bát canh của mình đặt vào tay cô, nói: “Xem em kia, không ai tranh giành với em hết, ăn chậm thôi chứ.”

Trịnh Nhượng Thanh phì cười, “A Đề, sao em còn bị anh ấy dọa cho thành thế này hả? Bộ mặt thật của anh ấy em phải nhìn ra từ ba năm trước rồi chứ! Chị thấy mấy năm nay em không có chút tiến bộ nào hết. Nhưng anh ơi, anh chiều nó quá rồi đấy, ngay cả gấp cá cũng gỡ xương hộ nữa, đến em cũng phải phát ghen lên đây.”

Mạnh Đề ho đến mức mắt đỏ sòng sọc, khó nhọc ngẩng đầu trừng mắt lườm Trịnh Nhượng Thanh. Cô và Trịnh Nhượng Thanh tuy lớn lên từ bé với nhau nhưng quan hệ không tốt lắm. Một bé gái ít nhiều đều muốn anh trai coi mình là trung tâm, hận không thể bắt cả thế giới xoay quanh em gái, tình trạng của Trịnh Nhượng Thanh cực kỳ nghiêm trọng, đương nhiên sẽ đôi phần thù ghét đứa em gái hàng xóm đã trắng trợn cướp mất anh trai mình. Khi Mạnh Đề lớn hơn một chút cũng đôi chút hiểu được điều này, vì thế cố gắng tránh phải tiếp xúc với cô chị hàng xóm đến mức tối đa.

Trịnh Bách Thường lắc đầu, nghiêm mặt: “Cái gì mà bộ mặt thật? Nói gì khó nghe thế hả? Nói năng không có lễ phép gì hết, dù sao Hiến Văn cũng là anh trai con.”

“Phải phải, cha cũng biết anh ấy là anh trai con ả?” Trịnh Nhượng Thanh bĩu môi, “Chuyện của anh ấy thì cha không lo, chỉ muốn đuổi con đi thôi, đây là thói đời gì? Đúng là trọng nam khinh nữ, nhất bên trọng, nhất bên khinh!!!”

Liễu Trường Hoa buông đũa, “Anh con là con trai, đương nhiên phải lập nghiệp xong mới thành gia, không thể để con gái nhà người ta khổ sở đi theo nó được. Con đừng có đề cập tới chuyện nam nữ bình đẳng trước mặt mẹ, mẹ không tin chuyện đó, vốn dĩ trong hôn nhân gia đình đàn ông và phụ nữ đã không thể bình đẳng. Và lại, mấy năm nay anh con ở nước ngoài cha mẹ nào quản được? Con nghĩ cha mẹ con có thể giống như cái máy điện thoại ả? Tay có thể dài đến mức vượt qua cả Thái Bình Dương, chỉ đạo nó nên làm cái này, không nên làm cái kia ả?”

Trịnh Nhượng Thanh không nói gì, lén lút nhìn Triệu Sơ Niên. Anh cúi đầu, không hề có ý định can thiệp vào cuộc tranh cãi gia đình này, rèn luyện tốt thật!

Khi ăn xong cơm trời đã tối muộn. Mọi người ngồi lại nói mấy câu chuyện. Phụ huynh nhà họ Trịnh đều có thói quen “sau khi ăn xong là đi bách bộ” liền xuống lầu đi dạo.. Sau khi Mạnh Đề giúp Liễu Trường Hoa rửa xong đồng bát đũa liền ra ban công phòng khách ngắm trời ngắm đất, đèn cao áp trên đường đã được thắp sáng từ lâu, đứng ở đây dường như có thể trông thấy rõ từng chiếc lá cây xanh biếc.

Những thanh niên bằng cấp cao trong phòng khách đang vui vẻ trò chuyện, tiếng cười liên tục truyền tới, lúc đầu còn trò chuyện công việc ở trường ra sao, không lâu sau trọng tâm đã chuyển sang tình hình kinh tế hiện nay.

Mạnh Đề thở dài, cảm nhận sự khác biệt lớn lao, đúng là chẳng cùng quan điểm, mãi đến tận khi Trịnh Hiến Văn chợt cất cao giọng: “A Đề, tới đây nào.”

Lúc đó cô mới xoa xoa hai tay vào nhau rồi cất bước quay lại phòng khách, Trịnh Hiến Văn kéo cô ngồi xuống cạnh mình, cầm một hộp dài được đặt ngay ngắn trên bàn trà đưa cô, cười nói: “Quà tặng em nè, mở ra xem đi.”

Mạnh Đề lúc đó mới nhớ ra câu “Có quà tặng em” tối qua, trên mặt liền bày ra vẻ vui mừng khôn xiết, vừa bóc vừa hỏi: “A, có quà, cảm ơn anh, cảm ơn anh! Là gì vậy?”

Trịnh Nhượng Thanh nói: “Chị cá là sách, anh chị trừ sách ra chẳng biết tặng gì cho em nữa đâu.”

Trịnh Hiến Văn thản nhiên nói: “Thế thì em nhầm to rồi!” sau đó không nói gì nữa, nhìn Mạnh Đề chăm chú rồi mỉm cười.

Là gì thì mở ra mới biết được. Không ngờ trong đó lại là một bộ đồ trang điểm tinh xảo và lọ nước hoa nhỏ. Quá khác biệt so với những quyển sách trong trí tưởng tượng của cô, Mạnh Đề còn chưa kịp phản ứng thì Trịnh Nhượng Thanh đã kêu lên: “Ồ, giống hệt chị. Anh đúng là thông minh thật đấy!”

Trịnh Hiến Văn cười, trả lời “Không phải nhất bên trọng nhất bên khinh nữa rồi chứ! Anh mua xong mới nghĩ Mạnh Đề cũng lớn rồi, con gái lớn đều thích xinh đẹp mà!”

Mạnh Đề hơi đỏ mặt: “Anh Hiến Văn, cảm ơn anh, cảm ơn món quà của anh.” Nói qua nói lại, cuối cùng cô ôm chặt nó vào ngực mình hơn nữa.

Sự vui mừng khiến cả gương mặt cô rạng rỡ, long lanh tỏa sáng, hưng phấn như một bé gái nhận được quà. Trịnh Hiến Văn nói: “Em vui là được rồi.”

Trịnh Nhượng Thanh lén lút nhìn cô, rõ ràng đã là một cô gái hơn hai mươi tuổi nhưng da vẫn nõn nà như bạch ngọc, chị liền trêu ghẹo: “Không cần trang điểm đã giống mỹ nhân trong truyền thuyết rồi, nhìn bộ dạng lúc nhỏ của em thật không tưởng tượng nổi lớn lên sẽ thành dáng dấp như hôm nay.”

Triệu Sơ Niên vốn đang uống trà, mặt mày trầm tĩnh, không nhìn ra bất cứ tâm trạng gì nhưng giờ đây dường như lòng hiếu kỳ cũng bị thu hút, anh nhìn sang, trong con người là một tầng sương mù, chỗ nào anh nhìn qua đều có một dải ánh sáng nhàn nhạt. Tầm mắt dừng lại trên người cô, phảng phất như đang đánh giá và tưởng tượng ra bộ dạng cô lúc nhỏ.

Tuy Mạnh Đề chưa bao giờ trang điểm luôn phơi mặt ra nắng nhưng giờ phút này trái tim cô vui sướng đến nỗi muốn bay lên, hoàn toàn không để tâm những lời khích tướng của Trịnh Nhượng Thanh, mỉm cười với cặp mắt suy xét của Triệu Sơ Niên.

Sau khi cô chạm vào đôi mắt anh, Triệu Sơ Niên nói: “Nhưng tôi cảm thấy, em bây giờ rất đáng yêu, nét đẹp tự nhiên không cần đồ phụ trợ, không cần trang điểm gì hết.”

Con gái một khi được người khác khen ngợi luôn cảm thấy rất vui vẻ, Mạnh Đề dù có khiêm tốn nhường nào đi chăng nữa thì vẻ vui sướng vẫn hiện rõ trên sắc mặt, nhưng gia giáo tốt khiến cô phải cố gắng không chế không được mừng quá, chỉ biết cười bên lên.

Trịnh Hiến Văn đặt một chén trà vào tay Mạnh Đề rồi chuyển câu chuyện sang trường học và học viện. Mấy người lại nói thêm dăm ba câu chuyện nữa, mãi đến tận khi Triệu Sơ Niên đứng lên chào tạm biệt, anh nói mình không được phân nhà ở trong khu ký túc xá của giảng viên, nhà hơi xa nên phải về sớm, Mạnh Đề nhớ ra còn phải báo cáo chuyện của Vương Hy Như cho Triệu Sơ Niên nên cũng theo anh ra ngoài.

Hai người đứng trên hành lang, Mạnh Đề gọi anh: “Thầy Triệu, bạn Vương Hy Như học cùng em môn tự chọn của thầy, giờ đây bạn ấy bận việc không thể lên lớp được. Việc của bạn ấy rất rất quan trọng, thật sự là chẳng còn cách nào ạ. Em thay mặt bạn ấy xin phép thầy.”

Triệu Sơ Niên lơ đãng, dường như tâm trí không còn ở đây, thản nhiên nói: “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không điểm danh, bạn em có tới học hay không chẳng sao hết, nhớ đến kiểm tra là được.”

Tuy biết thầy không khó tính nhưng câu trả lời lưu loát như vậy vẫn khiến Mạnh Đề hơi bất ngờ, trong chốc lát chẳng biết nên nói sao, hơn nữa Triệu Sơ Niên nói xong câu kia cũng im lặng luôn, người này không biết người kia đang nghĩ gì.

Trong không gian rộng rãi, vắng vẻ, ánh đèn đang sáng bỗng dưng tắt ngúm, trong khoảnh khắc sáng-tối giao thoa, Mạnh Đề thấy nụ cười luôn hiện hữu trên môi anh cả buổi tối hôm nay đã biến mất không còn bóng dáng, khuôn mặt khi đã đỡ bỏ nụ cười không có nét uể oải như trong dự đoán mà là vẻ lạnh lùng, sắc bén. Giống một cây bảo kiếm được cất giấu trong hòm, đã trải qua trăm tu nghìn luyện mới thành, không muốn lộ mình dưới ánh trăng, tia sáng lạnh lẽo thoát ra từ khe hở, lạnh thấu xương.

Trong đêm, tiếng hít thở nghe rõ ràng vô cùng.

Mạnh Đề cảm giác Triệu Sơ Niên tiến lại gần mình, dường như bao phủ mình, giọng nói trầm trầm khàn khàn vang lên bên tai: “A Đề, em lên nhà cất quả rồi cùng tôi đi dạo một vòng quanh trường được không? Tối mới tới trường đại học Bình, chưa thông thuộc ngôi trường này lắm, hơn nữa căn phòng nào ở đây trông cũng giống giống nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Nhà Trọ (P.2)

Một trong những nơi tĩnh lặng nhất trên thế giới chính là thư viện và sân trường đại học buổi tối.

Phòng ốc mờ ảo trong bóng đêm xa xăm, những khu nhà và cây cối đều bị bóng đêm bao phủ, nhìn qua cao hơn ban ngày nhiều. Khu giảng đường vẫn sáng đèn, thi thoảng có đôi ba tốp học sinh và giảng viên phóng xe vụt qua người họ. Bóng đêm chậm chậm như một khúc ca dương cầm, lay động xào xạc lá cây, thỉnh thoảng còn có phiến lá rơi xuống, mỹ lệ như trong thi ca. Cảnh sắc này tuy đã nhìn quen mừi mấy năm trời nhưng vẫn không thấy chán.

Bên hồ hơi lạnh lạnh, hơi nước mang theo hương sơm của hoa sen phảng phất trên chóp mũi. Triệu Sơ Niên thả chậm bước chân: “Em lớn lên ở đây phải không?”

“Đúng thế, em lớn lên ở đây.” Mạnh Đề nhìn bốn phía xung quanh, sự ảm áp bập bênh trong lòng, cười đến lông mi cũng cong vút: “Cho nên rất quen thuộc, cũng rất yêu quý!”

Thành phố lớn bị ô nhiễm nặng nề, không trông thấy nhiều sao trời, ngay cả ánh trăng cũng chỉ thấp thoáng trong tầng mây. Trên mặt cô có ánh sáng rạng rỡ nhưng mờ ảo của ánh trăng, Triệu Sơ Niên bị xúc động, giơ tay gỡ phiến lá trên vai cô rồi nắm chặt lại: “Lúc ăn cơm tôi nghe thấy phó khoa Trịnh nói cha mẹ em không ở trong nước? Họ đi đâu rồi?”

Mạnh Đề vừa nhắc đến đề tài này thì mặt mày liền rạng ngời cả lên, không hề chú ý đến động tác của anh: “Họ đi Mỹ chăm sóc chị dâu em ạ. Tháng trước anh trai em gọi điện về nói chị dâu em có bầu, vì mới mang thai lần đầu nên cần người chăm sóc, anh em lại bận việc không có thời gian chăm nom, vì vậy anh ấy gọi điện về xin viện binh. Cha mẹ ruột chị ấy rất muốn đi nhưng lại không biết tiếng Anh, không thể sang Mỹ được. vừa vận cha mẹ em năm ngoái mới về hưu xong cho nên sang đó luôn.”

“Họ yên tâm để em ở nhà một mình ư? Em không sợ à?”

Mạnh Đề cảm thấy sự lo lắng của anh thật buồn cười, không nhịn được mà cười thành tiếng: “Thưa thầy Triệu, em là người lớn rồi mà, sang năm cũng là hai mươi hai tuổi rồi. Bạn học của em chẳng có ai không phải xa quê ra đây học đại học cả, nhiều bạn còn không về nhà khi nghỉ hè nghỉ đông cơ mà. Huống chi em còn là “thổ địa” ở trường này, ai dám động vào em chứ? Vả lại em ở nhà một mình rất tốt, ở nhà lớn, không ai quản, muốn mấy giờ ngủ thì ngủ...”

Triệu Sơ Niên chớp mắt một cái rồi “ừm” một tiếng: “Anh trai em thế nào? Đối với em có tốt không?”

Triệu Sơ Niên vẫn đứng yên đó chờ câu trả lời của cô, đôi mắt anh rất sáng, ánh nhìn đặt hoàn toàn lên người cô, như ánh mặt trời ấm áp. Cô vô cùng ngạc nhiên với ý nghĩ này trong đầu anh, nhưn môi mỉm cười, nói ngắn gọn: “Anh ấy lớn hơn em mười hai tuổi, tròn một giáp, đại khái là do chênh lệch tuổi tác quá lớn nên chúng em không có cùng quan điểm, anh ấy không nói chuyện nhiều nhưng rất thương em. Anh em rất thông minh, học tập tốt, thể chất cũng tốt, tốt nghiệp đại học xong liền đi Mỹ, hiện giờ đang làm kỹ sư chế tạo máy bay. Bây giờ đi học gặp phải vấn đề nào hóc búa em đều hỏi anh ấy.”

“Anh ấy rất thông minh, học tập tốt, thể chất cũng tốt” Triệu Sơ Niên vô thức lặp lại câu nói đó, nhìn dáng vẻ đầy tự hào của cô liền hỏi: “Thế anh em em trông có giống nhau không?”

“À, thực ra thì mọi người đều nói hai anh em em không giống nhau lắm.” Mạnh Đề bĩu môi, “Anh trai em rất gầy, còn em thì như một viên thịt tròn ấy, thật là đáng buồn...”

Triệu Sơ Niên ra vẻ giật mình thon thót, cố tình nhìn cô thật kỹ từ trên xuống dưới: “Tôi không biết trên đời còn có một viên thịt tròn gầy gò thế này...”

“Khi còn nhỏ em gầy lắm ạ, mãi đến cấp ba mới gầy đi.” Mạnh Đề nói: “Mẹ em bảo, lúc sinh em ra bà đã ngoài bốn mươi rồi, không còn tuổi sinh nở nữa, điều kiện sức khỏe lại không tốt cho nên sinh em ra cân nặng không đủ, nhỏ như một viên đậu đỏ, họ sợ không nuôi nổi cho nên đưa em đi khám Đông y, đồ gì bổ dưỡng cũng nấu cho em ăn, thành ra càng ngày càng béo...”

Triệu Sơ Niên lắng nghe, đặt miếng lá trong lòng bàn tay vào túi áo mới nói: “Mạnh Đề, lúc nào em đem ảnh chụp viên thịt tròn của em cho tôi xem được không?”

“Không được.” Mạnh Đề cự tuyệt thẳng thừng. “Dù sao thầy cũng chưa bao giờ nhìn thấy, có gì em phải mang ảnh cho thầy xem? Họ đều cười em là một viên kẹo tròn trịa, chị Nhượng Thanh còn bảo em mập không thấy mắt mũi đâu, tròn vo đến nỗi ngay lập tức có thể làm bóng đá, trái tim nhỏ bé trong sáng thuần khiết của em đã bị tổn thương nghiêm trọng...” Nói đến đây, cô liếc thấy sắc mặt Triệu Sơ Niên thay đổi liền im bặt rồi chuyển sang giọng điệu khác: “Chị Nhượng Thanh chỉ nói đùa thôi ạ, khi đó chúng em đều là trẻ con ấy mà. Thầy Triệu đừng để tâm, chị Nhượng Thanh rất tốt, cũng rất xinh đẹp.”

“Không đâu, em nghĩ nhiều quá rồi.” Triệu Sơ Niên xua tay, “Tôi không biết bữa cơm hôm nay là bữa cơm xem mặt, phó khoa Trịnh bảo tôi đến nhà ông ấy ăn bữa cơm rau dưa bình thường, căn bản là tôi không muốn đi, quà cáp cũng chưa kịp chuẩn bị, nhưng lại không thể từ chối trước mặt được.”

Mạnh Đề ngắt lời anh, liên tục lắc đầu: “Thầy không cần giải thích gì với em cả. Cả nhà bác Trịnh rất tốt, thầy Triệu hay là cứ suy nghĩ một chút đi. Huống hồ bác Trịnh lại là phó khoa, điều này cũng có lợi cho sự phát triển sau này của thầy trong trường mà...”

Triệu Sơ Niên bỗng dừng bước, đứng im tại chỗ, Mạnh Đề lúc đầu còn không để ý đi được mấy bước mới thấy anh không theo kịp, vội vàng định hỏi “Thầy Triệu, sao thầy không đi nữa?” nhưng phát hiện anh đứng dưới ánh đèn, khóe miệng vẫn cong lên rất đẹp nhưng tình cảm ấm áp và ý cười trong đáy mắt đã biến mất không sót lại chút nào, “Mạnh Đề, em sống được bao nhiêu năm? Em yêu đương bao nhiêu lần? Sao lại hứa theo người ta làm mai mối như thế?”

Dù cô ngốc nghếch đến mức nào đi nữa vẫn có thể cảm nhận được trong câu nói này của Triệu Sơ Niên có hàm ý khác, chưa hẳn là giễu cợt ác ý nhưng bất mãn và kiêu ngạo nồng đậm trào ra từ trong ngôn ngữ của anh không chút cố kỵ. Mặt Mạnh Đề đỏ bừng, nghĩ thầm “Thầy trách móc em gì chứ? Em đâu muốn xen vào chuyện người khác, chỉ suy nghĩ cho thầy thôi mà, thầy không cảm kích thì thôi, hà tất phải dùng loại ngôn ngữ này?” Cô nhẫn nhịn, cố gắng nuốt những từ ngữ đã trôi ra đến cổ họng xuống, cũng chẳng còn tâm trạng đi dạo với anh nữa, cô không mỉm cười mà giờ tay chỉ về phía trước.

“Là em đã xen vào việc của thầy!” Mạnh Đề không hề nhìn anh, “Phía trước chính là cổng phía Tây, thầy Triệu chắc là đã biết đường rồi phải không ạ? Em về đây. Chào thầy!”

Lời tạm biệt của cô thẳng thắn và mạnh bạo, nói xong liền quay đầu đi luôn. Lúc đầu còn tức giận vì sự hạo tâm của mình bị coi là lòng lang dạ thú, sau rồi lại cảm thấy mình đúng là đồ nhiều chuyện, thầy giáo hiền lành là bắt đầu không đúng mực ngay được, và lại giữa họ chẳng thân thiết gì, kể cả giao tình sâu đậm đến thế nào thì cũng có đạo lý thầy trò mà.

Trên đường đi, lòng cô vẫn bị chuyện “tạm biệt trong không vui” này làm cho bức mình nhưng khi về đến nhà thì tâm trạng đã bình thường lại. Tắm rửa xong nằm trên giường, theo thói quen mở di động nhìn đồng hồ, phát hiện ra có hai tin nhắn chưa đọc, số điện thoại gửi tin nhắn cho cô vô cùng quen thuộc, cô có trí nhớ tốt bẩm sinh đối với những con số, phản ứng đầu tiên chính là nhận ra đây là số điện thoại của Triệu Sơ Niên. Cô cầm điện thoại ngờ ngàng một lúc, hôm qua lúc Triệu Sơ Niên hỏi số điện thoại của cô, cô không nghĩ anh sẽ liên lạc với mình nên cũng không lưu số anh vào máy.

Mở tin nhắn, cái thứ nhất chỉ có ba chữ “Tôi xin lỗi” vô cùng đơn giản, thời gian gửi tin là lúc hai người mới chào tạm biệt nhau không lâu; cái thứ hai là mấy phút trước, “Tôi vừa nói mà không suy nghĩ nên khó nghe quá, Mạnh Đề, xin lỗi em. Có lẽ em không biết số điện thoại của tôi, tôi là Triệu Sơ Niên.”

Dù thế nào đi nữa thì đối phương cũng là thầy giáo của cô, nhã nhặn nói xin lỗi cô như thế đúng là việc khó chấp nhận. Mạnh Đề vội vàng nhắn tin trả lời, gõ được một nửa thì bị cuộc gọi đến của Triệu Sơ Niên làm gián đoạn. Điện thoại vừa được kết nối, trước khi cô mở miệng, Triệu Sơ Niên đã vội vã nói: “Mạnh Đề, xin lỗi em.”

Đầu dây bên kia có tiếng gió thổi, thổi trúng câu nói của Triệu Sơ Niên khiến nó có phần bập bênh.

Mạnh Đề căng thẳng, lập tức nói vài tiếng “Không sao ạ”: “Thầy Triệu, em không mang điện thoại đi, về đến nhà mới thấy tin nhắn của thầy, đang định

trả lời thì thầy đã gọi tới. Thực ra là do em không tốt, hẹp hòi quay đầu đi luôn, thầy triệu đừng bận tâm ạ.”

Triệu Sơ Niên thở phào: “Vây là tốt rồi. Nói chung là em đừng hiểu lầm gì cả. Tính cách tôi không tốt lắm, bị người ta giẫm phải đuôi là sẽ nổi trận lôi đình. Sau này tôi sẽ chú ý.”

“Thầy Triệu, tính cách thầy rất tốt, đừng nghĩ bản thân không tốt như vậy, em cũng thấy ngại lắm ạ.” Mạnh Đề muốn chuyển hướng câu chuyện, “Thầy đang trên đường về nhà ạ?”

“Ừ, tôi đang lái xe.” Âm lượng Triệu Sơ Niên ép tới rất nhỏ.

Sau đó hai người đều giữ im lặng, mối quan hệ nào cũng thế, sau khi được hòa giải luôn gặp phải loại tình huống xấu hổ này, giống như hai con vật đấu nhau sứt đầu mẻ trán xong sẽ làm hòa, mỗi bên đều tiến hành thăm dò đối phương. Mạnh Đề rất khó tiếp tục, cũng không biết nên nói tiếp cái gì, cô nghĩ nếu mình không cúp máy trước, Triệu Sơ Niên tuyệt đối sẽ không chủ động nhắc tới hai chữ “tạm biệt” vì thế cô đành nói: “Vâng, thế thì thầy Triệu đi đường cẩn thận ạ.”

Triệu Sơ Niên nói: “Ngủ ngon.”

Tâm trạng Mạnh Đề sau khi bỏ điện thoại xuống có phần bất ổn, nằm một lúc suy nghĩ xem rốt cuộc Triệu Sơ Niên có ý gì nhưng mãi mà không nắm được trọng điểm. Để lấy lại tinh thần, cô quyết định cầm cuốn “Nhà trọ” bên gối lên.

Quyển “Nhà trọ” này chỉ dày hơn một trăm trang, là một quyển sách khá mỏng, kể về cuộc sống lưu lạc vất vả của một người cha đơn thân và hai đứa con trai. Nó không giống như những tác phẩm khác của Phạm Dạ, phong cách khác hoàn toàn. Những tác phẩm khác của Phạm Dạ tương đối thương mại hóa, tình tiết đối lập nhau mà ngôn từ lại càng hay ho hơn, hầu hết đều theo một mô típ quen thuộc. Trong tiểu thuyết của ông, sự việc ban đầu thường tới rất tình cờ hoặc liên quan đến một người nào đó, tiếp theo, sự việc càng ngày càng phát triển mở rộng hơn, tâm lý nhân vật cũng rõ ràng hơn, do đó tạo thành một kết cục khiến độc giả có năm mơ cũng không ngờ tới, nhưng lại được lý giải vô cùng hợp tình hợp lý. Khi đọc tác phẩm của ông, người ta sẽ thấy kích động đến mức không thở nổi; tới tận, ai oán lấy đi không ít nước mắt của độc giả.

Nhưng quyển “Nhà trọ” này lại không như vậy.

Từ đầu đến cuối tác phẩm chỉ khoảng mười vạn chữ, kể về câu chuyện chỉ vồn vắn trong nửa năm trời, lời tự sự không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ đơn thuần là kể lại, từ phân tích đến lý giải mỗi một ngày trong nửa năm đó, lắp ghép lại thành một bộ tiểu thuyết hoàn chỉnh. Không nói đến vì sao người cha lại đơn thân, cũng không thấy xuất hiện mẹ của hai đứa trẻ., ngay cả những nhân vật phụ không ít xuất hiện, càng không nhiều đoạn đối thoại, lối hành văn tỉ mỉ đến đáng sợ, có thể tưởng tượng ra những hình ảnh hiện lên khi tác giả viết những tình tiết này ra.

Mạnh Đề lần thứ hai mở trang đầu tiên của cuốn tiểu thuyết. Mở đầu chính là người cha tiểu tụy, một môi, quần áo tả tơi dất theo hai đứa con trai xuất hiện ở một con hẻm nhỏ nào đó.

Tong...Tong

Nước mưa đêm qua ngưng tụ thành những hạt trâu châu lớn trên cây long nhãn, lãnh lẽ nhỏ xuống từ trên xà của ngôi nhà ngói đen rồi liên tục rơi xuống từ mái hiên bên cạnh. Trên mái ngói đã có một lớp rêu xanh dày cộm, dương nanh mùa vuốt bao phủ lên ngôi nhà. Mặt trời như một phiến lá nhỏ trong suốt trên không trung, sương mù dày đặc héo hơn như những cánh hoa, hệt như gương mặt của người đàn ông đang dẫn theo hai thằng con nhỏ đi vào con hẻm kia, mỏng manh như chỉ còn lại một lớp da, ngón tay nứt toác lộ ra xương trắng bên trong. Phía sau anh ta là một cậu bé gầy trơ xương, cố gắng ôm chặt lấy chiếc ba lô được làm từ vải bố to gần bằng người cậu, bị gió đông bắc lạnh tới thấu xương làm cho mặt mày tái nhợt.

Đó là một con hẻm quanh co, khúc khuỷu, hệt như vô vàn giùm và rấn nước bò chậm chạp, nhìn không thấy điểm cuối, tối tăm và tĩnh mịch, đi hết một đoạn đường lại hiện ra một đoạn đường nữa. Những căn nhà hai bên đường đứng lặng lẽ nhìn đối phương, màu vôi ve tường đã cấu bẩn, đen ngòm cho nên không nhìn thấy bất cứ một chiếc cửa sổ nào, bề mặt tường ẩm ướt, loang lổ, phủ đầy rêu xanh mịn như nhung, những cánh cổng gỗ nhuộm đầy màu năm tháng, phần chân cổng bị ngâm nước, phả ra thứ mùi của nấm mốc.

Một phiến đá không bằng phẳng, những tảng đá lớn nhỏ xếp chồng lên nhau, cỏ dại nhỏ bé từ khe đá mọc lên tận chân tường, nước bắn động lại khiến muỗi sinh sôi, tiếng muỗi vo ve nghe rõ mồn một. Phía xa có người đang nhóm bếp, làn khói trắng đục thoát ra, bị hơi nước trên mặt đất hút hết, bước chân của người đàn ông đang cõng con trên lưng khựng lại như bàn thạch, khom lưng xuống. Người nhóm bếp là một phụ nữ trung niên béo mập, cả cơ thể không có bất cứ một đường cong đẹp đẽ nào, thịt trên người đang nảy lên, đôi mắt mở to như chuông đồng, biểu thị sự phẫn nộ với người đàn ông tự dưng xông tới cúi chào này.

Đứa trẻ trên lưng người đàn ông ngủ say như chết, tóc thưa thưa, màu lông mày cũng nhợt nhạt, trán trụi lủi nhìn không rõ là bé trai hay bé gái, mặt mũi đỏ rực khác thường, trông thế nào cũng thấy có màu tái nhợt của bệnh tật. Người đàn ông chuyển đứa bé sang ôm ở tay trái, bàn tay phải được giải phóng... trên bàn tay chỉ chút những vết nứt rạn, còn cả những vết máu đã khô và chưa kịp khô. Người đó giữ im lặng, khuôn mặt gầy gò quá mức, ngay cả ve u sâu cũng không thấy rõ, đầu ngón tay gầy guộc trơ xương lấy một tập tiền lẻ rải rác trong túi quần ra.

Đứa trẻ con ngẩng lên, đôi mắt đen láy nổi bật trên gương mặt tái nhợt, dùng tiếng địa phương không trôi chảy lắm, nói một câu: “Bố con cháu muốn thuê nhà ạ!”

Chương 7: Cửa Hàng Sách (1)

Mạnh Đề người đắm mê hồi giật mình tỉnh lại từ trong giấc mơ.

Ngồi chờ trên giường một lúc ý thức mới chậm chạp quay về, túm lấy chiếc đồng hồ báo thức đặt trên đầu giường nhìn thoáng qua, thán thở đã hơn bảy rưỡi. Cô nhớ ra hôm nay mình có môn học tiết một lập tức luống cuống chạy đi thay quần áo, động tác quá vội vàng, lúc vợ quần áo thì trông thấy quyển “Nhà trọ” đã bị rơi xuống đất từ bao giờ. Cô đau lòng nhặt lấy, đặt ngay ngắn lên giường rồi chạy ào vào nhà vệ sinh rửa mặt. Thật quá lợi hại, trong quyển tiểu thuyết này chắc chắn có cất giấu một thứ rượu nguyên chất nào đó, lần đầu tiên đọc không có cảm giác gì, lần thứ hai như bị thôi miên, chi tiết chân thực quá mức, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo như rắn bò kia, còn bản thân cô thì lòng vòng mãi trong con hẻm đó, không thể thoát ra được.

Giờ này đương nhiên không thể ngồi lại ăn sáng gì nữa, ngay cả việc đặt bánh mì và sữa trong tủ lạnh vào lò vi sóng hâm nóng cũng quá xa xỉ. Cô chỉ kịp vớ lược chải đầu, xách cặp và chạy ra cửa mà thôi.

Chạy vội vàng xuống dưới sân, đúng lúc chạm mặt Trịnh Hiến Văn dậy sớm đi chạy bộ về. Trịnh Hiến Văn mặt mày sáng khoái, phấn chấn nhìn cô với vẻ kinh ngạc, cô vội vã chào anh một tiếng rồi mở khóa xe, thẩn thờ thanh mai trúc mã ở gần nhà nhau cũng có điểm không tốt, bộ dạng quần áo lòi thối lếch thếch, vội vội vàng vàng nào của mình cũng đã từng bị anh bắt gặp, cho nên không còn cảm thấy xấu hổ gì nữa.

Cô dắt xe chuẩn bị nhảy lên đạp đi thì Trịnh Hiến Văn dùng một tay ngăn cô lại, móc túi sữa đậu nành và xoi lên ghi đồng xe đạp của cô một cách chuẩn xác, dặn cô:

– Mang đến lớp ăn, đừng nhịn đói, đau bụng đấy!

Khoảnh khắc này hệt như lúc nhỏ vậy. Anh chiều cô cô đã thành thói quen, cô cũng đã quen dần nhận một cách vô cùng tự nhiên.

Mạnh Đề dĩ nhiên sẽ không khách sáo với anh, vâng một tiếng cực kỳ ngắn gọn rồi đạp xe đi. Gió thổi trên người, dịu dịu lành lạnh, rất thoải mái.

Vương Hy Như đã ngồi ở vị trí cố định của hai cô từ lâu, không phải ngồi đầu, cũng không phải ngồi cuối, vị trí vô cùng có lợi, cô nhanh nhẹn lên đến ngồi cạnh bạn, chuông vào lớp vừa vịn reo lên. Học hành chủ tâm khiến giờ học trôi đi rất nhanh, tiết một nhanh chóng kết thúc, Vương Hy Như nhìn bộ dạng không chú ý gì đến hình tượng mà phòng miệng uống một ngụm sữa đậu nành rất to và ngon lành ăn hết cả một nắm xôi to, chỉ mỉm cười:

– Hiếm lắm mới thấy cậu mang đồ đến lớp ăn nhỉ?

– Tớ cũng đâu muốn thế, anh Hiến Văn cho tớ đấy!

Vương Hy Như nhoen cười:

– Mới vừa về nước mà tình cảm của hai người đã tăng vọt nhanh chóng rồi à?

– Tuyệt đối không phải! – Mạnh Đề kích động, suýt nữa phun cả hộp sữa đậu nành trong miệng ra: – Chúng tớ vẫn thế thôi mà!

Vương Hy Như lắc đầu:

– Đừng kích động, chú ý hình tượng. Dù gì cậu cũng là đệ nhất mỹ nữ khoa mình, nhân vật của công chúng, đừng làm khoa mình mất thể diện!

– Con gái giang hồ không câu nệ tiểu tiết! – Mạnh Đề vô cùng hào sảng xua xua tay, ý bảo cô phải quay lại phía sau: – Chu Minh, lại chuyện gì nữa?

Chu Minh là lớp trưởng lớp này, cũng là một thành viên chủ chốt của hội sinh viên khoa Toán, là người phụ trách việc liên lạc, báo tin cho tất cả các sinh viên của khoa Toán năm thứ tư, đối với Mạnh Đề và Vương Hy Như, sự xuất hiện của cậu thường gắn liền với lao động và đi làm cu li. Quả nhiên, Chu Minh hắng giọng mấy cái rồi bắt đầu lên tiếng: Cuối tuần này tân sinh viên tiến hành nhập học, cần có một đội ngũ sinh viên đến đón người mới, mong hai vị sư tỷ giỏi giang, xinh đẹp có thể gia nhập đội ngũ tiếp sinh của khoa Toán, hai người xinh đẹp thế này không làm mặt tiền cũng phí.

Mạnh Đề không hiểu:

– Mấy năm trước bảo bọn tớ đi còn có thể hiểu được, bây giờ chúng tớ đã năm thứ tư rồi mà. Bọn năm ha, năm ba để làm gì hả? Tớ đã định cuối tuần này rảnh rồi đi dạo chợ sách rồi, Hy Như còn phải đi làm, càng không thể đi được!

Chu Minh biết Mạnh Đề là người dễ mềm lòng, nên anh chàng thờ dãi:

– Mạnh tiểu thư, sách đâu có chân mà chạy mất, đúng không nào? Cuối tuần sau hãy đi mua sách. Đi tiếp sinh không vất vả đâu, không cần lúc nào

cũng ở đó, cậu ló cái mặt đến là được rồi.

Mạnh Đề ngẫm nghĩ một lát, đứng là không có lý do gì hợp lý để từ chối cả, thôi thì đành phải “không có trâu bắt chó đi cày” vậy. Dù sao cô cũng rất yêu mến khoa toán của trường đại học Bình, những việc có thể làm trong khả năng của mình cũng không nên từ chối nữa. Huống hồ là việc đi tiếp sinh này, khi còn nhỏ cô thường chạy lòng vòng quanh trường, thấy người ta đi tiếp sinh cũng mơ ước mình lớn nhanh để giống người ta, đi thêm một lần nữa cũng chẳng vấn đề gì. Điều duy nhất ngoài dự kiến là, hình như ông trời luôn muốn đối nghịch với sinh viên mới hay sao mà thời tiết khô nóng khác thường, hai ngày cuối thu rồi mà nắng nóng lại quay trở lại. Sáng sớm và chiều muộn còn đỡ, buổi trưa không cần bàn cãi, chính là rang người trong chảo nóng, ai cũng hận không thể nhảy lên.

Đương nhiên, nóng bức chỉ là một mặt; đôi khi nam sinh không ở đó, con gái cũng phải dẫn đường, còn phải liên tục trả lời đủ mọi loại câu hỏi bất ngờ, kỳ quái của phụ huynh và sinh viên. Chỉ một dịp cuối tuần mà ai ai cũng mất nước nghiêm trọng nhưng đồng thời cũng hoàn thành nhiệm vụ một cách vinh quang, đám sinh viên mới này đều rất nhớ một sự kiện năm thứ tư xinh đẹp, người đẹp như ngọc như lan, tính cách dịu dàng chu đáo, rất tận tụy, sau đó tất cả các thông tin về cô nhanh chóng lan đến mọi ngõ ngách trong khoa.

Mạnh Đề hoàn toàn không biết sau dịp tiếp sinh đó mình lại trở thành tấm gương để người người học tập, chàng vạng ngày chủ nhật cuối cùng cũng kiếm được có để chuồn mắt, chạy về tắm rửa sạch sẽ rồi thỏa thích nằm trên giường ngủ mất. Giao tiếp với người khác đúng là rất mệt mỏi, giao tiếp trong thời tiết khắc nghiệt này càng là một loại hành hạ đau khổ hơn.

Lúc tỉnh dậy thì đã là buổi tối, cô lờ mờ rời khỏi phòng ngủ đi vào bếp chuẩn bị tìm món gì đó có thể ăn được, Vương Hy Như mệt mỏi gõ cửa, cô ấy đi dạy cả ngày trời, về đến kí túc xá thì bình nước nóng lại bị hỏng nên đành đến nhà cô tắm nhờ. Mạnh Đề đương nhiên vô cùng chào đón, tranh thủ lúc Vương Hy Như tắm đã gọi đồ ăn bên ngoài.

Đồ ăn bên ngoài cô gọi khá ngon, Vương Hy Như tắm tấp xong cũng thấy phấn chấn hơn, hai người ngồi trong phòng khách ăn xong cơm, Mạnh Đề dọn bàn rồi nhắc thử cặp sách của bạn lên, nặng quá, suýt nữa sái cả tay, cô lắc đầu, nói:

– Cậu đừng làm mình mệt mỏi quá, vừa đi học lại vừa viết luận văn, sao có thể kiếm nhiều chuyện như thế? Tớ nghĩ thôi đã thấy xót xa!

– Không sao... – Vương Hy Như rút một quyển sách từ cặp ra đọc, ánh nhìn hoàn toàn chăm chú trên trang sách, nhìn càng rạng rỡ hơn: – Những lúc cực khổ hơn thế tớ đã trải qua rồi.

Điều này không sai. Mạnh Đề đã quen Vương Hy Như được ba năm, những điều khác không dám nói bừa nhưng nghị lực của cô nàng thật sự khiến người ta bội phục. Để thực hiện mơ ước được ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, ba năm nay hầu như ngày nào cô ấy cũng dậy sớm hơn người khác nửa tiếng, đứng trong vườn hoa sân trường luyện tập từ đơn tiếng Anh, nghe CD điều chỉnh phát âm. Bảng thành tích cao của cô là hoàn toàn có thể lý giải.

Hai người chiếm trọn chiếc sofa trong phòng khách, Vương Hy Như chuyển chủ đề, trêu cô:

– À này, lúc tớ về mấy cô gái ở ký túc vẫn đang xì xào về cậu đấy. Họ bảo cậu ngày càng cao giá, trong hai ngày cậu đi tiếp sinh, không ít em trai khóa dưới đang hỏi thăm cậu khắp nơi đấy!

Vương Hy Như – cô gái này, chuyện học tập là hạng nhất, nói đến buồn chuyện via hè cũng không thua một nữ sinh nào, Mạnh Đề nghe xong chỉ biết cười:

– Cậu nghe được ở đâu?

– Cậu không ở kí túc đương nhiên không biết, nhưng tớ đã ở đó mấy năm rồi, có gì tớ không biết chứ? – Vương Hy Như cười khanh khách: – Nói thật, Mạnh Đề à bốn năm đại học, cậu càng lớn càng xinh xắn. Ai ai cũng nhận ra điều này. Năm thứ nhất cậu còn hơi mập mạp giống trẻ con nhưng bây giờ đúng là mỹ nhân như ngọc.

Mạnh Đề sờ má, không thể tin nổi:

– Thật á?

– Tớ là người khen bừa khen bãi sao hả? – Vương Hy Như dùng ánh mắt nhìn thật kỹ quan sát cô, tay chỉ lên bức ảnh gia đình to dùng treo chính giữa phòng khách, – Tự cậu nhìn xem bản thân mình bây giờ và trước kia khác nhau nhường nào? Nhưng, càng lớn càng không thấy giống...

Cô ấy nói chậm dần rồi dừng hẳn, Mạnh Đề muốn truy hỏi tiếp, đang định lên tiếng thì bị sự xuất hiện của Trịnh Hiến Văn cắt đứt. Anh xách một miếng dưa hấu và mấy túi quà vật đứng ở cửa, Mạnh Đề vừa vui vừa ngạc nhiên, lập tức mời anh vào nhà.

Trịnh Hiến Văn thấy hai túi vào trong tay cô:

– Mẹ anh định bảo em xuống nhà ăn dưa hấu nhưng anh nghĩ em đi tiếp sinh phơi nắng cả một ngày trời chắc là không muốn đi đâu nên mang lên đây cho em. Dưa hấu lạnh đấy, để trong tủ lạnh nửa ngày.

Lời này đúng là ám áp đến tận xương tủy, Mạnh Đề cảm động đến rót nước mát gặt đầu lia lịa:

– Cảm ơn anh Hiến Văn, phiền anh quá!

Ngoài dưa hấu trong túi còn có đủ loại trái cây, khế, quýt và một vài quả gì đó màu đỏ đỏ mà cô không biết tên. Trịnh Hiến Văn nói:

– Trông thích không? Những thứ này đều là bạn cha anh đưa con tới nhập học mang đặc sản ở quê tới đây, người ta bảo rất ngon, anh ăn cũng thấy ngon.

– Vâng, em đi rửa đã. Anh Hiến Văn ở lại ăn với tụi em nhé!

Cô quay người lại, thấy Vương Hy Như đang ôm sách như bảo bối, bó gối ngồi trên sofa, khoe môi rúm lại cố nén cười. Mạnh Đề thấy ý cười trong mắt bạn đã sâu thấy đáy, một tia bất đắc dĩ nhỏ nhoi xẹt qua, nhanh chóng giới thiệu hai người cho nhau rồi ôm dưa hấu chạy vào nhà bếp, đem dao xắt nhỏ.

Vương Hy Như vô cùng am hiểu đạo lý “im lặng là vàng”, thân nhiên liếc nhìn Trịnh Hiến Văn một cái, khí chất và bề ngoài của người đàn ông trẻ tuổi này đúng là tiêu chuẩn nghìn năm khó kiếm, thảo nào Mạnh Đề yêu thầm anh chàng này nhiều năm như vậy.

Cô gật nhẹ đầu:

– Chào anh ạ.

Cô gái trước mặt dung mạo thanh tú, đôi mắt trong veo, thấp thoáng lộ ra vẻ thông minh, Trịnh Hiến Văn ngồi xuống, trả lời bằng nụ cười đẹp không chê vào đâu được:

– Em là bạn học của Tiểu Đề sao? Cũng học khoa Toán hả?

– Chúng em vốn còn là bạn cùng phòng nữa. – Vương Hy Như tiện tay đặt sách của mình lên bàn trà

Trịnh Hiến Văn thấy quyển sách tiếng Anh trên bàn trà có phần quen thuộc, trước đây, khi ra nước ngoài anh cũng đã phải học quyển sách nhập môn này nên hỏi rất tự nhiên: – Em định ra nước ngoài sao?

– Em quyết định rồi ạ. Em cũng đã gửi nhiều thư xin nhập học đến nhiều trường nhưng chưa có hồi âm gì. Nói chung là còn phải chờ vận may nữa. Em nghe nói anh... Em cũng gọi anh là anh Hiến Văn giống Mạnh Đề được chứ ạ?

– Dĩ nhiên là được. – Trịnh Hiến Văn nói: – Nghe nói gì?

– Em nghe nói anh vừa từ nước ngoài về, muốn hỏi anh một chút, lúc anh xin học ở nước ngoài có kinh nghiệm gì không ạ?

Hoàn cảnh của Trịnh Hiến Văn là được cử đi học, tình huống không giống Vương Hy Như lắm, chỉ là quen thêm được nhiều người, trước sau biết được nhiều điều, đương nhiên cũng có thể bày cho vài kinh nghiệm

Mạnh Đề bỏ dưa xong đi ra thấy hai người trong phòng khách tuy vừa quen biết nhưng đã sôi nổi trò chuyện về vấn đề xuất ngoại. Trên mặt Trịnh Hiến Văn là nụ cười thường trực, hoàn toàn là vẻ hân không thể nói hết, dốc hết kinh nghiệm bản thân, còn Vương Hy Như thì nghe chăm chú, hình như đang cố gắng tiêu hóa. Mạnh Đề bụng đĩa hoa quả đứng chờ một hồi lâu ở cạnh bàn, thấy hai người đã gần nói chuyện xong mới bước tới.

Ba người ăn dưa hấu, Mạnh Đề giơ tay bấm điều khiển mở TV, Trịnh Hiến Văn thực ra đã ăn dưa ở nhà mình rồi nên chỉ ăn hai miếng là thôi. Anh ngồi cạnh Mạnh Đề, thuận tay lấy mấy cuốn truyện đặt trên bàn, xoa bìa sách, giặt mình:

– Không ngờ em vẫn đọc tiểu thuyết của Phạm Dạ. Bây giờ ngay cả nội dung quyển này nói về cái gì anh cũng quên sạch rồi.

Mạnh Đề xé giấy ăn lau tay xong mới nói:

– Em vẫn rất thích, xem trăm lần vẫn chưa chán.

Lần đầu tiên cô tiếp xúc với tiểu thuyết của Phạm Dạ chính là nhờ món quà sinh nhật mười lăm tuổi Trịnh Hiến Văn tặng cô, được đặt cùng một hộp kẹo. Nhưng người tặng cô đã sớm không còn mê mẩn còn cô mãi mà không thể thoát ra khỏi quá khứ, trong mắt người ngoài đó chỉ là một thứ ngốc nghếch hết thuốc chữa mà thôi.

Cô ngồi suy nghĩ miên man, Trịnh Hiến Văn chuyển sang đề tài khác:

– Bạn em định ra nước ngoài, em thấy sao? Thành tích của em không phải cũng tốt lắm sao?

Mạnh Đề gặm một miếng dưa hấu, trả lời:

– Em chắc chắn sẽ không xuất ngoại.

Mặc dù cô trả lời rất nhanh nhưng ngữ điệu vững vàng, tuyệt đối không phải ý nghĩ nhất thời. Trịnh Hiến Văn hỏi:

– Tại sao?

– Nguyên nhân rất nhiều... Ừm, một phần là vì cha mẹ em – Mạnh Đề ném vỏ dưa xuống, xé thêm một tờ giấy ăn lau tay và miệng: – Anh em đã ở nước ngoài, nếu em cũng đi thì ai chăm sóc cha mẹ em lúc già cả đây? Nếu họ ốm đau thì phải làm sao?

– Em đi không phải là không về nữa, không phải anh cũng về rồi sao?

Mạnh Đề phản bác:

– Thế nhưng cha mẹ em đã lớn tuổi rồi, lúc em không ở nhà nhờ có chuyện gì thì sao? Anh Hiến Văn, anh cũng biết đấy, dòng máu nhà em đặc biệt, trong nước chỉ còn mình em. Em không chịu đựng được cái nết như đó. Học hành, tu dưỡng bản thân ở đâu cũng có thể làm tốt. Kể cả không tốt bằng nước ngoài, không phải em còn có cô bạn Vương Hy Như này hay sao? Cô ấy sẽ giúp đỡ em, phải không?

Vương Hy Như đã sớm coi mình là một gốc cây cảm điển không tham gia vào câu chuyện của hai người, nhưng giờ đây cô bạn lên tiếng rất đúng lúc:

– Nếu có ngày đó, đương nhiên tớ sẽ làm vậy.

Đó cũng là một cách giải quyết, Trịnh Hiến Văn nghe xong cảm thấy rất yên tâm, cả người đều thấy thoải mái hơn, nói:

– Vậy thì được rồi. Anh ủng hộ em. A Đề, dù em quyết định thế nào anh đều ủng hộ.

Mạnh Đề bắt giác mỉm cười, nghiêng sang nhìn anh:

– Anh Hiến Văn, ngày mai anh bắt đầu đi làm đúng không? Không biết anh đã quen với hoàn cảnh công việc trong nước chưa?

Trịnh Hiến Văn cười thành tiếng:

– Đừng lo cho anh!

Thật ra, Mạnh Đề chắc chắn không lo gì cho anh. Trong ấn tượng của cô, Trịnh Hiến Văn trước nay chưa bao giờ là người khiến người khác lo lắng, còn cô, trong mấy ngày kể tiếp công việc quá bận rộn, đến nỗi không có thời gian mà hỏi chuyện của người khác nữa.

(Thân gửi bạn nào đó hỏi truyện của Phạm Dạ có thật không? Mình xin trả lời là không có nhé, tác giả này cũng là 1 nhân vật trong truyện, còn cụ thể hỏi sau sẽ rõ. Truyện rất dài, các bạn cứ bình tĩnh. Nhưng xin đảm bảo là truyện hay!!!)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cửa Hàng Sách (2)

Cô và Vương Hy Như bận rộn mất cả một kỳ nghỉ hè mới làm xong được đề tài đó, hai ngày trước cuối cùng cũng có thể giao cho giáo sư Tổng Hán Chương của khoa Toán xét duyệt. Vốn tưởng rằng đó là đề tài hoàn hảo nhất nào ngờ trong đề tài của bọn cô ngay từ khi thành lập mô hình tính toán đã gặp vấn đề, thành ra “sai một ly đi một dặm”. Hai người đứng trong văn phòng của ông Tổng Hán Chương nghe giáo huấn, lúc đi ra muốn khóc cũng không khóc nổi.

Sở dĩ vì vậy nên ngoại trừ việc đi học, hai người đã ngồi suốt một ngày trong phòng thí nghiệm bàn bạc, buổi tối quyết định cùng về nhà Mạnh Đề, ngồi trên giường thảo luận, bất cứ phương án nào cũng rơi vào tình trạng vừa đưa ra đã bị phủ định, mọi thứ đều không dễ dàng. Đề tài tốn mất cả một kỳ nghỉ hè mới làm xong giờ đây căn bản là phải sửa lại từ đầu, lại phải dựng sơ đồ tư duy một lần nữa, dù thế nào cũng tốn một khoảng thời gian rất dài.

Mặt khác, bây giờ Vương Hy Như còn phải đi dạy lớp học thêm, tất nhiên trách nhiệm trên vai Mạnh Đề càng nặng nề hơn. Cô biết rõ sự chênh lệch trong năng lực toán học của mình và Vương Hy Như, tuy bề ngoài chỉ là chênh lệch giữa hạng nhất và hạng hai nhưng trên thực tế cô biết tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy. Vương Hy Như chỉnh sửa toàn bộ, đọc sách nghiên cứu, hơn nửa nội dung đề tài cô không hiểu lắm, cũng may cô là một người rất giỏi tra cứu tài liệu... Chỉ cần tư liệu có trên mạng, trên cơ bản không có gì là cô không thể tìm được, vừa nghiên cứu đề tài vừa đi học, thậm chí thoát đã đến dịp 1/10[1]

([1]: quốc khánh Trung Quốc)

Đối với người khác dịp 1/10 là kỳ nghỉ, còn đối với cô và Vương Hy Như, đó vẫn là thời gian chịu hành hạ. Sau tiết học tự chọn cuối cùng trước kỳ nghỉ lễ 1/10, Triệu Sơ Niên bảo cô ở lại, anh kiên trì hẹn cô đến vùng ngoại ô du lịch, kết quả Mạnh Đề nào có tâm tư nghĩ đến chuyện này, cô xua tay từ chối rồi đeo cặp lên chạy vội về phòng thí nghiệm.

Hơn một nửa số ngày nghỉ của năm ngoái cô đều ở ngoài du lịch chán chê, năm nay quả thực tiếc nuối đến mức trái tim cũng sắp vỡ vụn, khi chán nản về đề tài cô thường cầm tay Vương Hy Như mất ngủ... Đúng là có những lỗi sai phải dùng cả đời để bù đắp.

Trong đó đau đầu nhất là lúc thử nghiệm, máy tính trong phòng thí nghiệm quả thực không thể khen nổi, phương trình hơi phức tạp một chút là phải mất

hơn một tiếng đồng hồ chờ đợi, thế mà đề tài này của bọn cô là lý luận thuần túy, trừ tính toán thì vẫn là tính toán, Mạnh Đề ngẫm nghĩ một chút rồi vỗ đùi đánh tét một cái:

– Công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí dã![2]

[2] ý của câu này là muốn làm được việc tốt trước tiên phải có công cụ hỗ trợ đắc lực

Vương Hy Như rất vui mừng:

– Cậu có chủ ý gì?

Mạnh Đề đã tính toán xong mọi việc:

– Cậu cứ yên tâm đi dạy lũ học sinh lớp mười hai của cậu đi, một mõi lâu như vậy, hai ngày cuối tuần này chúng ta đã được nghỉ ngơi một chút rồi!

Mặc dù cô đã có ý tưởng trong đầu nhưng vẫn không dám làm liều, thừa dịp cha mẹ gọi điện về mới nhắc đến chuyện này.

Mạnh Tư Minh ở bên kia đại dương cảm khái nói:

– Còn nhớ câu chuyện về số thập phân hồi nhỏ cha kể cho con nghe không?

– Con nhớ, con nhớ, là chuyện về Gagarin phải không ạ?

– Thế mới nói, chuyên tâm là hai chữ khó nhất thế gian. – Mạnh Tư Minh nói: – Kể từ khi bắt đầu các con đã sai lầm, dẫn đến thành tích của cả một kỳ nghỉ hè đều hồng бет. Tồn thất vô cùng nghiêm trọng.

Mạnh Đề sợ nhất là bị nghe giáo huấn, đành gật đầu như gà con mổ thóc:

– Cha, con biết lỗi rồi ạ. Cha nghĩ cách cho con trước đã. . .

Cuối cùng vẫn là nhờ mặt mũi của người làm cha, tuy đã về hưu nhưng vẫn là người có tiếng nói trong khoa, Mạnh Đề nhanh chóng định kế hoạch đi tìm cựu sinh viên khoa Toán – trợ giảng Âu Vĩnh Minh hiện giờ đang quản lý máy tính, nài nỉ anh ta cho mượn chiếc máy tính cỡ nhỏ mà khoa mới bỏ ra hơn chục triệu để mua về, bắt đầu từ cuối tuần này mỗi tối có thể dùng nhờ hai tiếng, từ bảy giờ đến chín giờ.

Việc này khiến cô rất phấn khởi, thế nên mới sáng sớm hôm sau cô đã chạy đi tìm Âu Vĩnh Minh nhờ vả, Âu Vĩnh Minh rất dễ nói chuyện, ý bảo không có vấn đề gì, mọi chuyện đều nói vô cùng rõ ràng. Từ trong phòng máy của khoa đi ra, nổi bực mình tích tụ trong lòng mấy ngày trời đã hoàn toàn biến mất, cảm thấy cuộc đời này vẫn còn tốt với mình chán.

Vẫn còn rất sớm, Mạnh Đề ngẫm nghĩ một hồi, dịp nghỉ lễ 1/10 đã sắp hết, cần phải nắm chắc khoảng thời gian cuối cùng này đi làm chuyện mình thích mới được. Do đó cô nhảy lên xe đạp, đi thẳng đến dãy phố bán sách ngay gần trường học.

Cuộc đời của Mạnh Đề bắt đầu từ năm nhất đại học đã rất thích đi hiệu sách, nhất là hiệu sách cũ. Ngoài cổng phía Tây của trường đại học Bình là một chợ sách cỡ lớn, cũng là chợ bán buôn sách báo lớn nhất của thành phố này, hầu như lúc nào cũng đông nghịt người. Nếu là ngày lễ hay có hội hè gì đó, chợ sách thường không mở, giành không gian cho chùa chiền.

Một cửa hàng sách cũ nằm ngay trong góc khuất của chợ sách. Chạy thẳng theo hàng cây, rẽ vào ngã rẽ thứ tư chính là thiên đường sách cũ. Con hẻm này không rộng lắm, cửa hàng hai bên đường cũng không lớn, phòng ốc sạch sẽ, được xây ở hai bên mặt đường đối diện quay mặt vào nhau, dùng cách thức riêng của mình bày tỏ cho hậu thế.

Vì vẫn còn khá sớm nên rất nhiều cửa hàng mặt đường mới chỉ mở một nửa cánh cửa cuốn, ánh nắng chiếu xiên vào trong nhà, khiến cửa hàng sách cũ thành bức tranh nửa tối nửa sáng, hệt như những trang sách cũ đã ố vàng trong đó, hoặc bức tranh mang màu ảm áp mãi không biến mất.

Cửa hàng sách cũ là một trong những cứ điểm mua sách của Mạnh Đề, mua sách cũ là sở thích thâm căn cố đế được thừa hưởng từ cha cô – giảng viên Mạnh Tư Minh. Tuy nói trên thế giới này đại đa số sách báo tiếng Trung đều có thể tìm thấy ở thư viện hoặc trên mạng, nhưng cô vẫn thích cái cảm giác được ôm quyền sách vào lòng một cách chân thực hơn. Mà cửa hàng sách cũ còn tốt hơn cửa hàng sách mới gấp bội, nó thường mang theo hoài niệm nhân văn nhiều hơn, cho nên có người nói: phạm là người yêu sách không ai là không thích cửa hàng sách cũ.

Cô đã từng thu hoạch được rất nhiều thứ ở đây, thành tích đáng nể, trong chiến lợi phẩm bao gồm có cả bộ thứ ba của “Trọn bộ Tàn Hán Tam Quốc Lục Triều thế kỷ thứ ba”, toàn tập thơ Lí Bạch bản in vào những năm 50 của thế kỷ trước, còn cả mấy quyền sách cấm mà có người nói đã bị thất truyền từ lâu và nhiều bộ sách mà nhiều người sẽ chẳng thể tưởng tượng được trên thế gian còn có những quyền sách như vậy, ví dụ như bản luận về Đầu Khúc Khúc, cô cũng mua được ba bản khác nhau.

Tích lũy bao năm trời, Mạnh Đề đã có được khá nhiều kinh nghiệm trong việc dạo quanh những tiệm sách cũ, cũng luyện được đôi mắt tinh tường, quan trọng là cô không sợ bẩn, không sợ phiền phức, và có nhiều thời gian, còn cần cả một chút may mắn nữa.

Trước đây Mạnh Đề đi lòng vòng trong tiệm sách cũ thường không có mục đích cụ thể nào, giống như người đánh cá trên biển, quăng lưới xuống nhưng không hy vọng bắt được một loài cá đặc biệt nào đó, còn bây giờ mục đích của cô lớn hơn nhiều, cũng chỉ tìm sách của duy nhất một tác giả. Thực ra trong lòng cô đã xác định hôm nay sẽ không thu được thành quả đặc biệt nào, cô không tìm thấy bóng dáng quyền sách nào trên mạng, thậm chí ngay cả

bình luận về nó cũng không thấy đâu, vì vậy khả năng tìm được trong tiệm sách cũ là vô cùng thấp.

Điều bất ngờ ngoài dự kiến lúc nào cũng có thể xảy ra. Đây đều là những tiệm sách đã rất thân quen với cô, sách cũ trên cơ bản đã xem qua hết rồi, cô quyết định đến hỏi thẳng chủ quán: “Có sách mới không ạ?”

Ông chủ tiệm sách hơn bốn mươi tuổi phản khởi chỉ vào một hòm: “Ồ trong kia, cô bé cứ từ từ xem. Nhưng vẫn chưa kịp sửa sang gì đâu.”

Sách trong hòm đã ố vàng, gỗ nhẹ là bụi bặm bay đầy trời, trang sách lật tung phát ra tiếng sần sật khe khẽ phảng phất như đang khóc ai oán, thương tâm. Rất nhiều quyển sách ngay cả trang bìa cũng không còn, trông thấy một quyển sách chỉnh tề, người ta sẽ vô cùng ngạc nhiên khi thấy một quyển sách sạch sẽ, ngay ngắn.

Mạnh Đề đúng lúc này phát hiện ra một quyển sách cũ vẫn còn bìa trong hòm, phản xạ có điều kiện là lật ra xem, bốn góc bìa đều cong sòn rách mép, thể thảm như tiểu thư nhà giàu lưu lạc phong trần, cũng may tên sách còn rõ ràng, tên sách là “Bụi trần”, một cái tên tầm thường không có gì đặc biệt, Mạnh Đề vừa định ném sang một bên thì mắt liếc đúng đến chỗ tên tác giả, là Khô Hộc.

Đó đúng là một chuyện quá bất ngờ. Mạnh Đề cảm thấy mình hôm nay quá hên, đầu tiên là giờ vài trang đầu trong cuốn sách, văn phong quen thuộc đó không thể nhầm lẫn đi đâu được... Trên trang bìa còn có con dấu màu lam, dấu hiệu của thư viện thành phố, sau đó giờ đến trang cuối ghi quyền tác giả, ngày tháng rõ ràng là lần xuất bản đầu tiên từ mười năm trước, số lượng bản in giống của “Nhà trọ”, chỉ có năm trăm quyển.

Mạnh Đề xúc động đến mức không kiềm chế được bản thân, cảm thấy hai tay cũng đang run rẩy, cô ngạc nhiên tại sao bản thân mình có thể trấn tĩnh ôm chặt sách vào lồng ngực rồi tiếp tục dùng tốc độ đầu vào đẩy lật xem tất cả các quyển sách khác trong hòm đến thế. Tìm lâu lắm mà vẫn không thấy có kết quả gì, cô tiếc nuối nghĩ: có lẽ vận may của mình hôm nay đã tận rồi. Lúc đó mới miễn cưỡng đứng lên, mang sách đến đặt lên bàn trả tiền hỏi chủ quán:

– Bao nhiêu tiền ạ? - rồi xách chiếc cặp sách to sụ của mình, kéo khóa, tìm ví tiền.

Sau đó cô giật mình phát hiện ra có điểm không đúng, nghĩ mãi mới nhớ ra tối qua có lấy ví tiền ra những lại quên không nhét vào cặp. Mạnh Đề tiếc nuối đến mức máu sắp ngừng chảy, khí nóng dâng lên, vội vàng nói:

– Cháu về nhà lấy tiền, chú cứ để nguyên sách của cháu ở đây, nghìn vạn lần đừng bán mất nhé!!!

Con gái xinh xắn luôn được ưu tiên, ông chủ cười an ủi:

– Đừng vội. Cứ bình tĩnh về nhà lấy tiền. Chú giữ lại sách cho. Bao lâu cũng được.

Mạnh Đề dùng sức mạnh còn đáng sợ hơn cả vận động viên thi Olympic, bằng tốc độ trước nay chưa từng có đạp về nhà, cầm ví tiền rồi phóng đi luôn. Kể cũng lạ, biết rõ là quyển sách vẫn cứ nằm ở đấy, không chạy đi đâu mất nhưng trong suy nghĩ của cô lại luôn có một giọng nói thúc giục: Nhanh lên, nhanh nữa lên! khiến chân cô cũng chạy nhanh hơn, từ đầu đến cuối chỉ mất năm mươi phút. Quay lại cửa hàng sách cũ người cô mềm nhũn, mệt đến nỗi thờ không ra hơi.

Ông chủ từ trong cửa hàng đi ra, thấy bộ dạng đầu đầy mồ hôi của cô lập tức kéo ghế bảo cô ngồi xuống.

Mạnh Đề vừa ngồi xuống đã đưa tiền:

– Bán sách cho cháu.

Ông chủ lắc đầu nhưng không nhận tiền, vẻ áy náy nhìn Mạnh Đề:

– Chủ bán quyển đó nửa tiếng trước rồi, có một cậu thanh niên đi dạo một vòng, nói cũng muốn mua quyển sách đó. Cậu ta trả giá gấp mười lần.

Đúng là người buôn bán luôn đặt giá cả lên cao nhất. Mạnh Đề ngẩn ra, chuyện tốt thật không dễ làm, đã đi được nửa đường rồi còn bị người ta nâng tay trên, cô vô cùng tức giận, sẵn giọng:

– Người ta trả cho chú bao nhiêu? Gấp mười lần ư? Cháu cũng trả được! Chú lấy sách về đây cho cháu!!!

– O... Không chỉ là chuyện tiền nong. – Ông chủ nhủ thầm: Sao hôm nay lại khéo thế chứ, một quyển sách mà hai người cùng muốn mua, lại còn đúng kiểu “không có được thể không bỏ qua” nữa chứ, ông giờ tay chỉ sang tiệm sách đối diện:

– Anh ta vừa đi vào tiệm bên kia, nói là đợi cháu về, hai người tự thương lượng với nhau đi.

– Thương lượng? Có gì mà phải thương lượng?

Cô nghĩ thầm: tên kia đúng là vô duyên! Leo lên giường người khác mà cũng có thể ngủ yên, cầm sách của người khác mà còn có thể thản nhiên như thế!!!

Vừa nghĩ đến đó Mạnh Đề hoàn toàn không thể nhẫn nại thêm nữa, xắn cao tay áo, bày ra thái độ nữ bá vương không đạt được mục đích sẽ không chịu bỏ qua đi sang đường. Cửa hàng sách cũ đối diện này chuyên bán sách vào thời kỳ trước xây dựng đất nước, Mạnh Đề đã nhiều lần ghé thăm, quyển một của bộ sách “Cách nhìn nhận cổ văn” được tìm thấy ở đây. Đồ đạc trong quán rất cũ kỹ, ngay cả viên gạch dài lát nền cũng mang hương vị cổ kính,

càng không cần nhắc đến tấm màn hình bằng vải bố treo ngoài cửa, dưới ánh nắng những nét chữ được viết bằng mực tàu có một loại êm dịu tự nhiên, khóm trúc được thêu trên đó càng sống động, trông như thật.

Mạnh Đề hít một hơi thật sâu rồi bước lên bậc tam cấp. Nghĩ trong đầu hàng nghìn lý do, cuối cùng quyết định cứ nói thẳng là được. Cô ngẩng lên đầy hào khí vươn cánh tay mở tấm rèm che ra, nhưng chỉ trong khoảng thời gian vài giây ngắn ngủi, tấm màn hình đã bị một người khác kéo lên, người đó mặc bộ đồ đơn giản, phong cách lịch sự tao nhã, ngón tay đỡ tấm màn hình bằng vải bố, mắt vì bị ánh nắng chiếu vào nên hơi híp lại, trong mắt ánh sáng nồng đậm chuyển động thành dòng. Đúng là người bước ra từ tranh vẽ.

(Tự nhiên thích một bộ nữ chính hoàn cảnh khó khăn Nhưng còn bộ này khá dài nữa, bạn Nấm biết phải làm sao???)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cửa Sông Phía Nam (1)

Đầu óc Mạnh Đề trống rỗng, gót chân vô thức di chuyển lùi về sau một bước. Khi đứng vững thì nhịp thở mới trở lại bình thường, coi như không có chuyện gì mạnh dạn ngăn đầu lên, lần cổ gắng bình tĩnh này của cô giống hệt như một người đeo mặt nạ. Hôm nay cô mặc một bộ đồ màu ấm, sáng sủa, nụ cười dịu dàng, rất lễ phép: “Thầy Triệu, sao thầy lại ở đây ạ?”

Triệu Sơ Niên lúc mới vén rèm lên thật không ngờ người đứng bên ngoài là Mạnh Đề, đương nhiên vô cùng kinh ngạc, nét mặt chân thành đến mức khiến người khác cảm động: “Mạnh Đề, em cũng đi dạo chợ sách đây à? Đúng là chân trời góc bể nơi nào cũng có thể gặp quân vương, thật khéo!”

Đúng là khéo thật, Mạnh Đề mỉm môi rồi bật cười, ông chủ cửa tiệm phía sau nói to: “Đúng rồi, tiểu cô nương, anh ta chính là người cũng thích mua quyền sách của cô đấy!”

Dòng cảm xúc ngỡ vực chảy thẳng lên đầu, hóa người hai người đều hướng về cùng một quyển sách, họ nhìn nhau, rồi cùng bật cười. Triệu Sơ Niên gật đầu rồi lại lắc, không ngừng cảm khái: “Tôi thấy bất ngờ quá, hoàn toàn không ngờ cô gái trông thấy quyển sách kia trước tôi lại chính là em!”

Khoe môi Mạnh Đề hơi nhướn lên, tuy người trước mặt cô là thầy giáo nhưng cô cũng tuyệt đối không thể từ bỏ quyển “Bụi trần” kia được. Nhìn khuôn mặt đang há miệng, như cười như không của Triệu Sơ Niên, cô dừng lại một hồi mới nói: “Thầy Triệu, thầy đừng chờ mong em tự giác bỏ cuộc. Quyển sách đó là em thấy trước, chính tay em lôi nó ra từ hòm sách cũ kia!” Nói đoạn cô còn tự giơ tay ra, “Thầy xem trên tay em bây giờ vẫn còn bụi này, nói tóm lại là tuyệt đối không thể nhường cho thầy được. Đương nhiên, cho thầy mượn đi photo thì không thành vấn đề.”

“Đó thật là một đề nghị rất tốt, nhưng mà...” Triệu Sơ Niên thấy vẻ mặt cô càng ngày càng trở nên nghiêm túc thì cười lên rồi nói hết câu: “Thêm một điều kiện nữa được không?”

“Gì ạ?” Mạnh Đề căng thẳng nhìn anh, rất sợ một điều kiện kiểu “cắt đất đền tiền”.

“Tôi có thể mượn em quyển sách đó để đọc bất cứ lúc nào, được không?” Triệu Sơ Niên cười, “Bảo đảm sẽ không làm hỏng!”

“Thầy nói thật chứ?” Mạnh Đề hỏi lại, kỳ vọng của Triệu Sơ Niên với quyển sách kia tuyệt đối không thấp hơn cô, vốn còn tưởng là phải nói hết nước hết cái, trong bụng đã chứa đầy đủ mọi loại kịch bản kết quả lại được giải quyết dễ dàng như thế. Khác biệt quá lớn, cô chớp mắt mấy cái tỏ vẻ khó tin: “Chuyện đơn giản đó đương nhiên không thành vấn đề!”

“Nếu em đã thích, tôi dùng cách nào cũng chẳng thể tranh giành với em được!”

Câu nói đó vô cùng chân thành, Mạnh Đề quay đi, nói thầm thế thì thầy còn bàn điều kiện với em làm gì?

Hai người quay lại tiệm sách kia, đây là điều thuận lợi không gì sánh được. Mạnh Đề trả tiền, không ngại quyển sách bám đầy bụi mà ôm chặt vào ngực mình, rồi chậm rãi thở phào một hơi.

Ánh mắt chủ tiệm sách đảo qua đảo lại trên hai người: “Thấy hai người trò chuyện rất lâu, hóa ra là quen nhau. Thảo nào đều cùng thích quyển sách đó, đúng là có duyên phận, hai người cũng coi là tri kỷ đấy nhỉ?”

Mạnh Đề tán thành: “Nói vậy cũng không sai.”

Triệu Sơ Niên không nói gì chỉ mỉm cười: “Đi thôi.”

Xe đạp của Mạnh Đề dựng ngay ngoài cửa hiệu sách, vì quá sốt ruột nên quên cả rút chìa khóa xe, chìa khóa vẫn còn lủng lẳng trên ổ khóa, lóe sáng cực kỳ chói mắt. Lúc thấy vậy, Mạnh Đề mới cảm thấy sợ hãi. Triệu Sơ Niên nói “Lần sau cẩn thận một chút!” rồi đi lên phía trước dắt xe cô đi, ý bảo cô hãy đi bên cạnh anh, hai người chậm rãi rời khỏi đó.

“Vẫn còn giận sao? Hai tuần trước tôi có hẹn em ra ngoài mà sao không chịu đến?”

“Sao ạ? Em giận thầy?”

Mạnh Đề càng nghĩ càng không hiểu, nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra tại sao anh lại đề cập đến chuyện “giận thầy”, nửa ngày mới nhớ ra sự không thoải mái nho nhỏ buổi tối hôm đó, vội vàng lên tiếng phủ nhận. Thời gian này thỉnh thoảng Triệu Sơ Niên cũng gọi điện hoặc nhắn tin cho cô, hẹn cô ra ngoài hoặc mời cô đi ăn, Mạnh Đề đôi khi cũng rất ngạc nhiên, rõ ràng lịch dạy của anh rất kín, giống hệt như sinh viên đại học chẳng mấy khi có thời gian rảnh, từ thứ hai đến thứ sáu đều bận rộn trong trường, sao có thời gian rảnh rồi mà hẹn cô nhỉ?

Nhưng đề tài kia khiến cô bận tối mắt cho nên đối với những lời mời đều từ chối như một thứ bản năng, ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói nhiều. Triệu Sơ Niên hẳn đã nhận thấy sự không nhẫn nại của cô nên không nói thêm gì, thông thường sau khi nói một câu “Vây em cứ bận đi” là sẽ không nói tiếp nữa. Những việc nhỏ nhặt này không đáng nhắc tới, Mạnh Đề vô cùng hồ thẹn, cô đành kể rõ ràng vấn đề với đề tài của mình.

Triệu Sơ Niên thờ phào nhẹ nhõm: “Thì ra là thế! Mượn được máy tính là tốt rồi”

Sáng nay lúc từ lúc thức dậy đến giờ Mạnh Đề luôn cảm thấy hôm nay đúng là ngày may mắn của mình, chìm đắm trong niềm vui mượn được máy tính và mua được sách, nhiệt huyết xông thẳng lên đầu, cô liền đem chuyện máy tính ba hoa khoác lác với đối phương, Triệu Sơ Niên chỉ mỉm cười, cuối cùng mới nói: “Tôi biết rồi.”

Mạnh Đề bây giờ mới nhớ ra Triệu Sơ Niên là người có cả bằng đại học về kỹ thuật phần mềm và vi điện tử, cô đúng là múa rìu qua mắt thợ rồi, nhất thời như quả bóng bay xẹp hơi, cười gượng hai tiếng: “Haha, đúng thế ạ.”

Lúc này đã gần đến trưa, Triệu Sơ Niên nhìn bầu trời rồi nói: “Chúng ta không nói đến chuyện cỗ máy tính đáng sợ kia nữa được không? Vì sao em liều mạng muốn mua quyển “Bụi trần” này đến thế?”

Mạnh Đề hiếm lắm mới gặp được một tri kỷ liền hứng phấn nói một tràng: “Đây là sách của tác giả Phạm Dạ mà em thích nhất, nghe nói Khô Hộc chính là bút danh của ông. Thời gian trước em vô tình thấy có người nhắc đến cuốn sách này, cho nên hôm nay mới đến đây tìm truyện của ông!”

Thật không hổ là tiến sĩ khoa Văn, nếu đổi lại là người khác nghe được tin này chắc chắn sẽ cảm thấy mở rộng tầm mắt, nhưng mí mắt anh không hề động đậy, chỉ gật nhẹ đầu: “Ừm, Khô Hộc đích thực là bút danh của ông. Nhưng hầu như không mấy người biết chuyện này. Đó là lời trong “Thủ ký đọc sách”, tôi nhớ cuốn tạp chí đó chỉ xuất bản nửa năm rồi dừng hẳn, không ngờ em cũng biết, đúng là trùng hợp trong trùng hợp nhỉ?”

Mạnh Đề kích động hơn anh nhiều, giờ tay nắm lấy măng séc tay áo anh: “Ngay cả bác Trịnh cũng không biết quan hệ giữa Khô Hộc và Phạm Dạ thế mà thầy lại biết? Lẽ nào thầy cũng thích tác giả này giống em? Thầy từng tìm hiểu về ông ấy bao giờ chưa? Ông ấy còn có tác phẩm nào nữa ạ? Bây giờ em như đang mò kim dưới đáy bể vậy, tìm hết mọi ngõ ngách tác phẩm của ông ấy, nhưng ngoại trừ quyển “Quán trọ” và quyển sách trong tay lúc này, em chẳng tìm được gì khác nữa.”

Cô nói một tràng, nhìn qua thì đúng là đang phát tiết những nỗi bức tức tích tụ bao nhiêu năm qua mà chưa tìm thấy nơi bộc phát. Triệu Sơ Niên thuận thế cầm luôn bàn tay đang nắm lấy măng séc tay áo anh, mềm mại và đẹp đẽ, dường như là không sờ thấy khớp xương. Anh yên lặng nghe cô nói, gương mặt luôn thường trực nụ cười nhìn cô một hồi rồi sau đó mới nói: “Em nói nhiều như vậy bắt tôi trả lời hết thế nào đây? Hiểu biết của tôi với Phạm Dạ có cảnh giới nhất định, có lẽ là nhiều hơn em một chút, tích góp rất nhiều tư liệu có liên quan đến ông ấy, sách của ông ấy tôi cũng cố hết khả năng để tìm kiếm.”

Hai mắt Mạnh Đề tỏa sáng, đột nhiên rút tay mình ra từ bàn tay anh mà chuyển sang ôm lấy cánh tay anh, dường như còn muốn nhào cả lên người anh: “Thầy... thầy có tư liệu gì?”

Triệu Sơ Niên đứng như trời trồng nhưng nụ cười vẫn không đổi: “Những tiểu thuyết dưới bút danh Phạm Dạ không khó tìm, tôi đoán em đã có hết, nhưng mục đích sưu tập của tôi là không cần xuất bản, những phiên bản khác nhau cũng đều muốn có hết; tiểu thuyết dưới bút danh Khô Hộc, dù chỉ được xuất bản lần đầu tôi cũng thu gom được ba cuốn. Nếu như tính cả quyển sách đang ở trên tay em thì là cuốn thứ tư.”

Đúng là cao thủ trong cao thủ, Mạnh Đề cảm thấy mình chỉ còn đủ sức than thở mà thôi, hoàn toàn được mở mắt. Mắt cô vốn đã to tròn, lại còn tròn lên trông thật không khác gì hai quả mơ châu Âu, bàng hoàng nhìn Triệu Sơ Niên, đôi đồng tử như sơn rực sáng, một cảm giác hồ thẹn dâng lên trong lòng.

“Vây thì... Thầy Triệu...” Mạnh Đề ngập ngừng muốn trao đổi với anh: “Thì ra thầy còn thích ông ấy hơn cả em, hơn nữa thầy cũng đã sưu tập được nhiều sách như vậy, thế mà em còn ra tay cướp sách của thầy đúng là mất mặt quá đi mất. Thế này đi, thầy chờ em đi photo một bản sau đó em sẽ trả lại quyển “Bụi trần” này cho thầy.”

Triệu Sơ Niên cuối cùng không thể nhịn được nữa, dùng chân đỡ xe đạp, buông tay đang giữ xe xoa lên đầu cô, dịu dàng nói: “Cảm ơn em đã bằng lòng tặng tôi quyển sách này. Nhưng bây giờ nó không còn quan trọng nữa.”

Mạnh Đề “A” lên một tiếng rồi nói: “Sách ở chỗ thầy, em có thể mượn xem được không?”

“Em muốn xem lúc nào cũng được, xem luôn hôm nay cũng không vấn đề gì.”

Máu toàn thân sôi trào nơi huyết quản, có một cảm giác thiêu đốt kịch liệt, Mạnh Đề túm chặt lấy cánh tay Triệu Sơ Niên: “Hôm nay ạ? Vâng, Vâng. Đi luôn, đi luôn ạ.”

Nhìn dáng vẻ kích động đến mức này của cô Triệu Sơ Niên có chút ngỡ ngàng, nhìn cô một lúc, “Sắp trưa đến nơi rồi, bây giờ mua thức ăn về nấu cơm

cũng không kịp nữa, chúng ta ăn ở ngoài rồi về được không? Tôi mời.”

“Được, được ạ.” Mạnh Đề liên tục gật đầu, “Có người mời ăn, đương nhiên là tốt không thể tốt hơn.”

Triệu Sơ Niên ngồi lên xe đạp, gật đầu với Mạnh Đề, “Đầu tiên chúng ta về trường cất xe đạp của em rồi đi ăn, sau đó về nhà tôi. Tôi thấy xe em rất chắc chắn, chờ hai người chắc không vấn đề gì.”

Mạnh Đề nhảy lên yên sau, nắm lấy vạt áo Triệu Sơ Niên từ phía sau. Triệu Sơ Niên đạp xe, rất nhanh đã ra khỏi chợ sách, rẽ vào đường cái lớn đi về phía trường học. Gió mang theo hơi nước thổi trên mặt, ánh nắng mặt trời chạy theo họ, cơ thể của người đàn ông trẻ tuổi như ẩn như hiện đằng sau chiếc áo sơ mi trắng, dường như còn có thể trông thấy từng đường cong, dẻo dai và nóng bỏng.

Hai người về trường, liền phóng xe đạp thẳng vào sân đến tận khu giảng đường mới dừng xe. Những nhóm sinh tốp năm tốp ba bước ra từ phòng học đi về phía căn tin, hơi do dự, Triệu Sơ Niên là thầy giáo của cô, về ngoài quá tuyệt vời... nghe nói, tuy anh mới đến đại học Bình chưa đầy một tháng nhưng hầu như ai trong trường cũng biết anh, một phần vì anh dạy ba môn tự chọn nên sinh viên của anh rải rác trong tất cả các khoa và tất cả các khóa (các khóa là sinh viên năm nhất, năm hai...)... ăn cơm cùng anh trong căn tin, độ hot có thể dự đoán được.

Thực ra căn bản chưa cần đến căn tin, bây giờ hai người vẫn chỉ đang đứng trên đường mà đã có người để ý rồi. Triệu Sơ Niên cười khan, tay anh tìm tay cô, kéo cô ra khỏi cổng trường.

Mạnh Đề không hiểu gì: “Ồ, thầy làm gì vậy?”

“Chẳng lẽ em cho rằng tôi sẽ mời cơm em trong căn tin?”

“Em nghĩ như thế thật đấy, không thì chúng ta đi đâu?”

Triệu Sơ Niên cảm nhận độ ấm của bàn tay cô, cùng lúc đó một thứ hà khắc, mất tự nhiên cũng ào tới, anh xoa nhẹ đầu cô, nở nụ cười quen thuộc: “Đi theo tôi là được rồi.”

Dung mạo chói lóa biết bao! Đối nghịch như ánh nắng mặt trời với băng tuyết vậy, từng sợi từng sợi hòa tan trên tóc mai anh.

(Send to all my reader:

Hôm nay viết tâm thư cho mọi người đây. Đạo này bị buồn vì nhiều chuyện, chuyện nhà, chuyện cửa linh tinh và cả chuyện về niềm ham mê của mình nữa. Chuyện là thế này: Mình đang cố gắng sửa lại văn phong, cố dịch cho thuần Việt và dễ hiểu nhất, đồng thời cố dùng cách nói ngắn gọn, dễ hiểu và sát bản gốc nhất. Mình không phải dân Văn hay chuyên ngữ nên chuyện này tương đối khó khăn, mất khá nhiều thời gian nên yêu cầu 1 ngày 2 chap của các bạn chắc mình không đáp ứng được.

Hiện giờ mình đã dịch xong 21 chương của bộ này, cả truyện là 67 chương nên nếu không được sự ủng hộ của mọi người chắc mình không thể nào làm hết được, vẫn biết thế là không có trách nhiệm với các bạn nhưng mình tin trong bể truyện đầy rẫy tràn ngập như bây giờ để từ bỏ một cuốn truyện và quay sang đọc truyện khác là điều rất dễ dàng. Truyện nào cũng thế, phải từ 30% truyện đổ về sau mới mong có biến cố hay tình yêu nồng thắm hay cuốn hút được, việc mọi người không ủng hộ trong những chap đầu là dễ hiểu, nhưng các bạn có từng nghĩ những chap đầu mới cần đến sự ủng hộ của mọi người nhất? Đầu xuôi đuôi lọt mà, mới ngay từ đầu đã không được ủng hộ thì nào có hứng thú làm tiếp? Mình dịch truyện đơn giản chỉ để cho bản thân mình đọc trước, mình đã đọc xong bộ truyện nên hoàn toàn có thể thôi không dịch nữa, nhưng liệu có làm thế được không khi có nhiều bạn cũng theo dõi truyện của mình mỗi ngày?

Các bạn muốn đọc truyện hấp dẫn ngay từ đầu, ai cũng muốn thế hết, nhưng để tìm được một câu chuyện như vậy trong trăm nghìn câu chuyện có phải chuyện dễ không? Các bạn có nhận ra là những truyện dài đặc biệt là thanh xuân vườn trường thường rất nhàm ban đầu và càng về sau mới càng hút không? Dĩ nhiên, hút ở đây là chỉ hút theo tốc độ chậm, diễn biến chậm và chẳng giết gân cho lắm! Còn nếu các bạn lấy ví dụ về truyện của Phi Ngã Tư Tồn, Diệp Lạc Vô Tâm hay các tác giả nổi tiếng thì xin thưa, truyện đó đâu có dịch theo kiểu ngày nào cũng có truyện đọc và free như thế này.

Xin lỗi vì đã làm nhàm nhảm nhiều mất thời gian của các bạn. Mục đích chính của tâm thư là thế này: có thể đăng xong 20 chap của truyện này mình sẽ cân nhắc đến truyện có nên dịch tiếp nữa hay không, vì làm gần xong mà không đăng nữa thì phí lắm. Kể cũng lạ, hơn 1000 lượt view mà chỉ có 8 cmt, tính cả của hôm qua là sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cửa Sông Phía Nam (2)

Kết quả họ đi ra ngoài cổng chính của trường đại học Bình, đi qua con đường vắt ngang cầu vượt rồi đi bộ thêm mấy trăm mét nữa cuối cùng mới được ngồi trong một quán cơm Trung của một tòa nhà cao tầng chõ ló nào đó.

Đang là giờ cơm trưa nên trong nhà hàng có không ít người. Không gian đẹp đẽ, lấy màu vàng làm chủ đạo, bình phong, vách ngăn, tay vịn, còn cả dòng nước chảy róc rách, trang trí giống hệt nhà vườn Giang Nam. Nữ nhân viên phục vụ cao ráo, dịu dàng uyển chuyển, xinh đẹp động lòng người. Đúng là một nhà hàng rất chu đáo, mời đến nơi này ăn cơm đúng là biểu đạt đủ thành ý.

Triệu Sơ Niên đẩy menu về phía cô, Mạnh Đề nhìn sang cột giá cả, giá không tính là quá cao nhưng không hề rẻ, cô liếc từ trên xuống dưới menu một lần nhưng hoàn toàn không thấy gì hấp dẫn, chọn bữa một hai món chống đói. Triệu Sơ Niên dùng giọng điệu cực kỳ thân thiện nói tên món ăn cho người phục vụ, cô cân nhắc một hồi, chờ sau khi người phục vụ rời đi mới lên tiếng: “À, thầy Triệu... Cho em mượn sách lại mời em đi ăn, khiến thầy tốn kém thế này quả thật không hợp lý. Lần sau đến lượt em mời nhé?”

Ánh mắt Triệu Sơ Niên rất hòa hoãn, nhấc tách trà lên nhấp một ngụm: “Không cần câu nệ với tôi như vậy. Ít nhất cứ chờ khi nào em ra ngoài làm việc hẳn nói.”

“Thế thì chẳng biết còn phải đợi bao nhiêu năm nữa.” Mạnh Đề xua tay, “Em sắp được lĩnh học bổng rồi, đến lúc đó sẽ mời thầy. Em không quên đâu.”

“Cơ hội chúng ta gặp nhau còn rất nhiều.” Triệu Sơ Niên mỉm cười, “Không cần sốt ruột muốn báo đáp ngay như vậy đâu.”

Đúng là lí lẽ này. Mạnh Đề đành từ bỏ ý định tranh giành với anh.

Món ăn được bày lên nhanh chóng, lượng đồ ăn không nhiều nhưng rất nhiều món, bàn ăn lại rộng, chỉ hai người mà gọi đầy cả một bàn đồ ăn. Mạnh Đề bận rộn suốt từ sáng sớm, lại còn đạp xe mấy lần qua lại giữa chợ sách và trường học, sớm đã đói đến mức da bụng dán vào da lưng, không khách sáo mà ăn rất nhiệt tình.

So với cô, Triệu Sơ Niên vô cùng nho nhã, giống như mục đích chủ yếu của anh khi đến đây không phải để ăn, hầu hết thời gian là gặp thức ăn cho Mạnh Đề, thậm chí còn giúp cô gỡ xương cá, đặt thịt cá ngon lành vào bát cô.

Mạnh Đề dờ khóc dờ cười, buông đôi đũa trong tay xuống: “Thầy Triệu, thầy ăn phần của mình đi, xin thầy cứ mặc kệ em được không ạ?”

“Chê tôi làm không tốt?” Triệu Sơ Niên mỉm cười như không có chuyện gì, “Lần trước lúc ăn cơm ở nhà phó khoa Trịnh, tôi thấy Trịnh Hiến Văn cũng làm vậy, thế mà em lại chẳng phản đối gì.”

Lần đầu tiên nghe có người nói vậy, Mạnh Đề ngẫm nghĩ một hồi, hình như đúng thế thật! Cô liền gật đầu thừa nhận: “Anh Hiến Văn không giống những người khác... anh ấy chăm sóc em từ nhỏ, lúc còn bé em không thích ăn cá, anh ấy liền gỡ xương rồi cho em ăn, lâu dần cũng thành thói quen!”

Sắc mặt Triệu Sơ Niên không đổi, ngay cả cảm xúc xuất hiện trong đáy mắt cũng không thấy, ngoài vẻ khoan thai còn có chút sừng sững bất biến: “Vậy em cứ coi tôi là cậu ấy là được rồi!”

Mạnh Đề lắc đầu: “Không thể.”

“Vì sao?”

“Anh ấy không giống với những người khác!”

“Không giống ở đâu?”

“Không giống là không giống, ai cũng không thay thế được.”

Hỏi một câu trả lời một câu thế này đều khiến hai người ngỡ ngàng đến nỗi cùng buông đũa xuống. Trong giây lát, tim Mạnh Đề đập mạnh, hỏi hận nhận ra bản thân đã nói sai, cô chỉ hy vọng Triệu Sơ Niên không nghe ra hàm ý của cô, muốn dùng một câu nói khác để vớt vát, nhưng câu “Thực ra em không có ý này” lại nghẹn tức trong họng đến mức cả người thừ ra, không biết nói tiếp thế nào, dù nói chuyện gì cũng thấy không phù hợp, hai tay cô vô thức đi tìm một điểm tựa, không thể làm gì khác đành cầm đôi đũa lên và siết chặt trong tay; Triệu Sơ Niên nhìn cô chăm chú một hồi rồi quay sang chỗ khác, lấy một con tôm trong đĩa, lột sạch vỏ, không ngại bát cơm của Mạnh Đề đã chứa đầy tôm bóc nõn vẫn đặt vào trong đó, sau đó mới nín cười thân thiện nói: “Tôi chỉ nói đùa với em thôi mà, thuận miệng hỏi một hai câu thế thôi. Trông cái dáng vẻ nôn nóng đến mức này của em, suy cho cùng vẫn chỉ là một cô bé, đùa một chút cũng không chống đỡ được.”

Không khí căng thẳng được hóa giải một cách kì diệu, Mạnh Đề thở phào nhẹ nhõm, trừng anh: “Ai bảo thầy em không chống đỡ được?”

Triệu Sơ Niên dùng giấy ăn lau sạch tay rồi chậm rãi mỉm cười, âm điệu hoàn toàn là vẻ dễ dàng nhất: “Phải rồi, phải rồi. Là tôi sai. Không nói đến chuyện này nữa, ăn cơm đi!”

Dĩ nhiên, dù đói mấy thì cũng chỉ có hai người họ, bắt luận ăn nhiều đến đâu vẫn thừa rất nhiều thức ăn. Triệu Sơ Niên bảo người phục vụ gói lại, thức ăn chứa đầy trong bốn nắm túi nilon. Mạnh Đề chăm chỉ tự tay xách túi, theo Triệu Sơ Niên rời khỏi nhà hàng, đi thang máy xuống dưới.

Không ngờ Triệu Sơ Niên lại đi bộ tới gara ngầm của toà nhà, gara rộng đến nỗi nếu chỉ nhìn thôi thì không thể thấy điểm cuối. Mạnh Đề tưởng đây là đường tắt để ra khỏi tòa nhà nên không hỏi nhiều mà ngoan ngoãn đi theo anh. Hai người quanh quẩn mấy vòng trong gara, Triệu Sơ Niên dừng lại bên cạnh một chiếc ô tô màu bạc mới tinh nào đó rồi thành thạo kéo cửa xe tại vị trí ghế lái phụ, sau đó mới quay lại gật đầu với Mạnh Đề đang đứng như trời trồng, ý bảo lên xe: “Lên đi em.”

Mắt cô liếc đến logo xe, trợn mắt nhìn anh với vẻ không thể tin nổi: “Thầy... thầy... có xe riêng ư?”

“Có chứ, tôi vẫn luôn đỗ xe ở đây.”

Triệu Sơ Niên cười nhẹ, đỡ cô lên rồi đóng cửa xe lại, sau đó mới vòng qua đầu xe tới ngồi vào ghế lái.

Đôi mắt Mạnh Đề vẫn tiếp tục trong trạng thái nhìn dăm dăm, thì thào độc thoại: “Có xe cũng được nhưng mà xe xin thế này thì... Thật ghen tỵ, khiến người khác thật ghen tỵ!”

Không mấy khi được thấy vẻ dờ dẩn thế này của cô, cơ thể Triệu Sơ Niên không chịu nổi chế mà nghiêng người sang vỗ nhẹ lên má cô, gạt mấy sợi tóc rơi trên trán cô. Làn da cô giống như lá cỏ non mềm mại vậy, ngón tay anh bất giác chậm lại, sau đó mới giúp cô thắt dây an toàn rồi nổ máy, chậm rãi lái xe ra khỏi gara và bình thản hỏi: “Ý của em là tôi không thể có xe?”

“À, không phải không thể.” Mạnh Đề chớp mắt, lắc đầu: “Em chỉ đang tự hỏi, thu nhập như vậy làm sao thầy có thể mua được một chiếc xe xin thế này? Thảo nào thầy luôn khiêm tốn, không lái xe đến thẳng trường, đúng là quá hoành tráng rồi. Cha mẹ em làm việc cả đời mà không mua nổi xe, haha, còn nói gì mà giảng viên đại học nữa chứ... À, dĩ nhiên không phải không mua nổi, chỉ là đến lúc mua nổi thì cha mẹ em đã già rồi, khó học lái mà cũng không muốn học, còn phải lo tiền mua nhà cho em và anh trai em nữa chứ, dĩ nhiên bây giờ không cần lo cho anh trai em nữa, chỉ lo cho mình em thôi.”

“Ồ, tôi quên mất cha mẹ em là giảng viên đại học, tiền lương của giảng viên đại học bao nhiêu chắc em còn biết rõ hơn tôi, huống hồ tôi vừa mới đi làm, phải không?” Triệu Sơ Niên mỉm cười với cô, “Tuy tôi chẳng có nhiều tiền lắm nhưng tốt xấu gì tôi vẫn còn ông nội và bác trai mà. Chiếc xe này không phải lấy ở nhà thì mua sao được? Còn vấn đề gì nữa cứ hỏi. Tôi đảm bảo sẽ không giấu giếm điều gì.”

“Em chỉ có một câu hỏi...” Mạnh Đề nhìn thẳng vào mắt anh, dường như cô có ý định làm vậy là có thể nhìn thấu được nội tâm anh vậy, “Tiền lương hàng tháng của thầy đủ để chi tiêu cho chiếc xe này không?”

Triệu Sơ Niên cười ha ha, lái xe hòa vào đường cái lớn, gió thổi vào trong xe, làm rối mái tóc anh: “Miễn cưỡng thì cũng đủ.”

Lúc thấy xe, Mạnh Đề nghĩ mình cũng được coi là đủ bình tĩnh, cho nên khi thấy xe của Triệu Sơ Niên rẽ vào vùng cửa sông phía nam cô không hề bày tỏ bất cứ sự kinh ngạc nào, bình tĩnh như một bà cụ đã trải qua nhiều sóng gió cuộc đời, không còn ngạc nhiên trước bất cứ một vấn đề nào nữa, hết như một người bạn thân thiết lâu năm của chủ căn biệt thự này, thậm chí còn từng tới đây thăm bạn nhiều lần.

Thực ra, cô không ngờ Triệu Sơ Niên lại ở trong một nơi thế này.

Đây là vùng ngoại ô thành phố, là biệt thự nghỉ ngơi của những người giàu lẩn lộn trong thành phố lớn, thậm chí còn có người tham gia rất nhiều hoạt động từ thiện. Môi trường rất tốt, dựa lưng vào một quả núi nhỏ có tên là Nam Sơn, bên cạnh là một con suối, nước chảy vòng quanh quả núi, mang theo hơi thở của cây cỏ thơm mát, ngưng tụ thành một hồ lớn chảy róc rách, nước ở chân núi có màu xanh ngọc bích thẳm, phong cảnh xung quanh tuyệt vời đến nỗi khiến người ta ghen tỵ. Đường không rộng nhưng rất bằng phẳng, cây cối được sửa sang thường xuyên, xe chạy rất lâu mới có thể trông thấy một tòa biệt thự với hòn giả sơn. Theo hiểu biết của Mạnh Đề, người ở trong khu vực này không ai không giàu có.

Mạnh Đề xuống xe trước, đứng trong sân, tham quan xung quanh căn biệt thự và vườn rộng, chờ Triệu Sơ Niên đi cất xe. Vườn được phủ xanh bằng việc trồng cỏ, để ra một khoảng không cho xe chạy. Cô dùng ánh mắt bình phàm để so sánh một chút giữa kết cấu ngôi biệt thự này và Tô Châu Viên Lâm [1], cô nhận ra nơi này và trung tâm thành phố cách nhau khoảng năm mươi phút đi đường, nghĩ trong lòng: thảo nào thầy ấy phải lái xe đi làm.

[1]: là một kiến trúc lâm viên ở nội thành Tô Châu rất nổi tiếng

Triệu Sơ Niên từ gara đi ra, hỏi cô: “Thấy nhà thế nào?”

Nhìn qua thực sự khiến người ta thoải mái, Mạnh Đề háng giọng rồi phát biểu cảm tưởng: “Rất đẹp ạ. Trong sách phong thủy nói ‘Sơn quân nhân đình, thủy quân tài’ [2], vị trí này đúng là một ví dụ điển hình.”

[2]: núi quân về con cái, nước quân về tài khí

“Em còn đọc cả sách phong thủy ư?”

“Phong thủy cũng là một bộ phận của kiến trúc học, thi thoảng em cũng lôi ra xem.”

Triệu Sơ Niên lấy chìa khóa mở cửa, thuận miệng hỏi: “Vi liên quan đến Trịnh Hiến Văn?”

Mạnh Đề ngạc nhiên với sự tỉnh táo của anh, quay sang trả lời: “Dạ. Nhưng sách kiến trúc cũng rất hay ạ.”

Phong cảnh bên ngoài đã đẹp đến mức đang kinh ngạc nhưng sau khi đi qua sân lớn bước vào trong nhà mới nhận ra đây là một khoảng trời đất khác hẳn. Không thấy những đồ đạc xa xỉ để tôn thêm sức mạnh của phong cảnh bên ngoài, ngược lại, bên trong vô cùng đơn giản, sàn nhà sáng bóng đến nỗi soi gương được, tường trắng đến mức chói mắt, trong phòng khách chỉ có một bộ sofa bàn trà và hai chậu cây cảnh xanh mướt, hoàn toàn không thấy những đồ dùng gia đình dư thừa, ngay cả TV cũng không có.

Giống như một người trông thấy chiếc hộp vàng son lộng lẫy, lẽ tất nhiên sẽ cho rằng bên trong là vàng bạc châu báu, kết quả mở ra rồi mới phát hiện trong đó chẳng có gì. Sự khác biệt quá lớn nên cô cũng chẳng biết nên phát biểu cảm nhận thế nào nữa. Mạnh Đề nhìn bốn xung quanh một hồi, nhìn thế nào cũng không thấy có dấu vết của sự sống, hoặc nên nói là không thấy giống một căn nhà có người ở bình thường, cô không thể không hỏi: “Một mình

thầy ở trong căn nhà trống trải thế này ư?”

“Tôi ở một mình.” Triệu Sơ Niên mỉm cười: “Đừng có vẻ thất vọng như thế chứ!”

“Có thể không thất vọng sao? Cứ nghĩ là có thể chiêm ngưỡng căn nhà cao cấp trong truyền thuyết, thật không ngờ đồ đạc trong nhà thầy còn không bằng nhà em.” Mạnh Đề cảm khái nồng đậm, “Thầy Triệu, thật không ngờ yêu cầu của thầy đối với nơi ở lại thấp đến mức này. Em cho rằng dù thế nào thì phòng ở có hơi người vẫn tốt hơn.”

“Tôi ở đây khá nhiều năm rồi, thấy chẳng có vấn đề gì to tát.” Triệu Sơ Niên lơ đãng, “Trên lầu có nhiều đồ đạc hơn, hay là chúng ta lên đó? Căn nhà này vốn là của bác trai tôi, bác ấy thích thoáng đãng, đơn giản. Mấy năm sau khi bác ấy qua đời, căn nhà này hầu như không có người dùng. Lúc ông nội tôi biết tôi sẽ về đây làm việc đã tìm người đến quét dọn vài lần, tặng cho tôi một căn nhà trống không, không có đồ đạc gì, cho nên bây giờ nó trở thành cái dạng mà em nhìn thấy này.”

“A, hóa ra là vậy.”

“Xin lỗi đã làm em thất vọng. Nếu em không thích, mấy ngày nữa tôi mua một bộ đồ dùng gia đình về cũng được. Em thích kiểu đồ dùng thế nào? Phong cách gì? Gỗ lê hay gỗ lim?”

Vốn Mạnh Đề chỉ nói đùa nhưng không ngờ Triệu Sơ Niên lại cho là thật, hơn nữa còn nói xin lỗi cô một cách rất chân thành, ngay cả lời trung cầu ý kiến cũng nói với thái độ thành khẩn như thế. Mạnh Đề thấy ngượng, tốt xấu gì cũng là lần đầu tiên đến thăm nhà anh, làm sao có thể tùy tiện bình phẩm từ đầu đến cuối như thế? Cô biết căn nhà cũng như mặt mũi của một người, nói mặt mũi người ta xấu xí là chuyện vô lễ biết bao!

Cô lập tức điều chỉnh thái độ, cười thật tươi: “Không, không, là em thất lễ trước. Nhà thầy dù thế nào cũng rất đẹp ạ, em nói mà không nghĩ, tuy ở đây hơi đơn giản một chút nhưng rất sạch sẽ. Thầy Triệu, thầy rất chăm chỉ, em đoán căn nhà này ít nhất cũng phải có đến bảy, tám phòng, chưa kể hai phòng khách!”

“Tôi không chăm chỉ đến mức ấy đâu, A Đề, em đề cao tôi quá rồi!” Triệu Sơ Niên mỉm cười lắc lắc đầu, “Cuối tuần nào nhà bên kia cũng thuê người tới quét dọn giúp tôi. Mỗi tuần tôi nấu được vài bữa cơm đã là tốt lắm rồi.”

Hai tháng nay Mạnh Đề cũng ở một mình, nghe lời này cô chợt thấy đồng cảm: “Đúng đúng. Gần giống em. Cũng may nhà em chỉ hơn một trăm mét vuông, nên miễn cưỡng em cũng có thể tự quét dọn được. Sau khi cha mẹ em sang Mỹ, hai tháng nay căn bếp nhà em chưa từng đồ lửa, à, không hoàn toàn là như vậy, thỉnh thoảng em cũng xuống bếp nấu mì ăn liền. Nhưng hoàn cảnh của thầy không giống em, thầy còn có thể về nhà bên kia, ở cùng người nhà thầy, sống cuộc sống ‘com bưng tận nơi, nước rót tận miệng’.”

“Không phải tối hôm đó em còn nói ở một mình rất tốt hay sao?” Triệu Sơ Niên nói, “Tôi cũng nghĩ vậy. Có muốn tham quan nhà một lượt không?”

“Tham quan chắc chắn không thể bỏ được, nhưng phòng bếp ở nơi nào ạ? Em đem mấy túi nilon này để vào tủ lạnh.”

Phòng bếp ở ngay tầng một, có cửa sổ rất lớn, thông gió tốt, ánh sáng tốt, ánh sáng dịu dịu nhẹ nhàng chiếu xiên vào, chiếu sáng cả quầy bar nho nhỏ trong phòng. Mở tủ lạnh ra, gần như trống rỗng, chỉ có một hộp bánh ngọt, vài cọng hành lá và mấy củ gừng héo hon, hoàn toàn phù hợp với câu nói “Mỗi tuần nấu vài bữa cơm là tốt lắm rồi” của Triệu Sơ Niên ban nãy.

So với tầng một, đồ đạc trên tầng hai đích thực phong phú hơn một chút, trên tường có gắn rất nhiều bộ đèn tinh xảo, đẹp đẽ, trải thảm nhà màu nâu, bước lên nhẹ bằng như bước trên mây, không phát ra bất cứ một tiếng động nào.

Căn phòng dễ chịu nhất là phòng ngủ chính, diện tích rộng đến đáng sợ, không kém bao nhiêu so với phòng khách thoáng đãng dưới tầng một, drap giường màu đậm và rèm cửa sổ cùng màu, đứng cạnh cửa sổ còn có thể trông thấy hồ nước phía xa xa, dưới ánh mặt trời lấp lánh, óng ánh; bức tường đầu giường rất đơn giản, treo hai chùm đèn tinh xảo, khi kéo rèm cửa sổ xuống thì cả căn phòng trở nên yên tĩnh khác thường.

Mạnh Đề đứng đờ ra trước cửa sổ, thì thào: “Em nhớ có một câu thơ là ‘Song tiền lưu thủy chậm tiền thư’[3], thật giống với phong cảnh này nhỉ?”

[3]: câu thơ trích trong “Son trung ký hữu nhân” của Lý Cửu Linh)

Gió mang hơi ẩm thổi bay mái tóc và hương thơm trên người cô, Triệu Sơ Niên đứng ngay phía sau, nhìn mái tóc mượt mà ấy và khẽ nói: “Câu thơ đó nguyên văn là ‘Loạn vân đôi lý kết mao lư, dĩ cộng hồng trần tích tiệm sơ/ Mạc vấn dã nhân sinh kế sự, song tiền lưu thủy chậm tiền thư.’”

Thơ hay, Mạnh Đề suy ngẫm hai mươi tám chữ này trong lòng một hồi rồi quay lại nhìn anh, đáy mắt tràn đầy sự vui vẻ: “Nhưng, sách ở đâu ạ?”

“Tối đây.”

Anh đi hết phòng ngủ, một tay kéo tấm rèm thật lớn rồi mở cánh cửa kính ra.

Mạnh Đề tròn mắt. Hóa ra phòng ngủ và phòng sách thông nhau, chỉ dùng một tấm rèm và cửa kính làm ranh giới.

Cô đã dự liệu trước là sách của Triệu Sơ Niên nhất định rất nhiều nhưng vẫn không ngờ lại nhiều đến mức này, giống như một thư viện mini vậy. Một loạt gáy sách xếp đứng trên giá, chữ trên gáy sách nối tiếp nhau như vô tận, giống như cây cối ngang dọc trong khu rừng, phòng sách rất sáng sủa và yên tĩnh, ngăn cách hẳn với thế gian huyền ảo bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Bụi Trần (1)

Ánh nắng chiều dày đặc chiếu vào, rơi lên kệ sách làm từ gỗ lim, sách trên giá đều tương đối lâu năm nhưng được lau chùi rất sạch sẽ và chỉnh tề, không quần mép, không rách bìa, ngay cả đầu gỗ cũng có mùi thơm của giấy, rất có phong thái của người già đọc sách.

Không phải cô chưa từng thấy nhiều sách thế này, thư viện ở trường cũng rất lớn nhưng nếu nói đến sách của một người, nhiều như vậy quả thật chỉ có trong mơ.

Phòng sách rộng rãi đại khái được chia thành ba phần, trong đó hai phần là những giá sách chất đầy sách, còn một phần khác giống như phòng đọc, máy tính để bàn đương nhiên phải có, còn có một bộ bàn trà và ghế sofa loại nhỏ, đều được đặt ở nơi rất hợp lý.

Cô nhìn quanh phòng sách lớn đến kinh ngạc này rồi lại quay sang nhìn Triệu Sơ Niên đang mỉm cười thân thiện, nhiều lần suy tính muốn nói gì đó, cuối cùng cô liếm môi, thì thào: “Không ngờ còn nhiều sách hơn cả nhà em và nhà bác Trịnh. Thầy Triệu, có nhiều sách thế này, thầy có cảm giác gì không?”

Triệu Sơ Niên ngồi xuống chiếc sofa dài trong phòng, nâng cằm, ý cười hòa nhã: “Có sách đọc là niềm vui, đọc chiếm sách lại không tốt. Nếu em muốn có thể ở đây thêm vài ngày, hưởng thụ cảm giác giải quyết xong những việc ngoài thân, đóng cửa ôm sách đọc thâu đêm sẽ biết!”

“Dù có ở thêm bao nhiêu ngày đi nữa thì chỗ sách này cũng đâu phải của em...” ánh mắt Mạnh Đề lưu luyến trên những cuốn sách không rời đi, “Thầy mới dọn tới đây không lâu mà đã có thể sắp xếp phòng sách thành thế này, em thật bá phúc thầy sát đất!”

“Đa số là sách của bác hai tôi. Đối với bác ấy, thú vui lớn nhất trên đời, thứ nhất là chơi violon, thứ hai là sách, thứ ba là cất giấu sách.” Triệu Sơ Niên thu dọn bàn sách: “Sách của tôi chỉ chiếm một phần nhỏ nhỏ thôi.”

Trừ số lượng sách đồ sộ, thứ khiến người khác chú ý trong căn phòng này là chiếc máy vi tính, màn hình siêu lớn, case cũng to gấp đôi những chiếc case bình thường, trông giống như case server vậy; trừ máy tính những thiết bị khác cũng đầy đủ, nhìn bộ thiết bị đó khiến người ta sợ hãi: máy đánh chữ, máy photo, máy scan, máy fax, dường như tất cả các linh kiện văn phòng đều có đầy đủ, giống hệt như một phòng làm việc thu nhỏ.

Lúc trông thấy máy photo mất mũi Mạnh Đề sáng ngời, cô mất một phút để nhớ ra việc chính, bỏ cặp sách trên lưng xuống, lấy quyển “Bụi trần” ra, hỏi: “Em đang định mang ra ngoài photo, không ngờ trong nhà thầy Triệu lại có đầy đủ thế này. Em có thể mượn máy photo một chút không ạ?”

Triệu Sơ Niên bật điều hòa: “Dĩ nhiên.”

Hơn ba trăm trang sách, quá trình photo đương nhiên không ngắn nhưng bây giờ cùng lắm mới chỉ một, hai giờ chiều, không cần vội vàng, Mạnh Đề đứng trước máy photo, lập đi lập lại những động tác máy móc, thuận tiện cầm những trang đã photo xong lên nhìn qua. Mới nhìn lướt qua đã thấy xúc động rồi, sự cuốn hút mãnh liệt cuộn trào trong lòng cô.

“Em thật không thể hiểu được. Bảy tám năm trước, Phạm Dạ đã là một trong những business writer rồi, em nhớ quyển “Phóng khách” từng được bán rất chạy, còn được chuyển thể thành phim, vậy vì sao ông ấy còn phải dùng bút danh khác để viết một tiểu thuyết được in có năm trăm bản?”

Triệu Sơ Niên không trả lời mà hỏi ngược lại: “A Đề, em nghĩ Phạm Dạ là người như thế nào?”

Không biết anh gọi cô là “A Đề” bắt đầu từ bao giờ, nhưng nghe anh gọi như vậy rất thân thiết và tự nhiên, cô cũng không muốn sửa lại điều này nên chậm chậm suy nghĩ đến câu hỏi của anh.

Một câu hỏi rất giống câu hỏi trên lớp, Mạnh Đề không khỏi cảm thấy căng thẳng hơn, suy nghĩ thật kỹ mới trả lời: “Thực ra trước kia em không tìm hiểu căn nguyên vấn đề để hiểu rõ Phạm Dạ, dù sao trước nay ông ấy cũng là người nổi tiếng thần bí, thông tin không nhiều, ngay cả anh cũng chưa từng thấy. Ấn tượng gà không cần biết là do con gà nào đẻ, em rất đồng ý với điều này. Dù sao thích một người không cần thiết phải hiểu người đó từ đầu đến chân. Trên thực tế, nhiều khi hiểu quá rõ lại khiến người ta thất vọng.”

Triệu Sơ Niên trầm ngâm, “Vậy đổi sang một câu hỏi khác, em thích những tác phẩm của ông ấy là vì nguyên nhân gì?”

Trước năm lớp mười một, hiểu biết của cô đối với người tên Phạm Dạ này chỉ là từng nghe thấy tên người nổi tiếng mà thôi. Trong nhà cô có không ít sách, hơn nữa cô có thể vào thư viện trường đại học Bình, có rất nhiều sách có thể đọc nên không cố chấp đến nỗi chỉ đọc tiểu thuyết của một người nào đó. Đối với học sinh cấp ba, sức mê hoặc của những tiểu thuyết đang lưu hành dĩ nhiên còn lớn hơn nhiều. Nếu không phải Trịnh Hiến Văn tặng cô quá sinh nhật thì có lẽ cả đời này cô đã vô duyên với Phạm Dạ. Không thể phủ nhận tiểu thuyết của Phạm Dạ đều là những tiểu thuyết thị trường (có lẽ tiểu thuyết thị trường ở đây được hiểu là tiểu thuyết phù hợp với xu hướng thời đại) rất xuất sắc, dường như ông ta cũng không che giấu điều này, hầu hết các tình tiết đều bí hiểm và khó hiểu, rất kinh người nhưng không dọa người, bên cạnh đó tính khả đọc (readability) khá cao nhưng không hề tầm thường, thuộc kiểu “có thể đoán được mở đầu nhưng không thể đoán được kết cục”, có biểu hiện xuất sắc trên thị trường và được nhận nhiều lời khen từ giới

bình luận.

“Tiểu thuyết của ông ấy có thể khiến độc giả và nhà phê bình đều tán thưởng, lẽ dĩ nhiên...” Mạnh Đề suy nghĩ thêm một lát rồi nói tiếp: “Rất hay, sức tưởng tượng phong phú, tình tiết rõ ràng, ông ấy là người viết đề tài nào cũng rất tuyệt vời, không nhắc đến những đề tài tồn tại trong đời sống thực tế, thậm chí cả những tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, bộ nào cũng khiến em ca ngợi... các tác giả khác luôn có một lĩnh vực mà em thấy không ưng lắm nhưng đọc sách của ông ấy, mỗi lần đọc xong còn thấy dư âm đọng lại quanh quẩn bên tai. Đây là điều em không cảm nhận được khi đọc tiểu thuyết của các tác giả khác.”

Mạnh Đề nhớ khi đó cô đọc sách rất vội vàng, đọc hết quyển này đến quyển khác, ngây ngất vì một quyển sách nhưng đối với những quyển sách khác đều không thấy vừa ý, mấy tháng sau quay lại đọc mới biết bản thân đã trúng độc quá sâu.

Triệu Sơ Niên lại hỏi: “Nói cách khác em chưa từng phân tích kỹ càng? Trước giờ chưa từng nghĩ dưới tác phẩm của ông ấy có hàm ý gì sao?”

“Hàm ý? Phân tích?” Mạnh Đề bận rộn xong với chiếc máy photo mới quay lại mỉm cười với Triệu Sơ Niên: “Thầy Triệu, thầy là tiến sĩ ngành Văn, nhưng em thì không giống vậy. Em chỉ muốn đọc những quyển sách dưới bút danh khác của ông ấy mà thôi. Không biết thì thôi, biết thì phải tìm bằng được để đọc, tìm được một tác giả hợp với tâm ý mình khó lắm ạ.”

Triệu Sơ Niên đứng từ sau nhìn bóng lưng cô, dáng người cao dong dong, tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng chuyển động. Anh cười khẽ rồi đứng dậy, rời khỏi phòng sách.

Khó lắm mới photo xong quyển “Bụi trần”, Mạnh Đề thờ dài một hơi, đóng xong gáy sách mới thờ phào nhẹ nhõm. Trên bàn trà được phủ khăn trải bàn bằng vải bông carô có bày nhiều loại trà và một vài món điểm tâm. Triệu Sơ Niên ngồi trên ghế, rót trà vào chén, hơi nước lượn lơ bốc lên.

Kiểu này giống như uống trà chiều vậy, Mạnh Đề cười hỏi: “Thầy Triệu, thầy còn có cả thói quen uống trà chiều ạ?”

“Là chuẩn bị cho em đấy.” Triệu Sơ Niên vẫy tay gọi cô, “Ở đây có hai ghế.”

“Cảm ơn thầy, em không ăn đâu ạ.” Mạnh Đề lắc đầu, “Không phải thầy nói thầy còn có những tác phẩm khác của Phạm Dạ hay sao, ở đâu ạ?”

“Sách của Phạm Dạ đều ở giá sách phía sau em.” Triệu Sơ Niên nhắc chén trà đặt lên môi thổi nhẹ, “Tìm được thì mang sách đến đây ngồi.”

Quả nhiên sách đều ở đó, ngay trên giá sách làm từ gỗ lê kia, tác phẩm của ông chiếm một phần. Triệu Sơ Niên không hề khoác lác, trên đó có tròn một bộ sách của Phạm Dạ, từ bộ tiểu thuyết đầu tiên của Phạm Dạ, mỗi nhà xuất bản, mỗi phiên bản đều có đủ, Mạnh Đề nghĩ tới giá sách nhỏ bé của mình, mới chỉ có hơn năm mươi quyển mà thôi, so với tủ sách của người ta, số sách của cô chưa đầy ba hàng; cô vô cùng cảm khái, đúng lúc nhìn thấy trong số đó có bốn cuốn sách được viết dưới bút danh Khô Hề.

Lấy xuống xem, đương nhiên chúng đều là sách cũ, có một quyển còn mất bìa, trên mỗi bìa sách đều có con dấu xanh nhạt của một thư viện nào đó, đại khái là sách cũ từng được trưng bày trong thư viện. Ngoại trừ cuốn “Nhà trọ” mà cô đã có, hai cái tên còn lại cô chưa từng nghe thấy bao giờ, một cuốn là “Sấm sét”, một cuốn là “Bạch nhận”.

Mừng quá đi mất, cô lấy sách xuống, ôm lấy ngồi đi tới bàn trà, nhìn Triệu Sơ Niên với vẻ mong đợi: “Thầy Triệu, cho em mượn sách đi photo được không?”

Triệu Sơ Niên chỉ mỉm cười, sau đó cầm một chén trà nóng hổi đặt vào tay cô, nụ cười ấm áp: “Dĩ nhiên là được, em có thể cầm sách đi. A Đề, nhưng em không thấy đến chỗ tôi đọc sách tốt hơn à?”

Có thể mượn được bản gốc, Mạnh Đề quá phấn khởi, cô chỉ nghe thấy nửa câu trước đã gật đầu lia lịa: “Vâng, vâng. Thầy Triệu thật tốt!”

Triệu Sơ Niên chỉ vào mấy quyển sách Mạnh Đề đặt trên bàn: “Số lượng tiểu thuyết chính xác của tác giả Khô Hề không biết là bao nhiêu, nhưng xem xét từ tốc độ hai năm xuất bản một quyển của ông ta chắc là không quá sáu cuốn tiểu thuyết đâu, vì được in ấn từ những nhà xuất bản khác nhau. Tôi đã hỏi thăm rồi, hầu như đều là ông ấy tự trả tiền xuất bản, vì quá khó hiểu và lượng bản in quá ít nên không được phát hành, thậm chí còn không được đăng ký ở thư viện quốc gia, tôi tìm nhiều năm mới thấy được ba quyển này, nếu tính cả quyển ngày hôm nay nữa thì được bốn quyển.”

“Đúng rồi, em cũng từng tìm thử trên trang web của thư viện quốc gia” Mạnh Đề nói “Em cứ nghĩ chỉ cần là tiểu thuyết từng được viết thì nhất định sẽ để lại dấu vết, nhưng dường như ông ấy cố gắng để tự biến mình thành một linh hồn không tồn tại.”

“Khi đó ông ấy đã là một tác giả có sức ảnh hưởng không nhỏ, làm chuyện này không phải quá khó khăn.” Triệu Sơ Niên nói, “Tóm lại là em cứ đọc sách từ từ đi, tuyệt vời nhất là hôm nay em tìm được quyển “Bụi trần”, đây là tiểu thuyết đầu tiên dưới bút danh Khô Hề đấy.”

“Dĩ nhiên rồi ạ.”

Mạnh Đề đọc rất chăm chú, đúng kiểu ‘sét đánh trúng người cũng không biết’, cô ngồi trong phòng sách của Triệu Sơ Niên, cảm thấy như các bộ tiểu thuyết của Phạm Dạ, kể cả cuốn “Bụi trần” này đều giống như một sợi dây hấp dẫn cô.

“Trời lạnh rồi, anh muốn đến nhà em không?” Cô gái hỏi anh.

Khuôn mặt cô vô cùng trẻ trung nhưng lại trang điểm theo kiểu hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác, làn mi trên khóe mắt đã không còn rõ ràng nữa. Bộ đồ mỏng manh chặt chẽ vây quanh cơ thể, vạt áo không dài hơn đầu gối bao nhiêu. Dưới chiếc quần bó màu đen là đôi giày cao

gót đỏ, khiến cơ thể càng mỏng manh và gầy guộc hơn. Trên người cô có hương thơm của son phấn rẻ tiền, hơi thở phong trần nhưng đôi mắt sáng đến kinh người, long lanh như bảo thạch, dường như có người làm đổ một thùng nhuộm màu đen vào đáy mắt cô.

Anh hỏi cô: “Có được không?”

Cô gái giơ tay ra, ngón tay hơi uốn lượn, bấm chặt lấy lòng bàn tay anh.

“Anh muốn ở bao lâu cũng được.”

Trong một buổi đêm se lạnh của tiết trời mùa xuân, số phận anh trải qua một đoạn đường đời không biết tên khác, sóng vai đi cùng cô gái trẻ trong chiều hôm mệnh mang. Trong một khu dân cư nghèo của thành phố có mùi ghê tởm, có điều họ đã quen rồi. Dân du cư với bộ mặt hoảng hốt, mờ mịt đi lại trên con đường bẩn thỉu đầy rác rưởi, tiếng mèo kêu rả rỉ không ngừng; bên trái là bức tường sắp đổ, trong đó là đồng hoang tàn của một căn nhà sau vụ cháy bị bóng đêm cắn nuốt. Những loài cây cỏ không biết tên mọc khắp các góc tường, lặng lẽ nở ra một bông hoa với màu hồng nhạt.

Cô ở trong một căn gác xép xập xệ, cầu thang kêu kẽo kẹt, không có đèn sáng, mỗi bước đi đều phải vịn chắc, khắp nơi đều là bụi, khắp nơi đều là mạng nhện. Mặt đất ẩm ướt và trơn trượt, tràn ngập trong mùi ướt át của gỗ mục. Cơ thể cô gái gầy guộc, cổ trắng ngần, mái tóc ngắn mềm mại dán trên da như tơ nhện. Sắc mặt cô tái nhợt vì thiếu dinh dưỡng, duy chỉ có đôi môi là đỏ sẫm như máu.

Căn phòng nhỏ sau cánh cửa gỗ dày rất thiếu ánh sáng, ô thoáng nhỏ bé bám đầy bụi gần nóc nhà bó chặt ánh trăng chiếu sáng vào phòng, giống hệt ánh đèn trên sân khấu, chiếc bàn duy nhất trong phòng bị chặt mất một góc; anh nhảy lên, nhảy lên mặt bàn, đứng trên sân khấu rộng khoảng một mét vuông, bỗng nhiên mở hai tay ra, đọc lời thoại của “Macbeth” với giọng trầm trầm...

“Ngày mai, ngày mai, lại một ngày mai, một ngày đón một ngày bước khê tiến tới, đến tận giây phút cuối cùng; ngày hôm qua của tất cả chúng ta chỉ là thay người ngu ngốc chiếu sáng trên con đường đi tới cái chết.

Dập tắt đi, dập tắt đi, ánh sáng của nền! Cuộc đời chỉ là cái bóng của một người hành tẩu, một đào hát vụng về vung tay múa chân trên sân khấu, thu hoạch chỉ trong chốc lát, thoát khỏi trong lúc im hơi lặng tiếng.

Đó là câu chuyện nghe kể từ một kẻ ngu ngốc, chất đầy huyền ảo và rối rắm nhưng không tìm được chút ý nghĩa nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bụi Trần (2)

Có lẽ đó vốn là bắt đầu của một câu chuyện, kết quả lại biến thành cái kết. Đến đây đã dừng lại.

Nhiều khi, đọc sách cũng cần có duyên phận, đôi khi duyên phận chưa tới, sự thông hiểu tác phẩm này chưa đạt đến cảnh giới hiểu được cả nghĩa đen bên trong nó. Ví dụ như đọc “Tội lỗi và xử phạt” trong mùa đông khắc nghiệt, sự u buồn trong văn chương sẽ thấm vào tận xương cốt, hoặc là vào ba tháng mùa xuân ấm áp, ngồi trên thảm cỏ đọc “Trương hành tán ký”, luồng suy nghĩ đến vùng biên cương sơ khai hữu tình sẽ khiến xung quanh bạn trở thành Điền Viên Mục Ca; hiện giờ, cô đang ngồi trong phòng sách tốt nhất từ lúc cô sinh ra đến giờ, đọc tiểu thuyết dưới một bầu không khí thư thái, thoải mái cực kỳ phù hợp, thế mà lại cảm thấy cả người run lẩy bẩy... trái ngược hoàn toàn với hoàn cảnh.

Làm cho quyển sách như biến thành cái lọ chứa đựng hơi lạnh, chỉ đợi thời cơ chín muồi thì hơi lạnh sẽ toát ra từ những hàng chữ, từ những trang sách đã ố vàng mà không thể chế ngự được như một thứ dây leo từ chân trời buộc đến cổ tay rồi cuối cùng xâm nhập vào đại não khiến người ta cảm nhận được một thứ lạnh lẽo bức áp mà không thể đuổi đi được.

Cuối cùng Mạnh Đề bị tiếng chuông di động gọi cho hoàn hồn. Trịnh Hiến Văn ở đầu dây bên kia nhắc đến tên một nhà hàng, nói chờ cô đến đó ăn cơm rồi cúp máy. Tâm tư của cô căn bản đã không còn ở đây, sau khi cúp điện thoại mới tỉnh táo thêm chút ít, vừa nhìn đồng hồ đã thấy đến năm giờ chiều rồi, tỉnh tỉnh mê mê đứng lên, cầm sách và cặp sách bước ra khỏi phòng. Triệu Sơ Niên không biết đã đi từ bao giờ, cô nhìn một vòng quanh phòng ngủ, không bỏ lỡ góc ngách nào nhưng tuyệt nhiên không thấy ai.

Tầng hai trừ phòng ngủ và phòng sách thì vẫn còn hai căn phòng khác, mở cửa của một phòng, thấy trong phòng trống tuếch, chỉ có một cái thang gấp chữ A và một cái tủ lớn, còn cửa của căn phòng kia bị đóng chặt, gõ mãi mà không thấy động tĩnh gì, cảm thấy chắc chắn Triệu Sơ Niên không có bên trong cô liền đi xuống tầng dưới, tìm một vòng nữa, cuối cùng trông thấy anh trong nhà bếp.

Phòng bếp ban nãy còn trống rỗng và sạch tinh tươm giờ đã khác hẳn, ánh sáng chiếu muồn xuyên qua cửa sổ phía Tây của nhà bếp chiếu vào trong. Triệu Sơ Niên đeo tạp dề, xắn tay áo lên đứng trước bệ bếp thái thịt, trên mái tóc là ánh nặt trời màu vàng kim. Mạnh Đề trước nay chưa từng thấy người nào đeo tạp dề mà vẫn đẹp như vậy. Trên mặt bàn bên cạnh bày la liệt những túi nilon to đựng mua từ siêu thị về, bên trong là đủ thứ rau củ, thịt cá tươi ngon, Mạnh Đề nghi ngờ, không biết có phải anh lấy tất cả những loại thực phẩm được trưng bày trên giá trong siêu thị mỗi thứ một ít mua về

không?

Mạnh Đề đứng khá lâu ở cửa nhà bếp, trong đầu rối bời đủ loại suy nghĩ, cuối cùng mở miệng hỏi: “Thầy Triệu, thầy đang nấu cơm à?”

Triệu Sơ Niên thấy cô cầm cặp sách với vẻ ngạc nhiên cũng hơi giật mình, ánh mắt hơi tối đi nhưng vẫn cười: “À Đề, không mấy khi em đến đây, dĩ nhiên là tôi phải đãi cơm em rồi, tránh việc sau này bị người ta nói là “không bày rượu thì sao có thể giữ khách”, phải không nào?”

“Thầy đi siêu thị lúc nào?” Mạnh Đề không yên tâm, có chút chột dạ.

“Lúc chiều, khi em đọc sách trong phòng tôi thuận tiện đi một chuyến. Tôi cũng không biết làm mấy món quá phức tạp nên món ăn cũng đơn giản thôi, đợi nếm thử tay nghề của tôi xem sao?”

Thấy sắc mặt chờ mong không hề che giấu này của anh, lòng Mạnh Đề đầy áy náy, giọng nói cũng bất giác trầm xuống: “Thầy Triệu, em xin lỗi, em phải về rồi. Em đã hẹn với anh Hiến vẫn mất rồi, phải về...”

Trên tay Triệu Sơ Niên dính dầu mỡ, sáng lên một chút. Anh chống tay lên bệ bếp, lặng yên nhìn cô một hồi rồi trầm mặc quay người đi, động tác quay người đó cứng nhắc như một linh kiện bị rỉ sét, gương mặt tuấn tú như một đám mây đen, biểu cảm thất vọng và cô quạnh, thấy nét mặt đó, Mạnh Đề cảm thấy rất kinh ngạc, cảm giác hồ thẹn cuộn trào trong lòng, khiến câu nói “Em ăn cơm ở đây cũng được” xông lên tận óc nhưng tâm trạng bất an đang bị vùi lấp ở một nơi nào đó sâu thẳm trong đáy lòng cũng mạnh mẽ khơi dậy, kiên trì vùi những từ này đi mà thay bằng câu khác: “Xin lỗi, đáng lẽ em nên nói sớm... Em không nghĩ lại ở đây tới tận chiều muộn thế này...”

“Không sao, tôi hiểu mà.”

Triệu Sơ Niên không quay lại, anh tắt bếp, rửa tay dưới vòi nước, rửa rất sạch rồi tháo tạp dề ra ném lên quầy bar nhỏ trong phòng rồi mới xoay người đi về phía cửa, khuôn mặt đã bình thản như thường: “Nếu không thể ở lại cũng đành chịu thôi, tôi đưa em vậy.”

Mạnh Đề cúi xuống “Dạ” một tiếng, cố gắng không đặt tầm nhìn lên người anh: “Thầy Triệu, thầy đưa em đến trạm chờ xe bus gần đây là được.”

Triệu Sơ Niên tiến đến đứng cạnh cô, giơ tay lên, ngón tay anh lướt nhẹ trên tóc mai cô, hơi ảm: “Tôi là một chủ nhà tồi tệ vậy ư? Đưa em tới dĩ nhiên là phải đưa em về. Đừng luyên thuyên nữa, đi nào!”

Lúc vào đến khu vực nội thành có chút kẹt xe, Mạnh Đề nói địa điểm và tên nhà hàng, đang định xuống xe thì trông thấy hai anh em nhà họ Trịnh cùng vừa bước xuống từ chiếc taxi phía trước, hai anh em họ, một người cầm bánh gato, một người ôm một bó hoa cầm chương loại to, vốn dĩ họ đã xinh đẹp nên khi đứng trên đường thường thu hút được rất nhiều ánh mắt.

Triệu Sơ Niên nói: “Cả hai anh em họ đều ở đó à?”

“Vâng ạ.” Mạnh Đề gật đầu, “Hôm nay là sinh nhật năm mươi lăm tuổi của bác Liễu. Em suýt nữa thì quên mất, lúc chiều anh Hiến Văn gọi điện nhắc em mới nhớ ra.”

Nhắc tới chuyện này cô thấy rất áy náy, Triệu Sơ Niên chỉ mỉm cười rộng lượng, không nói gì nữa.

Mạnh Đề quay sang nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của Triệu Sơ Niên, nhớ tới bữa cơm tại Trịnh gia hôm đó, không biết giờ đây quan hệ của Triệu Sơ Niên và Trịnh Nhượng thanh ra sao, liền hỏi: “Thầy Triệu, quan hệ của thầy và chị Tiểu Thanh phát triển đến đâu rồi?”

“Chúng tôi không có gì và cũng không thể có khả năng gì, em đừng nghĩ linh tinh.” Triệu Sơ Niên vội vàng phản bác: “Sau hôm đó tôi có gặp cô ấy thêm một lần nữa, tôi đã nói rõ ràng, công việc chưa ra đầu vào đầu nên chưa muốn yêu đương, càng không có khả năng kết hôn.”

E rằng đối với việc từ chối người khác, Triệu Sơ Niên đã tích lũy được một đồng kinh nghiệm không nhỏ, dù sao với nụ cười hoàn hảo và những lý do rất chính đáng đã đủ khiến người ta không thể giận rồi.

“Lý do này đúng là buồn cười.” Mạnh Đề “Xì” cười thành tiếng, chỉ vào chiếc xe mình đang ngồi, “Thầy Triệu, người đi loại xe này còn nói công việc chưa ra đầu vào đầu ư? Đúng là chuyện cười nhạt nhẽo nhất em nghe được gần đây.”

Triệu Sơ Niên nhìn cô thật chăm chú, vẻ mặt chân thành: “Vậy em nghĩ giúp tôi một lý do đi?”

“Nào cần em giúp? Thầy rất có cách đối phó với phái nữ còn gì?” Mạnh Đề phủ nhận, “Em nhớ tiết học tự chọn đầu tiên, lúc hết giờ không phải thầy bị vây trong rất nhiều con gái sao? Thầy đối phó với họ thế nào?”

“Lúc đó tôi nói là tôi có bạn gái rồi.” Triệu Sơ Niên không hề ngần ngại, “Nhưng mà, hoàn cảnh ấy không giống với Trịnh Nhượng Thanh.”

“Đúng, không giống nhau lắm nhưng em vẫn cảm thấy thầy và chị Tiểu Thanh rất xứng đôi...” Mạnh Đề đang định nói tiếp thì nhìn thấy trong mắt Triệu Sơ Niên hiện lên một luồng sáng lạnh lùng, tựa như ánh mắt trách móc cô buổi tối hôm đó, lát sau mới phanh xe lại.

Triệu Sơ Niên sao không biết cô đã nuốt xuống nửa câu còn lại? Anh nghiêng sang cời dây an toàn cho cô rồi cười hiền: “Muốn nói gì thì nói đi, sao phải có dáng vẻ muốn nói lại thôi thế này hử?”

“Bác Trịnh tính tình thẳng thắn, sẽ không làm khó dễ thầy ở trường, nhưng dù sao thầy vẫn nên chuẩn bị tốt một chút. Bác ấy thích uống trà, trà mao tiên

loại đặc biệt là bác ấy thích nhất.” Tay cô đặt trên cánh cửa, trước khi xuống xe còn bổ sung một câu: “Tóm lại là hôm nay cảm ơn thầy Triệu, sách của thầy em sẽ đọc xong sớm rồi đem trả cho thầy.”

Triệu Sơ Niên giờ tay vuốt lên vết nhăn trên áo cô, mỉm cười nói sang chuyện khác: “A Đề, cảm ơn em đã chỉ giáo.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bụi Trần (3)

Sau khi xuống xe Mạnh Đề bước nhanh hơn, hai ba bước đã đến cửa nhà hàng đuổi kịp hai anh em nhà họ Trịnh, hai người quay lại nhìn cô, Trịnh Hiến Văn nhớ tới bóng dáng vừa thoáng qua trước mắt mình, lại nghĩ tới chiếc xe vừa dòi bánh bên ngoài nhà hàng, hỏi rất tự nhiên: “Em vừa ngồi chiếc xe đó tới đây à?”

Mạnh Đề không biết nói dối đành phải gật đầu.

“Vừa nãy vô tình bọn anh nhìn thấy bóng người trong xe hơi giống em, không ngờ là em thật.”

Trong nhà hàng đầy mùi thức ăn thơm ngon, đồ vật cũng được bày trí rất đẹp nhưng sắc mặt Trịnh Nhược Thanh không tốt lắm, ba người đến gần đại sảnh nhà hàng, chị im lặng một hồi rồi chợt nhớ ra điều gì đó: “Người đưa em tới là Triệu Sơ Niên?”

Bộ dạng với đôi mắt sáng quắc kia khiến Mạnh Đề run lên một nhịp, hóa ra chị ấy nhìn thấy cô không giấu giếm nữa: “Đúng thế, chị Tiểu Thanh!”

Trịnh Nhược Thanh bật ra một tiếng cười nhạt, Trịnh Hiến Văn vỗ vai em gái rồi nhìn sang Mạnh Đề: “Chiếc xe đó là của anh ta? Anh ta cùng lắm chỉ là một giảng viên đại học bình thường thôi mà, sao có thể sở hữu chiếc xe đắt tiền như thế?”

Giống hệt như nghi hoặc của cô ban đầu, Mạnh Đề ngẫm nghĩ một chút, Triệu Sơ Niên chắc chắn không hy vọng thân phận mình bị bại lộ, nhưng nếu đã bị người khác trông thấy cô chỉ biết khai thật mà thôi: “Tình huống cụ thể em không biết chỉ nghe thầy ấy nói là ông nội và bác trai thầy ấy hình như rất giàu có.”

Trịnh Nhược Thanh cười nhạt: “Thì ra là một đại thiếu gia, đúng là chị đã nhìn nhầm anh ta rồi, cái gì mà sự nghiệp chưa ra đầu vào đầu chứ? Haha, đúng là sự nghiệp chẳng ra sao!”

Mạnh Đề không nói gì, dĩ nhiên cô biết mùi vị bị người ta lừa dối quả thật không dễ chịu gì. Trình độ lời nói dối này của Triệu Sơ Niên quả thật không cao, không ngờ nhanh như vậy đã bị người ta phát hiện.

Trịnh Nhược Thanh nhíu mày, đột nhiên hỏi: “Mạnh Đề, sao em lại đi cùng anh ta?”

Mạnh Đề chỉ sợ chị không hỏi, vì thế nhanh chóng kể lại một cách trung thực toàn bộ câu chuyện ngày hôm nay, bắt đầu từ việc gặp anh ở tiệm sách cũ, rồi vô vô lên cập sách: “Em mượn sách thầy ấy về nhà. Còn về chuyện đưa em tới đây, vì nơi ở của thầy ấy quả thật quá xa ngay cả xe bus cũng không có nên đành phải làm vậy.”

Về mặt Trịnh Nhược Thanh vô cảm, giọng nói cổ tình tỏ ra nhẹ nhàng: “Chỉ thế thôi à?”

“Vâng, chỉ thế thôi ạ.”

Trịnh Nhược Thanh không nói thêm, cũng không tin hoàn toàn, ánh mắt lạnh lùng đảo qua đảo lại trên người cô; kiểu nhìn này khiến cô không thể không nhớ tới lúc còn bé, khi cô bị chị ta gọi là “Con bé mập”. Rõ là đã quên gần hết rồi nhưng suy cho cùng thì bóng ma tâm lý không bao giờ biến mất hoàn toàn, cô như phản xạ có điều kiện mà trở nên căng thẳng hơn, ngay cả hai vai cũng bắt gác co lại.

Trịnh Hiến Văn siết nhẹ đôi vai cô, ý bảo cô chờ mình một chút, sau đó anh nhìn em gái mình được người phục vụ hướng dẫn đi vào phòng thuê riêng mới nói với Mạnh Đề: “Tính nó em không lạ gì, đừng tức giận với nó làm gì. Không có ý xấu gì nhưng vì chuyện của Triệu Sơ Niên nên khó chịu trong lòng.”

Trong xã hội hiện đại, việc xem mặt cũng như một bữa ăn vậy, nhưng Trịnh Nhược Thanh từ trước đến giờ đều kiêu ngạo, thanh cao, trước nay chỉ có chị từ chối người khác, bây giờ ngược lại bị người ta từ chối, dĩ nhiên trong lòng sẽ thấy không thoải mái.

Mạnh Đề gật đầu nói: “Em biết.”

Cô không phải một người giỏi nói dối nên không có ý định che giấu, nhất cử nhất động đều là đáp án.

Lời này khiến tim Trịnh Hiến Văn đập mạnh một nhịp, đưa bánh gato trong tay cho người phục vụ rồi cũng bước vào căn phòng đã được bao trước.

“Em biết điều gì? Lễ nào Triệu Sơ Niên đã nói cho em biết anh ta và nhược thanh không thể đến với nhau?”

Mạnh Đề mơ hồ cảm thấy không ổn nhưng chiều hướng của vấn đề đã đi tới mức độ cô không thể kiểm soát, dưới ánh mắt thấu hiểu và sáng như đèn pha của Trịnh Hiến Văn, cô lại trở nên áp úng: “Thầy ấy nói cho em biết. Anh Hiến Văn, em không hề chủ động đi hỏi thăm chuyện riêng tư của thầy ấy, cũng chẳng hỏi thầy ấy chuyện gì cả, thầy Triệu tự nói mà.”

Trịnh Hiến Văn không biết rõ cảm xúc của mình như thế nào, trông thấy bộ dạng sợ hãi kia của cô anh lắc đầu rồi nói: “Không dễ tìm được một người có thể trút bầu tâm sự, hai người nói đến chuyện này cũng đâu có gì lạ. Có điều, dù gì anh ta cũng là giảng viên trong trường, em và anh ta gần gũi quá chắc sẽ có những lời đồn đại không hay.”

Mạnh Đề thở phào nhẹ nhõm: “Em biết rồi.”

Trịnh nhược thanh ló mặt ra từ trong phòng thuê riêng: “Hai người thăm thăm thì cái gì vậy?”

Trịnh Hiến Văn đáp bằng một câu “Không có gì” rồi kéo Mạnh Đề vào phòng. Trong phòng có hai bàn ăn lớn, vì đây là buổi tiệc sinh nhật năm mươi lăm tuổi của Liễu trường hoa nên rất nhiều họ hàng thân thích của Trịnh gia đều tới. Trịnh gia là dòng dõi thư hương điển hình nên họ hàng rất đông, bắt đầu từ thời cụ ông đều là người học hành, cả nhà ai cũng được học đại học nhưng khi tụ tập ăn uống thế này, trọng tâm câu chuyện không hề có liên quan đến học hành, sách vở, đều là những câu chuyện về mắm muối tương cà bình thường.

Liễu trường hoa là nhân vật chính của bữa tiệc, cũng chính là người nói nhiều nhất.

Rượu quá ba tuần, món ăn phong phú ngon miệng, nhưng người được tổ chức sinh nhật lại thờ dài, chột than vãn: “Tổ chức sinh nhật hay không tổ chức chẳng có gì quan trọng. Điều tôi tiếc nhất là Tiểu Thanh vẫn chưa được gả đi, tôi chờ mãi mà vẫn chưa được bế cháu.”

Trịnh nhược thanh vừa nghe xong câu thì sự vui vẻ đã biến mất hơn nửa, mặt mũi co rúm lại rồi nói: “Mẹ, ngày sinh nhật không thể nói những chuyện vui vẻ hơn à? Đừng có nói mãi đến đề tài này nữa. Con nói rồi, chuyện của con các người đừng quan tâm!”

Trịnh bách thường bắt mối: “Sao con có thể nói chuyện với mẹ như thế? Hôm nay dù khó chịu hơn nữa cũng phải chịu đựng.”

Liễu trường hoa lo lắng thật sự, vẻ mặt cũng đầy nuối tiếc: “Mẹ cứ nghĩ con với thầy giáo Triệu sẽ thành đôi cơ, nào ngờ lại chẳng ra sao. Tiểu Thanh, con đừng khó tính quá như vậy nữa, dịu dàng đi một chút, đừng có lúc nào cũng ra vẻ hung dữ như muốn cắn người thế kia. Còn nhỏ thì thôi nhưng bây giờ đã là con gái hai mươi mấy rồi!”

Không nhắc tới sự hoàn mỹ của Triệu Sơ Niên thì thôi, càng nói Trịnh nhược thanh càng giận dữ, một lúc lâu vẫn không thể nhẫn nhịn nổi. Với tính cách của chị mà nói, chuyện bị người ta từ chối này vốn dĩ đã không muốn nói ra miệng rồi, dĩ nhiên bây giờ con giận đã bốc lên tận trên đầu: “Mẹ, lần này mẹ phán đoán sai rồi, người ta thấy con chóng mặt. Dù con có dịu dàng đi nữa cũng vô dụng!”

Cô của Trịnh nhược thanh “Ồ” lên một tiếng: “Sao thế được? Tiểu Thanh nhà chúng ta vừa xinh đẹp vừa giỏi giang. Chị dâu, thầy giáo Triệu kia là ai?”

“Là giảng viên mới tới dạy ở khoa của Bách Thường, tôi thấy rất tốt.” Liễu trường hoa tiếp tục khen ngợi Triệu Sơ Niên.

Trịnh nhược thanh nghe xong, khóe miệng nhếch lên, ním cười không tiếng động: “Mẹ, nói thật, mẹ đừng nhắc đến chuyện này nữa, giống như đang kể chuyện cười ấy. Anh ta giàu có như vậy làm sao nhìn trúng con được?”

Không chỉ có Liễu trường hoa giật mình mà cả Trịnh bách thường cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên hiếm thấy: “Giàu có?”

Trịnh nhược thanh đẩy đẩy Mạnh Đề đang gặm cánh gà: “Con không biết, mọi người hỏi em ấy đi.”

Mạnh Đề không ngờ mũi nhọn lại chỉ tới mình, không biết làm gì hơn, đành ngừng việc ăn uống lại rồi kể vắn tắt tất cả mọi chuyện mình biết một lần. Vừa nói vừa thấy áy náy, tuy Triệu Sơ Niên không nhắc đến việc muốn cô phải giữ bí mật nhưng từ hành động khiêm tốn ngày thường của anh, rồi việc đỗ xe ở ngoài trường đã cho thấy anh là người không thích khoe khoang. Hôm nay anh đưa cô tới nhà anh cũng chỉ vì tin tưởng cô mà thôi.

Trịnh bách thường nghe xong đưa tay xoa cằm: “Không ngờ, không ngờ, đúng là không thể phát hiện ra. So với những công tử nhà giàu quần lượt áo là, Triệu Sơ Niên hoàn toàn không có tính cách lười biếng hay xa xỉ, ngay cả kiêu ngạo cũng không thấy.”

Nghe thấy lời đánh giá này của Trịnh bách thường, Mạnh Đề tạm thấy yên tâm. Cô nhớ cha mình từng nhận xét, con người Trịnh bách thường giống như phân tử trí thức của thế kỷ trước, thái độ đối với mọi người đều ôn hòa, có khoan dung nhưng cũng có nghiêm khắc, hòa nhã nhưng không tùy tiện, phân biệt rõ ràng giữa công và tư, sẽ không vì tình cảm riêng mà gây khó dễ trong công việc, chỉ cần ông không có thành kiến với Triệu Sơ Niên là tốt rồi.

Liễu trường hoa hơi trầm tư rồi vỗ nhẹ vai Trịnh nhược thanh, an ủi: “Nếu không có duyên thì thôi.”

Trịnh nhược thanh gấp thức ăn cho mẹ: “Vốn con đã thôi rồi, là mẹ cứ nhắc mãi đấy chứ”

Đề tài về Trịnh nhược thanh nói đến đây là hết, câu chuyện tiếp theo rất tự nhiên chuyển sang Trịnh Hiến Văn, người lớn trong nhà hỏi anh đã có dự định yêu đương, kết hôn chưa, cô đi chú bác đều tỏ ra muốn giới thiệu cô gái nào đó cho anh, Mạnh Đề nghe xong bất giác đánh mắt lên khuôn mặt Trịnh Hiến Văn.

Thật ra Trịnh Hiến Văn đã sớm dự đoán câu chuyện nhất định sẽ tiến triển đến mức này, anh chỉ nghe và mỉm cười; Trịnh Nhược Thanh không nhìn anh, nói chen vào: “Haiz, mọi người đừng lo lắng quá, anh cháu muốn tìm bạn gái không phải là chuyện chỉ cần giờ tay ra thôi sao? Được chào đón như vậy cơ mà...” Nói rồi chuyển sang Mạnh Đề, mỉm cười vui vẻ: “Phải không nào Mạnh Đề?”

Mạnh Đề không ngờ Trịnh Nhược Thanh lại sử dụng chiêu thức này, cô nhất thời giật mình rồi đỏ mặt tự nhiên nhắc đũa lên gấp một miếng rau, ăn vào miệng rồi nhồm nhoàm “Vâng” một tiếng, “Chính xác. Anh Hiến Văn từ trước đến nay luôn là người đánh đầu thắng đũa, không gì cản nổi.”

Trịnh Hiến Văn liếc nhìn Trịnh Nhược Thanh, nhướn mày rất kín đáo rồi lắc đầu, anh trông thấy cô em gái mình bĩu môi rồi quay đi... Anh mỉm cười, ngẩng đầu nhìn họ hàng một lượt rồi nói: “Cháu không vội, mọi người đừng gấp gấp quá.”

“Cũng phải.”

Lập tức có người hỏi đến công việc hiện giờ của Trịnh Hiến Văn. Trịnh Hiến Văn vẫn rất khiêm tốn nhưng ai cũng biết, hiện giờ viện thiết kế phát triển rất thuận lợi, hóa ra thủ trưởng là một người sư huynh nào đó có quan hệ rất tốt với anh thời đại học, bản thân anh đang phụ trách một dự án thiết kế tòa nhà trung tâm thương mại, cả ngày bận rộn không dứt ra được, ngay cả bữa cơm này cũng phải tranh thủ thời gian, đi từ viện thiết kế đến thẳng đây, ăn xong lại quay về viện.

Chắc là mệt lắm đây. Mạnh Đề đang ăn bất giác ngược lên nhìn Trịnh Hiến Văn, đường cong ở cằm anh sâu hơn một chút, đúng thật là hơi gầy đi. Trong khoảnh khắc đó cô cảm thấy anh vẫn là anh trai nhà bên ăn cần, dịu dàng của cô năm nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 7.1

Mạnh Đề tiếp tục gặp ác mộng

Cô đi trong tiểu thuyết, những chữ in Tống thể tự (chữ viết thời Tống) hiện ra như thật và có phần méo mó, giống hệt như cảnh tượng trong câu chuyện, những con chữ xuất hiện rồi méo mó, biến thành con đường kéo dài, biến thành những ngôi nhà, hầu hết nhà cửa đều đổ nát, giống hệt như trong tiểu thuyết miêu tả, loáng thoáng còn trông thấy dấu vết của vụ cháy. Cảnh tượng rất rõ ràng nhưng đích thực là một thế giới tịch liêu, không nhìn thấy bóng người nào, cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, có một bức tường chắn ngang nằm trong hiện thực của cô.

Cô suy đoán tại sao mình lại ở trong thế giới của câu chuyện? Cô bước thật chậm nhưng chân lại giẫm lên thứ mềm mại nào đó, cúi đầu xuống với vẻ vô cùng kinh ngạc liền trông thấy một chú mèo con cuộn mình giữa đường, đó là giống mèo cực kỳ bình thường, cả người đều là vằn vàng sẫm, run rẩy vì lạnh. Cô ngồi xổm xuống, muốn giờ tay ra ôm lấy nhưng khoảnh khắc chạm vào người chú mèo thì tỉnh giấc.

Sau khi thức dậy cả người đều là mồ hôi lạnh, vô thức cầm di động lên xem giờ lại phát hiện ra một tin nhắn chưa đọc, được gửi từ Triệu Sơ Niên, chỉ có một dòng chữ đơn giản: “Thu lại dạ trường, lộ trọng thấp y. Ngày mai có thể mưa và lạnh, nhớ mặc nhiều quần áo.” (thu lại dạ trường, lộ trọng thấp y: mùa thu đêm dài, sương mù dày đặc.)

Tuy chỉ có mười mấy chữ nhưng cô vẫn cảm thấy ấm áp, sự lo lắng về giấc mơ ban nãy đi bị xua đi ít nhiều.

Có các tác phẩm của Phạm Dạ làm cầu nối, cô và Triệu Sơ Niên qua lại thân thiết hơn trước kia nhiều, gọi điện và nhắn tin không ít, hầu như chỉ là ân cần hỏi thăm và nhắc nhở này kia, nhắc cô dạo này thời tiết thay đổi, ngày mai có thể sẽ mưa, chú ý mặc thêm nhiều quần áo, đề phòng bị cảm, đừng bận rộn mà không chú ý sức khỏe, ăn uống đúng giờ, v.v...

Cô không biết nên cười hay khóc nữa: “Cha mẹ em cũng không cần thận trọng như thầy. Em biết rồi, cảm ơn thầy đã quan tâm.”

Triệu Sơ Niên liền nói: “Em bây giờ chỉ ở một mình, cố gắng chăm sóc chính mình cho tốt.”

Hai tuần nay quả thật cô rất vất vả, ban ngày việc học hành và sửa đề tài đã làm cho nhức đầu, đã thế lại còn liên tục mơ thấy ác mộng, không ngủ được đương nhiên tinh thần sa sút, thậm chí lúc viết chương trình tính toán còn suýt nữa ngủ gục. Sau vài ngày kiên trì, Vương Hy Như càng lo lắng hơn, cô chỉ mỉm cười, chỉ vào chiếc máy tính nhỏ bé mà công lực khổng lồ: “Tớ chỉ hơi mệt một thời, cậu làm đi, chúng ta chỉ được dùng nó hai tiếng thôi, một phút cũng không thể lãng phí.”

Vương Hy Như lại tiếp tục nhập số liệu vào máy tính, vô cùng xúc động trước sự thần kỳ của khoa học kỹ thuật hiện đại: “Ừ nhỉ, may mà quen biết cậu, không thì tớ phải đi đâu mượn chiếc máy tính mấy chục triệu này đây?”

Sau vài ngày, những số liệu quan trọng đã làm xong, đề tài cũng đi vào giai đoạn kết thúc, giáo sư Tống sau khi biết họ đã chỉnh sửa trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã vô cùng ngạc nhiên, muốn hỏi họ đã làm thế nào, nhưng ông chỉ mỉm cười, đôi mắt sau cặp kính mắt dày cộp nhìn Mạnh Đề

chăm chăm, không tiếc lời khen ngợi: “Tuy tôi cảm thấy biện pháp này chưa hay lắm nhưng em rất thông minh! Đầu óc linh hoạt! Điều đó nên phát huy!”

Mạnh Đề cười vói về rụt rè hiếm thấy: “Thầy Tổng quá khen rồi ạ!”

Tổng Hán Chương dù sao cũng là trụ cột vững chắc của khoa toán, Mạnh Đề rất muốn theo ông học nghiên cứu sinh nhưng thật sự không dễ dàng. Tổng Hán Chương thoát nhìn có vẻ rất dễ tính, dễ nói chuyện nhưng thật ra vô cùng nghiêm khắc, lúc quan trọng thường không nể tình ai hết, trước giờ chưa bao giờ khách sáo với cô.

Ví dụ như kỳ thi cuối kỳ năm trước, cùng một đề bài, cùng một đáp án thậm chí bài làm của cô còn tốt hơn cách làm của Vương Hy Như ít nhiều, trên thực tế là chữ cô đẹp hơn chữ Vương Hy Như một chút.

Vương Hy Như cũng thấy không phục, không nhịn được mới nói: “Hình như thầy Trương có thành kiến với cậu!”

Mạnh Đề thờ dài, đá hòn sỏi nhỏ trên đường: “Chuyện đó đành chịu thôi.”

Trong kỳ thi đại học năm đó điểm thi của Mạnh Đề cực kỳ đáng thất vọng, thành tích của cô học sinh chủ chốt trong một trường cấp ba trọng điểm quá tồi tệ, khiến tất cả mọi người dường như không thể tin vào mắt mình. Cô dù chết cũng không chịu nói nguyên nhân chỉ biết trầm chán khóc suốt đêm. Nếu là người khác, dù có khóc lóc hay tự tử cũng chẳng thay đổi được kết quả nhưng vì cha mẹ cô là giảng viên đại học, dựa vào mối quan hệ này, cô được một vị trí trong khoa toán của trường.

Hầu như mọi sinh viên không ai biết đến nội tình này nhưng các giáo viên chắc chắn biết rõ. Có một quá khứ ngẫm lại đã thấy sợ như vậy, bốn năm học đại học, Mạnh Đề luôn cảm thấy chính mình như đang bị đóng đinh trong nỗi si nục, cô hoàn toàn thay đổi thái độ. Cụ thể là, bốn năm luôn liêu mạng học tập, cố gắng duy trì nhịp độ học hành và nghỉ ngơi giống cấp ba, cô ôm một niềm hy vọng là... chỉ cần thành tích của cô bây giờ đủ tốt thì sẽ không còn ai quan tâm đến kết quả thi đại học tới tăm, không lối thoát đó của cô nữa.

Khó lắm mới làm xong đề tài, tinh thần rõ ràng được thoải mái hơn nhiều, ngủ cũng an ổn hơn, ít gặp ác mộng hơn trước, cả tinh thần và diện mạo đều hoàn toàn đổi khác. Ngay cả khi đi học môn tự chọn nhầm chán của Triệu Sơ Niên cô cũng rất chăm chú, chăm chú khai thác thông tin từ bức tranh phác thảo trong sách.

Những bạn học trong lớp bây giờ ít hơn trước kia nhiều, Triệu Sơ Niên không buồn, cũng chưa từng điểm danh. Mỗi lần giảng bài anh thường giảng theo kiểu máy móc, theo lệ cũ, ánh mắt của không ít nữ sinh chủ yếu đặt trên người anh. Ví dụ như mấy cô sinh viên năm thứ hai ngồi ngay sau Mạnh Đề, vừa vào tiết chưa lâu đã nghe thấy tiếng cười rúc rích và nội dung câu chuyện không hề kiêng dè mà họ nói, cái gì mà khuôn mặt và đường nét, tư thế của thất lung, v.v, trên cơ bản là soi mói từ sợi tóc dài nhất đến đế giày. Ngoài mặt Mạnh Đề rất thản nhiên nhưng trong lòng suy nghĩ đến khả năng nếu Triệu Sơ Niên nghe được chắc phụt máu mất. Trong buổi học, từ đầu đến cuối, trong tai cô hoàn toàn chỉ có tiếng riu rít của đám nữ sinh, nội dung bài giảng của Triệu Sơ Niên cô không nghe được một chữ, mặc dù cũng chẳng có gì đáng nghe.

Kết quả, hết buổi học đó cô nhận được tin nhắn của Triệu Sơ Niên, đám người vẫn chưa giải tán, anh vừa ứng phó với câu hỏi của đám nữ sinh vừa thu dọn giáo trình bên bàn giảng viên. Mạnh Đề cảm điện thoại mà ngỡ ngàng, không nghĩ ra anh nhắn tin này cho cô từ bao giờ. Nội dung tin nhắn rất đơn giản, hẹn cô ra quán nhỏ gần trường ăn đêm.

Mạnh Đề trả lời tin nhắn rồi nhanh chóng thu dọn bút sách, cuối cùng cô rời khỏi phòng học trước rồi đứng ở cửa khu giảng đường chờ anh ra.

Trên cầu thang đèn đuốc sáng trưng, Triệu Sơ Niên xuống cầu thang rất nhanh, hai người nhìn thấy nhau rồi lập tức đi khỏi đó.

Sau khi nói dăm ba câu chuyện, Triệu Sơ Niên hỏi cô: “Viết xong đề tài chưa?”

“Việc lớn đã hoàn thành! Hôm qua em đã giao bài cho thầy giáo rồi!”

“Thảo nào hôm qua trông em phấn chấn như vậy!” Triệu Sơ Niên nhướn mày mỉm cười: “Nhưng trong thời gian này, hai quyển sách của Phạm Dạ em đã đọc xong chưa?”

“Em chưa, thầy Triệu nếu cần gấp em sẽ đi photo rồi một hai hôm nữa đem trả thầy!”

“Tôi không giục em, chừng nào em trả cũng được.”

“Vậy em không trả thầy nữa nhé?” Mạnh Đề có ý muốn đùa.

“Em cứ giữ lại đi.”

Mạnh Đề liếc nhìn anh, vô cùng ngạc nhiên với vẻ thản nhiên của anh, lập tức bổ sung: “Em chỉ nói đùa thôi, quân tử không cướp đoạt báu vật của người khác!”

Triệu Sơ Niên bật cười: “Nhưng, dựa vào mức độ yêu thích của em đối với ông ấy, dù thức đêm cũng phải đọc xong tiểu thuyết mới phải chứ?”

“Nếu em có thời gian sẽ thức đêm để đọc hết tiểu thuyết của ông ấy thật.” Mạnh Đề dừng lại một hồi, suy nghĩ không biết nên miêu tả thế nào mới đúng, “Nhưng thật kỳ lạ, mỗi lần em đọc xong tiểu thuyết của ông ấy là sẽ gặp ác mộng. Lần đầu em đọc “Nhà trọ” liên tục gặp ác mộng trong hai ngày liền, bình thường thì không sao nhưng chỉ cần nghĩ là những tình tiết trong tiểu thuyết luôn hiện lên trong đầu em, nghĩ chắc chỉ là trùng hợp nhưng em phát hiện ra hình như không phải vậy. Lúc đọc xong “Bụi trần”, em gặp ác mộng liên tục trong mấy ngày liền, toàn mơ thấy hoàn cảnh và tình tiết trong tiểu thuyết

thời.”

Triệu Sơ Niên ngạc nhiên, đứng sững lại bên cạnh khu giảng đường, ánh đèn trong một căn phòng ở tầng một chiếu lên mặt anh, rất rõ ràng sắc mặt anh tối sầm lại. Ngũ quan trên mặt anh thực ra không tính là thanh tú, lông mày không thô nhưng rất đậm, giống như râu ở cằm vậy; ngũ quan thậm chí có thể được hình dung bằng hai từ “cương nghị”, đường cong khuôn mặt rất mạnh mẽ, hữu lực, có điều mặt anh không thô ráp nên xoa dịu được phần nào sự sắc bén, hơn nữa nụ cười ấm áp luôn thường trực trên môi anh, đáng người cao ráo, mặc chiếc áo màu nhạt, thoát nhìn toát lên vẻ tao nhã.

Giờ đây ánh mắt anh sắc nhọn như một thanh kiếm, giọng nói cũng trầm xuống, hoàn toàn không giống như được phát ra từ cuống họng, ngược lại giống tiếng động ép ra từ lồng ngực hơn: “Em mơ thấy những gì?”

Về mặt lạnh lùng nghiêm nghị này khiến Mạnh Đề bất giác hoảng hốt không được tự nhiên, vô thức cắn nhẹ cánh môi, lùi về sau vài bước mới nói: “Cái đó... Không có gì, chỉ là những tình huống trong tiểu thuyết chợt xuất hiện trong mơ mà thôi. Con mèo nhỏ trên đường này, con hẻm chật hẹp này, gác xếp của căn nhà cũ nát này, bị đột nước mưa này... Không có gì thú vị cả, giống như một bộ phim truyền hình ấy, một số hình ảnh chồng chéo lên nhau.”

Triệu Sơ Niên truy hỏi: “Còn gì nữa?”

“Haiz, đại khái là chỉ mơ thấy một vài cảnh thôi, em thường mơ thấy những hoàn cảnh được miêu tả kĩ càng trong truyện” Mạnh Đề nhún vai, nhanh chóng muốn kết thúc chủ đề này, “Chắc là vì thời gian trước em bị đề tài giày vò cho tinh thần suy sụp ấy mà. Mấy ngày nay thì không sao nữa rồi, ngủ một giấc rất ngon lành. Xem ra con người quả thật không thể gánh vác quá nhiều việc một lúc.”

Triệu Sơ Niên nhìn cô thật chăm chú, giọng nói và nét mặt cũng ôn hòa đi một chút: “Chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa, đi ăn thôi.”

Hai người đi đến quán nhỏ gần trường, ăn mì hoành thánh nóng hôi hổi thơm ngon, Triệu Sơ Niên hỏi cô: “Lúc trên lớp em cười gì thế?”

Mạnh Đề cảm thấy buồn cười nhưng vẫn nghiêm túc mở miệng: “Đám nữ sinh ngồi sau em buồn chuyện về thầy, em nghe thấy buồn cười không nín được.”

“Tôi nhìn thấy mấy con bé đó, cả buổi học một tiếng rưỡi toàn ngồi nói chuyện, hóa ra là nói về tôi.” Tuy nhiên Triệu Sơ Niên không hỏi thêm nữa, hoàn toàn không tò mò với nội dung câu chuyện của họ.

Những lời Mạnh Đề đã chuẩn bị không được nói ra, cô đành phải thay bằng một câu chẳng ra đầu ra cuối: “Thầy đúng là ‘mắt nhìn tám phương, tai nghe tám hướng’.”

“Chỉ cần đứng trên bục giảng, tất cả những gì lên lút dưới lớp đều nhìn thấy hết.”

“Những lời này em cũng nghe cha mẹ nói.” Mạnh Đề gật đầu, “Có điều nếu như thầy giảng bài hay hơn một chút đảm bảo sẽ có nhiều sinh viên đến lớp hơn.”

Triệu Sơ Niên nhìn cô một hồi, trong nụ cười có một chút khó hiểu, ngay cả mì hoành thánh cũng không ăn nữa, điểm đó rõ ràng là xấu hổ và không yên tâm: “Trình độ của tôi trước đây lúc đi học cũng từng bị nghi ngờ, hay là tôi thật sự không phù hợp làm thầy giáo?”

Không ngờ anh lại dễ tâm như vậy, Mạnh Đề cảm thấy mình không đúng liền vội vàng bổ sung: “À, thầy Triệu, thật ra không phải vậy, dạy học là một kỹ năng cần phải luyện tập.”

Triệu Sơ Niên lắng nghe, bày ra dáng vẻ “không ngăn ngại học hỏi kẻ dưới”, vô cùng chăm chú nhìn cô: “Em nghĩ tôi lúc giảng bài nên thế nào?”

Mạnh Đề buông đũa, ngẫm nghĩ một hồi mới nói: “Thầy có tài năng bẩm sinh, lúc đi dạy ấy mà, cha em nói học sinh ai ai cũng thích thoải mái, bài giảng của thầy cân bằng động hơn một chút là được, nói đến mấy câu chuyện ngoài lề mà học sinh thích nghe!”

Triệu Sơ Niên nghe xong lại mỉm cười gật đầu, bát mì hoành thánh bốc hơi vương vít nơi khuôn mặt anh, Mạnh Đề lặng lẽ nhắm hai mắt lại.

Chuyện hôm đó qua đi Mạnh Đề cũng không giữ lại trong lòng, mãi đến tận buổi học môn tự chọn tiếp theo. Triệu Sơ Niên đột ngột thay đổi phong cách, sửa đổi hẳn lối giảng bài máy móc, bài giảng cũng sinh động hơn, không còn bó buộc bằng những điều trong sách giáo khoa nữa, thường xuyên lấy ví dụ, thỉnh thoảng còn nói đến một vài chuyện ngoài lề thú vị. Ví dụ như ân oán giữa Lỗ Tấn và Hồ Thích, rồi thì một mâu thuẫn nào đó trong giới trí thức thời dân quốc, hoàn toàn là “thiên mã hành không”*, những học sinh trong lớp này hầu như là dân tự nhiên, hơn nữa số đó chỉ biết đến Lỗ Tấn thông qua sách giáo khoa trung học, vừa nghe thấy những câu chuyện ngoài lề ít người biết này liền cảm thấy thoải mái tinh thần (Thiên mã hành không ý chỉ sự phóng khoáng, không theo một khuôn mẫu nào, rất tự nhiên).

Triệu Sơ Niên buông sách giáo khoa xuống rồi từ Lỗ Tấn nói sang Tagore, từ Tagore nói sang giải thưởng Nobel Văn học, cuối cùng nói sang văn học Trung Quốc và văn học Phương Tây.

“Mục đích viết văn của các tác giả Trung Quốc không giống tác giả phương Tây, nhà văn Trung Quốc từ xưa đến nay luôn chịu ảnh hưởng bởi tư tưởng ‘tái tạo ngôn chữ’*, viết văn là vì muốn làm trong sạch thiên hạ, có thể biểu đạt ân oán và niềm tin; trái ngược với họ, các tác giả phương Tây thường thoải mái hơn, cảnh giới cao nhất của văn học Phương Tây thường liên quan đến tôn giáo, có thể coi là một điệu vịnh than** của riêng mình...” (Tái tạo ngôn chữ: là hai trường phái của văn học TQ, xuất phát từ truyền thống của người TQ là dùng văn để nói đạo lý và dùng thơ để bày tỏ chí hướng. Điệu vịnh than trong tiếng Ý là Aria có nghĩa là khúc ca hay điệu nhạc – khúc nhạc có giai điệu, là thuật ngữ chỉ một ca khúc hoặc độc lập, hoặc là một phần của những tác phẩm lớn)

Không hổ là tiến sĩ ngành Văn học, đúng là danh bất hư truyền. Chỉ cần nghiêm túc thì khí chất của bản thân anh khi đứng sau chiếc bàn giáo viên đã đủ làm mê đảo chúng sinh rồi.

Có lẽ mớ lý luận này của anh trong giờ học khiến rất nhiều người tỉnh táo đến nỗi bất thường, giờ ra chơi giữa buổi học có người còn giơ tay hỏi: “Thầy Triệu, phải chăng thầy đọc rất nhiều sách? Thầy thích tác giả nào nhất ạ?”

Người hỏi là một cô bé ngồi trước cô hai bàn. Mạnh Đề có chút ấn tượng với cô gái này, hình như là năm thứ hai, rất xinh xắn đáng yêu, cách ăn vận cũng hợp mốt, cao hơn một cấp so với mặt bằng chung của những cô gái trong phòng này. Mỗi buổi học cô nàng đều ở vị trí trung tâm lớp học, chiếm được một vị trí tốt như vậy nên sau khi tan học thường ở lại hỏi han Triệu Sơ Niên rất lâu. Đám con trai luôn lén lút bàn luận về cô gái đó, còn có người viết giấy cho cô nàng trong giờ học, Mạnh Đề cũng từng chuyển giúp họ một lần.

Đón nhận ánh mắt chờ mong của cô sinh viên, Triệu Sơ Niên hơi trầm ngâm một lát mới trả lời: “Không nên nói đến hai từ ‘thích nhất’, tôi thực chất chỉ cảm thấy có hứng thú mà thôi.”

“Ồ, dạ?” Cô gái năm thứ hai kia kinh ngạc khác thường.

Mạnh Đề ngỡ ngàng với đáp án này, bất giác ngẩng lên nhìn Triệu Sơ Niên. Rõ ràng trong phòng sách rộng lớn hơn người của anh sưu tập đủ tất cả các phiên bản của tác phẩm của Phạm Dạ, nhưng không ngờ, anh lại không thích ông ấy.

Triệu Sơ Niên chậm rãi nói: “Lawrence nói ‘Tôi sáng tác cho chính mình’, tôi nghĩ một tác phẩm hay nhất chính là chân thực. Với độc giả mà nói, tác giả văn học dù chủng loại, điều tác giả này muốn biểu thị không giống tác giả kia. Tác giả giống như hải đăng trên biển vậy, mỗi lần tắt bật biểu hiện các ý nghĩa khác nhau, độc giả làm sao có thể thấu hiểu được hết các ý nghĩa hàm chứa trong mỗi tác phẩm? Chắc chắn trong mỗi tác phẩm, tác giả biểu đạt rất nhiều hàm ý, vấn đề là tôi không thể xác định những nội dung mình hiểu có phải đúng như điều tác giả muốn biểu đạt hay không? Cho nên tôi cần dùng thái độ cẩn thận để suy xét. Tôi không thể đề chính mình thích một tác phẩm hoặc một tác giả mà mình không thể hoàn toàn xác định.”

Cô gái trẻ cười mỉm: “Thầy Triệu, thầy là người chuyển từ dân tự nhiên sang dân văn học sao ạ? Thành tích môn tự nhiên của thầy hình như rất tốt, lúc học đại học còn cùng bạn sáng lập một trang web rất mới mẻ và được đánh giá cao mà?”

Đầu mày Triệu Sơ Niên hơi nhíu lại nhưng nụ cười vẫn không thay đổi: “Sao em biết được?”

Cô gái nghiêng đầu đi: “Tìm hiểu thông tin về một người không quá khó mà.”

Mạnh Đề hiểu rất rõ sức mạnh của Internet hiện nay, có điều đến tận bây giờ cô chưa từng có ý định đi tìm hiểu về Triệu Sơ Niên, không ngờ quá khứ của anh còn phong phú hơn gấp bội những gì anh kể với cô.

Đa số sinh viên trong lớp đều là sinh viên ngành tự nhiên, dường như không ai ngờ được một giáo viên dạy văn như Triệu Sơ Niên cũng từng làm trang web, đương nhiên cảm thấy điều này rất thú vị. Tiếng xì xào trong phòng học nhất thời ồn ào hơn, ánh mắt mọi người đều hướng lên người trên bục giảng, không muốn bỏ qua bất cứ đáng vẻ nào của anh.

Triệu Sơ Niên chống tay lên trán suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vì sao tôi lại chuyển sang học Văn à? Đó là vì tôi bị một tác giả nào đó và tác phẩm của ông lay động. Sức ảnh hưởng của một quyển sách đối với một người là cực lớn, thậm chí còn có thể khiến đường đời người đó rẽ sang một hướng khác hẳn, dĩ nhiên, tôi cũng bị ảnh hưởng, cho nên tôi mới từ một CEO với tiền đồ rất sáng lạn biến thành bộ dạng thư sinh nghèo bách vô nhất dụng* này!” (Bách vô nhất dụng: trong một trăm điều vô dụng mới có một điểm hữu dụng)

Mọi người cười ồ lên.

Cô gái tiếp tục hỏi: “Ồ, là tác phẩm nào mà ảnh hưởng sâu sắc đến thầy như vậy ạ?”

Chuông báo hiệu vào lớp reo lên, Triệu Sơ Niên mỉm cười rồi xoay người đứng cạnh bàn giáo viên: “Tôi nghĩ, việc sáng tác hoàn toàn là hoạt động cá nhân, việc đọc sách cũng vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 7.2

Cuộc nói chuyện trong bữa tiệc hôm nào vẫn không chịu đi mà quẩn quanh mãi trong đầu Mạnh Đề, mãi sau cô mới nhớ ra mình mượn sách đã lâu mà quên trả cho anh. Đúng là vì thời gian trước làm đề tài bận rộn quá. Cuộc sống của cô tuân theo nguyên tắc riêng do cô tự đặt ra với mức độ cao, cũng được xem là một người lý trí, dù thích hai quyển tiểu thuyết này đến đâu chăng nữa cũng sẽ không vì mê muội mà đánh mất lý trí.

Ngày hôm sau cô liền mang hai quyển “Sám hối” và “Bạch nhận” mượn được từ Triệu Sơ Niên đi photo một bản rồi đi vào khoa Văn. Cô đã tra cứu

thời khóa biểu của Triệu Sơ Niên trên website trường, cô biết chiều nay anh còn tiết dạy nên chắc chắn bây giờ vẫn đang ở trường.

Tháng mười đã đi tới những ngày cuối cùng, lá cây chuyển vàng úa và rụng xuống, tiết trời đã có sự lạnh lẽo cuối thu. Là một trong mười trường đại học tổng hợp của toàn quốc, các khu nhà trong ngôi trường này rất có phong cách. So với khu nhà của các khoa khác, khu nhà của khoa Văn có vẻ rất lãng mạn, hơi thở văn học tràn đầy. Những cây phong được trồng bên ngoài khu nhà ánh lên màu sáng chói của nắng, vô cùng lóa mắt. Mạnh Đề đã rất quen thuộc với khu nhà này.

Triệu Sơ Niên và một giảng viên trẻ khác dùng chung một văn phòng, là một trong những căn phòng rộng nhất của khoa văn, cô lên tầng hai, giờ tay gõ nhẹ lên một cánh cửa.

Rõ ràng trong phòng có tiếng nói bị đè nén, nhưng mãi mà không thấy ai ra mở cửa.

Mạnh Đề gõ vào từ cánh cửa khép hờ. Văn phòng không quá rộng nên không nhìn sót thứ gì. Triệu Sơ Niên và một người đàn ông đứng ở đầu tầm mắt cô đứng ngay bên cạnh bàn làm việc, nói chuyện với nhau khá nhỏ nhẹ.

Triệu Sơ Niên vẫn mặc bộ đồ đơn giản thường ngày, áo somi bên trong màu trắng khoác ngoài bằng áo gió màu nhạt, cẳng làm nổi bật đôi tay và đôi chân thon dài của anh, anh hơi cúi xuống, ung dung lật giở một tập giấy tờ gì đó trên mặt bàn, nhân nhả như một người đang đi dạo.

Người đàn ông đứng đối diện anh đáng đáp cũng được coi là tuấn tú, mặc bộ comple cắt may vừa vặn, hiện giờ bộ phận nào trên mặt anh ta cũng co rúm, đại ý là vì nghiền chặt hàm răng nên khiến cả cơ mặt đều méo mó, trong đôi mắt trợn trừng không chớp hoàn toàn là lửa lớn thiêu đốt, nhìn qua rất giống một quả bom hẹn giờ nhỏ nhưng có sức công phá lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung Triệu Sơ Niên thành bột mịn.

Mạnh Đề hơi nhíu mày, người này thật không giống giảng viên trong trường.

Hai người nói chuyện rầm rì với nhau vài câu, Triệu Sơ Niên vẫn giữ nguyên vẻ khoan thai nhưng người đàn ông kia đột nhiên đập bàn đánh chát một tiếng rồi giọng nói phẫn nộ của anh ta vang vọng trong căn phòng: “Mẹ kiếp, không biết mày là loại con hoang nhạt ở đâu về nữa, dám cười lên đầu ông đây cơ à?”

Tựa như có một ngọn lửa vừa được phun ra từ câu nói kia, độ mạnh và sự phẫn nộ đủ khiến người ta khiếp sợ. Có điều sự phẫn nộ đó cũng chỉ được duy trì trong một thời gian rất ngắn, trong phòng ảm ỉ một lát, có vẻ như nỗi bức tức của người đang giận dữ kia chưa đủ lớn cho nên chỉ rống lên một câu khoe mẽ rồi không nói thêm gì nữa.

Như đã trông thấy một bí mật không nên thấy vậy. Mạnh Đề ngẩn tò te trong giây lát. Về vô cảm thế này của Triệu Sơ Niên, hoàn toàn không có chút biểu cảm nào, khỏe môi nhếch lên bằng một tốc độ cực chậm tạo thành một biểu cảm khó hiểu, lên tiếng nói một câu gì đó, sắc mặt người đàn ông kia hoàn toàn thay đổi, đập bàn thêm một cái nữa rồi bước chân đi ra cửa.

Thật sự là không đúng lúc. Mạnh Đề vừa định bước tránh sang bên cạnh, không ngờ cánh cửa bị người ta kéo ra một cái đánh rầm, người đàn ông trẻ hăm hăm sát khí từ trong phòng đi ra, hung dữ đá lên cánh cửa gỗ, chiếc khóa cửa kêu lên leng keng, làm chấn động cả hành lang, hai tai Mạnh Đề ù đi, sững sờ đứng ngẩn ra trước cửa, quên cả việc nhường đường.

Có người chặn đường nên người đàn ông kia rất bức mình, mặt tối sầm giờ tay về phía cô, tựa như đuổi con ruồi con muỗi đáng ghét đi. Nhìn thoáng qua thì động tác rất hơi hột nhưng lực lại mạnh đến kinh ngạc, Mạnh Đề cảm thấy gió lạnh thổi trên mặt sau đó một lực mạnh đánh lên vai cô, làm cô lao đảo, chân cũng lùi lại vài bước, đập mạnh đầu vào tường.

Thực ra tất cả những chuyện này đều chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc. Đến lúc định thần lại thì trước mặt là sao bay đầy trời, Mạnh Đề phẫn nộ ngẩng lên, vừa định trách mắng một câu “Anh va vào người ta lẽ nào không nói được câu xin lỗi, ngay cả phép lịch sự căn bản cũng không có à?” thì đã không thấy người nọ đâu nữa, cô chỉ còn nghe thấy tiếng giày da gõ lộp cộp xuống sàn, vang vọng trong cả hành lang tầng này, làm rung động cả cánh cửa.

Mạnh Đề xoa đầu, tức giận đến nỗi chẳng biết nên làm gì nữa, tại sao mình lại gặp phải con người bất lịch sự kia nhỉ? Trong giây phút đó cô muốn mắng người, thậm chí là giết người nhưng lại thấy Triệu Sơ Niên sai bước ra khỏi văn phòng, lập tức xuất hiện trước mặt cô, nhìn anh có vẻ rất sốt sắng, ngay cả mặt cũng biến sắc, Mạnh Đề còn chưa kịp nhìn kĩ đã bị anh ôm vai.

Triệu Sơ Niên bị kinh động bởi tiếng của cánh cửa, lúc đi ra anh trông thấy Mạnh Đề đứng ở đó, liên kết các tiếng động với nhau, anh hốt hoảng đến nỗi mặt biến sắc, lúc này một tay anh đỡ lấy tay cô, một tay dịu dàng xoa đầu cô qua lớp tóc, hỏi vội: “À Đề, va vào đâu? Có đau không? Chắc là đau lắm, à, tôi đưa em đến bệnh viện chụp chiếu nhé?”

Vì quá căng thẳng nên hoàn toàn không hợp logic.

Tay Triệu Sơ Niên chuyển động trên đầu khiến trong lòng Mạnh Đề sinh ra cảm giác kỳ lạ, cô nghiêng người muốn né tránh khỏi bàn tay anh, đáng tiếc cô bị anh giữ chặt đến nỗi không thể thoát ra, đành phải giờ hai tay đẩy anh ra nhưng làm sao có thể so với sức mạnh của anh được, cô buộc phải lên tiếng: “Không cần, em chỉ va nhẹ thôi không cần đến bệnh viện.”

Triệu Sơ Niên không cảm thấy thoải mái sau câu nói đó của cô vẫn rất căng thẳng, nửa ôm nửa đỡ cô vào phòng, đỡ cô ngồi lên ghế: “Đầu bị va đập không phải chuyện nhỏ, để tôi xem, bây giờ có thấy choáng váng không?”

“Ban nãy hơi choáng nhưng giờ thì hết rồi, thầy Triệu, thầy quan trọng hóa vấn đề quá rồi.” Mạnh Đề định đứng lên nhưng tay anh lại chống vào thành ghế khiến cô không thể động đậy.

Mái tóc cô vừa mềm vừa dày, không phải màu đen nhánh bình thường mà dưới ánh nắng mặt trời nó phỉm phỉm nâu nhạt. Cô buộc thành đuôi ngựa rất cao, Triệu Sơ Niên cẩn thận cời dây buộc tóc rồi thả vào lòng bàn tay cô, lúc này mới phát hiện hóa ra tóc cô dài hơn so với tưởng tượng của anh, giống như dải lụa mềm phất qua cổ. Anh nhìn phần đầu phía sau của cô, hỏi nhỏ: “Em tới tìm tôi à? Sao trước khi đến không gọi điện?”

“Vâng.” Mạnh Đề cố gắng phân tán lực chú ý làm cho con giận trong lòng lại bốc lên “Không ngờ vừa tới đã gặp chuyện xui xẻo thế này. Thầy Triệu, người kia là ai vậy?”

Trong con người Triệu Sơ Niên ánh lên luồng sáng lạnh, ngón tay vuốt ve mái tóc mềm mại: “Xin lỗi em. Tôi sẽ bắt anh ta phải đến xin lỗi em”

“Thầy Triệu quen anh ta à?”

“Ừ.” Triệu Sơ Niên lời ít ý nhiều “Anh ta là anh họ tôi, Triệu Luật Hòa.”

Mạnh Đề bực mình, “Anh ta không phải người trong trường ta, đến đây làm gì?”

“Đương nhiên là gây phiền phức cho tôi...” Triệu Sơ Niên nhẹ ấn lên vài điểm trên đầu cô “Chỗ này có đau không? Còn chỗ này?”

“Không đau, không đau. Nhưng anh ta...” Mạnh Đề xoắn xuýt dây buộc tóc trong tay mình. Cô không phải là người thích xen vào chuyện người khác nên đành nuốt câu hỏi “Vi sao anh ta lại gây phiền phức cho thầy” vào bụng.

Cảm giác muốn nói nhưng lại không thể nói giống như sự khó chịu của một người sau khi ăn trứng gà sống vậy, cô đột nhiên ngắt ngứ như thế khiến Triệu Sơ Niên không hiểu gì, anh dừng tay rồi nói: “Anh ta là con trưởng của bác cả tôi, là cháu đích tôn danh chính ngôn thuận, tiếc là ông nội không thích anh ta, tương đối thiên vị thằng cháu trai không cha không mẹ là tôi. Nhưng gia sản chỉ có nhường đó cho nên chúng tôi vẫn khư khư.”

Anh giải thích rất rõ ràng, Mạnh Đề nghe xong lại thấy da đầu tê rần, cô dẫu môi, không hề che giấu sự ngạc nhiên và hiếu kỳ, cười phá lên: “Thầy nói thật giống như ân oán của nhà giàu vậy.”

“Điều đó không hề liên quan đến vấn đề có giàu hay không, chỉ do tính cách con người mà thôi. Kể cả chỉ là món lợi nhỏ nhỏ cũng đủ phát sinh chuyện cãi cọ giữa mấy anh em trong nhà.”

Mạnh Đề “ồ” một tiếng, nhưng dù sao anh em bất hòa cũng không phải chuyện tốt, cô và anh trai sống rất hòa thuận nên không thể hiểu được hoàn cảnh “huynh đệ tương tàn, quyết phải dồn đối phương vào chỗ chết” này, muốn nói gì đó an ủi anh nhưng lại không biết nói gì.

Cô đang ngẫm nghĩ thì Triệu Sơ Niên lại không hề khách khí làm gián đoạn suy nghĩ của cô, giọng nói căng thẳng vô cùng: “A Đề, em từng bị thương trên đầu? Đã từng phải phẫu thuật?”

“Hơ, làm gì có!” Mạnh Đề không hiểu.

Triệu Sơ Niên nhìn đầu cô chăm chăm, “Trên đầu em có một vết mổ đã được khâu liền miệng, dài năm sáu phân.” Nói xong liền rẽ tóc cô ra, cẩn thận ấn khê lên vết thương đó: “Ở đây này, cảm nhận được không? Có đau không?”

“Thầy nói đùa gì vậy, trên đầu em sao lại có được?” Mạnh Đề cơ bản là không tin, gờ tay đích thân sờ lên đầu mình, Triệu Sơ Niên cầm tay cô, đặt ngón tay cô lên vết thương đó: “Em sờ thấy bình thường mà, nào có? Hay là vết bớt? Chắc thầy nhìn nhầm rồi!”

“Tôi không phải người ngay cả vết bớt cũng không phân biệt được! Nhìn kỹ còn thấy cả vết chỉ khâu đây này!” Triệu Sơ Niên trầm ngâm một hồi rồi dần đo lên tiếng: “Có điều chắc là một vết thương từ lâu lắm rồi, màu cũng đã nhạt. Nhưng lúc bị thương chắc chắn rất nghiêm trọng, nằm ở ngay trên thùy trán. Lẽ nào từ bấy đến giờ em không hề cảm thấy đau đớn hay khó chịu sao?”

Mạnh Đề bĩu môi, ngay lần gặp nhau đầu tiên, cô đã thấy Triệu Sơ Niên là người hay quan trọng hóa vấn đề, bây giờ càng chắc chắn hơn: “Không hề, em vẫn thấy rất bình thường, và lại còn rất thông minh nữa. Từ trước đến nay ngay cả đau đầu cũng chưa từng bị. Thầy Triệu, thầy đừng nói với về nghiêm trọng như vậy có được không?”

Triệu Sơ Niên lặng thinh một hồi, ngón tay chậm rãi vuốt ve lọn tóc cô, dùng giọng điệu ngập ngừng nói: “Đưa dây buộc tóc cho tôi, tôi chải đầu buộc tóc giúp em. A Đề, có thể là tôi quá nhạy cảm nhưng dù sao nên kiểm tra một chút vẫn tốt hơn. Người nhà em không ở trong nước, ngày mai là thứ bảy, tôi tới đón em đến bệnh viện kiểm tra nhé?”

“Không cần, không cần.” Khóe miệng Mạnh Đề co giật, nhảy lên khỏi ghế: “Hoàn toàn không cần.”

Tuy người thì nhảy lên nhưng tóc vẫn ở trong tay người ta, lập tức bị kéo đến nỗi cô phải lè lưỡi nhũn mảy, nước mắt suýt chảy ra.

Triệu Sơ Niên bị phản ứng dữ dội của cô làm giật mình, liền nói lỏng tay, tóm nhẹ mái tóc cô và xoa lên phía sau đầu cô: “Xin lỗi, đau lắm hả?”

Đang định nói chuyện thì cửa kêu két một tiếng, một người giảng viên trẻ tuổi khác tiến vào.

Anh ta là một người giảng viên trẻ khác, vào trường cùng thời điểm với Triệu Sơ Niên, tên là Lộ Ngâm, mới chỉ hơn hai mươi tuổi, vừa mới đi ăn cơm về trong tay vẫn cầm cặp lồng. Vì cơm no rượu say nên tâm trạng anh ta khá tốt, cười hi hi nói: “Triệu Sơ Niên, không ngờ cậu còn chải đầu giúp người khác nữa, bạn gái cậu hả? Sao không báo trước một câu?”

Triệu Sơ Niên còn chưa kịp nói gì mặt Mạnh Đề đã đỏ bừng, một tay kéo hết tóc mình ở trong tay Triệu Sơ Niên ra, cao giọng nói: “Không phải ạ! Em là sinh viên, đến tìm thầy Triệu có việc!”

“Tôi hiểu mà, tình yêu thầy trò bị đồn ra ngoài sẽ không hay!” Lộ Ngâm nói, “Nhưng dù sao cũng là sinh viên năm cuối rồi, không sao đâu. Chú ý một chút là ok!”

Mạnh Đề chỉ muốn thổ huyết, trình độ tự cho là đúng của người này quả là cao siêu, mình nghĩ thế nào chính là như thế, không tin lời cô nói.

Quay đầu nhìn Triệu Sơ Niên, anh mỉm cười trấn an cô, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng bất đắc dĩ: “Lộ Ngâm, chúng tôi không có gì, cậu đừng hiểu nhầm”

“Hử? Thế à? Hóa ra không phải người yêu.” Lộ Ngâm quan sát Mạnh Đề một chút rồi ra vẻ tiếc nuối nhìn Triệu Sơ Niên: “Tôi vừa nghĩ cậu cũng có đôi mắt tình tường đấy, cô gái nhỏ này rất xinh đẹp, xứng với cậu lắm.”

Mạnh Đề không biết nói gì. Thừa nhận hay phủ nhận đều không được, chớp mắt vài cái rồi quyết định nhắm mắt lại, xoay người, buộc tóc lại. Triệu Sơ Niên ở phía sau cô rất có phong độ, mỉm cười vui vẻ với đồng nghiệp: “Tôi vẫn luôn hy vọng tôi tình mắt mà.”

Mạnh Đề nhớ tới những câu chuyện khi còn làm giảng viên của cha mẹ cô, không thể không cảm thán trong lòng, những thầy giáo trẻ hiện nay sao lại còi mớ như vậy chứ? Cửa văn phòng lại bị mở ra, các giảng viên lục tục trở về sau bữa trưa, Mạnh Đề nào dám đứng trong căn phòng này thêm phút giây nào nữa, cô liền đeo cặp lên rồi cáo từ Triệu Sơ Niên đi ra ngoài.

Quả nhiên trong lúc vội vàng rất dễ mắc lỗi, xuống dưới mới nhớ ra mình đã quên bém mắt đích đến đây trả sách nhưng lại không muốn quay lại văn phòng làm trò cười cho các thầy, cô quyết định thôi thì để đến lần gặp sau vậy.

Ánh nắng giữa trưa tươi mới và sáng lạn, đám học sinh thành từng tốp đạp xe vụt qua. Mạnh Đề đứng ở cửa khu giảng đường một lát mà đã bị nắng chiếu hoa cả mắt; khỏe mắt cô trông thấy một chiếc xe nào đó dừng ở lề đường vội vàng nỏ máy phóng đi.

Không ngờ có người ở trong sân trường mà kiêu ngạo hống hách đến mức này, Mạnh Đề hơi nhú mảy sau đó mới nghĩ đến người ngồi nghiêm chỉnh trong xe cùng với sườn mặt thoáng qua rồi biến mất, sắc mặt u ám, ánh mắt khó hiểu, đó chính là Triệu Luật Hòa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bạch Nhạn (1)

Tuy Mạnh Đề không chú ý lắm đến vết thương trên đầu mình nhưng dường như Triệu Sơ Niên rất lưu tâm. Những ngày tiếp theo, Mạnh Đề có gặp anh vài lần trong trường, lần nào anh cũng vô tình nhắc đến chủ đề này, quan trọng nhất là nhắc cô đến bệnh viện thăm khám. Sự chân thành của anh và ý nghĩ mình vô cùng khỏe mạnh, không cần tới bệnh viện của Mạnh Đề đều kiên định như nhau, sau vài lần khuyên nhủ không thành công, Triệu Sơ Niên cuối cùng cũng không nhắc đến nữa.

Đó là một buổi trưa, chiều anh còn có tiết nên không có thời gian nói chuyện nhiều, thờ dài một hơi rồi đi luôn.

Trong tiết học thứ nhất, Vương Hy Như lần đầu tiên cách Triệu Sơ Niên gần như thế, nhìn bóng lưng của Triệu Sơ Niên, cô nàng hít một hơi rồi cảm thán: “Haiz, hình như càng nhìn gần càng đẹp trai thì phải? Ờ, sao cậu luôn gặp được những chàng đẹp trai nhỉ? Anh Hiến Văn của cậu cũng vậy.”

Mạnh Đề cười hi hi vài tiếng rồi nói: “Vận may của tớ tương đối tốt.”

“Tớ thấy cũng không tốt đến mức đó đâu, chẳng phải thổ lộ bị từ chối hay sao?” Vương Hy Như mỉm cười, “À này, sao trên đầu cậu lại có vết thương cũ? Nghe ngữ khí của thầy Triệu hình như rất nghiêm trọng.”

Mạnh Đề xoa tay: “Đừng nói cái gì mà rất nghiêm trọng. Tớ chẳng có tí cảm giác nào.”

“Không sao dĩ nhiên là tốt nhất.” Vương Hy Như nói, “Hỏi cha mẹ cậu xem đã từng xảy ra chuyện gì.”

“Lúc nào họ gọi điện về tớ sẽ hỏi xem sao!”

“Thế mới đúng...”

Câu nói bị tiếng chuông điện thoại chen ngang. Vương Hy Như lấy di động từ trong cặp sách ra, vừa nhìn thấy số gọi đến liền nhú mảy, có vẻ muốn từ chối nhưng sau nhiều lần do dự vẫn cầm di động ấn nút nghe với vẻ khó chịu. Tính cách cô nàng khá dễ chịu, khi nói chuyện điện thoại luôn rất nhỏ nhẹ dịu dàng, mềm mại động lòng người, nét mặt bất đắc dĩ này Mạnh Đề mới nhìn thấy lần đầu. Xem ra dạo này Vương Hy Như cũng không vui vẻ lắm.

Vừa ấn nút nghe đã nói chuyện đến hơn mười phút, mãi đến khi hai người vào lớp được một lúc mới cúp máy. Họ ngồi xuống, Mạnh Đề huyếch nhẹ vai bạn: “Sao thế? Có vẻ sầu não nhỉ?”

“Là một học sinh lớp mười hai trong lớp dạy phụ đạo của tớ, sống chết đeo bám tớ hỏi han linh tinh.”

Chưa đến giờ vào lớp, người đến tự học cũng không nhiều, hai người ngồi trên hàng ghế trống vắng, thì thầm nói chuyện riêng cũng không ảnh hưởng đến ai.

“Cậu nào có nhiều thời gian để ý đến cậu ta như vậy? Cậu chỉ là một cô giáo dạy phụ đạo thôi mà, làm sao mà phụ trách nhiều thứ thế được?” Mạnh Đề bất bình thay bạn: “Bảo nó đi hỏi thầy cô giáo trên lớp của mình ấy.”

“Tớ bảo rồi.” Vương Hy Như gơ tay thành nắm đấm, “Nhưng nó không chịu, tớ rất khó chịu với sự đeo bám này, cho nó số di động còn phiền phức hơn.”

“Ồ, chủ động ghê nhỉ? Bị em trai nhỏ nhìn trúng rồi.” Nụ cười Mạnh Đề có phần quái đản, “Chỉ sợ là nói một đằng nghĩ một nẻo ấy chứ, cô giáo Vương Hy Như à.”

Vương Hy Như thân nhiên nhìn cô một cái, bộ dạng áp bức cỡ nào có thể hình dung được.

Mạnh Đề nghĩ chắc cô bạn không hiểu ý mình nên bổ sung thêm: “Tình yêu thầy trò ấy.”

“Tớ còn chưa nói cậu ấy.” Vương Hy Như phản kích: “Cậu và thầy ấy mới là tình yêu thầy trò, cậu và thầy Triệu Sơ Niên tính là gì hả?”

Mạnh Đề trợn mắt, bút trong tay rơi xuống mặt bàn, còn tóe ra vài giọt mực: “Cậu nói gì vậy?”

Từ trước đến nay chưa bao giờ thấy Vương Hy Như nhanh nhẹn miệng đến vậy. Cảm giác bị người ta nắm thóp chính là thế này: vô cùng xấu hổ, mặt không chịu khống chế mà đỏ rần lên, đây không phải lần đầu tiên bị người ta nói như vậy nhưng trước mắt vẫn rất lúng túng, không biết nên nói gì, ngay cả lời biện hộ cho chính mình cũng không nói được. Triệu Sơ Niên đối xử với cô đúng là quá ân cần, quá cẩn thận, không chê vào đâu được.

Thoát cái người bị chất vấn đã biến thành người được chất vấn cao cao tại thượng, ánh mắt Vương Hy Như rực sáng, bật cười rồi chỉ vào máy di động đặt trên bàn của chính mình: “Chuyện của cậu và thầy Triệu còn định giấu giếm tớ hả? Tớ cùng lắm chỉ nhận vài cuộc điện thoại của học sinh mà thôi, còn cậu ấy à, gọi điện nhắn tin không thiếu, cùng nhau đi ăn cũng đến mấy lần rồi, ngay cả vết thương cũ trên đầu cậu thầy ấy cũng biết!”

“Hơ... Vết thương đó là thầy ấy vô tình phát hiện ra thôi, bọn tớ chỉ là bạn bè, tri kỷ cùng chung chí hướng.”

Vương Hy Như chống cằm, gờ nhẹ lên mặt bàn rất phong độ: “Tri kỷ? Lừa ai đây? Đừng biện hộ nữa. Thừa nhận có qua lại với thầy Triệu có làm cậu mất mặt đâu nào, trái lại còn được hâm mộ nữa, ví dụ như tớ sẽ không giấu giếm cậu chuyện xấu của thầy ấy đâu. Thừa nhận đi, các cậu đã đến mức độ nào rồi? Thời gian trước còn bận rộn sửa chữa đề tài, không có thời gian hỏi cậu, bây giờ thì khai báo đi!”

“Mức độ gì cơ? Nói gì mà khó nghe thế?” Mạnh Đề cười khan vài tiếng.

“Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm...” Vương Hy Như thở dài: “Cậu có quá nhiều sơ hở. Ngày nào chúng ta cũng đi với nhau, sớm muộn tớ cũng phát hiện ra thôi. Tối mấy hôm trước, hai người cùng đi ăn khuya phải không? Hai người đã bị Dương Minh Phi trông thấy. Cô ấy về phòng miêu tả sống động như thật, đôi mắt ngời sáng quyến rũ của Triệu Sơ Niên không rời khỏi cậu một giây phút nào, đúng là muốn nhìn người ta đến tan chảy đấy mà, nói không phải người yêu ai thêm tin cậu?”

Mạnh Đề không biết nên làm sao đành ngậm miệng, vô cùng thán phục khả năng tự chuốc lấy tai họa của mình, đồng thời cũng bội phục công lực lái sang chuyện người khác của Vương Hy Như, đúng là cần phải dày công tôi luyện.

Vương Hy Như nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi rồi vỗ vai cô: “Thầy Triệu rất tốt, hình thức thì đẹp trai, tấm lòng cũng hiền lành khoan dung, còn rất quan tâm cậu.”

Vừa dứt lời thì điện thoại của Vương Hy Như lại rung lên, Vương Hy Như liếc mắt nhìn số điện thoại gọi đến, lập tức nhú mày; Mạnh Đề đoán cơ hội đã đến liền cố gắng kích bác lại: “Cậu hãy tự giải quyết phiền phức của mình đi đã, hơ hơ, cẩn thận người ta tìm đến tận trường đấy.”

Vương Hy Như từ chối cuộc gọi rồi chống tay lên trán, ngay cả sức lực đấu khẩu với cô cũng không có.

Tuy cuối cùng hai người không ai chiến thắng ai nhưng lời nói của Vương Hy Như thật sự khiến Mạnh Đề cảm thấy bất an. Cảm giác tay anh chạm lên tóc cô vẫn mới nguyên, là cái vuốt ve cực kỳ dịu dàng giống như có dòng nước nóng chảy qua, có gió mát thổi tới vậy. Cô bứt tóc, nghĩ: nếu như câu chuyện thật sự về vết sẹo ghê gớm như Triệu Sơ Niên nói thì tại sao cô lại không có chút ấn tượng nào?

Học xong buổi tự học về đến nhà đã là mười một giờ, đứng dưới sân thấy nhà họ Trịnh vẫn còn sáng đèn, cô quyết định về nhà cất cặp sách rồi tới gõ cửa. Cô biết Trịnh Bách Thường và Liễu Trường Hoa xưa nay luôn đi ngủ sớm, bây giờ người còn ngồi trong nhà nhiều khả năng là Trịnh Hiến Văn. Anh gần đây bận rộn với chuyện thiết kế, đi sớm về muộn, quả nhiên hỏi ra mới biết anh vừa về chưa được bao lâu, có lẽ là ăn khuya xong mới về nhà. Lúc cô mở cửa anh đang ngồi trên sofa đối diện TV, chắc là cảm thấy đèn trong phòng khách quá sáng nên đôi mắt hơi híp lại. Áo vest ném sang một bên, áo somi cởi mấy cúc, chiếc cà vạt màu xanh đậm bị tháo ra một nửa, xộc xệch đeo trên cổ, xương quai xanh thấp thoáng trong áo somi.

Đến gần một chút mới ngửi thấy trên người anh vẫn còn mùi rượu và thức ăn. Mạnh Đề rất ngạc nhiên: “Anh uống rượu à?”

Trịnh Hiến Văn không hề ngờ ngàng trước sự ghé thăm của cô, tay đặt lên che mắt: “Hôm nay bản thiết kế hoàn thành, đây là dự án thiết kế đầu tiên của anh kể từ khi về nước, dĩ nhiên phải uống một chút.”

Mạnh Đề còn phần khởi hơn anh: “Ồ, chúc mừng anh nhé. Hoàn thành là tốt rồi. Là tòa nhà cao tầng thương mại như thế nào ạ?”

“Hai ngày nữa anh cho em xem bản vẽ.” Trịnh Hiến Văn ần ần thái dương, “A Đề, rót cho anh cốc nước.”

“Vâng.”

Mạnh Đề nhanh chóng đặt vào tay anh một cốc nước lọc với nhiệt độ phù hợp, rồi lấy chiếc khăn mặt sạch từ trong nhà vệ sinh đến lau mặt cho anh. Xem ra anh uống không ít, mặt cũng đỏ bừng thế này, dưới tác động của chất cồn, mắt anh rực sáng. Đúng là lông mày kiếm, mắt sáng ngời, ánh mắt nhìn đến đâu là khiến mặt cô đỏ bừng đến đó.

Sau khi về nước, đây là lần đầu tiên cô gần anh đến mức này, hơi thở anh hoàn toàn phả trên mặt cô. Suy nghĩ của Mạnh Đề tự nhiên bay tới một buổi tối tương tự cách đây ba bốn năm, khi đó hình như cũng hết thế này, anh cũng vừa hoàn thành một bản thiết kế nào đó, uống say rồi được người ta đưa về, nằm ngủ gục trên sofa không muốn ngồi dậy, gương gao như một cậu trai mới học cấp ba. Trùng hợp là cha mẹ anh đều không có nhà, cô giống như cô hầu nhỏ chạy tới chạy lui phục vụ anh, cũng chẳng cảm thấy điều gì bất thường, dù sao từ nhỏ tới lớn họ luôn lớn lên cùng nhau.

Sau khi hầu hạ anh uống nước, rửa mặt xong, Mạnh Đề giúp anh cởi quần áo và tắt chân, vốn định giúp anh lau người thì đúng lúc đó anh mở mắt, kéo cô vào lòng mình rồi để cô xuống dưới, đôi mắt sáng như sao, mỗi hơi thở đều rơi trên mặt cô rồi anh hôn cô.

Mạnh Đề khi đó hoàn toàn hóa đá. Cô thầm mến Trịnh Hiến Văn gần ấy năm, cô đã từng đọc truyện dài “Bức thư của người đàn bà không quen” của Stefan Zweig^[1], cô nghĩ, tình yêu thầm kín của mình không nhất thiết phải nói cho anh biết, đương nhiên nằm mơ cũng không ngờ được cùng anh hôn môi.

[1] Stefan Zweig (28/11/1881 – 22/2/1942) là một nhà văn, nhà báo, nhà viết kịch và nhà viết tiểu sử người Áo nổi tiếng trên thế giới. Năm 1948, truyện *Bức thư của người đàn bà không quen* đã được dựng thành phim có tựa *Letter from an unknown woman*, với Joan Fontaine thủ vai cô gái nhân vật chính, Howard Koch viết kịch bản và John Houseman là nhà sản xuất. Phim *Letter from an unknown woman* lấy bối cảnh là thành phố Wien vào khoảng năm 1900. Phim làm rơi lệ nhiều khán giả này nằm trong nhóm 100 phim hay nhất mọi thời đại, được Thư viện Quốc hội Mỹ xếp hạng “có ý nghĩa về mặt văn hóa,” và được tuyển chọn để lưu trữ tại Cơ quan Lưu trữ Phim ảnh Quốc gia của Hoa Kỳ.

Tuy lúc đó bên cạnh Trịnh Hiến Văn thật sự không có bạn gái nhưng bên cạnh anh chưa bao giờ thiếu con gái, bắt đầu từ cấp ba đã như vậy rồi. Mạnh Đề vẫn nhớ thường xuyên có một cô gái xinh đẹp đứng dưới sân chờ anh mấy tiếng đồng hồ, khi cô lên lầu đích thân nói với Trịnh Hiến Văn có người chờ anh, lúc đó anh mới ung dung xuống dưới. Những bạn gái trước đây của Trịnh Hiến Văn đều thuộc kiểu “quốc sắc thiên hương, học rộng hiểu cao, thấu tình đạt lý, ai gặp cũng yêu”, trái ngược hẳn với một con vịt tròn vo xấu xí ngốc nghếch như cây cỏ thụ bên đường là cô, dĩ nhiên cô không dám có bất kỳ ý nghĩ không an phận nào.

Nhưng không ngờ Trịnh Hiến Văn lại bắt ngờ hôn mình, anh rất kiên nhẫn, đầu lưỡi liếm nhẹ môi cô rồi thành thạo cạy hàm răng nghiền chặt của cô, quán chặt lấy đầu lưỡi cô. Rượu khiến anh không đứng mực, cũng khiến đầu óc Mạnh Đề đông cứng, trong lòng tự hỏi không biết đây có phải đang mơ không hay là vô thức bước nhầm vào bộ phim điện ảnh nào đó. Nụ hôn sâu và kéo dài khiến người cô đờ ra, không biết là vì ngạt thở hay sợ hãi, giống hệt một chiếc đĩa cứng bị cách thức hóa, hoặc là một ông nước bị hỏng.

Lúc phản ứng quay trở lại, cô rất muốn hỏi Trịnh Hiến Văn một câu: đây tính là gì, nhưng Trịnh Hiến Văn dựa lên người cô ngủ mất, mặt anh dán chặt vào mặt cô, môi cọ lên cổ cô, về mặt cực kì bình thường.

Trịnh Hiến Văn mà cô quen biết trên đời này là một người rất tự chủ trong công việc và cũng rất biết chừng mực, anh từng có rất nhiều bạn gái nhưng chưa có cô gái nào thật sự đến gần phiền hà cho anh. Dù có say anh cũng sẽ không giống như đám người thất đức sau khi say rượu tìm bừa một ai đó. Cho nên cô rất vui vẻ nghĩ rằng Trịnh Hiến Văn hôn cô như vậy là vì anh không phải hoàn toàn không thích cô, lo lắng suy nghĩ vài ngày, cuối cùng mới lấy được dũng khí thổ lộ với anh.

Chuyện cũ liên tục kéo đến khiến đôi tay cô run rẩy, cặp mắt không dám nhìn mặt và đôi môi quyến rũ của anh nữa.

“À, để anh tự làm” Trịnh Hiến Văn thấy ngón tay đang cầm khăn của cô vịn vẹo, nụ cười trên môi không còn nữa, thờ dãi buông cốc nước đã hết xuống rồi cầm lấy chiếc khăn mặt ẩm trên tay cô, kéo tay cô để cô ngồi xuống cạnh mình: “A Đề, muộn thế này còn việc gì nữa?”

Mạnh Đề lúc này mới nhớ ra mục đích chính đến đây, lập tức hỏi: “Là em muốn hỏi một chuyện. Anh Hiến Văn, hỏi nhỏ em từng bị thương ở đâu à?”

Trịnh Hiến Văn “Hả” một tiếng, rướn người về trước chậm rãi đặt khăn lên mặt bàn, nhìn cô một cái không rõ có ý gì.

“Em nói vậy là sao?”

Mạnh Đề chỉ lên phía sau đầu mình, tháo tóc ra, sờ soạng một hồi: “Hình như là ở đây, em không nhìn được nên không biết rõ lắm. Ở đây có gì không?”

Nhìn theo sự chuyển động của ngón tay cô, Trịnh Hiến Văn trông thấy rất rõ vết sẹo trên đó, dài khoảng năm, sáu phân, lõm mờ còn có thể nhận ra vết chỉ khâu, màu sắc đã rất nhạt nhưng vẫn không giống được với màu của da đầu. Có thể suy đoán năm đó lúc bị thương rất đau.

Anh giờ tay chạm lên vết sẹo, nhiệt độ của lòng bàn tay truyền đến qua lớp tóc: “Đúng là có một vết sẹo, không nhỏ. Có phải dạo này bị đau không?”

“Không, không đau cũng không có cảm giác gì.” Mạnh Đề lắc đầu không hề gì, xoay người nhìn thẳng anh: “Vô tình phát hiện ra. Nhưng em hoàn toàn không nhớ rõ bị thương lúc nào, hẳn là chuyện xảy ra trước khi em học tiểu học, anh Hiến Văn còn nhớ gì không? Lúc đó em theo đuôi anh hàng ngày mà.”

Trịnh Hiến Văn chậm rãi thở dài một cái, dường như đang tự hỏi. Nhưng không lâu sau, anh mệt mỏi lắc đầu, cảm thấy hơi choáng váng nên đứng dậy rót nước: “Việc này có thể có mà cũng có thể không. Lúc còn bé em thích ra ngoài chơi, không biết bị ngã từ bao giờ. Anh hơi mơ hồ, hoàn toàn không có ấn tượng.”

Anh uống rất nhiều rượu, xem ra đã mơ hồ thật rồi, lúc bước đi thân hình cũng lao đảo lắc lư, con người cao ráo không vững vàng thật khiến người ta lo lắng, anh di chuyển lung tung trong phòng đứng trước máy lọc nước càng choáng váng đến đáng sợ hơn, nước không chảy vào cốc mà lại chảy hết ra tay. Mạnh Đề hải hùng, nghĩ thầm: may mà đó là nước lạnh nên không bị bỏng rồi lập tức đỡ anh ngồi lên sofa. Anh nửa nằm nửa ngồi trên đó, đôi mắt hơi nhắm lại, người nghiêng đi, nhìn cô chăm chú bằng đôi mắt hơi sáng.

Nhiệt độ trên mặt Mạnh Đề lại bốc lên cao lần nữa, cô nào dám nhìn thẳng vào mắt anh, cố gắng chuyển tầm nhìn chú ý đến có một bóng mờ hình trăng non dưới mí mắt anh.

Anh mệt đến mức này rồi Mạnh Đề không đành lòng quấy rối anh thêm bằng câu chuyện nhỏ nhặt của mình nữa, “Không nhớ cũng không sao, em chỉ nhân thể hỏi thôi, không phải việc lớn gì. Anh Hiến Văn, anh tắm rửa rồi nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Ừm.”

“Em lên nhà đây.”

“A Đề.” Trịnh Hiến Văn gọi tên cô: “Đã nhiều năm trôi qua, vết thương hẳn là đã khỏi rồi. Nếu không có trở ngại gì thì em đừng để trong lòng nữa. Nếu cơ thể khó chịu hãy nói cho anh biết ngay!”

Mạnh Đề mỉm cười: “Em biết rồi.”

Trịnh Hiến Văn dựa lưng lên sofa, nhắm mắt rồi gật đầu.

Bộ dạng này của anh thật khiến người ta lo lắng. Mạnh Đề thực ra rất muốn đỡ anh nằm xuống giường nhưng ám ảnh câu chuyện năm đó vẫn còn nên không có dũng khí, đành đứng ở cửa nhìn anh một lần rồi mới đóng cửa lại.

Sau khi về đến nhà cô vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ, lúc giờ đi tài lần trước viết hổng ra xem thì điện thoại đổ chuông. Hầu hết đều là cha mẹ gọi về nhưng lần này người gọi tới lại là Mạnh Trung.

Mạnh Trung mấy năm nay bình quân hai năm về một lần, mỗi lần về nhà ở lại không lâu, có một chút thời gian nhàn rỗi thì cũng bận này bận nọ, đi tham gia hết buổi gặp gỡ này đến buổi họp khác nên lần nào nói chuyện với anh trai, cô cũng nói rất ít; trong cuộc điện thoại gọi về với tần suất hai ba tuần một lần cũng chỉ thăm hỏi này nọ, ví dụ như mọi người có khỏe không, cái thai trong bụng chị dâu thế nào, công việc bận rộn lắm không, v.v. . .

Đại khái là do tuổi tác chênh lệch quá lớn nên quan điểm chung của Mạnh Đề và Mạnh Trung không nhiều. Từ khi cô biết nhận thức thì anh đã lên cấp ba, sau đó học đại học rồi ra nước ngoài, trong hồi ức đơn giản thông thường nhất, lúc anh làm mưa làm gió trong khoa Toán thì cô mới bắt đầu học phép nhân hai số, lúc anh ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu cô mới học giải toán với nhiều phép tính.

Mạnh Đề vui mừng hỏi “Anh, sao hôm nay lại gọi cho em? Rảnh rồi à?”

Mạnh Trung nói: “Hôm nay anh được nghỉ.”

“Cha mẹ thế nào? Chị dâu khỏe không?”

“Cha mẹ cùng Văn Quân ra ngoài dạo rồi, chắc mười phút nữa mới về.”

Mạnh Đề lúc này mới nghe ra giọng anh mang đầy âm mưu, vội vàng hỏi: “Anh bị cảm à?”

“Không sao.” Mạnh Trung đi vào thẳng vấn đề, “Vừa nãy Hiến Văn gọi điện cho anh, nói em phát hiện trên đầu có vết sẹo, hỏi anh có biết nguyên nhân không?”

Trong ấn tượng của cô Mạnh Trung lúc nào cũng bận đến nỗi không dứt ra được, thông thường hai ba tháng cũng không nghe được anh nói chuyện câu nào. Không ngờ bây giờ Mạnh Trung đột nhiên lại quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt này, trong lòng Mạnh Đề cực kỳ ngạc nhiên. Trong ấn tượng Mạnh Trung không phải người kỹ càng tỉ mỉ như thế, bình thường anh luôn trầm tĩnh, trên người tồn tại một loại khí chất kiêu ngạo và lạnh lùng nhưng tinh khiết. Mạnh Đề hầu như chưa thấy anh kích động bao giờ. Ngay cả lúc trước lên máy bay, bộ dáng trầm tĩnh của anh như thể dù trời sắp xuống cũng không sợ, ôm chặt cha mẹ và em gái.

“Anh Hiến Văn đúng là...” Trong lòng Mạnh Đề ầm ập, Trịnh Hiến Văn cũng được, Mạnh Trung cũng được, bất luận là ai thì cả hai người đều quan tâm đến cô. Sự ầm ập trong lòng lan ra cả cơ thể, khiến hốc mắt cũng nóng nóng: “Em chỉ tiện miệng hỏi chút thôi, thế mà anh ấy lại nói cho anh à? Đúng là quan trọng hóa vấn đề.”

“Đó không phải quan trọng hóa vấn đề mà là cẩn thận.” Mạnh Trung sửa lại.

Phong cách và thái độ của Mạnh Trung chẳng hề thay đổi, Mạnh Đề là lười: “Vâng, em biết.”

“Lúc hơn năm tuổi em bị thương ở đầu.” Mạnh Trung nói: “Trước giờ vào lớp em chơi đùa với bạn, đầu đụng vào đám gạch vỡ trên chỗ quẹo hành lang, lúc đó chảy rất nhiều máu, cô giáo đưa em tới bệnh viện.”

Mạnh Đề ngẫm nghĩ thật kỹ, “Em không nhớ gì cả.”

“Khi đó em còn quá nhỏ.”

Mạnh Đề cầm điện thoại bừa bãi: “Tóm lại tất cả mọi chuyện xảy ra trước khi vào tiểu học em đều không nhớ.”

“90% mọi người đều không nhớ” Mạnh Trung hỏi cô, “A Đề, sao em phát hiện trên đầu mình có vết thương?”

Vì khoảng cách độ tuổi nên Mạnh Đề đối với Mạnh Trung luôn tràn đầy thành kính, thậm chí ở phương diện nào đó còn tôn trọng anh hơn cả Trịnh Hiến Văn. Vốn dĩ cô có thể mượn những lý do khác nhưng sau một thoáng do dự vẫn nói rõ chuyện mình bị đập đầu vào tường, Triệu Sơ Niên kiểm tra thương thế phát hiện ra vết thương cũ rích này kể thật rõ ràng cho Mạnh Trung.

Mạnh Trung nghe xong trầm ngâm một lúc rồi nói: “Triệu Sơ Niên? Là thầy giáo mới tới à?”

Ngữ điệu nhàn nhạt đều đều, không nghe ra có ý đồ gì. Nhưng dù sao cũng là hai anh em, Mạnh Đề dù luôn nghĩ bản thân mình không anh trai hiểu lắm nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy trong lòng anh trai có chút gì đó không hài lòng liên vội vàng bổ sung: “Con người thầy ấy rất tốt, bác Liễu rất thích thầy ấy, còn dự định giới thiệu chị Tiểu Thanh cho thầy ấy nữa.”

“Mong là người đó đáng tin cậy.” Mạnh Trung không nhiều lời nữa, “Em một mình ở trong nước, phải cẩn thận mọi việc.”

“Em nhớ rồi.”

(Đùa chứ, phim mình xem hồi 4 tuổi mình vẫn nhớ nguyên mà!)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bạch Nhạn (2)

Bởi lẽ sự phấn chấn do cuộc điện thoại gọi đến từ Mạnh Trung mãi không tan biến và bây giờ lại không muốn đọc sách nên Mạnh Đề mở ngăn kéo tủ, lục tung lên, cầm đĩa phim “Phóng khách” lên nhìn.

“Phóng khách” là tác phẩm nổi tiếng nhất của Phạm Dạ, nếu nói trước khi có tiểu thuyết này ông chỉ là một trong những tác giả nổi tiếng thì sau khi tiểu thuyết này được xuất bản ông trở thành người “không ai không biết, không ai không hiểu”, vì tiểu thuyết rất ăn khách nên dĩ nhiên sẽ có công ty điện ảnh mua bản quyền, chế tác thành phim điện ảnh, là một bộ phim tiêu tốn kinh phí lớn nhất thời bấy giờ, đạo diễn nổi tiếng, đoàn làm phim đông đảo, nam nữ diễn viên chính cũng là minh tinh hot nhất.

Một tiểu thuyết được cải biên thành phim truyền hình thường bị cắt đi nhiều chi tiết, thông thường sẽ bị phê phán thế này thế kia nhưng danh tiếng của bộ phim “Phóng khách” này lại rất tốt, hiếm lắm mới tìm thấy một trường hợp mà tất cả các nhà bình luận đều nhất quán ý kiến, họ đều cho rằng kịch bản phim rất sát so với tiểu thuyết.

Bản thân tiểu thuyết đã rất tuyệt vời, nam chính trong câu chuyện là một chàng thanh niên trẻ tuổi có dung mạo cực kỳ tuấn tú, hần tinh thông tất cả các mảnh khóa lừa đảo, có trực giác nhạy bén. Bằng vẻ ngoài hoàn hảo, cách nói chuyện hài hước, kiến thức uyên bác, thông minh nhanh trí và các thủ đoạn xúng là bậc thầy của ma quỷ đã lừa được rất nhiều thương nhân và vô số thiên kim tiểu thư. Những thứ hắn cướp được gồm rất nhiều loại: kim cương, ngọc trai, các họa phẩm đắt giá, đồ cổ, v.v mà không gặp bất cứ nguy hiểm trí mạng nào; hơn nữa người bị lừa thường không nhận ra những báu vật mà mình trân quý đã biến mất từ lâu, còn nghĩ cách để lợi dụng những điểm tốt của hắn. Mãi đến khi có hai anh em phú hào thông minh phát hiện ra mảnh khóa của hắn, trải qua một quá trình đầu trí và đấu dũng cực kì căng thẳng, cuối cùng người thanh niên kia bị tổng vào ngục giam nhưng chỉ hai tuần sau, người thanh niên đã biến mất trong ngục, người anh giận dữ lao về nhà, nhưng đến nơi chỉ thấy căn phòng vắng ngắt và bức thư do em gái mình lưu lại, có người nói cho anh ta biết, em gái anh ta và người thanh niên kia đã cùng nhau bỏ trốn.

Tập tiểu thuyết này được tác giả đầu tư rất nhiều, sự thông minh cũng được vận dụng triệt để, Phạm Dạ không miêu tả kỹ càng những báu vật trân quý bị người thanh niên trong câu chuyện đánh cắp nhưng người ta không tìm thấy bất cứ chi tiết mang tỳ vết nào trong quyền sách, có một nhà bình luận còn cho rằng những vật phẩm quý giá ông nhắc đến trong tác phẩm của mình đều là những thứ ông đã từng tận mắt trông thấy, từ đó có thể khẳng định Phạm

Dạ chắc chắn xuất thân từ nhà giàu.

Và lại mâu thuẫn trong truyện được miêu tả rất sinh động. Cả câu chuyện đều ẩn giấu sự châm biếm và chế giễu, mượn lời nói của người thanh niên châm chọc những kẻ có tiền, sống trong xã hội thượng lưu tầm thường đến nỗi không bằng cận bã dưới đáy xã hội, có một vài chi tiết tả thực thậm chí còn mang theo ác ý.

Xem xong bộ phim Mạnh Đề vẫn chưa kịp hoàn hồn, bình sinh đây là lần đầu tiên cô tìm tòi, nghiên cứu kỹ càng dụng ý của Phạm Dạ, không còn hiểu một cách hời hợt như trước đây nữa. Cô về phòng, bật máy tính, mở trình duyệt bắt đầu tìm kiếm những thông tin có liên quan. Thực ra cô đã sớm đoán trước được kết quả tìm kiếm sẽ ... không tương xứng với sự nổi tiếng của ông, tin tức về ông trên internet vĩnh viễn là nghìn bài như một, những thông tin liên quan đến bản thân ông hầu như không có, không có ảnh chụp cũng không tìm được xuất thân và lai lịch, càng không thể biết ông tên thật là gì.

Vì không tìm được trên máy tìm kiếm bình thường nên Mạnh Đề vào thẳng một số kho dữ liệu, tìm hết một lượt từ trên xuống dưới, cô tìm thấy không ít những đề tài tìm hiểu về Phạm Dạ, đều là bình luận văn học nhưng vẫn không tài nào tìm thấy thông tin về bản thân ông. Giống như người này rơi từ Hỏa tinh xuống, không có xuất thân, không có lai lịch, ngay cả giấy báo tử của ông cũng là chế bản chữ không phải bản gốc.

Sau khi viết được mười bộ tiểu thuyết ông qua đời trong im lặng, một chút phàm trần nhân gian cũng không mang theo.

Buổi tối hôm đó Mạnh Đề tiếp tục rơi vào một giấc mộng với những cảnh tượng kỳ quái, góc độ trong giấc mơ lúc này và việc tự nhập thân trước kia hoàn toàn bất đồng, là góc độ để quan sát.

Cô được tham quan được sống của Phạm Dạ.

Ông sáng tác từ sáng đến tối, khi nào viết mệt sẽ nhấp một ngụm trà đặc, hết mực ông sẽ băng qua con hẻm u ám ra phố mua mực. Đường như trời vẫn còn muốn mưa nữa. Trên mặt đất đầy vũng nước, không khí ẩm ướt, ẩm ướt như cây bông bị dính nước, ngay cả hương vị mực rêu trong mưa cũng vô cùng chân thực.

Vì ngủ không sâu nên cô thức dậy từ rất sớm, tới cạnh hồ học từ đơn sau đó đến văn tin ăn bữa sáng, cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, chờ khi hoàn toàn vĩnh thường mới khoác cặp đi học.

Hôm đó cũng được xem là một ngày bình yên không sóng lớn, ngoại trừ việc Dương Minh Phi và đám bạn học bám lấy hỏi chuyện cô và Triệu Sơ Niên.

Mạnh Đề cảm thấy việc giải thích rất phiền phức nhưng cũng không thể không giải thích: “Minh Phi, tớ chỉ mượn thầy ấy mấy quyển sách mà thôi.”

Dương Minh Phi gật đầu, cố gắng nói thật nhỏ: “Tớ đang lo nhờ đâu hai người thật sự qua lại nên định nhắc nhở cậu. Chiều qua lúc tớ ra ngoài, trông thấy thầy ấy và một người phụ nữ tầm ba, bốn mươi ở cạnh nhau ở cửa bệnh viện bên cạnh, hai người ôm nhau rồi thầy ấy mở cửa xe, nhò nhả lịch sự mời người phụ nữ đó lên xe. Chiếc xe thầy ấy đi rất sang trọng, dù rẻ cũng phải đến tiền triệu, một giảng viên đại học bình thường nào có khả năng mua được?”

“Ý cậu là gì?”

Dương Minh Phi ngạc nhiên với sự trệ độn của cô, lắc đầu: “Cậu thấy đấy, thầy Triệu đẹp trai vậy cơ mà, chắc chắn có không ít phụ nữ trung niên giàu có muốn rải tiền lên người thầy ấy.”

Mạnh Đề cuối cùng cũng biết miệng lưỡi thiên hạ đáng sợ thế nào, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên: “Không, thầy Triệu không phải loại người đó, Minh Phi, cậu đừng nghĩ bậy bạ. Điểm này tớ có thể lấy nhân cách của mình ra đảm bảo.”

Dương Minh Phi rất đơn thuần, cô ấy chỉ giỏi hơn người về mặt phát hiện chuyện vĩa hè mà thôi, nghe thấy Mạnh Đề nói vậy liền thề lưỡi: “Ồ? Tớ hiểu lắm à? Xin lỗi nhé!”

Mạnh Đề vỗ vai bạn: “Chỉ tiêu đi hỗ trợ giáo dục của cậu thế nào rồi?”

“Vẫn chưa biết.” Về mặt Dương Minh Phi đầy đau khổ.

Chỉ tiêu đi hỗ trợ giáo dục đang được nhắc đến chính là chỉ tiêu đi hỗ trợ giáo dục ở Tây Bắc, cả trường có hai chỉ tiêu, trong đó khoa Toán của Mạnh Đề chiếm một suất. Đi hỗ trợ giáo dục một năm, sau khi trở về sẽ trực tiếp được bảo nghiên. Nghe nói, điểm đến của đoàn hỗ trợ giáo dục là phía Bắc Tân Cương tuy rất heo lánh nhưng phong cảnh tuyệt đẹp, cho nên bắt đầu từ học kỳ một năm thứ ba số người mong muốn được lọt vào một trong hai chỉ tiêu này không ít. Thành tích của Dương Minh Phi chỉ thuộc top giữa nhưng sở trường của cô nàng là biết ăn nói, giỏi múa hát, quan hệ rất tốt với tất cả các giảng viên trong khoa, cho nên cực kỳ mong chờ.

(Tân Cương nằm ở miền Tây Bắc Trung Quốc)

(Bảo nghiên: người được cử đi không cần trải qua kỳ thi viết, thi đợt hai theo trình tự mà được xét duyệt thông qua thành tích học tập, tổng hợp tố chất v.v, trong một phạm vi nào đó được trường cử thẳng đi học nghiên cứu sinh)

Sau khi hoàn thành lịch học trong ngày, Mạnh Đề tiếp tục đi tìm Triệu Sơ Niên trả sách. Nghĩ đến chuyện hôm qua, cô liền gọi điện thoại hỏi thăm trước, khi đó Triệu Sơ Niên đang ở bên ngoài, đi ăn cùng đám giảng viên trẻ tuổi, cho nên anh hẹn cô tại văn phòng sau bữa tối nay.

Ăn tối cùng Vương Hy Như xong hai người chia tay nhau ở cửa canteen. Một người đi dạy ở trung tâm dạy thêm, còn một người đến thư viện tự học,

mãi tận đến khi Triệu Sơ Niên gọi điện cho cô.

Bây giờ đang là mùa thu, quy luật “đêm dài hơn ngày” được phát huy triệt để, lúc rời khỏi thư viện trời đã tối đến mức phải nhắm mắt nhìn. Lúc Mạnh Đề bước vào văn phòng, những giảng viên khác đã lục tục về hết, chỉ còn lại một mình Triệu Sơ Niên vẫn đang ngồi ở bàn làm việc chữa bài cho sinh viên, anh viết rất nhanh, vung tay một hồi đã chấm xong, tiếng lật vở vang lên sột soạt.

Mạnh Đề liền hỏi một câu rất tối nghĩa: “Thầy chữa nhanh như vậy có đọc được hết những gì họ viết trong vở không?”

“Nội dung tôi chỉ cần liếc mắt đã biết viết gì, tôi chủ yếu dựa vào chữ đẹp hay xấu mà cho điểm thôi.” Triệu Sơ Niên nói xong liền vớt hai quyển vở lên mặt bàn, giống như quyển vở đó là củ khoai lang nóng bỏng tay.

Kể cả tốc độ của anh có nhanh như vậy thì cũng chỉ có thể chấm được hơn nửa số vở mà thôi. Sinh viên của anh chủ yếu là năm thứ nhất và năm thứ hai, còn hơn nửa là bài tập lớn; Mạnh Đề nhắm tính trong đầu số sinh viên anh đang dạy, cảm nhận được sâu sắc đúng là trường cô đang cố gắng hết sức bóc lột giảng viên trẻ, Triệu Sơ Niên đứng là sống ở đây cũng không dễ dàng gì, cô khéo léo đề nghị: “Thầy có thể mang về nhà chấm bài mà.”

“Tôi không mang việc về nhà.”

“Vậy thầy định làm đến bao giờ?” Mạnh Đề liú lười, cô lấy một cuốn bài tập mở ra xem, liền khóc không ra nước mắt: “Đây là sinh viên ngành tiếng Trung sao? Ngay cả em cũng biết đến câu ‘Quân tử thân đẳng đẳng, tiểu nhân trường thích thích’ nằm trong ‘Luận ngữ’, thế mà sao ngay cả điều này họ cũng không biết vậy?”

Triệu Sơ Niên không nhịn được cười: “A Đề, đừng có đem trình độ bản thân em ra làm tiêu chuẩn, trình độ của em thật sự cao hơn người thường khá nhiều!”

“Cảm ơn lời động viên của thầy.” Mạnh Đề kéo ghế đến ngồi cạnh anh, gơ một tay ra: “Thầy Triệu, đưa em bảng điểm sinh viên, em giúp thầy ghi điểm.”

“Không cần, em chờ tôi một lát, tôi chấm xong bài của lớp này ngay thôi.”

“Thầy cứ yên chí. Em làm quen rồi, từ nhỏ em đã giúp cha mẹ ghi điểm vào danh sách. Chúng ta chia việc ra làm nhé. Nhanh chóng giải quyết xong công việc thầy mới được về nhà sớm.”

Cô khẳng khái đòi làm, mà loại việc nhỏ nhặt này cũng chẳng đáng gì, Triệu Sơ Niên nghĩ cũng cảm thấy không có lý do gì để từ chối. Vì vậy một người chấm bài, một người ghi điểm, thỉnh thoảng nói chuyện dăm ba câu.

Mạnh Đề rất nhanh đã điền xong bảng điểm của một lớp mới chợt nhớ ra mục đích mình tới đây, cô lấy hai quyển “Sấm sét” và “Bạch nhật” trong cặp sách ra trả cho Triệu Sơ Niên, “Cảm ơn thầy Triệu ạ.”

Triệu Sơ Niên đem sách bỏ vào ngăn kéo: “Đọc xong hai quyển rồi à?”

Mạnh Đề lắc đầu, “Trước mắt vẫn chưa xong.”

Triệu Sơ Niên nhìn cô thân thiết: “Sợ xem xong gặp ác mộng à?”

“Ặc, sao thầy nói vậy, em chỉ nằm mơ mà thôi, có điều không giống trước kia... Em phát hiện ra hình như em hiểu được ông ấy đôi chút, em không còn đọc sách như kiểu ngày xưa nữa, mỗi quyển em đều đọc rất tỉ mỉ, cẩn thận, cũng cần suy ngẫm một khoảng thời gian.”

“Tình hình suy ngẫm ra sao rồi?”

“Đêm qua, em xem bộ phim cùng tên ‘Phóng khách’, cảm thấy hay thật sự.” Mạnh Đề nói: “Sau đó bỗng nhiên cảm nhận được hàm ý bên trong.”

“Ví dụ?”

“Thầy đọc đoạn cuối, sau màn kịch hoa lệ tất cả trở nên hư không vắng vẻ...” Mạnh Đề nói, “Em đã tìm kiếm tư liệu về ông ấy, cảm thấy ông ấy là một người rất mâu thuẫn, mong chờ được phát hiện nhưng lại không muốn bị phát hiện, khinh thường người giàu có nhưng lại không thoát khỏi sự ám ảnh, ông ấy hoài niệm quá khứ nhưng lại sợ mất đi hiện tại. Có điều, bản thân tác giả đã chính là sự tập hợp của vô số mâu thuẫn, phải là người có quá khứ phức tạp mới có thể viết ra những tác phẩm sâu lắng mà đa dạng như vậy.”

Triệu Sơ Niên nhìn cô chăm chú, “Rất chính xác.”

“Tạm thời mới có một chút cảm nhận vậy thôi.” Mạnh Đề hé nở nụ cười.

“Nếu như em muốn hiểu rõ ông ấy hơn nữa, lúc nào tôi cũng có thể trả lời em.”

Nhưng Mạnh Đề lại lắc đầu, “Cảm ơn thầy Triệu nhưng tạm thời em không có dự định đó. Thế giới của ông ấy quá nặng nề với em, em vẫn không cách nào tiếp nhận được.”

Về mặt Triệu Sơ Niên trầm xuống ngay lập tức, nhưng anh không nài ép cô: “Lúc nào em muốn thì hãy tới tìm tôi.”

“Vâng.”

Cô trả cho Triệu Sơ Niên bằng điểm cuối cùng rồi quay lại thư viện tiếp tục giờ tự học.

Có lẽ là vì Vương Hy Như không ở đây nên cô cảm thấy không yên lòng, quyết định về nhà ngủ. Thời gian học hành và nghỉ ngơi bây giờ khác xa trước đây, nửa đêm bất chợt thức giấc, không thể ngủ tiếp, cô nằm trên giường trần trọc một hồi, cuối cùng đi chân trần ra khỏi giường xuống đất, lấy ra quyển “Bạch nhạn” bản photo. Đúng vậy, tuy đã nói với Triệu Sơ Niên với vẻ chắc nịch “Không muốn hiểu ông ấy” nhưng vẫn không thể từ bỏ.

Mạnh Đề nghĩ, vị tác giả đã qua đời này cao minh lỗi lạc biết bao! Ông ấy tính toán giỏi như Gia Cát Lượng và Tư Mã Ý vậy, dùng lối hành văn độc đáo bày ra thiên la địa võng một cách rất tự nhiên, dễ dàng cuốn cô vào trong giấc mộng hết lần này đến lần khác. Cô giống như một con côn trùng bị mắc vào lưới nhện, sợ hãi và run rẩy trong lưới nhện của ngôn ngữ.

Con gió cuối thu thổi quét qua góc nhỏ, cơn mưa đầu mùa đông ào tới, tưới lên tất cả cây cỏ trong trời đất, vạn vật điêu tàn. Trong ánh chiều tà, chú chim bạch nhạn cuối cùng lướt qua bầu trời thành phố. Nó kêu lên một cách mệt mỏi, bay lượn trong cô độc, đi đến miền nam xa xôi không biết điểm dừng, biến mất trên bầu trời ngày càng tối.

Màu sắc của màn đêm không chờ đợi bất cứ ai, màu đen chìm xuống không cho lối thoát, đêm tối lạnh lẽo tới rồi.

Cửa sổ trên căn gác xép nhỏ mở một nửa, không khí đầy sương mù; trên thủy tinh mù mịt sương trắng. Căn phòng phía sau chiếc cửa sổ nhỏ hẹp như một chuồng bò cạp, lại giống như một phân xưởng thủ công chật chội, bốn bức tường giờ tay là có thể chạm tới, đỉnh vít trên tường treo mấy sợi dây thừng, treo đầy quần áo với đủ màu sắc và kích cỡ, quần áo đàn ông, phụ nữ, người lớn, trẻ nhỏ đều có cả. Tường dán báo cũ, trên bàn, trên giường là giấy tờ lung tung, toàn chữ là chữ.

Không khí đảo quanh, tiếng dép lê loẹt quẹt mỗi lúc một gần. Cửa bị mở ra kêu thành tiếng kéo kẹt. Người đàn ông ôm đứa trẻ bước vào, vén rèm cửa lên, lối từ gầm bàn ra một chậu than sưởi ấm, thổi vào đống vải len, mảnh than đỏ sẫm lập tức nhen nhóm ngọn lửa; những hạt nước nhỏ đọng trên cái giá sắt dường như không chịu nổi nhiệt độ này, dần bay hơi hết.

Khí nóng từ từ bốc lên, ngồi gần nóng rát, người đàn ông thở phào thỏa mãn, anh ta đặt đứa nhỏ trong lòng lên giường, kéo chiếc chăn bông in hoa đắp kín lên mình đứa trẻ đang ngủ say, kín đến nỗi chỉ còn hờ đôi mắt và mũi.

Người đàn ông hơi cúi xuống, hôn lên đôi gò má non nớt rồi quay lại bàn học. Chiếc bàn đồ vừa rách nát vừa cũ kỹ, đầy vết hằn với độ nông sâu và hình dạng khác nhau, giống như người già đã bước vào tuổi thất tuần. Vết sơn bong ra từng mảng lớn chỉ còn lại một nửa, nửa lớn đã biến thành màu đen, không thể nhận biết được màu sắc vốn có của nó, cũng không ai biết màu sắc mới nhất của nó là màu gì nữa. Dù mọi thứ bày biện trên bàn, giấy tờ chất cao, mặt giấy kín chữ; còn cả một chồng sách tham khảo, từ điển, tác phẩm của Shakespeare, thơ Đường, thơ Tống, đều là những quyển sách rất cũ, xếp thành chồng cao, lộ ra gáy sách không còn trọn vẹn.

Anh ta rút từ chồng giấy ra một tờ, đọc một lượt, sau đó mở bút máy viết lên đó. Chậu than đỏ rực thỉnh thoảng “tách” một tiếng, ngôi sao được châm lửa bắn tóe ra rồi nhanh chóng tắt lịm trong không trung.

Nơi đóng cửa vang lên tiếng kim loại va chạm, đó là thanh âm giòn giã của chìa khóa xoay tròn trong ổ. Cánh cửa nhanh chóng bị mở ra, một người phụ nữ trẻ tuổi bước vào. Cô xách theo một chiếc túi, mặc chiếc áo bánh-tô thô kệch, không phù hợp với dáng người gầy gò của cô.

Cô giống một bông sen bị vấy trong lá sen, gương mặt nhỏ bé thấp thoáng nụ cười, cả căn nhà đều sáng lên.

Người đàn ông ngồi trước bàn học xoay người lại, buông bút rồi đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tai Nạn Xe (1)

Mạnh Đề bị tiếng chuông điện thoại gọi bừng tỉnh từ giấc mơ đáng sợ. Cô cố định thần lại, buông quyển “Bạch nhạn” xuống mới nhận máy, điện thoại được kết nối ngay lập tức, đầu giây bên kia là giọng một người đàn ông cô chưa từng nghe thấy bao giờ: “Xin hỏi cô là Mạnh Đề?”

“Phải, chính tôi đây.”

“Bạn cô – Vương Hy Như gặp tai nạn giao thông, phiền cô tới bệnh viện trung tâm một chuyến.”

Mạnh Đề bật ra khỏi giường: “Cái gì? Sao cơ? Tai nạn giao thông? Cô ấy... không sao chứ?”

“Tạm thời cô có thể an tâm, chúng tôi vừa tới bệnh viện, cô ấy không nguy hiểm lắm, vẫn còn tỉnh táo.”

“À, cảm ơn anh.” Tay Mạnh Đề bắt đầu run lên, “Tôi có thể nói chuyện với bạn ấy không?”

Trái tim Mạnh Đề như bị bóp nghẹt, một lát sau đầu dây bên kia đổi thành Vương Hy Như, Mạnh Đề sụt khóc: “Cậu xảy ra chuyện gì?”

Giọng Vương Hy Như rất yếu ớt: “A Đề, cậu cứ đến đây đã.”

Vừa cúp máy Mạnh Đề lập tức đi thay quần áo, sau đó thu dọn bỏ vào cặp sách một số thứ, chính là những tấm thẻ ngân hàng mà cha mẹ để lại cho cô, cha mẹ cô nói là dùng khi khẩn cấp, không ngờ nhanh như vậy đã phát huy tác dụng rồi. Sau đó vừa đóng cửa là lao luôn xuống cầu thang, vì chạy quá nhanh nên cơ bản không trông thấy gì, cô nghĩ đã muộn thế này chắc cũng không có ai đi lên xuống cầu thang nữa, vì vậy cô chạy trên cầu thang rất nhanh, kết quả đi được vài bậc đã đụng trúng một người.

Ngẩng đầu mới nhận ra vì quá sốt ruột nên đã đụng phải Trịnh Hiến Văn về muộn. Anh có vẻ như cũng vừa mới về, mặt hơi đỏ, trên người còn có mùi rượu nồng nặc và mùi hải sản đậm đà. Mùi vị đó khiến cô hơi choáng váng nhưng lúc này đầu cô để tâm được nhiều thứ đến thế, cô gạt đầu rồi vội vàng nói: “Anh Hiến Văn mới về à?” rồi tiếp tục dùng tốc độ đáng sợ chạy vội xuống dưới.

Trịnh Hiến Văn thấy cô mặc đồ kín kẽ, tóc vẫn còn hơi lộn xộn giống hệt như người bị đánh thức khi đang ngủ. Anh nghĩ trong lòng chắc chắn cô đã gặp phải chuyện gì đó vội vàng lắm nên túm lấy cánh tay cô, kéo cô về phía mình “Có chuyện gì?”

Mạnh Đề vung tay hai cái nhưng vẫn không thoát được, bởi vì người kéo cô lại – Trịnh Hiến Văn cũng rất căng thẳng bèn vội vàng nói: “Em đến bệnh viện, Hy Như gặp tai nạn xe.”

Trịnh Hiến Văn cả kinh, nhưng anh lại kéo cô lên vài bậc thang nữa, vừa mở cửa vừa quay đầu ra lệnh với vẻ mặt rất nghiêm túc: “Chờ anh đi thay quần áo rồi cùng đến bệnh viện với em. Hậu quả của tai nạn xe rất phiền phức, hơn nữa, nửa đêm con gái ra đường một mình không an toàn.”

“Không cần, em gọi xe là được. Anh Hiến Văn cứ đi nghỉ ngơi đi. Anh cũng mệt mỏi mà.”

Mạnh Đề tiếp tục giằng tay ra khỏi tay anh, cô thật sự không có lòng dạ nào nửa đêm còn làm phiền với Trịnh Hiến Văn thế này; Trịnh Hiến Văn liếc nhìn cô rồi thả tay cô ra, trước khi vào nhà lạnh lùng ném ra một câu: “Em từ bao giờ đã biết cãi lại anh thế hả?”

Một câu nói làm Mạnh Đề sợ hãi, không có thời gian nói nhiều với anh, cô rất biết điều ngậm miệng và né sang một bên, tự nhủ: em chỉ không muốn gây phiền phức cho anh thôi, sao anh lại không nghe chứ? Nhưng chân thì không dám đi, đành đứng chờ ở cửa, lòng cô càng nóng như lửa đốt, quay đầu lại thì Trịnh Hiến Văn đã ra đến nơi rồi.

Anh thay áo khoác, mùi hải sản đã bay bớt. Anh ra khỏi cửa rồi kéo cô xuống dưới, rồi khỏi khu tập thể bằng cửa sau.

Thời tiết hơi lạnh, anh nắm chặt tay cô như thể sợ cô chạy mất vậy, đứng ở lề đường vẫy taxi rồi nói: “Anh uống hơi nhiều, không dám lái xe.”

Mạnh Đề gạt đầu: “An toàn là quan trọng nhất. Nhưng anh Hiến Văn, tại sao anh lại uống rượu? Uống ít thôi, không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Hôm nay gặp mặt bên đầu tư của tòa nhà cao tầng, anh là kiến trúc sư chủ quản, dĩ nhiên không thể trốn được, phải uống mấy chén xã giao.” Trịnh Hiến Văn bóp nhẹ trán, bộ dạng như muốn đánh đuổi con đầu đầu đang hành hạ.

Mặc dù đã nửa đêm nhưng gọi xe không khó, đường cũng rất vắng vẻ. Chiếc xe taxi đi thẳng, không cần dừng lại nên chưa đến hai mươi phút đã đến bệnh viện. Vào bệnh viện hơi hân một chút, cuối cùng cũng hỏi được người trực ban ở sảnh lớn khoa ngoại về tình hình Vương Hy Như, bạn cô đang ở phòng sơ cứu, bác sĩ và y tá vây xung quanh cô đang kiểm tra tình hình.

Bệnh viện mãi mãi không thể khiến người ta thoải mái, chỗ nào cũng có mùi thuốc sát trùng, nơi nào cũng là những gương mặt rầu rĩ của bệnh nhân và người nhà, còn cả những gương mặt chưa từng nở nụ cười của bác sĩ và y tá nhưng đặc biệt, họ trao đổi bằng ánh mắt với nhau một cách đầy ẩn ý. Sắc mặt Vương Hy Như rất tệ, vì đau đớn nên nhăn nhó đến biến dạng, dưới mí mắt còn có màu xanh đen mờ mờ, trên mặt cũng có những vết trầy xước nhỏ. Quần áo cô đã được thay bằng đồng phục bệnh nhân, bộ quần áo dính máu được bỏ xuống.

Mạnh Đề nắm chặt tay bạn, bàn tay lạnh lẽo, cô cũng rất sốt ruột luôn miệng an ủi: “Hy Như, đừng sợ, có tớ ở đây.”

Vương Hy Như gạt đầu một cách yếu ớt, nắm tay cô rất chặt, mắt giàn giụa, không thể nói được một câu hoàn chỉnh, có lẽ hành động này đã động đến vết thương nên ngay lập tức sắc mặt trên mặt hoàn toàn biến mất.

Mạnh Đề hiểu ý bạn, vội vàng trấn an: “Tớ tạm thời sẽ không báo cho cha mẹ cậu.”

Cùng phòng còn có một ông chú, nhìn qua có vẻ khá hơn Vương Hy Như một chút, nằm trên giường, nắm lấy tay áo một y tá rồi quát ầm ừ: “Mẹ kiếp, thằng ranh con ấy, nó đang ở phòng nào? Ông đây phải đi đánh chết nó! Cứ tưởng lái xe xịn là giỏi lắm sao? Uống say hay là ăn thuốc, lại dám lái xe vùn vút trên đường như thế, muốn chết thì đi mà tự tử, đừng có mà hại người khác!”

Y tá dụi dằm khuyên nhủ: “Chú bình tĩnh một chút, sau khi chữa xong bệnh rồi đi giáo huấn cũng chưa muộn.”

Một bác sĩ luống tuổi tháo khẩu trang xuống, ý bảo những người khác đưa Vương Hy Như đến phòng cấp cứu, rồi tầm mắt dừng lại ở Mạnh Đề và Trịnh Hiến Văn nhìn mấy lượt sau đó đến nói với Trịnh Hiến Văn: “Hai người là bạn con bé à?”

Trịnh Hiến Văn ôm vai Mạnh Đề, cố gắng hóa giải cơn run rẩy liên tục của cô, gật đầu: “Vâng, bác sĩ, tình trạng em ấy thế nào ạ?”

Bác sĩ: “Vẫn đang kiểm tra, phỏng đoán là bị tụ máu trước ngực và rạn xương chân cùng một số vết thương khác nữa. Tình huống cụ thể phải chờ chụp chiếu. Nói chung là không cần lo lắng quá, tuy nghiêm trọng hơn những người khác một chút nhưng so với nhiều vụ tai nạn giao thông khác thì vẫn chưa là gì. Nếu hai người đã tới thì hãy đi nộp viện phí trước đi.”

Trịnh Hiến Văn thờ phào nhẹ nhõm “KHông nguy hiểm tính mạng là tốt rồi.” rồi hỏi: “Đóng viện phí ở đâu ạ?”

“Đại sảnh tầng một.”

Mạnh Đề lúc này mới đỡ hơn một chút, hít sâu hai nhịp rồi gật đầu, nói: “Em đi nộp cho.” Rồi hỏi: “Tóm lại là bị thương như thế nào? Tình huống khi đó cụ thể ra sao?”

“Cái này thì tôi không biết” bác sĩ lắc đầu: “lát nữa cảnh sát giao thông sẽ tới, lúc đó họ sẽ nói rõ.”

Ánh mắt Mạnh Đề bình thản hơn, cô quay lại nói với Trịnh Hiến Văn: “Anh Hiến Văn, anh chờ em một lát, em đi nộp viện phí.”

“Cùng đi nhé, ở lại cũng không có tác dụng gì.”

Có lẽ vì đang là nửa đêm nên trong đại sảnh vắng người hơn ban ngày rất nhiều, không cần xếp hàng; sàn nhà sạch sẽ đến mức có thể dùng làm gương soi, chỉ cần bước mạnh một chút cũng đủ tạo thành âm thanh. Trịnh Hiến Văn vừa rút thẻ ngân hàng ra đã khiến Mạnh Đề kinh ngạc, đầu thẻ để anh trả tiền được, cô vội vàng ngăn lại: “Em có tiền. Em mang theo cả đồng thẻ đây này. Chưa kể đến tiền bồi thường, chúng em còn có bảo hiểm y tế mà, họ sẽ chịu thay chúng ta nửa tiền, không cần anh chi tiền đâu.”

Đại sảnh rất lớn, hai người đều cố gắng nói thật nhỏ, Trịnh Hiến Văn lắc đầu: “Anh sợ em không đủ tiền.”

“Anh tưởng cha mẹ không để lại tiền cho em sao?” Mạnh Đề nở nụ cười đầu tiên kể từ khi bước vào bệnh viện, không biết đây là ân tử Trịnh Hiến Văn hay chính mình nữa.

Lúc nộp tiền lại gặp phải một phiền toái bất ngờ, chiếc máy tính thu tiền đột nhiên đình công, kêu lên một tiếng quái lạ rồi tối om, nhân viên thu tiền là một cô gái trẻ, đại khái là không hiểu nhiều về máy tính lắm, Mạnh Đề chỉ dẫn vài câu, ấn nút này nút kia nhưng dù cô ta có đi chuôt nhiều thế nào cũng không thấy lên hình, Mạnh Đề nhìn chăm chăm màn hình đen sì, nghe tiếng quạt gió truyền đến tiếng ù ù kỳ quái, cảm thấy trong đầu toàn hơi nước.

“Máy tính của các người là cái loại ghê gì thế? Thu bao nhiêu tiền như vậy, đúng lúc quan trọng nhất thì hỏng! Cả cô nữa, ngay cả chế độ an toàn cũng không biết làm.”

Cô gái thu tiền rất bức mình, đã làm ca đêm còn bị người ta mắng mỏ, tức giận nói: “Cô nói chuyện kiểu gì thế? Có phải tôi làm hỏng đâu!”

Trịnh Hiến Văn vỗ vai cô, nói với người thu tiền thông qua lớp cửa kính: “Máy của cô đình công rồi, đổi sang máy khác đi!”

Nụ cười của Trịnh Hiến Văn đúng là một vũ khí sắc bén, hết như một tia sáng ấm áp trong buổi đêm lạnh lẽo này, cô gái trẻ cảm thấy mình như được thông cảm liền đổi ngay sang máy tính khác, cuối cùng cũng nộp được tiền.

Mạnh Đề vốn vẫn đang giận nhưng sau khi nghe thấy câu đó cũng không tiện giận tiếp nữa, lạnh mặt xòe thẻ ngân hàng ra.

Ứng trước một phần tiền thuốc men, hai người sóng vai bước đi, nơi đợi thang máy rất vắng, không có ai, Mạnh Đề lẩm bẩm mắng cô gái kia bị thần kinh rồi uê oải bấm nút thang máy: “Lúc trưa, lúc tối chúng em còn ăn cơm cùng nhau, cô ấy vẫn bình thường, sao số Hy Như lại đen đui thế nhỉ? Haiz, rạn xương đây, chắc chắn là đau lắm, mất bao lâu mới bình thường được đây?” Nói xong cơn tức liền bốc lên, nhớ tới lời mắng chửi của ông tài xế xe bus ban này, giận dữ đá cửa thang máy: “Tên gây họa đó sao vẫn còn sống sờ sờ ra đây? Hắn ta sống đúng là phí cơm phí gạo!”

Cô rơi vào trạng thái độc thoại, Trịnh Hiến Văn nghe xong đành thở dài một cái, ôm lấy hai vai cô rồi vỗ nhẹ lên đó: “Yên tâm đi nào!” rồi kéo cô vào thang máy.

Trên hành lang rất náo nhiệt, náo nhiệt hơn nhiều so với lúc họ vừa đi xuống. Hai người cảnh sát giao thông phụ trách sự việc đã tới, còn cả một phụ nữ trung niên mặt mày hốc hác và một đôi vợ chồng trung tuổi, có lẽ họ đều là người nhà của người bị nạn. Bác sĩ gật đầu với Trịnh Hiến Văn và Mạnh Đề, ý bảo bọn họ tới gần: “Đây là hai người bạn của cô sinh viên bị thương; bây giờ trên cơ bản người đã đủ rồi. Mọi người có thể nói chuyện và thương lượng với nhau. À, người thân của người lái xe ô tô kia cũng đã tới, nhưng hình như có việc lại đi đâu rồi... À, tới rồi, họ tới cùng với viện phó Dụ kia!”

Đoàn người nhìn theo ánh mắt của vị bác sĩ, đồng thời cùng quay đầu lại, người thân bệnh nhân đều nghiêng rằng đây bất mãn, còn hai vị cảnh sát thì thờ phào nhẹ nhõm.

Kết quả vừa trông thấy bên kia tất cả đều kinh ngạc. Người bước tới có thể coi là một đội ngũ đông đảo, khoảng năm, sáu người, người dẫn đầu là một người trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi, đeo kính, vẻ mặt vô cảm, từ phong thái bước đi của ông ta, không thể nghĩ ngờ đó chính là người đứng đầu và nhân vật chủ chốt; bên trái ông ta là một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng dáng dài, Mạnh Đề nghĩ trong lòng: chắc đó chính là viện phó Dụ, còn bên phải là người cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, Triệu Sơ Niên.

Đây là thế loại gì? Mạnh Đề trợn mắt, não bộ hoàn toàn không thể lý giải. Trịnh Hiến Văn cũng giật mình, nói: “Sao lại là họ?”

Triệu Sơ Niên thấy cô cũng sợ người một hồi rồi sai bước tới nhìn cô một lượt, từ trên xuống dưới: “A Đê, tại sao em lại ở trong bệnh viện? Cơ thể khó chịu ở đâu à?”

“Em không sao, Hy Như bị tai nạn.” Mạnh Đề đã hiểu ra một chút, lãnh đạm đáp lời: “Thầy Triệu, còn thầy sao lại ở đây?”

“Giống em thôi.” Triệu Sơ Niên nói xong câu đó liền quay lại nhìn người đàn ông về mặt trầm tĩnh, áo sổng chỉnh tề kia, nói: “Bác cả, đây là học trò của cháu, cô bé sinh viên bị thương trong kia cũng là học trò của cháu.”

Người đó gật đầu, không nói gì nữa, nhìn hai người cảnh sát, cất giọng trầm trầm: “Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Ngữ điệu của ông ta rất bức người, hơn nữa những người đi bên cạnh ông, nhìn thoáng qua cũng biết họ đều là người thân phận không bình thường. Bởi vậy, dù âm lượng không lớn nhưng khi truyền vào tai mỗi người đều thấy như gõ trống, tạo thành một ý niệm rõ ràng. Cảnh sát ho lên một tiếng: “Được rồi, nếu mọi người đã đủ ở đây, chúng tôi sẽ khái quát chuyện vừa xảy ra, xác định trách nhiệm.”

Dĩ nhiên không có gì khác thường. Mạnh Đề mất một khoảng thời gian khá lâu mới hiểu Vương Hy Như gặp phải tai nạn và bị thương như thế nào?

Vương Hy Như dạy xong ở trung tâm dạy thêm kia, đi xe bus như bình thường về trường học. Lúc đó xe bus đã khá vắng người, cả xe chỉ có hai khách cộng thêm người tài xế nữa là ba. Lúc xe bus đi đến đường Hoài Trung, gặp đèn đỏ liền dừng lại, chờ đèn xanh mới rẽ vào một ngã ba.

Đúng lúc đó không biết có một chiếc ô tô từ đâu chạy tới. Tài xế xe bus cũng là người có kinh nghiệm nên phản ứng rất nhanh, rẽ được một đoạn mới dừng vào nhau, chiếc xe ô tô kia trực tiếp đâm vào phần đuôi xe bus. Trùng hợp, Vương Hy Như ngồi cuối xe, cú va chạm này đẩy cô từ ghế sau nhào lên ghế trước, vì vậy mới bị rạn xương và trầy da, cũng làm cho điện thoại nát tan thành nẩy mảnh, tài xế xe bus và hai người khách chỉ bị thương nhẹ, còn người lái xe ô tô được túi khí bảo vệ nên ngoài vết thương nhỏ ở đầu thì cũng không có vết thương nào quá nặng.

Còn người gây ra tai nạn xe đích thực là lái xe sau khi uống rượu, nồng độ cồn trong máu của hắn cao đến đáng sợ, người đó chính là con trai bác cả Triệu Đồng Huân của Triệu Sơ Niên – Triệu Luật Hòa.

Mạnh Đề nhớ tới câu chuyện xảy ra trong văn phòng của Triệu Sơ Niên hai hôm trước, lửa giận vừa tắt lại cháy mãnh liệt, cô lạnh lùng lườm Triệu Đồng Huân, tự như: không biết người thế nào mới dạy dỗ ra đứa con trai “cực phẩm” như thế, rồi giận dữ trào phúng: “Thầy Triệu, hóa ra người gây chuyện chính là anh ta, hai ngày trước anh ta đẩy em thì thôi đi nhưng hôm nay tông vào làm hy như suýt gãy xương, đúng là quá đáng quá! Mọi người bảo phải làm sao đây? Đừng nghĩ đến chuyện bỏ qua.”

Câu cuối cùng nói rất cao giọng, quả nhiên triệu đồng huân đánh mắt sang cô, ánh mắt lạnh lùng, một chút tình cảm hay ảm áp cũng không thấy. Mạnh Đề cũng sợ người, không thể không nghĩ, người đàn ông này suy cho cùng được cấu tạo từ thứ gì mà lại có ánh mắt lợi hại đến thế?

Trịnh Hiến Văn không hiểu lời cô lắm, nhưng sự oán hận chất chứa trong đó rất rõ ràng, anh ấn nhệ lên vai cô rồi an ủi: “A Đê, bình tĩnh nào, lúc này nói miệng là vô dụng nhất.” nói xong anh rất bình thản, quay sang nói với triệu đồng huân và Triệu Sơ Niên, “Nếu người gây tai nạn là Triệu Luật Hòa, là người của Thăng Hằng và Triệu gia, vậy chắc là dễ thương lượng thôi.”

Triệu Sơ Niên mỉm cười, không ý kiến gì, nhìn Mạnh Đề rồi ánh mắt dừng lại ở bàn tay đang đặt trên vai cô của Trịnh Hiến Văn hồi lâu rồi mới gật đầu nói: “A Đê, đừng lo. Sẽ không để em và Hy Như thiệt thòi đâu.”

Nói đến hai chữ “thiệt thòi” anh ngừng đầu lên, nhìn hai người là người nhà của hai người bị thương khác, về mặt cực kỳ chân thành.

Người phía sau Triệu Đồng Huân có vẻ như là thư ký nói nhỏ với ông ta vài câu, sau khi ông ta nghe xong suy ngẫm một lát rồi gật đầu: “Con tôi gây ra chuyện, tôi sẽ nhận lỗi với mọi người. Chi phí chữa bệnh chúng ta sẽ phụ trách hoàn toàn. Còn phí bồi thường tinh thần cũng sẽ chi trả đầy đủ. Viện pho Dụ, chuyện chữa trị phiền ông.”

Lúc ông ta nói câu cuối đã nhìn hoàn toàn sang phía viện phó Dụ, người đó liền gật đầu: “Tất nhiên rồi, Triệu tiên sinh.”

Hai người nói xong chuyện này liền bỏ đi luôn, hai người thuộc hạ phía sau dĩ nhiên cũng đi theo, chỉ còn lại một người đàn ông trẻ tuổi mặc comple đen. Anh ta tự giới thiệu mình họ Lưu, là thư ký của Triệu Đồng huân, sau đó không nói gì thêm trực tiếp bàn chuyện tiền bồi thường. Anh ta thật không hổ là nhân tài cao cấp, chuyện gì cũng xử lý nhanh chóng, gọn ghẽ, thái độ từ đầu đến cuối đều tốt đến không thể chê trách. Về phần khoản tiền bồi thường, đúng là rất hợp lý, cũng rất hào phóng, người nhà hai bệnh nhân vốn đang tức giận, bất bình cũng không còn bức mình nữa.

Dĩ nhiên hai vị cảnh sát giao thông cũng nghĩ tương tự, thờ phào nhẹ nhõm, so với các vụ tai nạn giao thông khác, vụ tai nạn này được xử lý nhanh gọn, không ai bức tức gì.

Ngay cả Mạnh Đề cũng thấy số tiền bồi thường đúng là không thể than vãn gì, muốn tìm ra chỗ không tốt cũng không tìm thấy, bĩu môi một cái rồi nhắm mắt lại nhưng vẫn cảm thấy không phục nhưng vì triệu đồng huân đã bỏ đi nên chỉ có thể đổ thẳng lên đầu Triệu Sơ Niên: “Hy Như bây giờ như vậy không thể đến lớp, phải làm sao?”

Triệu Sơ Niên nhìn cô: “Em ấy không phải vẫn còn cô bạn thân tốt bụng là em sao?”

Mạnh Đề không lên tiếng, lãnh đạm quay sang chỗ khác không nhìn anh nữa. hai người cảnh sát nhanh chóng lập biên bản rồi rời khỏi, Triệu Sơ Niên và thư ký Lưu kia trao đổi vài câu, anh ta gật đầu với về đã hiểu rồi nhanh chóng thu dọn giấy tờ, cũng đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tai Nạn Xe (2)

Trên hành lang từng người lần lượt rời đi, bao gồm cả vị tài xế và một hành khách khác bị thương được đưa ra từ phòng cấp cứu, chỉ còn một mình Vương Hy Như vẫn đang trong phòng cấp cứu.

Mạnh Đề rơi vào trạng thái “lòng nóng như lửa đốt”, đi đi lại lại. Triệu Sơ Niên đi đến máy bán hàng tự động cuối hành lang mua hai lon đồ uống nóng, cho Trịnh Hiến Văn một lon, lon còn lại đưa cho Mạnh Đề, Mạnh Đề không buồn nâng lên, tay cũng không động đậy: “Em không cần.”

Triệu Sơ Niên có phần bất đắc dĩ: “Em đang giận cá chém thớt?”

“Không phải vậy.”

Tuy ngoài miệng phủ nhận nhưng cô cũng hiểu hành động này ấu trĩ biết bao, đúng thật là giận cá chém thớt. Người lái xe đâm vào người ta không phải Triệu Sơ Niên, trên thực tế, chuyện này có thể giải quyết thuận lợi, xét trên phương diện nào đó cũng là vì nể mặt Triệu Sơ Niên, nhưng mà cô lại không thể kiềm chế suy nghĩ của mình, nếu như Vương Hy Như bị thương nặng hơn thế thì biết phải làm thế nào? Sau khi nghe sơ lược câu chuyện xảy ra, cô mới tưởng tượng lực đâm mạnh như thế nào, gần như là quăng cả người bạn cô đi. Trong lòng khó chịu, thái độ cũng không thể tốt hơn được.

Mạnh Đề cau mày: “Tại sao thầy không đi thăm người anh họ kia của thầy đi? Anh ta đang ở đâu?”

“Anh ta được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt rồi, lát nữa tôi và bác tôi sẽ đến đó xem sao.” Triệu Sơ Niên nhẫn nại giải thích cặn kẽ: “Em cũng nghe bác sĩ nói rồi đấy, bị chấn động não, vẫn đang hôn mê.”

Mạnh Đề nhớ tới vị viện phó Dự mới đi cùng hai bác cháu họ ban nãy, cô cũng biết Triệu Luật Hòa nhất định được đưa đến phòng bệnh tốt nhất, thậm chí còn là bác sĩ tốt nhất, tâm trạng trở nên u ám, nhìn Triệu Sơ Niên rồi nhếch môi cười nhạt: “Hôn mê sao? Bao giờ mới tỉnh?”

“Chắc là ngày mai.”

Mạnh Đề “hừ” một tiếng: “Không ngờ vẫn còn tỉnh lại.”

Trước khi nói câu đó cô đã cố gắng khắc chế tâm trạng lắm rồi, nhưng dù sao vẫn có một chút oán giận và cảm giác hả hê nào đó không thể che giấu được, người nghe kỹ có thể nghe ngay ra hàm ý “Tại sao vẫn chưa chết” trong đó một cách dễ dàng. Ánh mắt Triệu Sơ Niên chột lóe lên nhưng thần sắc vẫn bình thường, còn sắc mặt Trịnh Hiến Văn lại thay đổi hoàn toàn, anh nhú mày: “Mạnh Đề, lớn bằng ngần ấy rồi mà không biết lịch sự à? Anh dạy em thế nào?”

Anh chưa từng dạy bảo cô nghiêm khắc như vậy bao giờ, Mạnh Đề cũng biết bản thân đã nói sai, trước mặt người nhà người ta mà lại nói nặng theo kiểu “chửi rủa” thế này, suy cho cùng vẫn là bất lịch sự.

Cô cúi xuống nhìn giày Triệu Sơ Niên và nói “xin lỗi”, tìm một chiếc ghế cách xa anh mới ngồi xuống, căn bản không thể khiến lòng mình tĩnh lặng được, cô quay về phía cuối hành lang, nhìn đến đờ đẫn, xoa xoa hai má cố lấy lại tinh thần. Nhưng cô chỉ nhìn thấy một màu đen sì, cửa sổ khép hờ, con gió lạnh lẽo thổi đến.

Bộ dạng “mất hồn mất vía” của cô rơi vào mắt Triệu Sơ Niên, anh nhú mày, nhìn Trịnh Hiến Văn: “Anh hà tất phải nói nặng như vậy? A Đề chỉ đang tức giận thôi, tôi không ngại.”

“Anh không ngại là chuyện của anh, nhưng con bé không phải là người ngay cả những đạo lý đối nhân xử thế này cũng không biết.”

Cánh cửa phía sau được mở toang, bác sĩ đẩy giường bệnh của Vương Hy Như ra.

Gần như là ngay giây tiếp theo, Mạnh Đề đã nhảy ra khỏi ghế, chạy vội tới bên giường. Đùi cô ấy bị nẹp hai thanh gỗ, vết thương trên ngực cũng được bôi thuốc, bác sĩ cho cô ấy một liều giảm đau, nhìn qua có vẻ được tính của thuốc giảm đau làm cô ấy mê man nhưng vẫn không thể giảm bớt sự đau đớn cho cô ấy. Cô ấy nằm thẳng trên giường bệnh, gương mặt trắng bệch không chút huyết sắc, mi tâm vì đau đớn mà nhíu chặt lại, giường bệnh có bánh xe đi thêm được bao nhiêu thì toàn thân lại co ro lại bấy nhiêu.

Bác sĩ và y tá đẩy Vương Hy Như vào phòng bệnh, cẩn thận sắp xếp mọi thứ đầu vào đấy. Mạnh Đề ngồi bên cạnh giường bệnh của bạn mà run lên, đôi mắt cay cay, đau nhức, cô nắm chặt chăn, tay còn lại sờ nhẹ lên hai má bạn. Cô vốn định ở lại bệnh viện, chờ bạn tỉnh lại nhưng bác sĩ nói không cần thiết, với lượng thuốc giảm đau đã uống chắc chưa đến trưa mai đã có thể tỉnh rồi.

Thấy cô không hề có ý định về nhà, Triệu Sơ Niên khuyên bảo: “A Đề, về trước đi.”

Mạnh Đề như không nghe thấy anh nói gì, cô vẫn nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Vương Hy Như không dời mắt, dùng âm lượng có thể coi là lầm bầm, nói: “Em rất quý Hy Như, bạn ấy đối với em rất rất tốt, ngay cả thầy cũng không bằng. Em thà là bản thân mình bị thương cũng không muốn bạn ấy phải chịu nỗi đau đớn này.”

Hoàn cảnh ấm áp, tĩnh lặng như vậy, bất luận là Triệu Sơ Niên hay Trịnh Hiến Văn đều không nở lòng quấy rầy, hai người nhìn nhau, một trước một sau rời khỏi phòng bệnh, đứng lặng ngoài cửa, nương theo ánh đèn màu quýt bên trong nhìn vào căn phòng im ắng.

Triệu Sơ Niên hơi xúc động, anh nói khẽ: “Tình cảm của hai cô bé còn sâu nặng hơn tôi nghĩ.”

Khoảng cách Trịnh Hiến Văn đang đứng cách anh không xa, hành lang bệnh viện ban đêm thật quá yên tĩnh, nhưng không một từ nào trong câu này rơi vào tai anh. Vì vậy anh nói một câu không rõ có cảm xúc gì: “A Đề từ nhỏ đến lớn không có người bạn nào. Vương Hy Như chắc chắn là người bạn thân đầu tiên của cô bé.”

Triệu Sơ Niên dường như không hiểu: “Không có người bạn nào? Sao cô bé lại không có người bạn nào?”

Trong phòng bệnh còn có một bệnh nhân khác, âm lượng của hai người phải ép xuống thật thấp.

Trịnh Hiến Văn nhớ tới dáng dấp khi học tiểu học của cô, khi đó cô khá mập, không nhanh nhẹn, tay chân vụng về, tham gia hoạt động gì cũng bị người khác chê cười; tuy bề ngoài không tính là đáng ghét nhưng nhất định không một ai muốn làm bạn cùng; sau khi lên cấp ba thì đỡ hơn một chút, nhưng đại khái vẫn bị ám ảnh nên trong số các bạn học cùng, không một ai tiến được vào lòng cô.

Triệu Sơ Niên nghe xong câu chuyện này sắc mặt tệ hơn một chút. Nhìn phản ứng của anh, Trịnh Hiến Văn càng thêm khẳng định chắc chắn dự cảm trong lòng, anh trầm mặc một hồi.

Mạnh Đề từ phòng bệnh đi ra, sau khi đi được vài bước trên hành lang mới phát hiện Triệu Sơ Niên và Trịnh Hiến Văn đang đứng ngoài đó, nói chuyện câu được câu chăng, trên mặt họ đều có vẻ buồn ngủ lơ mơ, trông như đang chờ cô đi ra. Trịnh Hiến Văn ở đây là điều dĩ nhiên, vì thế cô nhìn sang Triệu Sơ Niên, hỏi khách sáo: “Thầy Triệu, sao thầy chưa đi?”

“Tôi đang đợi em, muốn đưa em về.”

Trịnh Hiến Văn nói: “Tôi sẽ đưa em ấy về.”

“Tôi nghĩ có thêm một người không có gì không tốt.” Triệu Sơ Niên nói với vẻ rất đổi chân thành, “Bây giờ cũng không dễ bắt xe.”

Lời mời như vậy quả là khó từ chối, Mạnh Đề do dự nhìn Trịnh Hiến Văn với vẻ cầu cứu.

Suy nghĩ trong đầu Trịnh Hiến Văn dao động, khách khí nói: “Vâng cảm ơn anh.”

Ba người đi tới nơi đỗ xe của bệnh viện, khi thấy xe của Triệu Sơ Niên, Trịnh Hiến Văn không phải không có cảm xúc gì, anh lắc đầu rồi nói: “Trước khi thấy anh hôm nay, tôi thật sự không nghĩ anh là người của Thăng Hằng, cũng không ngờ Triệu Đồng Huân lại là bác anh.”

Giờ đây Mạnh Đề mới cảm thấy cái tên đó rất quen tai nhưng trong một chốc một lát thật sự không nhớ nổi, giống như đầu óc bị úng nước vậy, cô hỏi: “Thăng Hằng là gì?”

Trịnh Hiến Văn thở dài, cảm thấy cô nàng này đúng là không quan tâm chút nào đến chuyện ngoài xã hội, anh lên tiếng giải thích: “Tập đoàn Thăng Hằng là tập đoàn bất động sản lớn nhất thành phố này, tòa nhà cao tầng do anh thiết kế chính là thiết kế cho họ đấy.”

Mạnh Đề cuối cùng đã hiểu ra: “Anh Hiến Văn, như thế nghĩa là anh quen biết họ?”

“Chỉ có Triệu Luật Hòa thôi, mấy hôm trước có gặp mặt một lần, vì chuyện phương án thiết kế tòa nhà.”

Khóe môi Mạnh Đề co lại, cố gắng để tầm nhìn của mình hướng về nơi xa xôi. Tuy đã biết trước Triệu Sơ Niên rất có điều kiện nhưng vẫn không ngờ được xuất thân của anh lại danh giá đến mức này, hơn nữa, loanh quanh thế nào lại có quan hệ với Trịnh Hiến Văn, cô cảm thấy thật trùng hợp, thế giới này hóa ra lại bé nhỏ như vậy.

Mới đi được chưa bao lâu, Mạnh Đề đã phải cố kiềm chế lắm mới khiến bản thân không ngủ gật, vì vậy khi còn trong xe đã nói cảm ơn Triệu Sơ Niên, xe dừng lại hẳn đã định mở cửa xe lên nhà, đi được vài bước mới phát hiện Trịnh Hiến Văn không đi theo cô mà vẫn ngồi trong xe nói chuyện gì đó với Triệu Sơ Niên; cô dừng bước và đứng chờ khá lâu mới có thể sóng vai cùng anh bước vào hiên nhà của khu tập thể.

Đêm đen dày đặc, mọi âm thanh đều đã biến mất nhưng lại có tiếng gió ù ù thổi tới. Nhà cao tầng phía xa thoát ẩn thoát hiện, dường như không một ai có thể bước vào bóng đêm ấy. Hai người đều có vóc người cao ráo nhưng vẫn được coi là một cao một thấp, trông rất phù hợp. Triệu Sơ Niên nhìn theo hai chiếc bóng vừa nói chuyện vừa bước vào khu nhà, không kiềm chế được mà kéo cửa kính xe xuống, gọi cô lại.

Mạnh Đề quay lại vài bước, đứng cạnh xe, cô nghe thấy anh nói: “A Đề, hành động gây tai nạn của anh họ tôi hôm nay tôi thật sự rất xin lỗi. Em tức giận tôi có thể hiểu được, nhưng tôi mong em không nên giận cá chém thớt lên tôi.”

Mạnh Đề nín thở, người hơi run: “Em vẫn cảm thấy sợ hãi, không biết làm thế nào?”

Cô có vẻ đã bình tĩnh hơn. Triệu Sơ Niên hỏi: “Em đã thông báo cho cha mẹ bạn em chưa? Nếu phụ huynh em ấy có yêu cầu và ý kiến gì, em hãy nói cho chúng tôi.”

“... Vẫn chưa ạ.”

“Em nên mau chóng thông báo cho cha mẹ em ấy.”

Mạnh Đề hơi bối rối: “Không được, em đã đồng ý với bạn ấy tạm thời không thông báo rồi.”

“Hiện giờ tuy em ấy đã đủ tuổi trưởng thành nhưng vẫn ở dưới sự che chở của cha mẹ. Thương tích lần này không nhẹ, hoàn cảnh bị thương cũng phải nói cho phụ huynh biết, trong vòng hai tháng tới chưa thể khỏi hẳn được, thời gian dài như vậy, các em không giấu được phụ huynh đâu.” Triệu Sơ Niên nói: “Nếu em quan tâm tới bạn như vậy thì hãy đứng ở lập trường của người làm cha mẹ mà suy nghĩ một chút, muốn chờ hai tháng sau mới biết con gái mình bị tai nạn hay muốn được thông báo ngay từ đâu?”

Mạnh Đề do dự, nhìn Trịnh Hiến Văn bằng ánh mắt cầu cứu, thấy anh cũng gật nhẹ đầu tỏ vẻ đồng tình, “Đúng là em nên báo cho cha mẹ cô ấy. Một người bạn tốt không chỉ cần che chở khi bạn gặp bất trắc mà cũng cần thẳng thắn. Mạnh Đề, một mình em không thể chăm sóc nổi đâu, kể cả có những bạn khác nữa, nhưng họ cũng bận việc của họ, người thì thi nghiên cứu sinh, người thì đi tìm việc làm, không có nhiều thời gian như vậy. Ngày mai đến bệnh viện hãy khuyên cô ấy để cô ấy biết rồi hãy thông báo cho hai bác, ít nhất cũng có thêm người chăm sóc.”

“Nhưng nhà cô ấy rất bình thường, trong nhà còn có người già sức khỏe không tốt. Nếu không cô ấy sẽ không vất vả đến nỗi phải đi làm giáo viên dạy thêm ở trung tâm.”

Mạnh Đề cảm thấy hơi mất năng lực ngôn ngữ khi đứng trước hai người đàn ông này; Triệu Sơ Niên thì không cần bàn tới, nhất định anh có rất rất nhiều tiền; còn nhà họ Trịnh cũng có điều kiện, thu nhập của Trịnh Hiến Văn rất cao, có lẽ họ đều không hiểu một gia đình chỉ có hai cha mẹ mà phải nuôi một đứa con và hai người già vất vả đến nhường nào, “Bình thường đã chi tiêu nhiều như vậy, hơn nữa nhà cô ấy không phải ở thành phố này, nếu cha mẹ cô ấy đến ở dài hạn, vậy chưa chắc đã lo được chu toàn cho hai bác ấy.”

“Đây không phải việc khó.” Triệu Sơ Niên lắc đầu, “Tất cả chi phí đều do chúng tôi gánh vác. Thăng Hằng có mấy khách sạn, có một khách sạn ở ngay gần bệnh viện, cha mẹ em ấy tới có thể vào ở luôn. A Đề như vậy em còn ý kiến gì không?”

Một lời đề nghị hoàn hảo, tính toán quá chu toàn, Mạnh Đề gật nhẹ đầu: “Vâng, cảm ơn. Cảm ơn thầy.”

“Sau khi cha mẹ em ấy tới, nhớ thông báo cho tôi.”

“Vâng ạ.”

Triệu Sơ Niên mỉm cười với cô rồi chậm rãi đóng cửa kính xe, quay đầu xe rồi đi luôn.

Đứng một lúc ngoài trời, gió lạnh thổi vào cổ và tai, ngược lại Mạnh Đề thấy tỉnh táo hơn chút, một buổi tối với bao nỗi lo âu đã qua đi, đầu óc dường như đã minh mẫn hơn, cô cùng Trịnh Hiến Văn lên gác, khẽ nói cảm ơn anh. Nghĩ lại, nếu không phải có anh ở đó, có lẽ tính cách cô đã bộc phát mấy lần trong một buổi tối rồi.

Nhưng Trịnh Hiến Văn vẫn không nói năng gì, có vẻ như tâm sự trong lòng anh chồng chất như núi, sau khi tiễn cô đến cửa nhà vẫn không đi xuống ngay mà hỏi: “Em và Triệu Sơ Niên rốt cuộc đã biết nhau từ bao giờ?”

Mạnh Đề lúc đó đang đứng ở cạnh máy lọc nước rót nước, cô nhìn anh với vẻ khó hiểu, “Gi cơ?”

Trịnh Hiến Văn nói: “Muốn anh nhắc lại lần nữa à?”

Mạnh Đề thật thà nói: “Học kỳ một năm nay.”

“Anh ta rất thích em.” Câu này không phải câu nghi vấn mà là câu trần thuật.

Mạnh Đề đỏ mặt, liên tục xua tay: “Anh Hiến Văn hiểu lầm rồi, không phải vậy đâu. Thầy Triệu chỉ là thầy giáo em thôi.”

“Em coi anh ta như vậy, nhưng anh ta không coi em như thế.”

Mạnh Đề bỏ cốc nước ra, động tác cuối cùng không tốt nên vẫn có vài giọt nước nóng rơi lên tay cô. Cô biết Triệu Sơ Niên đối với cô quá tốt, tốt đến nỗi không giống bình thường, không giống như lòng tốt của một giáo viên đối với học trò. Những tình tiết từ ngày bắt đầu gặp nhau đến tới nay lần lượt hiện lên trong đầu, ngay cả nụ cười hơi nướn mi của anh cũng rõ ràng như vậy. Cô ngạc nhiên không biết chính mình sao lại nhớ kỹ đến thế, cũng sợ hãi vì anh đã lặng lẽ tiến vào cuộc sống của cô. Trịnh Hiến Văn chăm sóc cô hơn mười năm, giờ đây có một vài chuyện cô còn không nhớ kỹ bằng chuyện của Triệu Sơ Niên.

Cô cắn nhẹ môi, nhìn Trịnh Hiến Văn với vẻ cầu cứu: “Em nên làm sao đây?”

Trịnh Hiến Văn đứng dưới ngọn đèn trong phòng khách, bóng anh đổ dài dưới mặt đất tạo thành màu đen sẫm, anh nói: “Em còn như hồi bé, anh nói gì em cũng tin, nói gì em cũng nghe không?”

Mạnh Đề cứng nhắc gật đầu.

Nụ cười của Trịnh Hiến Văn ấm áp hơn một chút, tựa như khi còn bé, hai tay đặt nhẹ đôi má cô, hôn lên thái dương cô thật khẽ: “A Đề, bất luận anh đề nghị em như thế nào, anh thật sự không mong sự tồn tại của anh ảnh hưởng đến lựa chọn của em. Việc này em nên hiểu kỹ rồi hẵng quyết định. Em xinh đẹp nhường này, có người thích em không phải việc xấu xa gì. Nhưng Triệu Sơ Niên không như thế, em phải chú ý đề phòng một chút, suy nghĩ kỹ càng. Anh ta là một người rất thông minh, điều này không cần nghi ngờ, có lẽ còn thông minh hơn cả anh em mình nghĩ, anh không muốn em bị tổn thương hay lừa gạt, hiểu chưa nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đình Lôi (1)

Hôm sau Mạnh Đề đến học một nửa tiết, sau đó vào giờ ra chơi đã lên xin phép giáo viên, xin nghỉ học cho mình và Vương Hy Như. Mọi người đều biết nhân duyên của Vương Hy Như khá tốt, là người nổi tiếng của khoa Toán, không ai ngờ cô lại gặp phải tai nạn xe xui xẻo như vậy. Giáo viên cho nghỉ một vài ngày, các sinh viên thì tự tổ chức quyên góp tiền, chuẩn bị chờ dịp cuối tuần hai ngày nữa tới bệnh viện thăm bệnh nhân.

Các bạn chân thành như vậy khiến cho trái tim Mạnh Đề ấm áp hơn một chút.

Lúc các bạn vẫn còn trên lớp, cô quay về phòng ký túc của Vương Hy Như, thu dọn tạm thời mấy bộ quần áo và một số sách cô ấy thường đọc, còn lấy thêm laptop nữa, cứ tưởng đồ đạc không nhiều lắm, nào ngờ cũng nhét đầy một túi du lịch to đùng.

Một chiếc túi to như vậy không thể nào để ở yên sau xe đạp, cô đang suy nghĩ không biết nên làm thế nào để mang chỗ đồ đạc này tới bệnh viện thì đúng lúc điện thoại đổ chuông, là điện thoại do Triệu Sơ Niên gọi tới, hỏi cô đang ở đâu, anh sẽ lập tức đến đón cô.

Mạnh Đề cảm thấy có điều không đúng, bèn hỏi: “Thầy Triệu, hình như thầy còn phải dạy hai tiết sau mà?”

“Tôi nhờ người dạy thay.” Triệu Sơ Niên nhắc lại câu hỏi: “Em đang ở đâu?”

Mạnh Đề thế nào cũng không nghĩ anh sẽ đến được ngay lập tức nên nói: “Em đã ở trên xe rồi, ừm, cũng sắp đến bệnh viện, không phiền thầy nữa.”

“Thật không?” Triệu Sơ Niên im lặng một hồi, “Vậy được rồi.”

Cô vừa xách túi hành lý vừa thở hổn hển trên cả đường đi, bình thường đạp xe cũng chỉ tốn từ ba đến năm phút, bây giờ vì phải đi bộ cộng thêm vừa đi vừa nghỉ nên mất tận mười phút mới ra đến cổng trường, lại đứng chờ ở đó, một lát sau mới có thể vẫy được xe.

Bệnh viện trung tâm dù sao cũng là một trong những bệnh viện lớn, sau khi xuống xe còn phải đi một đoạn đường rất xa nữa mới có thể đến được phòng bệnh. Mạnh Đề xách túi nặng nề đi qua hoa viên rộng lớn của bệnh viện mới tới phòng bệnh.

Tuy cô nóng lòng sốt ruột muốn đến bệnh viện ngay nhưng được tính của thuốc mê vẫn còn nên tạm thời Vương Hy Như vẫn chưa tỉnh, cô vừa định thở phào một hơi thì lại trông thấy Triệu Sơ Niên đang ngồi trên sofa góc trong phòng bệnh đọc báo. Cô sững người tại chỗ, trong chốc lát bỗng cảm thấy như nói dối bị người ta bắt tại trận.

Triệu Sơ Niên ngẩng đầu ra khỏi tờ báo rồi nở một nụ cười khó hiểu với cô, anh chậm rãi hỏi: “Xe gì mà đi chậm thế? Hơn nửa tiếng mới đến nơi?”

Triệu Sơ Niên đã nhìn thấy Mạnh Đề qua cửa sổ trong văn phòng.

Anh đến trường từ rất sớm, dùng một bữa cơm với cái giá không rẻ để nhờ Lộ Ngâm dạy thay giúp, sau đó quay lại văn phòng khoa văn sắp xếp lại đồ đạc rồi gọi điện cho Mạnh Đề và bị từ chối, anh liền đứng lạng bên cửa sổ và nhìn xuống dưới, không ngờ lại trông thấy cô xách một túi đồ đạc rất to, vừa đi vừa nghỉ tới cổng trường. Triệu Sơ Niên nghĩ, thì ra Mạnh Đề không phải là người không biết nói dối.

Thời gian quá vội vàng, ngay cả một câu nói dối cũng không thể dùng để giải thích. Mạnh Đề đứng sững sờ tại chỗ, mỉm cười gượng gạo, xấu hổ đến nỗi hận không thể tìm một lỗ nê mà chui xuống, giống như có ai đó ráng cho cô một bạt tai, mặt cũng đỏ phừng phừng, nóng rát.

May mà Triệu Sơ Niên cũng không có ý định làm cô khó xử nên không tiếp tục hỏi điều gì nữa, một tay đặt báo sang bên cạnh rồi đứng lên: “Tạm thời đừng sốt ruột quá. Tôi đã hỏi bác sĩ rồi, có khả năng Vương Hy Như phải vài tiếng nữa mới tỉnh. A Đề, chúng ta đang ở trong bệnh viện, đi chụp MRI với tôi đi, tôi đã liên hệ với bác sĩ rồi, bây giờ có thể đi luôn, sẽ không tốn nhiều thời gian đâu.”

Mạnh Đề ngẩng đầu, không hiểu: “MRI?”

(Chụp cộng hưởng từ CT hay MRI (Magnetic Resonance Imaging) là một kỹ thuật chẩn đoán y khoa tạo ra hình ảnh giải phẫu của cơ thể nhờ sử dụng từ trường và sóng radio. Phương pháp này không sử dụng tia X và an toàn cho bệnh nhân. Máy chụp cộng hưởng từ là một thiết bị nhạy cảm và đa năng giúp ta thấy hình ảnh các lớp cắt của các bộ phận cơ thể từ nhiều góc độ trong khoảng một thời gian ngắn. Chụp cộng hưởng từ là một phương pháp chẩn đoán hình ảnh hiện đại, hiệu quả và phổ biến trên thế giới.)

“Vết thương trên đầu em vẫn khiến tôi rất lo lắng.” Triệu Sơ Niên kiên nhẫn giải thích, thật sự coi cô là một đứa trẻ cứng đầu.

Mạnh Đề đúng là không tài nào lý giải được suy nghĩ của anh, thì ra anh vẫn bận tâm đến vết thương trên đầu cô. Trong chốc lát liền cảm thấy bất đắc dĩ, cô cố gắng nói thật nhỏ, từ chối thẳng thừng: “Thầy Triệu, em đã nói rồi, em không đi.”

Triệu Sơ Niên nhú mày: “Em vẫn vì tai nạn của Vương Hy Như mà giận cá chém thớt lên tôi?”

“Lần này thật sự không phải.”

Anh rõ là đã không thể chịu đựng thêm nữa nhưng vẫn cố gắng kiềm chế sự bức tức: “A Đề, đừng cố gắng chống đối tôi. Bình thường em không muốn đi cũng được nhưng bây giờ chúng ta đều đang ở trong bệnh viện, thuận tiện đi kiểm tra, cùng lắm chỉ mất mười phút, không quá phiền hà.”

Không biết rốt cuộc cách đây bao lâu anh đã bắt đầu mưu tính chuyện này rồi? Mạnh Đề không nói năng gì mà đi ra hành lang phòng bệnh, chờ sau khi Triệu Sơ Niên đi ra mới nói: “Thầy Triệu, không phải em muốn chống đối gì thầy. Em rõ ràng rất mạnh khỏe, vì có gì phải đi chụp cộng hưởng từ? Như thể ngày ngày mai em sẽ chết vậy. Em biết thầy tốt với em nhưng thầy đừng tự làm theo ý mình, đừng có can dự vào cuộc sống của em được không?”

Lời vừa bật ra khỏi miệng mới cảm thấy đã quá nặng lời nhưng muốn thu lại cũng không kịp nữa rồi. Quả nhiên, cô thấy sắc mặt Triệu Sơ Niên rất xấu, lạnh lùng như băng tuyết, âm u như bầu trời xám xịt bên ngoài, nhưng giọng nói anh vẫn hoàn toàn bình thường, không hề có một chút gợn sóng nào, như vô cảm, hoặc là bị cô làm cho tức giận đến nỗi không có chút cảm giác nào.

“Tôi không muốn can dự vào cuộc sống của em. Em không muốn đi, tôi cũng chẳng có cách nào nài ép em cả. Chờ sau khi Vương Hy Như tỉnh lại, em hãy hỏi xem em ấy cần gì, chỉ cần chúng tôi có thể làm được sẽ cố gắng làm.”

Sau khi Triệu Sơ Niên ném lại câu nói với sự tức giận hàm ẩn bên trong này liền đi mất, Mạnh Đề không dám nhìn anh nữa. Cảm thấy bên người như có một cơn gió lướt qua, đưa đến mùi cỏ xanh trên người anh.

Cô lấy lại bình tĩnh, cố gắng ném chuyện không lấy gì làm vui vẻ này ra khỏi đầu, quay lại phòng bệnh chăm sóc Vương Hy Như. Cô vắt khăn mặt lau mặt cho bạn, đến canteen bệnh viện mua một suất cháo, rồi an tâm ngồi đó đọc sách, làm bài, chờ bạn tỉnh lại. Bệnh nhân giường bên vẫn đang ngủ, nhất thời phòng bệnh yên tĩnh đến kỳ lạ, nhưng ngoài hành lang vẫn đều đặn truyền đến tiếng bước chân và tiếng kéo giường.

Thình thoảng lại ngoài ra nhìn vườn hoa ngoài bệnh viện, tuy là tiết trời lạnh lẽo nhưng cây cỏ vẫn xanh tốt, phảng phất như đang ca hát.

Vương Hy Như sau giờ ăn trưa mới tỉnh lại. Mạnh Đề thật ra cũng không giỏi chăm sóc người khác, cô chỉ biết chăm sóc bạn một cách đơn giản là rửa mặt rồi đắp chút cháo cho cô ấy, bôi thuốc lên những vết trầy da trên mặt, chờ tinh thần cô ấy khá hơn một chút mới cầm chặt lấy tay bạn, kể lại từ đầu đến cuối chuyện nhập viện ngày hôm qua.

Vương Hy Như sau khi nghe bạn kể lại mọi chuyện mới biết đêm qua mình trải qua như thế nào, cô vẫn biết mình không cần khách sáo với Mạnh Đề, nhưng khi trông thấy quầng mắt đen sẫm của bạn vẫn không thể kiềm chế được viên mắt mình đỏ lên.

Nghe được quá nhiều tình tiết như thế, thở dài một hơi nhưng nét mặt có vẻ đã dễ chịu hơn: “Con người luôn có lúc không may mắn, kể cả đi đường thẳng cũng có lúc bị ngã. Thôi thì, cứ coi như là cuộc đời tớ lại thêm một chuyện nữa cho phong phú hơn đi.”

Mạnh Đề hỏi cô: “Đêm qua tại sao cậu về muộn như vậy? Tớ nhớ là cậu dạy xong cùng lắm cũng chỉ đến chín giờ thôi mà, sao hôm qua cậu về muộn hơn cả tiếng đồng hồ thế?”

Vương Hy Như vừa nhắc đến chuyện này liền nghiêng răng nghiêng lợi: “Mới vừa tan lớp đã bị người ta bám lấy, bị một đứa học trò lỏi kéo không thoát thân được.”

“Ai?” Vừa hỏi xong thì đầu óc cũng lóe sáng, “À, là tên học sinh vẫn thường nhắn tin, gọi điện cho cậu đấy hả?”

“Chính xác.” Vương Hy Như cắn môi, gạt đầu mạnh.

Nếu là bình thường ít nhất Mạnh Đề cũng phải trêu bạn một hai câu nhưng bộ dạng bây giờ của Vương Hy Như khiến cô đau lòng, thật sự không có tâm trạng làm việc đó, liền chia di động ra: “Cậu tắt máy di động đi, bên phía trường mình tớ đã thông báo rồi, dùng điện thoại của tớ liên lạc với người nhà cậu đi.”

“Người nhà tớ?” Vương Hy Như lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi, động tác kịch liệt quá lại động đến vết thương trước ngực: “Không được, không được, mẹ tớ rất dễ hoảng sợ, nếu nghe thấy tớ có chuyện nhất định sẽ khóc đến ruột gan đứt đoạn mất.”

Mạnh Đề đem chuyện Triệu Sơ Niên khuyên cô tối qua nhắc lại từ đầu đến cuối, cuối cùng còn nhấn mạnh không cần lo đến tiền bạc, cơ thể mới là quan trọng nhất. Vương Hy Như sau nhiều lần suy nghĩ cuối cùng lại gượng cười: “Thầy Triệu đã suy nghĩ chu toàn như vậy, tớ cũng chẳng thể nói gì được.”

“Đúng rồi.” Mạnh Đề nói, “Hon nữa tớ nghĩ khả năng chịu đựng của cha mẹ cậu không kém như cậu nghĩ đâu, tin tưởng họ một chút.”

Vương Hy Như “ừm” khẽ một tiếng, cảm khái, “Tớ không ngờ người lái xe đâm tớ lại là anh họ của thầy Triệu, không ngờ địa vị cao và giàu có như vậy. Đúng là khả năng che giấu tốt thật.”

Mạnh Đề thờ dài, “Cậu không ngờ, tớ cũng đâu có ngờ.”

“Đại khái cũng vì quan hệ giữa cậu và thầy ấy nên chuyện bồi thường mới được giải quyết dễ dàng thế này.”

“Cái này thì tớ nghĩ không phải vậy đâu. Triệu gia hình như chỉ muốn giấu nhem vụ việc này đi. Dù sao thì thứ họ có nhiều nhất là tiền bạc, họ có rất nhiều bất động sản, à, tớ nghe anh Hiến vẫn nói, nghe đâu Thăng hăng của Triệu gia còn có cả những sản nghiệp khác nữa.” Mạnh Đề lắc đầu rồi lại nói tiếp, “Bất luận thế nào, người có tiền vẫn tốt hơn không có tiền, cậu cũng không cần đi dạy thêm ở trung tâm kia nữa, dù sao thì số tiền bồi thường cũng đủ rồi, kể cả cậu có ra nước ngoài vẫn đủ dùng mà.”

Vương Hy Như lộ ra nụ cười gượng gạo tái nhợt: “Ừm, tớ biết rồi, thật sự là không thể tố cáo anh ta. Kết quả cũng chỉ là bồi thường tiền mà thôi. Luôn phải nghĩ theo chiều hướng tốt mà, có điều nhiều tiền hơn nữa thì có lợi gì... Thật sự là rất đau, đêm qua, đau đến mức tớ hận không thể chết để đỡ đau.”

Mạnh Đề buồn rầu, viền mắt đỏ ửng. Cẩn thận nắm lấy bàn tay lộ ra ngoài chăn của bạn, ôm bạn một cách dè dặt, cố không chạm đến vết thương.

Thấy cô khó chịu như vậy, Vương Hy Như cũng hỏi hạn khi bản thân đã làm trầm trọng hóa vấn đề, miễn cưỡng mỉm cười, vỗ nhẹ lưng bạn: “À Đề, cậu đúng là bạn tốt, cậu đối với tớ tốt như vậy, tớ rất muốn cưới cậu...”

Mạnh Đề cố kiềm chế mỉm cười rồi quay lại ngồi xuống ghế, “ừ” khẽ, Vương Hy Như biết đùa là tốt rồi.

Một lát sau, Vương Hy Như đầu tiên gọi điện sang bên trung tâm dạy thêm, nói vài ba câu rồi nhìn cô với vẻ nhờ vả: “Nhờ cậu sang bên trung tâm kia, linh giúp tớ tiền lương tháng này nhé.”

Bị thương ở chân luôn là như vậy, nhìn qua có vẻ không nghiêm trọng lắm nhưng lại làm cho cử động bất tiện. Mạnh Đề đem sách vở và laptop của bạn đặt ở một nơi bạn có thể với tới, liên miêng dặn bạn phải gọi điện về nhà mới yên tâm rồi đi.

Trường bỏ túi tọa lạc trong một tòa nhà cao tầng, chiếm hai tầng, hoàn cảnh không tệ, là một nơi khiến người ta muốn ở lại, vì bây giờ không phải giờ học nên rất yên tĩnh.

Mạnh Đề dựa theo lời của Vương Hy Như, đi tìm người quản lý trước, đó là một thầy giáo trung niên đeo kính lão, họ Mã, vô cùng yêu thích Vương Hy Như, đầu tiên ông tỏ vẻ tiếc nuối khi Vương Hy Như gặp phải tai nạn không may đó, tiếp theo luôn miệng tâm tặc khen trình độ của cô.

“Lúc đó, khi cô bé đến xin việc, tôi thấy cô bé cùng lắm chỉ là một cô sinh viên năm thứ tư, thật sự không muốn nhận, sau đó cô bé đưa cho tôi xem bảng điểm bốn năm đại học của mình, tôi nói: thành tích tốt không chứng minh được người đó sẽ là một giáo viên giỏi, cô ấy nghe xong không nói năng gì liền mượn tôi một cuốn sách giáo khoa toán lớp mười hai rồi bảo tôi hãy cho cô ấy dạy thử một tiết, đúng là quá tuyệt, sinh động dễ hiểu, tư duy linh hoạt, lại còn rất gần gũi, nhiều giáo viên lâu năm còn không được như cô ấy.”

Mạnh Đề theo ông đến phòng tài vụ lĩnh tiền, thuận tiện đảo mắt nhìn quanh phòng học, điều kiện tốt hơn nhiều so với ở những ngôi trường cấp ba khác, sáng sủa, sạch sẽ, đại khái có khoảng hai mươi bàn học, tốt đến mức không thể chê bai, cô thích nghe nhất là những lời khen Vương Hy Như của người khác, tâm trạng không tốt lúc đầu giờ cũng dần dần tốt lên.

“Chính cô ấy cũng trải qua quá trình từ không thích đến yêu thích môn toán nên rất biết cách khơi gợi sự hứng thú nơi các học sinh, cũng biết họ muốn nghe gì, không muốn nghe gì.” Mạnh Đề nói, “Bác thấy đấy, cô ấy cũng đâu giống một con mọt sách!”

“Đúng vậy.”

Lĩnh được tiền lương tháng này của Vương Hy Như một cách nhanh chóng, tiền được đặt trong phong bì, cô cẩn thận đếm lại một lần, ký nhận rồi mới rời đi nhưng vừa đi được vài bước đã bị tiếng ầm ĩ trên hành lang chặn đường.

Người gây ra vụ ầm ĩ là một chàng trai trẻ tuổi, khuôn mặt khí khái, trên vai là chiếc cặp chéo rách nát, trong thời tiết như thế này mà lại mặc một chiếc áo phông ngắn tay, chân đi đôi giày đá bóng màu trắng, cả người nóng bừng bừng, thoạt nhìn có vẻ như vừa vận động mạnh mẽ.

Hiện tại, cậu ta đang lôi kéo một nhân viên nào đó trong trường, vẻ mặt tàn bạo, đáng vẻ như muốn ăn thịt người: “Đem hồ sơ của Vương Hy Như tới cho tôi! Cô ấy học ở trường nào?”

Mạnh Đề giật mình.

Người nhân viên kia cũng có vẻ rất bất đắc dĩ, chân thành nói: “Bạn học à, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin cá nhân của cô ấy. Cậu có thể gọi điện, hỏi trực tiếp cô ấy.”

“Tôi đã gọi rồi, không gặp được! Từ đêm qua đến giờ đều tắt máy.”

Mạnh Đề bĩu môi, cuối cùng cũng hiểu được căn nguyên khiến Vương Hy Như đau đầu. Có lẽ tên kia chính là cậu học sinh luôn bám theo Vương Hy Như dai như đĩa dãi.

Thấy cả người cậu ta sắp phun ra lửa, đáng về “không đạt được mục đích nhất định không bỏ qua”, Mạnh Đề ngấm nghỉ một lát rồi đi tới cái ngang câu chuyện của hai người: “Tôi là bạn học của Vương Hy Như, cậu có việc gì cứ hỏi tôi.”

Cậu ta lập tức quay sang, mắt sáng lên: “A, thật không, thật không? Bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Người nhân viên kia thờ dài một hơi như trút được gánh nặng, vội vàng nói: “Đúng rồi, đúng rồi, cậu hỏi cô ấy đi.” Sau đó lập tức đi vào phòng làm việc, nhân thể còn đóng sập cửa lại, bóng thoáng còn nghe thấy cả tiếng khóa cửa.

Mạnh Đề thờ dài, gật đầu với cậu ta: “Chúng ta ra ngoài rồi nói.”

Cô rất bình tĩnh thân nhiên, nhưng người kia thì có vẻ quá sốt sắng, cả đường đều hỏi này hỏi nọ không dứt miệng, nhất là sau khi Mạnh Đề nói câu: Có ấy bị tai nạn thì cả người như một con báo ăn nhảm thuốc nổ, ngay cả câu nói sau đó của cô: Nhưng không nghiêm trọng lắm cũng không lọt tai, cùng một câu mà hỏi đi hỏi lại đến mười mấy lần, đại khái là vì nóng ruột nên không thể không chế được âm lượng, cả thang máy chỉ có giọng nói đầy thuốc nổ của cậu ta, bùm bùm, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung vậy.

Dù Mạnh Đề tốt tính đến đâu cũng vẫn bị đau đầu vì người này, bất chấp trong thang máy còn những người khác, cô quát lại: “Cậu hô to gọi nhỏ làm cái gì? Cậu đã mười tám tuổi sao vẫn còn cái tính ầm ĩ như trẻ không được kẹo thể nhỉ? Nếu không phải vì cậu, hy như có gặp tai nạn không?”

Cậu ta nhất thời mờ mịt không hiểu gì, giống như một quả bóng bay tròn căng nhất thời bị đâm thủng xẹp lép, người trong thang máy đều nhìn về phía họ, ánh mắt có vẻ của người hiện đại thích xem náo nhiệt. Cửa thang máy “Tinh tinh” rồi mở ra, ánh nắng đẹp tuyệt chiếu tới. Đám người rời khỏi thang máy nhưng lại có người khác bước vào, Mạnh Đề hừ lạnh một tiếng, không quan tâm cũng bước ra khỏi đó, quả nhiên nghe thấy tiếng chạy bộ bình bịch phía sau, một bàn tay kéo vai cô lại.

“Này, cô chờ đã! Cô vẫn chưa nói cho tôi biết Vương Hy Như giờ ra sao?”

Mạnh Đề đứng sững lại như bị đóng đinh, chậm rãi quay người lại, nhìn bàn tay đang đặt trên vai mình một lát, xương khớp nổi lên rõ ràng chứng tỏ dùng sức rất mạnh, rồi nhìn lên gương mặt khí chất ngời ngời của cậu ta, mỉm cười: “Cậu gọi tôi là ‘này’ cũng được, nhưng dù sao Vương Hy Như cũng từng là cô giáo của cậu, cậu lại có thể gọi linh tinh không phân lớn nhỏ như thế à?”

Cậu ta đã bình tĩnh hơn một chút, không quan tâm đến lời xỏ xiên của cô, có vẻ hơi bất đắc dĩ nhưng ngược lại nắm vai cô chặt hơn, tiếp tục dùng ánh mắt kiên định không cần che giấu nhìn cô chăm chăm: “Cô hãy nói cho tôi biết tình trạng hiện giờ của Vương Hy Như đã, sau đó tôi sẽ thả cô đi.”

Mạnh Đề cảm nhận được sự đau đớn trên vai mình, cô không tức giận mà chậm rãi nhũu mày nheo mắt, nhìn sang một hướng khác, giờ cánh tay có thể cử động lên, vẫy vẫy với người đứng sau cậu ta: “Anh bảo vệ, phiền anh tới đây một lát, có người xâm phạm, đe dọa nghiêm trọng đến sự an toàn của bản thân tôi.”

Giọng nói cô bắt gặp cao vút, không khó để nghe thấy, hơn nữa bây giờ đúng thời điểm tan tầm, tầng lớp trí thức công tác trong tòa nhà cao tầng này lục tục nhìn sang. Quan sát từ dáng vẻ và gương mặt phần nộ của cô gái đến cổ tay bị siết chặt, đúng là cậu này dùng hành vi vô lễ áp bách nữ sinh bên cạnh. Tuy không ai biết tại sao lại thành bộ dạng này, có người còn cho rằng là bạn trai, bạn gái giận dỗi nhau nhưng chừng đó cũng đủ kích thích sự phần nộ của mọi người.

Trên thực tế, không đợi bảo vệ tới đã có người bắt đầu lên tiếng khiển trách: “Bắt nạt con gái thì có bản lĩnh gì?”

“Có chuyện gì thì bình tĩnh nói chuyện, bày ra bộ mặt nanh ác làm gì chứ, như muốn ăn thịt người ta vậy.”

Rất rõ ràng, người hành hung cũng cần có kinh nghiệm, ít nhất là da mặt dày. Cậu này vẫn chưa rèn luyện được tới trình độ có thể dưới sự phê bình của mọi người mà mặt đỏ không sắc, gương mặt dần trở nên ửng đỏ nhưng sống chết nhất quyết không chịu bỏ tay, nhìn Mạnh Đề với vẻ hung dữ, rồi nhắc đi nhắc lại: “Cô không được đi.”

Mạnh Đề lại một lần nữa cảm nhận được sự phiền hà của Vương Hy Như, bị như vậy mà vẫn không chịu từ bỏ, đúng là một người khó chịu.

Bảo vệ lập tức chạy tới: “Sao vậy?”

Mạnh Đề chỉ chỉ cậu ta, trấn tĩnh nói: “Tôi bị người này bám riết, cậu ta không chịu buông tay.”

Bảo vệ gật đầu với vẻ đã hiểu. Cô gái trước mặt thật là quá xinh đẹp, minh tinh trên TV cũng không xinh đẹp bằng cô ấy, bị người ta đeo bám là chuyện bình thường, không quá khó hiểu, chỉ không ngờ một đứa trẻ mới từng kia tuổi đã biết làm chuyện này. Người bảo vệ với tinh thần vì nghĩa diệt thân, háng giọng, tay lắc lắc cây dùi cui, ngăm khắc nhìn chàng trai phía trước.

“Buông cô ấy ra, tôi không bao giờ khách khí với lưu manh bắt nạt con gái đâu.”

Cậu ta hình như từ lúc sinh ra đến giờ chưa bao giờ bị người ta gọi là lưu manh nên người run lên vài cái, khuôn mặt là vẻ tàn ác kỳ lạ, lắc đầu rồi quát to hơn cả tay bảo vệ: “Ông này không phải lưu manh! Mày cút ra xa xa cho ông, cẩn thận ông đây không khách khí với mày!”

Bảo vệ sững sờ, con giận bốc lên, không nói nhiều lời, cầm bộ đàm gọi người tới.

Cậu ta tiếp tục dời sự chú ý lên Mạnh Đề: “Cô đừng bày trò! Cô nói rõ chuyện của Vương Hy Như đi, tôi sẽ thả cô đi!”

Mạnh Đề liếc cậu ta một cái rồi thản nhiên mở miệng: “về mặt này của cậu là có ý gì? Có vẻ như hận không thể giết chết tôi vậy. Tôi đồng ý sẽ nói cho cậu biết nhưng trước tiên cậu phải biết lễ phép, đừng có dương nanh múa vuốt, hồ to gọi nhỏ, lúc cần thiết phải biết nhún nhường.” Lúc đang nói, cô cảm nhận được cánh tay trên vai mình đã thả lỏng một chút, liền nhanh chóng lùi lại mấy bước, sau đó gật đầu với mấy người bảo vệ vừa chạy đến: “Phiền các anh!” rồi nhưn mảy, ngênh ngang bỏ đi.

Đứng ngoài tòa nhà cao tầng nhìn qua lớp kính trong suốt, cô thấy cậu ta bị đám bảo vệ vây kín, giận dữ lên con lối đình.

Mạnh Đề không nhịn được cười. Lần dạy dỗ này khiến cô cảm thấy bản thân mình rất có tố chất của huấn luyện viên, vô cùng khoái trá, ý cười tràn đầy trên khóe môi mà bất xe bus trở về bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đình Lôi (2)

Khi gọi điện thoại cho cha mẹ, Vương Hy Như thấy cực kỳ mệt mỏi, dựa vào đầu giường thờ dốc liên tục. Nghĩ đến sự sợ hãi và lo lắng của cha mẹ trong điện thoại, trong lòng cô không tránh khỏi cảm giác đau xót, khổ sở. Sau khi y tá đỡ cô nằm xuống giường cô liền mỉm cười và nói tiếng cảm ơn. Trong tay là chiếc điện thoại Mạnh Đề để lại cho, mãi đến khi nắp ngoài di động nóng lên cô mới chậm rãi buông ra.

Dược tính của thuốc mê dần dần biến mất, một cơn đau đốn truyền từ bắp chân lên tận đầu, dường như cơ thể và khớp xương đang đánh lộn, dùng cách thức này để cười nhạo sự bất lực của chủ nhân.

Vương Hy Như cắn răng đấu tranh với nỗi đau, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cánh cửa mở ra, vừa ngẩng đầu lên cô trông thấy Triệu Sơ Niên cầm theo một giỏ hoa quả và một lọ hoa tươi bước vào phòng, tiến thẳng về phía mình.

Nhớ tới câu chuyện Mạnh Đề kể với cô sáng nay, Vương Hy Như mỉm cười lên tiếng chào hỏi: “Thầy Triệu!”

Triệu Sơ Niên đi tới gần đặt giỏ hoa quả lên tủ đầu giường của cô rồi đặt thêm lọ hoa đó lên, mùi hương ngan ngát nhất thời phiêu tán ra xung quanh.

“Thầy ...”

Triệu Sơ Niên chân thành nhìn Vương Hy Như, “Em chắc đã nghe Mạnh Đề nói rồi, hại em biến thành thế này là anh họ tôi, đêm qua anh ấy uống nhiều rượu quá nên mới gây ra chuyện này. Thật xin lỗi em. Khi nào anh ấy khá hơn một chút, bác cả tôi sẽ bảo anh ấy đích thân đến xin lỗi em.”

Hương thơm ngào ngạt nâng cao tinh thần, dư âm kéo dài, Vương Hy Như cảm thấy đau đốn đã tàn đi không ít, tinh thần cũng khôi phục khá nhiều: “Thầy Triệu, làm phiền thầy quá. Thầy đừng xin lỗi em, không phải thầy tông vào xe bus của em mà, em vẫn phân biệt rõ ràng được.”

Triệu Sơ Niên thấy cô vừa cử động đã lập tức nhú mày đầy đau đốn, anh liền ấn lên vai cô: “Đừng cử động!”

Vương Hy Như không biết làm gì đành bất động. Triệu Sơ Niên ngồi xuống chiếc ghế được kê cạnh giường bệnh, chỉ vào giỏ hoa quả: “Em thấy ăn loại quả nào? Tôi không biết em thích loại nào nên mua mỗi loại một ít.”

Vương Hy Như vừa cảm động nhưng cũng thấy đau đầu, nhiều hoa quả thế này cô căn bản là không thể ăn hết được, để trong phòng bệnh nhất định sẽ thối mất. Có điều người ta đã đưa đến tận miệng, cũng khó mà từ chối, đành nói: “Thầy Triệu khách sáo quá!”

Triệu Sơ Niên hơi cúp mắt xuống, thờ dãi: “Người anh họ này của tôi đôi lúc rất ngang ngược, không nghe người khác khuyên bảo bao giờ, xin lỗi em.”

Con cháu nhà giàu dù ít dù nhiều đều có căn bệnh này, Vương Hy Như không phải không biết. Thật ra, không phải không oán hận người gây ra tai nạn nhưng kể cả lúc phần nộ cô cũng biết mình không thể giận lây sang người nhà của anh ta được, rồi lại chăm chú nhìn gương mặt chân thành, tha thiết của Triệu Sơ Niên, bộ dạng đôi chút mệt mỏi do thức đêm, cô cảm thấy mình không thể giận được nữa, một góc nhỏ nào đó trong lòng thậm chí còn thấy cảm động. Dù sao người làm sai không phải anh, ngược lại anh còn giúp cô giải quyết rất nhiều sự việc kèm theo, cũng rất vất vả.

Vương Hy Như bắt đầu đi: “Cứ coi như một lần bị ngã đi.”

Triệu Sơ Niên cầm một quả lê lên hỏi cô có thích ăn không, Vương Hy Như gật đầu, anh rút ra một con dao gọt hoa quả gọn nhẹ từ trong giỏ, chậm rãi gọt vỏ và nói chuyện cùng cô.

“À, Mạnh Đề không ở đây sao? Sáng nay tôi đã đến thăm em một lần, khi đó cô ấy vừa tới.”

“Bạn ấy đi lĩnh lương giúp em ở trung tâm dạy thêm rồi, bây giờ em chẳng làm được gì cả.”

“Tình cảm của các em thật tốt, có nhiều chị em ruột còn không có tình cảm sâu nặng như các em” Triệu Sơ Niên nói, “Tôi rất cảm động khi chứng kiến cảnh tượng đêm qua, đúng là khiến người ta ao ước.”

“Đúng ạ.” Vương Hy Như khẽ cười, “Không sai, có thể quên biết người bạn này trong trường đại học, em thật sự không còn tiếc nuối gì nữa.”

Ánh mắt Triệu Sơ Niên chớp động, không hề che giấu sự hứng thú của mình đối với câu chuyện này, “Ừm, Mạnh Đề rất lương thiện. Cô ấy nói thà chính mình bị thương còn hơn thấy em nằm trên giường bệnh.”

“Đúng là cô gái ngoan.” Vương Hy Như chớp mắt, mỉm cười ấm áp, “Người khác chỉ cần tốt với cô ấy một chút, cô ấy sẽ báo đáp gấp mười lần.”

Triệu Sơ Niên dùng ngón tay điểm vào trán cô, nói tiếp: “Là như vậy sao?”

Vương Hy Như mơ hồ đoán được ý hỏi của Triệu Sơ Niên là gì, cũng biết anh muốn nghe điều gì, mỉm cười, mở mắt hỏi: “Thầy Triệu, thầy thích bạn ấy sao?”

Triệu Sơ Niên không ngờ cô sẽ hỏi trực tiếp như thế, trong lòng thầm nghĩ sự thông minh của cô gái này quả nhiên không chỉ thể hiện trên bảng điểm, trên người cô bé thật sự có một nơi phương diện nào đó khác với người bình thường. Anh cũng mỉm cười theo, rất thẳng thắn thừa nhận: “Phải, tôi rất thích em ấy, em ấy thật giống cô em gái tôi.”

“Dạ?” Vương Hy Như cũng sững sốt, không ngờ bên trong còn có ẩn tình, giật mình đến nỗi quên hết đau đớn trên người, “Em gái thầy? Thầy có em gái?”

“Đúng vậy.” Triệu Sơ Niên có vẻ đang nhớ lại quá khứ, “Tôi có em gái, chỉ có duy nhất một cô em gái.”

Anh đặt quả lê đã được gọt vỏ sạch sẽ vào lòng bàn tay cô, dùng giọng điệu trầm trầm, ôn hòa nhắc đến em gái mình, cả người như đang chìm đắm vào một trạng thái khác, giống như Bách luyện cương lập tức biến thành Nhiều chỉ nhu (ý là từ cứng rắn biến thành ôn hòa, dịu dàng). Đó là thứ tình cảm không thể giả dối, che giấu và ngụy trang.

“Em gái tôi nhỏ hơn tôi gần sáu tuổi. Đại khái là khoảng mười sáu năm trước chúng tôi vì một biến cố mà thất lạc nhau, những năm gần đây tôi đều đang đi tìm nó.”

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác xuất hiện trong đầu Vương Hy Như, cô hỏi với vẻ ngỡ ngàng: “Mười sáu năm trước? Lúc đó em gái thầy mới chỉ mấy tuổi thôi mà, trẻ con lớn lên sẽ khác hẳn, thầy làm cách nào để phán đoán ai là em gái thầy? Ai ai cũng biết Mạnh Đề là con gái của thầy Mạnh, tuyệt đối không phải em gái thầy đâu.”

Triệu Sơ Niên cup mắt xuống, lặng lẽ trầm mặc một hồi, động tác gọt lê cũng dừng lại, sợi vỏ thật dài lác lác, lác lác trong không trung, kéo dài chạm tới cả mặt đất. Phòng bệnh đột nhiên biến thành hầm băng, chính anh cũng cảm thấy giá lạnh, toàn thân như bị đông cứng, không thể động đậy, chỉ có những sợi lông mi rất mỏng đang run rẩy giống như côn trùng vẫy vẫy đôi cánh trong suốt của nó. Ánh mặt trời chiếu từ cửa sổ vào, vẽ lên bóng mờ trên mặt anh.

Nhìn anh ở một cự ly gần như vậy, Vương Hy Như lại cảm thấy có điểm không thật.

Anh đặt thêm một quả lê đã gọt xong vỏ vào tay cô rồi mới mở miệng dưới ánh mắt thương cảm của cô: “Tôi biết, có lẽ tôi đang đặt tình cảm lên nhầm chỗ. Chỉ là hề trông thấy Mạnh Đề là tôi lại không thể không nhớ tới em gái mình, luôn muốn dành cho nó những điều tốt nhất, đền bù cho những năm tháng khổ cực đã qua.”

Vương Hy Như len lén thở dài, cô không giới thiệu người khác cũng biết sự quan tâm nửa vời, không đầu không cuối chỉ như xát thêm muối vào vết thương lòng của đôi phương mà thôi, do đó cô đành im lặng.

Lúc Mạnh Đề quay lại bệnh viện không còn sớm nữa, buổi trưa, cô đi lòng vòng xung quanh bệnh viện, mua một chút trái cây và hoa tươi rồi mới vào phòng thăm bệnh.

Vương Hy Như ngồi trên giường, trên bàn nhỏ đặt laptop, vì vết thương ở trước ngực nên tư thế của cô rất kì quặc nhưng tinh thần hoàn toàn tập trung, tuyệt đối không biết bạn mình đã về.

Mạnh Đề tiến vào nhìn thoáng qua, bạn cô đang xem một bài luận văn bằng tiếng Anh; khắp màn hình đều là những ma trận phức tạp, cô đặt hoa quả lên mặt tủ đầu giường rồi tủm tỉm cười: “Tớ mua hoa quả về nè!” (Ma Trận ở đây là toán Ma Trận)

“Có rồi.” suy nghĩ của Vương Hy Như bị gián đoạn, sau khi trông thấy người đến là Mạnh Đề mới nở nụ cười vừa ý: “Mua cái gì vậy? Tốn kém quá!”

Lúc này Mạnh Đề mới phát hiện ra trên mặt đất có một giỏ hoa quả to đến đáng sợ và trên mặt tủ đặt một lọ hoa bằng sứ có phù men xanh cẩm đây bách hợp tươi, rõ ràng lúc cô đi những thứ này chưa có ở đây mà?

“Những thứ này là ai mang đến?”

“Thầy Triệu Sơ Niên!” Vương Hy Như nghiêng người sang đối diện với cô.

Nhớ tới chuyện xảy ra sáng nay, Mạnh Đề có cảm giác không biết nên nói gì, một lúc sau mới “À” một tiếng.

Vương Hy Như dựa lưng vào gối, vẻ mặt cũng có chút nghi hoặc: “Đầu tiên thầy ấy đến xin lỗi tớ thay cho anh họ mình, cảm ơn tớ không tính toán này nọ linh tinh, cuối cùng còn đưa cho tớ một tấm thẻ ngân hàng. Đối xử đến mức này thật ra đã rất tốt, tốt đến không thể than vãn được gì nữa, khiến tớ chẳng biết nên nói sao!”

Mạnh Đề gật đầu: “Thầy ấy là người rất chu toàn, là một người kín kẽ và vô cùng tinh tế.”

Vương Hy Như nhìn kỹ gương mặt bạn: “Thầy ấy còn hỏi chuyện của cậu!”

“Hỏi tớ?”

“Cậu đoán xem thầy ấy nói gì nào?” Sau khi Triệu Sơ Niên rời khỏi, cảm giác buồn ngủ của Vương Hy Như biến mất không ít, tinh thần tốt hơn buổi sáng khá nhiều, “Thầy ấy bảo cậu rất giống cô em gái bị thất lạc thầy ấy, cho nên thầy ấy rất thích cậu, đối với cậu vô cùng tốt!”

Điều này cô chưa từng nghe qua. Mạnh Đề tròn mắt, chỉ chỉ vào chóp mũi mình: “Tớ á? Cô em gái bị thất lạc của thầy ấy á?”

“Đúng, thầy ấy nói vậy đấy, lúc nhắc đến em gái mình, thầy ấy đúng là rất buồn bã và tội nghiệp, tớ nhìn thấy cũng thương thương. Thấy ấy ấy à, đại khái là coi cậu là thế thân cho cô bé kia!”

“Chẳng biết sao thầy ấy lại coi tớ như em gái mình nhỉ? Anh em hẳn là phải giống nhau chứ? Cậu xem tớ có giống thầy ấy tí nào không?”

Mạnh Đề dờ khóc dờ cười nhưng đồng thời một góc nhỏ nào đó trong lòng cô cảm thấy yên tâm hơn. Hóa ra Triệu Sơ Niên chỉ nhận nhầm người mà thôi.

“Cũng không thể nói như vậy, cậu và anh trai cậu hoàn toàn không giống nhau mà, nói thật, nhìn kỹ cậu còn giống Triệu Sơ Niên hơn ấy, chỉ ít hai người đều có đôi mắt hai mí.” Vương Hy Như lắc đầu: “Mặc dù cậu thật sự không phải em gái thầy ấy nhưng thầy ấy cũng biết rõ bản thân đang tìm nhầm người. Cậu không trông thấy dáng vẻ ủ rũ của thầy ấy đâu, một người đẹp trai vậy mà đáng thương... Haiz, tớ nhìn mà cũng thấy buồn thúi ruột. Nếu để mấy cô nữ sinh trong trường mà thấy thầy ấy như vậy nói không chừng còn tranh nhau làm em gái để an ủi trái tim bị tổn thương của thầy ấy ấy chứ!”

Mạnh Đề nháy mắt: “Em gái thì không có, nhưng có một cậu em trai!”

“Hơ?”

Mạnh Đề cười ha ha: “Hôm nay tớ đã giúp cậu dạy bảo cái đứa học sinh hay gọi điện bám lấy cậu rồi.” Nhớ tới bộ dạng bị mấy người bảo vệ sống chết lôi đi của cậu ta lúc cô rời khỏi đó, nụ cười duyên dáng biến thành cười to: “Thằng nhóc đó quả thật quá bất lịch sự, không biết lễ phép là gì. Không dạy bảo nó không khéo cả đời này nó cũng chẳng hiểu thế nào là có chừng mực đâu!”

Vương Hy Như có vẻ như không hiểu cô đang nói gì, “Cậu làm gì hả?”

Mạnh Đề mặt mày hớn hờ, tươi tỉnh kể đầu đuôi câu chuyện ban nãy cho bạn nghe, đặc biệt không quên tả lại sắc mặt cậu ta: “Nhìn cái bộ mặt tái mét đó, chắc là hận chết tớ mất!”

Gương mặt vốn đã tái nhợt của Vương Hy Như mất đi chút huyết sắc cuối cùng, rên lên một tiếng.

Mạnh Đề tưởng cô đau người, sợ hãi đứng bật dậy: “Sao thế? Đau ở đâu?”

“Cậu nói đến Đinh Lôi?”

“Tớ không biết nó tên là gì, chỉ biết đáng người cao ráo, nhìn qua có vẻ như đi tập thể hình!”

Vương Hy Như như muốn khóc: “Cậu nghĩ xem nguyên nhân vì sao tớ phải khoan nhượng, không dám làm căng với nó là gì? Thành tích của nó rất tệ, tính tình ngang ngược, là rắc rối của cả trường học, đánh nhau, ẩu đả, cái gì cũng giỏi. Nó đã từng có một lần tham gia kỳ thi đại học nhưng không đỗ, cho nên cha mẹ nó mới tống cổ nó vào trường bổ túc. Nó là người trừng mắt tất báo, lòng dạ hẹp hòi nhất mà tớ từng thấy, tớ đã từng tận mắt trông thấy, có một lần có một bạn học cùng lớp chỉ chống đối nó vài câu mà tan học nó dẫn theo người đánh cậu bạn kia lê lét, còn có một vụ khác, đơn giản chỉ nói không thuận tai mà nó tát một cô bé đi đường đấy!”

Mạnh Đề nhíu mày nghĩ đến hành động của cậu ta hôm nay, quả nhiên là người cực kỳ hung hăng và ngang ngược, cô cười lạnh một tiếng: “Người như thế đáng bị dạy bảo!”

Vương Hy Như cắn môi, vẻ mặt đầy lo âu: “Tớ lo nó nghĩ cách trả thù cậu thôi. Minh thương dịch đó, ám tiến nan phòng.”

(Minh thương dịch đó, ám tiến nan phòng: nghĩa đánh công khai để tránh, còn đánh lén lút bằng thủ đoạn sau lưng khó phòng)

Mạnh Đề mặc kệ, vỗ nhẹ lên vai bạn: “Được rồi, thôi nào, đừng lo lắng quá, tớ đâu phải con ngốc dễ bị bắt nạt, phải không nào? Trong trường mình tớ còn là thổ địa ấy chứ, đứa nào dám bắt nạt tớ, haha~”

Cô cố gắng cười thoải mái để trấn an nỗi lo lắng trong lòng Vương Hy Như.

(Tiền thể mình thông báo luôn về truyện : Hoàn lương đi, cô gái!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Khoảng Cách (1)

Hai ngày cuối tuần trôi qua trong sự náo nhiệt tột độ, thứ bảy, những bạn học trong lớp lục tục đến thăm Vương Hy Như. Đại học năm thứ vốn là thời gian bận rộn nhất, người thì ôn tập để chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, người thì long đong lặt vặt đi tìm việc... Việc mọi người tranh thủ thời gian rảnh rồi đến đây thăm bệnh không khỏi khiến người ta cảm động. Những gương mặt trẻ trung cùng tụ họp trong một phòng bệnh nho nhỏ, tràn đầy tinh thần phấn chấn, cộng thêm cả ánh nắng mặt trời khiến sức nóng trong phòng tăng cao nhanh chóng. Mặc dù sự náo nhiệt này hoàn toàn bất đồng với sự trầm lắng trong bệnh viện nhưng dù sao cũng là tuổi trẻ, những tiếng nói tiếng cười phát ra không ngớt, ngay cả một bệnh nhân khác bị gãy xương nằm cùng phòng này cũng cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều.

Mọi người góp tiền mua cho Vương Hy Như một giỏ hoa quả cực lớn mà cô chắc chắn không tài nào gặm hết được, cuối cùng dưới sự khuyến bảo của Vương Hy Như, mọi người mang giỏ hoa quả đó về; người trước vừa đi thì người sau đã tới, đó là một nhóm bạn học cùng trường khác, cuối cùng là thầy trợ giảng và giáo viên phụ trách công tác đoàn thể. Hai người họ tới hỏi thăm và gửi tới cô những lời thăm hỏi của các thầy cô giáo khác, còn giúp giải quyết vấn đề bảo hiểm.

Tình cảm đó dù là sâu nặng hay thoáng qua đều khiến người ta vô cùng cảm động. Tâm trạng Vương Hy Như khá hơn, nỗi đau đớn trên người cũng rút đi nhiều.

Cha mẹ Vương Hy Như đi tàu hỏa nên sáng chủ nhật mới tới nơi. Cha mẹ cô đều là công nhân bình thường, quần áo tương đối giản dị, ấn tượng đầu tiên họ chính là tuýp người vô cùng cần kiệm. Từ đông đến tây, từ bắc vào nam, hơn hai mươi tiếng ngồi trên tàu hỏa khiến hai người mệt mỏi đến không thể một hơn nhưng vẫn có thể nhận ra một vài đường nét trên gương mặt rất giống Vương Hy Như. Có lẽ vì lúc đi quá vội vàng nên ngay cả hành lý cũng không mang theo.

Cha của Vương Hy Như thoáng có phần già trước tuổi, tóc mai đã hoa râm; bề ngoài của Vương Hy Như rất giống mẹ. Hai người không nói gì, chỉ buồn bã nói muốn đến ngay bệnh viện xem tình hình con gái.

Mạnh Đề dẫn hai người ra khỏi ga tàu, nói: “Bác trai, bác gái, hai bác đừng lo quá!”

Ông Vương không nói nhiều, dùng thứ tiếng phổ thông mang theo khẩu âm đặc sệt nói tiếng cảm ơn: “Cảm ơn cháu, bạn học Mạnh, những ngày này làm phiền cháu quá!”

Bà Vương hơi mất tự nhiên, nương theo ánh nắng sớm quan sát cô thật kỹ càng, nhớ tới lời con gái nói cha mẹ cô bé này đều là giảng viên đại học, quả nhiên được giáo dục rất tốt, vừa nhìn đã thấy là một cô gái có tri thức, hiểu lễ nghĩa: “Hy Như luôn nhắc đến cháu với hai bác, cuối cùng hôm nay cũng được gặp mặt. Tiểu Mạnh, cháu đối với Hy Như nhà bác tốt quá!”

“Không có gì ạ. Chúng cháu là bạn tốt của nhau mà!” Mạnh Đề nói: “Thật ra cô ấy đối với cháu còn tốt hơn!”

Nhưng thật sự không có thời gian khách sáo đông dài với họ, tuy mới là sáng sớm nhưng cửa ga tàu vẫn đông người đến người đi như thường, đã có bóng dáng của sự tấp nập, đông đúc của buổi trưa rồi.

Sau khi lên taxi, Mạnh Đề cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nói địa điểm cho tài xế, trò chuyện cùng cha mẹ Vương Hy Như dăm ba câu rồi lấy điện thoại gọi cho Triệu Sơ Niên. Khi ấn số quả thật có chút do dự, ngày thứ sáu đó xấu hổ như vậy, cô nói dối bị anh phát hiện ngay tại trận, cuối cùng còn ảm ỉ với anh, tan rã trong không vui, quả không khác gì tung một bạt tai lên gương mặt anh. Vì vậy hai ngày nay cô vẫn cố tránh không liên lạc với Triệu Sơ Niên, nhưng đến lúc này không còn cách nào khác mới miễn cưỡng phải gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại di động anh đang trong tình trạng tắt máy là kết quả ngoài dự đoán, trái tim căng lên của cô tạm thời bình lặng hơn một chút, sau đó cảm giác lớn hơn nữa là buồn rầu, trước giờ chưa từng gặp tình huống không thể liên lạc với anh mà cô lại không có số điện thoại nhà anh. Nghĩ đi nghĩ lại, bây giờ vẫn còn sớm, nói không chừng anh còn đang ngủ. Dù thế nào đi chăng nữa, tới bệnh viện vẫn là chuyện quan trọng nhất lúc này.

Cả nhà đoàn tụ đúng là chuyện khiến người ta cảm động. Mẹ Vương Hy Như nhìn gương mặt trắng da và một chân bị bó bột của con gái, đôi mắt đỏ rực lên, cũng may mà chưa đến độ rớt nước mắt, bà cầm tay con nhìn con gái từ trên xuống dưới thật kỹ càng, nhắc đi nhắc lại câu: “Sao lại gãy thế này?” mới yên tâm.

Tiếp đó, Mạnh Đề giới thiệu bác sĩ phụ trách chăm sóc Vương Hy Như cho họ làm quen rồi đưa họ đến nhà ăn bệnh viện ăn chút điểm tâm, sau đó mua luôn chút cháo đem về cho Vương Hy Như.

Cả nhà từ từ nói chuyện, thi thoảng còn cười rất vui vẻ, mẹ Vương Hy Như dùng chiếc muỗng nhỏ đút cho con gái từng muỗng cháo. Mạnh Đề lặng lẽ

rời phòng bệnh ra hành lang bên ngoài, tiếp tục gọi điện cho Triệu Sơ Niên nhưng vẫn trong tình trạng không thể kết nối như trước. Đã gần chín giờ, dù thể nào anh cũng phải dậy rồi chứ? Cô đi đi lại lại, lòng đầy phiền muộn, ngày càng giận chính mình tại sao không xin số điện thoại nhà anh?

Trường học ngày cuối tuần chắc chắn không có người, cô nhủ mảy ngầm nghĩ một hồi rồi đi sang phòng làm việc của bác sĩ ngay bên cạnh, hỏi bác sĩ Mã tối đó đã cấp cứu cho Vương Hy Như: “Cho cháu hỏi anh Triệu Luật Hòa nằm ở phòng bệnh nào ạ?”

Thái độ lễ phép và nhã nhặn này của cô khiến bác sĩ Mã hơi ngạc nhiên: “Cháu định làm gì?”

“Cháu chỉ tìm anh ta hỏi số điện thoại mà thôi.” Mạnh Đề nói, “Bác thấy cháu giống người đi gây chuyện hay sao ạ?”

Bác sĩ mỉm cười, dáng người mỏng manh và gầy guộc của cô thật sự không giống người sắp đi gây chuyện, trái lại ông còn lo lắng không biết liệu cô có thể bị bắt nạt hay không nữa? Bác sĩ dẫn cô đến cửa sổ, chỉ vào một tòa nhà nào đó phía xa xa: “Anh ta nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt bên kia, có điều, cháu đến chưa chắc đã gặp được anh ta!”

“Vâng, để cháu thử xem sao ạ!”

Cái gọi là “phòng chăm sóc đặc biệt” đúng là khác hẳn, Mạnh Đề thầm oán thán, gặp một người mà còn phải hẹn trước! Y tá trực tổng đài bấm điện thoại nội bộ hỏi thăm, trong lúc đó Mạnh Đề tức giận ngoảnh mặt sang một bên, nhìn chăm chăm hoa văn của giấy dán tường, một lúc rất lâu sau bên kia mới trả lời, lúc đó cô mới được phép đi vào.

Cô tuân theo chỉ dẫn của y tá đi lên cầu thang, chân bước rất nhẹ, cuối cùng cũng đến được phòng bệnh, liền gõ tay gõ cửa. Ngay lập tức có người tới mở cửa, đó là một người phụ nữ tầm trên dưới sáu mươi, tóc mai đã hoa râm, khuôn mặt đôn hậu.

Mạnh Đề nói: “Cháu tìm anh Triệu!”

Bà ấy mỉm cười rồi gạt đầu, nhường đường: “Mời vào!”

Sau khi bước vào mới phát hiện căn phòng này giống hệt trong khách sạn, trừ mùi thuốc sát trùng thoang thoảng, quả thật không có điểm nào chứng minh nơi đây là một phòng bệnh. Đồ đạc đều là loại cao cấp nhưng không mất đi sự ngăn nắp, thoáng đãng, những đồ gia dụng thông thường không thiếu thứ nào. Rèm cửa sổ được kéo sang hẳn một bên, ánh nắng sớm chiếu qua cửa kính, lọt vào phòng rồi bị hòa tan trên mặt đất. Có lẽ vì bật hệ thống sưởi ấm nên căn phòng ấm áp đến nỗi khiến cô sắp đổ mồ hôi, ngầm nghĩ: có khi nhiệt độ ở đây cao hơn ngoài hành lang tới mấy độ!

Nhớ tới phòng bệnh của Vương Hy Như cô không khỏi tức giận, lại có một chút xót xa, quả nhiên là nơi ở của kẻ có tiền, ngay cả giường bệnh cũng quý phái hơn giường bệnh thường. Triệu Luật Hòa ngồi trên giường, chậm rãi ăn bữa sáng. Ngoại trừ phản băng gạc quấn quanh đầu anh ta ra, nếu chỉ nhìn thoáng qua chắc sẽ không thấy khác người bình thường ở điểm nào.

Sau khi chuẩn bị thật tốt cô mới lên tiếng: “Chào anh Triệu!”

Triệu Luật Hòa ngẩng lên liếc nhìn cô một cái rồi buông chiếc muỗng trong tay xuống, kéo khăn mặt lau miệng, mỉm cười thật nhẹ nhàng rồi lịch sự đáp lời một cách đáng ngạc nhiên: “Mời ngồi. Tuy tôi không nhận ra cô nhưng cô là người khách đầu tiên tới thăm tôi hôm nay, dù sao đi nữa tôi cũng chân thành cảm ơn!”

Mạnh Đề không ngờ Triệu Luật Hòa còn có một bộ mặt lịch sự như vậy nên vô cùng kinh ngạc, nhìn anh ta như thấy quỷ, mắt tròn tròn xoe.

Triệu Luật Hòa mỉm cười rồi nhìn về phía sau cô, nói: “Mẹ Ngô, cháu không ăn nữa, phiền bác thu dọn một chút!” Sau đó chờ cô hết bàng hoàng, mới tỏ thái độ thân thiết và hòa hảo: “Tôi không biết cô đang giặt mình vì điều gì nhưng tôi đoán cô tìm tôi có việc, mời nói!”

Hôm nay anh ta không có vẻ tức giận như lần đầu tiên Mạnh Đề trông thấy, vì vậy có thể nhận ra hình thức của Triệu Luật Hòa không tồi, mặc dù trên đầu quấn băng gạc nhưng vẫn có thể nói là “dung mạo, cử chỉ đều rất phong độ”. Mạnh Đề lập tức thu lại nét kinh ngạc trên mặt, hắng giọng rồi nói: “Tôi là bạn của Vương Hy Như!” cái tên này khiến Triệu Luật Hòa ngơ ngác, thấy vậy Mạnh Đề nhanh chóng bổ sung: “Vương Hy Như chính là cô sinh viên anh đâm bị thương trong vụ tai nạn lần này. Tôi là Mạnh Đề!”

“Ồ! Vậy sao? Xin lỗi!” Triệu Luật Hòa hơi cúi xuống dù động tác cúi người không được linh hoạt cho lắm nhưng nhiều đó cũng đủ để Mạnh Đề trông thấy tấm băng thấm chút máu trong tấm áo bệnh nhân của anh ta.

Mẹ Ngô đang thu dọn bát đĩa một tay đỡ anh ta, dùng giọng điệu dặn dò nói: “Hòa, cháu đừng lộn xộn, quên lời bác sĩ rồi hả? Nằm yên trên giường tĩnh dưỡng!”

“Mẹ Ngô đừng lo lắng, cháu không sao, cũng không phải việc nặng nhọc gì, cố gắng vẫn làm được mà!” Triệu Luật Hòa giãn mày, nhìn về phía Mạnh Đề, “Sáng nay tôi mới tỉnh nên giờ đầu óc vẫn rất rối loạn, có lúc còn nghe thấy những tiếng động không có thật, thanh âm giống như một đàn ong cùng bay vo ve trong tai vậy, nhưng sáng nay đúng là một buổi sáng tốt lành!”

Lời ví von này vô cùng tài tình, rất có tính văn học. Mạnh Đề cảm thấy tai mình cũng như đang có một đàn ong bay vo ve.

“Vì vậy tôi chưa được nghe kể về tình huống cụ thể nhưng nghe nói đã xử lý xong xuôi rồi. Đối với bạn cô, tôi thật sự rất áy náy, cô ấy bị thương có nặng lắm không?”

“Rạn xương chân, ngực bị tụ máu, bầm tím!”

“Bao giờ mới khỏi hẳn?”

“Không nặng lắm, tính dưỡng hai tháng là khỏi!”

Triệu Luật Hòa thờ phào nhẹ nhõm “Không nghiêm trọng là tốt rồi. Đối với tôi, chuyện đó đúng là một sai lầm, dù có chết trăm lần cũng khó chuộc tội. Nhưng bất luận thế nào, tôi sẽ cố gắng bồi thường cho bạn cô.”

Câu tục ngữ “Đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại” chính là nói đến tình huống này, Mạnh Đề nghi hoặc, ấn tượng của cô đối với người tên Triệu Luật Hòa này trước sau quá khác biệt, lần trước, khi gặp anh ta trong văn phòng của giảng viên khoa văn, anh ta rõ ràng là một người đàn ông ngang tàng, phách lối, thế mà giờ lại trở thành người quá đỗi lịch sự. Chẳng lẽ vụ tai nạn giao thông đó làm đầu óc anh ta hỏng luôn rồi sao? Dĩ nhiên đó cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Cô buồn bực nói: “Cha anh đã bồi thường rồi.”

“Vậy thì tốt.” Triệu Luật Hòa gật nhẹ đầu, “Chờ tôi khá hơn một chút sẽ đích thân đến xin lỗi. Có điều nếu như không phải về vấn đề bồi thường, nguyên nhân cô đến tìm tôi là vì?”

“Ồ thì... Tôi muốn hỏi anh có biết số điện thoại nhà của thầy Triệu, ừm, cũng chính là em họ Triệu Sơ Niên của anh hay không?”

Cái tên này giống như một viên đá ném xuống hồ nước, trước tiên sẽ tạo nên những gợn sóng bất thường, trên khuôn mặt vốn bình thản của Triệu Luật Hòa ngay lập tức có chút méo mó, thái độ nhã nhặn cũng biến mất không lâu sau đó, đáy mắt xuất hiện sự cảnh giác và đề phòng, nhưng những tâm trạng này chỉ giống như bề ngoài, còn suy nghĩ trong thâm tâm anh ta là điều không phải người như cô có thể hiểu được.

“Cô tìm nó làm gì?” Ngữ điệu so với ban nãy như thể do hai người nói vậy.

Mạnh Đề nhắc lại chuyện của cha mẹ Vương Hy Như, rồi bổ sung thêm một câu: “Thầy ấy tắt máy di động nên tạm thời tôi vẫn chưa liên lạc được, vì vậy mới phải tới đây hỏi xem anh có biết số điện thoại nhà thầy ấy không?”

Khóe môi Triệu Luật Hòa nhướn lên tạo thành một chút nếp nhăn trên mặt, khuôn mặt đó còn che giấu vô số sự châm chọc và cười nhạo, cực kỳ chói mắt: “Ồi chao, thì ra nó cũng biết làm việc tốt cơ đấy. Có lẽ tôi phải nhìn nó với con mắt khác xưa thật rồi!”

Trong thoáng chốc Mạnh Đề không biết nên nói gì, hoàn toàn lý giải được lý do tại sao mâu thuẫn giữa họ lại đến mức này, đúng là “thủy hỏa bất dung”, không kiêng nể sự tồn tại của người ngoài, tiếp tục bộc lộ rõ sự ghét bỏ của bản thân với đối phương.

Cô nhìn Triệu Luật Hòa chăm chăm: “Anh Triệu, anh không nên nói thầy ấy như vậy, thầy Triệu là người tốt!”

Triệu Luật Hòa dường như rất hứng thú với câu chuyện này: “Tốt như thế nào?” Chữ “nào” cuối cùng vút cao và kéo dài, được cân nhắc kỹ càng, giọng nói còn mang theo cả sự bén nhọn như lưỡi dao cắt trên da thịt, chắc chắn không khiến người nghe thoải mái.

Mạnh Đề hoàn toàn không định trả lời, ngay từ đầu cô đã biết mâu thuẫn giữa hai anh em họ quá lớn, không phải chỉ một người ngoài như cô nhúng tay vào là có thể giải quyết được, nhìn rồi lại nhìn, lúc này mới nhận ra trình độ nhẫn nhịn của mình còn vượt xa tưởng tượng, cô nói: “Ít nhất thì buổi tối hôm xảy ra tai nạn xe đó, tôi nghe nói thầy ấy là người đến bệnh viện sớm nhất!”

Triệu Luật Hòa chột thờ dài, ngữ khí chứa đựng sự thương hại, “Nói không chừng lúc đó nó đến sớm để xem tôi đã chết hay chưa thì đúng hơn! Cô đúng là một cô gái trẻ chẳng hiểu biết gì!”

“Người đã tiếp xúc với thầy ấy đều hiểu thầy ấy là người thế nào! Ý kiến của một mình anh chẳng chứng minh được điều gì hết!”

Mạnh Đề không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này với anh ta nữa, nhanh chóng chuyển chủ đề: “Anh Triệu, chúng ta đừng nói đến thầy ấy nữa. Tôi tới đây chỉ có mục đích là hỏi số điện thoại nhà của thầy Triệu mà thôi!”

Mẹ Ngô đang bỏ bát đĩa vào cặp lồng giữ nhiệt, vừa nghe đến đây, bà bỏ hết những việc đang làm: “Luật Hòa, ngôi nhà cậu Sơ Niên đang ở chính là ngôi nhà trước đây của Nhị thiếu gia phải không? Số điện thoại ở đó tôi nhớ bên trợ lý Trương có đấy, có cần gọi điện hỏi một chút không?”

“Không cần, cháu có thể xử lý được. Mẹ Ngô, bác về trước đi!”

“Được, buổi trưa bác lại tới!”

Sau khi cửa được đóng vào, Triệu Luật Hòa gật đầu với Mạnh Đề, giờ ngón tay gõ lên bàn nhỏ di động trên giường bệnh, biểu cảm trên mặt khó phát hiện: “Việc nhỏ này cô không cần lo lắng. Mạnh Đề, phiền cô lấy điện thoại giúp tôi!”

Mạnh Đề đưa ống nói của điện thoại cố định đặt trên tủ đầu giường vào tay anh ta, vô tình cô trông thấy trên cánh tay anh ta cũng được quấn mấy vòng băng gạc. Thực ra cô rất khó thông cảm với người này, cảm thấy tất cả những gì anh ta phải chịu chỉ là “gieo gió gặt bão” mà thôi, có điều trông thấy khắp người anh ta đâu đâu cũng thấy quần băng gạc thế này, rõ ràng vết thương không nhẹ cho nên sự tức giận cũng giảm bớt không ít, bình thản đứng im nghe anh ta gọi điện thoại.

Đến giờ cô mới phát hiện thì ra cánh tay Triệu Luật Hòa cũng không linh hoạt lắm, lúc ăn sáng ban nãy anh ta dùng tay trái trông vẫn bình thường nhưng

vì dây điện thoại có hạn nên không thể cầm ống nghe bằng tay trái được, chỉ có thể giơ tay phải lên, nhưng lúc hạ cánh tay xuống thì không thể ép sát cánh tay vào người được, cả cánh tay cứng đờ. Anh ta xử lý công việc rất nhanh nhẹn, chỉ nói vài câu, trong lúc đó có hỏi Mạnh Đề tên cha mẹ của Vương Hy Như, rồi cuối cùng buông ống nghe xuống, một môi mỉm cười với cô: “Tôi đã nói qua rồi, tạm thời cứ để họ ở tại khách sạn Lệ Cảnh gần đây, chỉ cách bệnh viện vài trăm mét, cô biết nơi đó chứ?”

“Vâng, tôi biết.”

Mỗi lần tới bệnh viện hoặc rời khỏi đều có thể trông thấy khách sạn Lệ Cảnh, đó là một tòa nhà lớn, tương đối khí thế, nhìn bề ngoài có vẻ không tầm thường, kiến trúc của tòa nhà đó rất bắt mắt, cô nghĩ nếu không phải bốn sao thì cũng phải đến năm sao.

Triệu Luật Hòa tiếp tục nói: “Cô dẫn phụ huynh bạn cô đến đó rồi bảo họ đưa chứng minh thư ra là có thể vào ờ. Tôi đã nói với giám đốc Quan rồi, họ sẽ chú ý chăm sóc cha mẹ bạn cô!”

“Vâng, tôi biết rồi.” Mạnh Đề khách sáo nói tiếng cảm ơn, giải quyết được một vấn đề lớn, cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến, đó cũng là việc tôi nên làm mà!” Triệu Luật Hòa gật đầu khẽ, giọng điệu rất chân thành.

Mạnh Đề cúi người xuống rồi định rời đi, không ngờ vừa xoay người đã bị tiếng gọi từ phía sau của Triệu Luật Hòa kéo lại: “Triệu Sơ Niên làm thầy giáo thế nào?”

Mạnh Đề không hiểu điều anh ta muốn biết thật sự là gì, chỉ biết trả lời qua quýt: “Các sinh viên đều rất thích thầy ấy!”

Triệu Luật Hòa giễu cợt: “Thế sao? E là chỉ có sinh viên nữ mới thích nó!”

Tâm trạng Mạnh Đề thật sự không vui, cô sẵn giọng: “Thầy ấy là một giảng viên tốt, thời gian giảng dạy nhiều và cũng dạy rất nhiều lớp. Mỗi lần chấm bài đều là mấy chồng vở bài tập cao ngất, ngày nào cũng phải đến trường từ sáng sớm, sau đó bận rộn liên tục đến tận tám, chín giờ mới có thể về nhà, đôi khi cuối tuần còn không được nghỉ, chưa có giáo viên nào tận tình như thầy ấy. Vậy mà trước giờ tôi chưa từng thấy thầy ấy than thở một câu nào, ai trong trường cũng đều khen ngợi thầy ấy hết lời!”

“Tự nó muốn làm thầy giáo, đâu có ai bắt ép nó chứ?” Triệu Luật Hòa dùng tay xoa ngực, nhún mày rồi thở dốc một môi, hỏi cô: “Mạnh Đề, không biết vì sao mà tôi cứ thấy cô quen quen!”

Dĩ nhiên là phải quen rồi, Mạnh Đề tức giận nghĩ, người lần trước đẩy tôi vào tường khiến sao trời bay loạn trước mắt tôi không phải anh hay sao? Thế mà anh còn không biết xấu hổ nói trông tôi quen quen nữa chứ! Nhưng cuối cùng cô vẫn không nhắc đến truyện này, sau khi một tia sáng nào đó lóe lên, cô lập tức chuyển sang chuyện khác: “Anh Triệu, thầy Triệu có em gái không?”

Triệu Luật Hòa rất ngạc nhiên không hiểu tại sao cô lại nhắc đến chuyện này, anh ta lẳng lẽ liếc cô một cái. Cô gái này đứng rất thẳng, không kiêu ngạo, không luồn cúi, diện mạo vừa mắt, giống như một nàng mỹ nữ trong cung đình thời cổ đại, cô đứng trong phòng bệnh này tựa như ánh nắng mặt trời chiếu vào từ cửa sổ. Anh ta đã quen nhìn mỹ nhân nhưng vẫn không thể phủ nhận một điều: cô gái trẻ tuổi này đẹp hơn nhiều so với hầu hết những mỹ nhân anh ta đã gặp.

Hình như anh ta nhớ ra điều gì, tại nơi sâu thẳm trong kí ức có một thứ gì đó động đập nhưng nhất thời thật sự nghĩ không ra, anh ta nhìn cô thật sâu: “Nghe nói là có một cô em gái nhưng đã bị người ta bắt cóc mất rồi. Một người đã bao năm chưa tìm thấy, hẳn là đã qua đời rồi.”

“Nghe nói?”

“Tôi chưa gặp bao giờ, chỉ nghe nói mà thôi.” Triệu Luật Hòa quan sát nét mặt cô, “Nghe nói chủ út nhà tôi trong những năm bỏ nhà đi thật sự đã sinh một đứa con gái nhưng cuối cùng chủ hai tôi chỉ đưa một mình Triệu Sơ Niên về thôi, cho nên, tôi chưa từng gặp đứa em gái kia!”

Mạnh Đề khẽ “Ồ” một tiếng, không nói tiếp, khom người chào rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng bỏ đi của cô, Triệu Luật Hòa trầm ngâm một lát, ngón tay vô thức gõ nhạc trên mặt bàn, có một cảm giác đau nhè nhẹ từ ngón tay truyền tới, anh ta đành thả lỏng ngón tay, vì cơn đau đó anh ta phải nhún mày thật chặt, nhưng gương mặt nhanh chóng thả lỏng, cầm lấy điện thoại cạnh giường, bấm một hàng số.

“Thư ký Lã, giúp tôi điều tra một người. Tên cô ta là Mạnh Đề, là sinh viên của Triệu Sơ Niên ở Đại học Bình!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Khoảng Cách (2)

Vài tiếng sau, Mạnh Đề đưa cha mẹ Vương Hy Như đến khách sạn Lê Cảnh. Thời điểm này không phải mùa du lịch nhưng khách sạn đó đang tổ chức hội nghị quan trọng của một hiệp hội nào đó. Tại đại sảnh, người đến người đi tấp nập, náo nhiệt vô cùng, những âm thanh đó thật như muốn làm nổ màng nhĩ người đứng bên trong. Vì tiếng ồn quá to nên bầu không khí vốn tao nhã, quý phái của khách sạn đã tan biến đi ít nhiều.

Tình trạng khiến người ta đình đầu nhức óc như vậy dĩ nhiên đối với cha mẹ Vương Hy Như – hai người đã ngồi trên tàu hỏa mười mấy tiếng đồng hồ càng khó chịu hơn. Mạnh Đề bảo họ ngồi ở sofa chờ còn chính mình đi ra bàn tiếp tân, hỏi cô gái xinh đẹp đứng sau bàn làm gián đoạn sự bận rộn của cô nàng: “Xin hỏi giám đốc Quan ở đâu ạ?”

Cô gái lễ tân dứt khỏi sự bận rộn đáp lời cô rồi dùng tay chỉ sang người đàn ông bên cạnh: “Anh ấy vừa dẫn khách lên tầng trên, vẫn chưa quay lại, giám đốc Lê đang ở đây. Chị có chuyện gì cứ nói với giám đốc Lê cũng được.”

Trên bảng tên của giám đốc Lê kia viết ba chữ Lê Chính Quân, thoạt nhìn không lớn tuổi, Mạnh Đề không biết nên nói rõ ràng chuyện này thế nào đành từ tốn giải thích: “Là Triệu Luật Hòa tiên sinh bảo tôi tới tìm giám đốc Quan, anh ấy nói đã sắp xếp cho cha mẹ của Vương Hy Như bận tôi ở tại đây. Tôi không biết anh có hiểu ý tôi không...”

“Tôi biết rồi, cô bảo hai vị đó tới đây làm thủ tục một lát!” Lê Chính Quân gật đầu, chặn ngang câu nói tiếp theo của cô.

Không ngờ sự việc rắc rối này lại được giải quyết một cách chóng vánh như thế, sau khi đăng kí đơn giản anh ta liền dẫn người lên tầng trên. Quả nhiên tất cả đã được Triệu Luật Hòa xếp đặt ổn thỏa, căn phòng rất tốt, Lê Chính Quân hoàn toàn thể hiện là một người làm trong ngành phục vụ với trình độ cao nhất, gương mặt luôn hiện hữu nụ cười, kỹ càng, cẩn thận, họ hoàn toàn không cần để tâm tới bất cứ chuyện gì.

Quanh quẩn trong phòng khách một lát, cuối cùng trái tim của Mạnh Đề cũng được thả lỏng, cô nói: “Cảm ơn anh!”

Lê Chính Quân mỉm cười: “Hai ngày trước Triệu Sơ Niên tiên sinh đã dặn dò tôi kỹ lưỡng rồi!”

Mạnh Đề ngờ vực: “Không phải Triệu Luật Hòa sao?”

“Không phải.” Lê Chính Quân nói, “Được rồi, hai vị nghỉ ngơi thoải mái đi ạ, ở bao lâu cũng được. Tôi xuống dưới làm việc, có việc gì xin cứ gọi điện thoại nội bộ.”

Sau khi anh ta đi khỏi, cha Vương Hy Như nhìn quanh căn phòng, căn phòng này có vẻ rộng hơn những phòng khác, còn có cả một ban công rộng rãi, từ đó có thể nhìn được toàn bộ phong cảnh trong thành phố. Phục vụ quá chu đáo, đúng là khiến người ta dù muốn “bới lông tìm vết” cũng không tìm được, ông thở dài, “Có thể ở tại một nơi thế này, âu cũng là ‘một điều may trong vạn điều xui’!”

Bà Vương nắm tay Mạnh Đề, luôn miệng nói cảm ơn: “Tiểu Mạnh, cháu về nghỉ ngơi trước đi. Bác thấy cháu cũng mệt rồi rồi. Bác nghe nói trường học các cháu cách khá xa bệnh viện, các cháu học hành cũng bận rộn, sau này không cần tới đây thường xuyên nữa, học tập quan trọng hơn mà!”

Mạnh Đề nói ngay: “Không sao đâu ạ!”

Vương Hy Như bây giờ đã có cha mẹ chăm sóc Mạnh Đề cũng thấy yên tâm hơn, cô đi xe bus về trường. Vì quá buồn ngủ nên ngồi trên xe cũng ngủ gật, ngủ tới tận trạm cuối cùng mới bị taxi xé gọi dậy, cô đành phải lê thân xác mệt mỏi đi xe bus theo chiều ngược lại quay về trường. Cô không phải siêu nhân hay cỗ máy vạn năng, mấy ngày này đã rút cạn sức khỏe và năng lực trong cơ thể, loại mệt mỏi này vô cùng chân thật, nó cắn nuốt đến tận xương tủy.

Khi thức dậy đã là buổi tối, lúc này cô mới kéo thân thể mệt mỏi đi tắm, tắm xong tinh thần cũng sáng khoái thêm một chút, không đi đâu nữa mà ở trong phòng bếp nấu một gói mì ăn liền ăn cho no bụng.

Ăn xong cô gọi điện thoại tới phòng bệnh của Vương Hy Như hỏi tình hình, nhận được câu trả lời tất cả đều tốt lại tiếp tục gọi điện cho Triệu Sơ Niên. Sau khi điện thoại được kết nối, cô mới nhớ tới chuyện xấu hổ hai hôm trước nên nói chuyện bằng giọng điệu khá dè dặt, hoàn toàn dùng từ ngữ được viết trong sách dạy lễ nghi căn bản, cảm ơn sự giúp đỡ của anh với Vương Hy Như.

Triệu Sơ Niên bình thản nói câu “Không cần khách sáo với tôi” rồi hỏi: “Hôm nay em đi tìm Triệu Luật Hòa? Sao không tìm tôi?”

“Đừng ạ, em có đi gặp anh ta!” Mạnh Đề vô cùng ngạc nhiên với sự nhanh nhạy trong thông tin của anh, cô cũng không có ý định giấu anh: “Sáng nay em không thể nào liên lạc với thầy, vốn dĩ em chỉ muốn đi hỏi anh ta số điện thoại nhà thầy mà thôi, không ngờ anh ta lại gọi điện trực tiếp cho khách sạn!”

“Hôm nay là lỗi của tôi, điện thoại hết pin lúc này cũng không biết, nhưng mà...” Triệu Sơ Niên im lặng vài giây, “Hai ngày trước sao em không nói với tôi cha mẹ em ấy sắp tới? Ngày thứ sáu chúng ta có gặp nhau ở bệnh viện mà, hai ngày nay em có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Thế mà em chẳng gọi điện cho tôi, tôi còn tưởng em không muốn gặp tôi, hoặc nên nói là muốn tránh mặt tôi!”

Bàn tay cầm di động của Mạnh Đề đỏ mềnh, cô biết mặt mình bây giờ đang nóng ran. Thực ra lúc này, Triệu Sơ Niên không tính là đang tức giận nhưng những câu hỏi của anh đều như cây đinh đóng thẳng vào ngực cô. Nhớ lại sự chăm sóc của Triệu Sơ Niên với mình trong thời gian này, cô khó nhọc bổ sung: “Tránh mặt? Em nào có, em... Em chỉ là...”

Triệu Sơ Niên không nghe ra sự sợ hãi và trù trừ của cô, giọng anh trở nên chua xót, kết hợp với tiếng thở dài, “Em không muốn chụp MRI thì thôi, chẳng lẽ con người tôi khiến em khó chịu đến thế sao? Cảm thấy tôi rất đáng ghét à?”

Mạnh Đề cắn môi, lòng bàn tay chỉ có mồ hôi: “Em, em không có...”

Triệu Sơ Niên lặng thinh, rồi anh chuyển chủ đề: “A Đề, tôi không muốn gây phiền phức cho em, nhưng em thật sự không nên đi tìm Triệu Luật Hòa, sau này em nhất định phải tránh xa anh ta, anh ta không phải người tốt đẹp gì đâu!”

Hai anh em nhà này không ngờ lại nhất tề ghét bỏ đối phương đến mức đáng sợ như thế, ngay cả cách nói chuyện cũng không khác nhau mấy, không biết thù hận giữa họ sâu sắc đến đâu mà lại ghét bỏ đối phương đến thế này!

Mạnh Đề không hiểu nên không lên tiếng, Triệu Sơ Niên thân nhiên hỏi: “Nhớ chưa?”

“Em chắc chắn sẽ không đi tìm anh ta nữa!” Mạnh Đề lắc đầu, “Chỉ là sáng nay em cũng nói chuyện với anh họ thầy vài câu, nhưng anh ta khác xa so với tưởng tượng của em, không phải là loại người không hiểu lý lẽ!”

“Lẽ nào ý của em là... người không hiểu lý lẽ là tôi?”

Cho dù cách nhau cả một chiếc di động, cô vẫn cảm nhận được sự lạnh lùng cứng nhắc và không hài lòng trong giọng điệu Triệu Sơ Niên. Mạnh Đề vô cùng hối hận bản thân đã xen vào chuyện người khác, dù cho quan hệ giữa hai người tốt đến đâu cũng vẫn tồn tại một vùng cấm địa nào đó không thể vượt qua. Cô biết một khi thù hận đã khắc sâu thì sẽ không cách nào hóa giải được. Cô ngậm miệng giấy lát, sau khi điều chỉnh tốt tâm lý mới nói: “Xin lỗi, em không có ý đó. Em là người ngoài, không nên bình luận gì hết!”

Cô ngập ngừng, nhanh nhẹn chặn đứng cú điện thoại có khả năng “tan rã trong không vu” này tại đây: “Nói tóm lại thì hôm nay vẫn phải cảm ơn thầy! Chúc thầy ngon!”

Cô trở lại ngồi xuống trước bàn học, giờ tay mở cửa sổ, ánh mắt lướt qua ánh đèn của mọi gia đình trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bất Ngờ (1)

Sau khi đã quen với việc hai người cùng đi ăn cơm, cùng đi học, cùng tự học, Mạnh Đề nhanh chóng nhận ra việc một thân một mình làm hết mọi việc thật cô đơn biết bao! Những người khác, hoặc ít hoặc nhiều đều có đôi có cặp.

Nhất là lúc ăn cơm trong canteen, đúng là chỉ có thể hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, ngay cả một người nói chuyện cùng cũng không thể tìm được. Những nữ sinh khác trong khoa đều đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, con gái học những môn khoa học cơ bản chỉ cần thành tích không quá kém thì việc nghiên cứu sinh thường dễ dàng hơn một chút.

Hai ngày nay mỗi lần đến bệnh viện cô đều đem vở ghi photo cho Vương Hy Như. Thực ra bằng lực học của Vương Hy Như, những môn học trên lớp năm thứ tư chẳng phải là vấn đề với cô ấy. Mạnh Đề đôi khi còn hoài nghi phải chăng cái đầu cô ấy cấu tạo không giống người bình thường? Rõ ràng học cùng một khoa, thế mà có không ít những kiến thức trong đề tài do Vương Hy Như làm, cô đọc không hiểu.

Chênh lệch quá xa như thế, không muốn thừa nhận cũng không được.

Chỉ tiêu bảo nghiên nhanh chóng được công bố, những việc Mạnh Đề cần làm cũng tăng lên nhanh chóng, gặp thầy hướng dẫn, chọn chuyên ngành, làm đủ tất cả các thủ tục và không gặp điều gì bất ngờ; ngược lại chuyện khuấy động nhất trong những ngày này lại là thư thông báo trúng tuyển được gửi từ nước Mỹ tới Vương Hy Như, trùng hợp, đó chính là ngôi trường mà cô nàng tâm đắc nhất.

Mạnh Đề quyết định bỏ luôn tiết học không quan trọng trong chiều nay, cầm phong thư đến thẳng bệnh viện.

Vương Hy Như ngỡ ngàng, thư trong tay cũng rơi là tả xuống đất. Tay cô run rẩy mở phong bì ra, quả nhiên là một tờ giấy thông báo nhập học màu xanh đang nằm gọn gàng bên trong, thêm cả một phần học bổng cô giành được nữa.

Mạnh Đề ôm lấy bạn rồi hôn chụt một cái: “Chúc mừng! Chúc mừng!”

Đây là tin vui nhất Vương Hy Như được nghe kể từ khi nhập viện đến giờ, gương mặt tái nhợt cũng đã có chút huyết sắc. Tay cô run lên vài cái, nước mắt sắp chảy xuống nhưng vẫn kiềm chế, ôm lại bạn: “Cảm ơn cậu nhé, A Đề!”

Cả nhà cô ai cũng rất vui vẻ, sau khi nhận được sự đồng ý của bác sĩ liền đẩy Vương Hy Như trên xe lăn ra một nhà hàng nghe nói là rất ngon miệng ngay gần bệnh viện ăn bữa cơm chúc mừng.

Điều bất ngờ là lúc đang ăn lại gặp Trịnh Hiến Văn và Triệu Luật Hòa. Người cô trông thấy đầu tiên là Triệu Luật Hòa, vẫn đang tự hỏi trong lòng tại sao anh ta không nằm dưỡng thương trong bệnh viện mà lại thoải mái chạy ra đây ăn cơm, sau đó rất bất ngờ khi trông thấy người bên cạnh anh ta lại là Trịnh

Hiền Văn, phía sau còn mấy người nữa, tất cả đều ăn mặc chỉnh tề, cô đoán đó đều là đồng nghiệp của Trịnh Hiến Văn và phụ tá của Triệu Luật Hòa. Hai người rất nổi bật trong đám đông nên dễ dàng phát hiện ra.

Trịnh Hiến Văn mặc một bộ com lê màu đậm, Mạnh Đề đã quen anh nhiều năm như vậy, dáng vẻ nào của anh cũng đã từng trông thấy, thậm chí ngay cả khi anh không mặc quần áo cô cũng từng nhìn thấy, nhưng chưa bao giờ cô trông thấy bộ dạng mặc com lê của Trịnh Hiến Văn, anh không thất cả vạt, cổ áo somi mở rộng. Mạnh Đề ngồi ở bàn ngay cạnh cửa sổ, nhìn dáng vẻ anh mỉm cười với đồng nghiệp và đi lên phòng bao riêng trên tầng hai, cô cứ ngỡ mình đã nhìn lầm, không biết có nên cất tiếng gọi anh hay không.

Nhưng, Trịnh Hiến Văn lại trông thấy cô, đầu tiên anh chạy theo cầu thang lên tầng hai, nói nhỏ vài câu với đồng nghiệp và Triệu Luật Hòa, dưới ánh mắt đầy ngỡ ngàng của Mạnh Đề, Triệu Luật Hòa cùng anh bước xuống.

Đầu tiên Trịnh Hiến Văn rất lịch sự hỏi tình trạng vết thương của Vương Hy Như, lên tiếng chào hỏi cha mẹ Vương Hy Như rồi mới nhìn sang Mạnh Đề, hỏi: “Mọi người sao lại rảnh rỗi ra ngoài ăn thế này?”

Mạnh Đề ngập ngừng rồi nói: “Hy Như nhận được thư thông báo của trường đại học!”

“Trường nào?”

Mạnh Đề nói tên trường, Trịnh Hiến Văn quay sang Vương Hy Như, chân thành chúc mừng: “Chúc mừng em. Em rất cừ!”

Vì hai người đã từng gặp nhau một lần nên không cần khách sáo quá, Vương Hy Như hé miệng cười: “Cảm ơn anh Hiến Văn!”

Mạnh Đề chờ Trịnh Hiến Văn nói chuyện xong với Vương Hy Như mới hỏi: “Anh Hiến Văn sao lại ở đây?”

“Chiều nay anh và mấy đồng nghiệp tới thăm công trường gần đây, tòa nhà cao tầng mới khởi công do bọn anh thiết kế, vừa vận gặp được Triệu tiên sinh cũng đang thị sát công trường, nên đến đây ăn luôn!”

Mạnh Đề nhìn sang Triệu Luật Hòa vẫn đứng cạnh Trịnh Hiến Văn nãy giờ mà không lên tiếng, cô hơi ngỡ ngàng. Thật không ngờ anh ta lại là một người cuồng làm việc đến thế này, chưa khỏe đã chạy đi thị sát công trường.

Triệu Luật Hòa chân thành nói xin lỗi với Vương Hy Như và cha mẹ cô, hoàn toàn không giấu giếm, nói là do mình đâm vào xe bus, nhận tất cả trách nhiệm về mình, khẳng định sau này sẽ sửa đổi, v.v, cách nói chuyện của anh ta khiến ai cũng cảm động. Cha mẹ Vương Hy Như đều là người thật thà, nếu như thương tích của con gái có thể lành lại, hơn nữa đối phương cũng đã bồi thường nhiều tiền, ông bà chỉ biết cười chưa xót sau khi nhận ra sự áy náy chân thành của đối phương, chấp nhận lời xin lỗi.

Hai người nói chuyện xong liền đi lên tầng trên. Cha mẹ Vương Hy Như đã biết Triệu Luật Hòa chính là người đâm vào con gái nhưng lại không biết Trịnh Hiến Văn là ai, tuy anh đã tự giới thiệu nhưng từ một cái tên mà nhìn nhận cả một con người quả là việc không dễ, ông bà hỏi con gái: “Anh chàng họ Trịnh kia là ai? Cũng đâm vào con à?”

Vương Hy Như giải thích: “Không phải, không phải, anh ấy là người anh hàng xóm của Mạnh Đề, cùng lớn lên với cô ấy, làm kiến trúc sư. Ngày con bị thương anh ấy cũng đến bệnh viện thăm con. Bây giờ đại khái là có liên hệ công việc với người tên là Triệu Luật Hòa kia!”

“Ồ, đứa trẻ này rất tài giỏi nhỉ?”

Gặp được Trịnh Hiến Văn là sự bất ngờ thứ nhất trong buổi tối đó, sự bất ngờ thứ hai có lẽ phải nhắc đến chai rượu vang đỏ và hộp quà nhỏ do bồi bàn đưa tới. Không ai gọi rượu, mọi người đưa mắt nhìn nhau, người bồi bàn liền mỉm cười và giải thích: “Hộp quà này là của Triệu tiên sinh tặng, ngài ấy nói là thể hiện sự áy náy, còn chai rượu vang đỏ là Trịnh tiên sinh trên tầng mời, ngài ấy nói gặp được chuyện vui dĩ nhiên phải dùng rượu chúc mừng, chúc bạn Vương Hy Như học hành tiến bộ!”

Vương Hy Như ngẩng lên nhìn phòng bao riêng trên tầng, dĩ nhiên không thể trông thấy ai, chỉ trông thấy lan can màu đỏ bắt mắt mà thôi. Cô liếc nhìn Mạnh Đề, hỏi: “Hai thứ này có thể trả lại không?”

“Rượu đã trả tiền rồi, còn hộp quà này, chúng tôi chỉ chuyển giúp mà thôi!”

Mạnh Đề mơ hồ cảm thấy mọi chuyện hình như vượt quá tưởng tượng của cô, trầm ngâm một lát rồi ngẩng lên nhìn người bồi bàn, nói, “Chai rượu đó, hãy mở đi!” rồi nhìn Vương Hy Như, ý bảo bạn mở hộp quà ra xem.

Kết quả là “không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã thấy ngỡ ngàng”, một chiếc dây chuyền ngọc trai óng ánh lạng lẹ nằm trong hộp, nhìn thoáng qua cũng biết đây không phải hàng rẻ tiền. Mẹ Vương Hy Như lắc đầu nguây nguậy: “Hy Như, đóng lại, trả cho người ta!”

Vương Hy Như căn bản không cần mẹ nhắc, cô lập tức đóng lại rồi đưa cho người phục vụ bảo họ mang trả lại, dặn thêm: “Số tiền họ nên bồi thường cho tôi tôi sẽ nhận, nhưng chỉ vậy thôi, món quà này tôi không nhận”

Thái độ cô cực kỳ kiên định, người phục vụ bất đắc dĩ đành gọi người tới rót rượu rồi mới quay đi. Lên tầng hai, gõ nhẹ cánh cửa của phòng bao riêng, sau khi nhận được sự đồng ý mới lịch sự trả lại quà và nhắc lại câu nói ban nãy.

Triệu Luật Hòa gật nhẹ đầu, ý bảo thư ký đứng bên cạnh hãy nhận lấy, anh ta ngừng nói đến vấn đề kiến trúc và thiết kế của tòa nhà, liếc nhìn Trịnh Hiến Văn, cười thần nhiên: “Cậu đoán đúng, Vương Hy Như thật sự không chịu nhận. Tôi chỉ muốn chân thành bày tỏ sự biết lỗi thôi mà. Tối hôm đó tôi thất

lễ quá, uống nhiều quá nên say khướt!”

Trịnh Hiến Văn nói: “Triệu tiên sinh, tôi chứng kiến Mạnh Đề lớn lên, những người bạn con bé kết giao chắc chắn tính cách không khác con bé là mấy!”

“Đúng là rất có tự trọng!” Triệu Luật Hòa gật đầu, “Nghe nói là học trò của Triệu Sơ Niên, hình như em họ tôi rất chú ý đến cô bé này, khiến tôi quá bất ngờ!”

Suy cho cùng vẫn giống như “trong lời có ý”, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt; Trịnh Hiến Văn là người không biết đến khúc mắc giữa hai anh em nhà họ nên trầm ngâm rồi nói tiếp: “Triệu Sơ Niên đối xử với Mạnh Đề quá tốt, nhưng điều này không quá bất ngờ, nói chung là các thầy cô giáo đều rất quý A Đề!”

Triệu Luật Hòa gật đầu tỏ vẻ đồng tình: “Đúng là một cô bé rất thông minh và xinh đẹp, không kiêu căng, không luôn cúi, ngay cả tôi cũng rất quý. Lần đầu tiên gặp mặt đã thấy rất gần gũi!”

Ngực Trịnh Hiến Văn đập thình thịch một tiếng nhưng thần sắc trên mặt vẫn bình thường: “Triệu tiên sinh, sự yêu quý của anh đối với Mạnh Đề tôi xin nhận thay con bé!”

Câu nói này của anh đúng là có hàm ý khác. Triệu Luật Hòa là người phong lưu, đào hoa có tiếng, trong nhiều tin đồn, quan hệ của anh ta đối với phái nữ cực kỳ rắc rối. Nghe nói anh ta rất có năng lực nhưng chức vị hiện nay trong Thăng Hằng vẫn không cao chính là vì ông nội anh ta rất không hài lòng với quan hệ nam nữ lằng nhằng của người cháu trai này. Mặc kệ bề trên bất mãn thế nào đối với anh ta nhưng dù sao bằng thân phận ông nội là chủ tịch hội đồng quản trị, cha là tổng giám đốc của anh ta, vẫn khiến trước giờ không ai dám đắc tội anh ta.

Trịnh Hiến Văn vừa tự tin vừa kiêu ngạo, năng lực làm việc rất xuất chúng, anh không cần phải đi lấy lòng ai, nhưng suy cho cùng anh cũng chỉ là một kiến trúc sư, bây giờ còn đại diện cho cả viện thiết kế, gây ra chuyện khó coi thật là không tốt, không muốn không nhát đáp một câu, ngăn chặn tâm tư của anh ta với Mạnh Đề là được.

Triệu Luật Hòa không ngờ anh trả lời như vậy nên khẽ cười: “Anh rất bảo vệ cô gái kia. Nếu như vậy, Trịnh tiên sinh, tôi nhắc nhở anh một chút, anh nên trông chừng, lưu tâm hơn một chút đến Mạnh Đề, cô gái nhỏ đó quả là quá ngây thơ!”

Sự việc liên quan tới Mạnh Đề, Trịnh Hiến Văn không thể mặc kệ: “Lưu tâm cái gì?”

“Triệu Sơ Niên!”

Đuôi mày Trịnh Hiến Văn hơi nhướn lên, nhớ tới cuộc điện thoại do Mạnh Trung gọi cho mình, im lặng không lên tiếng.

Triệu Luật Hòa căn bản không uống rượu nhưng vẫn cầm ly rượu lên lắc nhẹ, đôi mắt đầy ý tứ sâu xa nhìn chất lỏng sóng sánh trong ly: “Trước đây tôi vẫn nghĩ nó không thích con gái, hoặc nói chính xác hơn là nó không thích bất cứ một ai. Con người của em họ tôi, tuyệt đối không vì một cô gái đẹp mà cố gắng theo đuổi hay lấy lòng. Mục đích của người đàn ông với một người phụ nữ, anh có biết không? Họ luôn muốn có được thứ gì đó từ đối phương, thứ Triệu Sơ Niên muốn, tuyệt đối không chỉ có tình yêu nam nữ đơn giản!”

Trịnh Hiến Văn nhíu mày rất chặt, đang mở miệng định nói thì Triệu Luật Hòa đã bị thư ký Lã bên cạnh gọi, thư ký trao đổi một ánh mắt với anh ta, đưa cho anh ta chiếc điện thoại di động, khẽ nói: “Là chủ tịch!”

Thần sắc Triệu Luật Hòa lập tức thay đổi, đứng dậy gật đầu với mọi người trong phòng, cầm điện thoại rời khỏi phòng bao.

Lát sau anh ta mới quay lại nhưng ngay sau đó đã nở nụ cười với vẻ xin lỗi: “Ông tôi tới bệnh viện thăm tôi, ông ấy biết tôi rời khỏi bệnh viện ra đây nên rất giận. Hết cách rồi, bây giờ tôi phải trở lại bệnh viện, mọi người ăn ngon miệng!”

“Ồ. Anh đi thông thả nhé!”

Sau khi anh ta đi khỏi, Trịnh Hiến Văn dường như có tâm trạng, người đồng nghiệp bên cạnh cũng chính là viện phó viện thiết kế lại mỉm cười: “Triệu Luật Hòa kể ra cũng là một người ngang tàng, nhưng hề nghe thấy ông nội là anh ta lại như chuột thấy mèo vậy, bảo anh ta đi về hướng đông, anh ta tuyệt đối không dám đi về hướng tây!”

Trịnh Hiến Văn ngoảnh sang, lặng lẽ nói: “Ông nội của Triệu Luật Hòa, chủ tịch hội đồng quản trị của Thăng Hằng, em nhớ hình như tên là Triệu Bá Quang thì phải? Ông ta là người thế nào?”

“Triệu Bá Quang, người từng nghe cái tên này không ít nhưng người thực sự biết, nói đúng hơn là từng gặp mặt người này không có mấy, ông ta cũng chưa từng tiếp nhận phỏng vấn của bất cứ phóng viên nào!” Viện phó nói, “Tuyệt đối là nhân vật khó gặp trong truyền thuyết, không nghe lời bề trên mà tự về nước phát triển, dựng cơ đồ từ hai bàn tay trắng, đầu tiên làm ngành thương mại sau đó mới phát triển sang bất động sản, có đôi mắt tinh đời, cách ra tay cũng rất tuyệt tình. Mấy chục năm nay đứng là như bèo gặp nước!”

Trịnh Hiến Văn có tâm sự.

Viện phó thở dài: “Cậu xem ông ta phát triển Thăng Hằng đến mức nào? Rất nhiều năm trước tôi đã gặp ông ta trong một bữa tiệc rượu nào đó, khi đó ông ta đã bảy mươi ba tuổi nhưng nhìn thoáng qua chỉ như người năm mươi tuổi thôi. Những năm gần đây rất ít lộ diện, đại khái là vì sức khỏe không tốt, việc công ty đều giao hết cho con cả xử lý!”

“Người trong nhà họ xem ra có mâu thuẫn không bình thường.”

Viện phó dừng lại một lát, phát hiện đám đồng nghiệp đều quay sang hóng chuyện bên này, ai cũng tò vò vô cùng hứng thú, thúc giục ông ta nói tiếp, ông ta đành mỉm cười, khoan thai nói: “Được như bây giờ là tốt lắm rồi. Triệu lão gia có ba con trai đã chết hai, chỉ còn lại người con trưởng, chính là Triệu Đồng Huân – cha ruột của Triệu Luật Hòa, thủ đoạn hai cha con họ đều ác độc như nhau, cộng thêm một Triệu Luật Hòa thông minh, anh ta chính là cháu đích tôn. À, còn có một người con gái nữa, nhưng hơn hai chục năm trước đã di dân ra nước ngoài rồi!”

“Hóa ra là vậy!”

Viện phó cũng chính là thầy giáo trong trường đại học của Trịnh Hiến Văn, ông biết rõ anh chàng này không phải người hay quan tâm đến chuyện vĩa hè, nên mỉm cười: “Không mấy khi thấy cậu quan tâm đến chuyện nhà họ Triệu nhỉ?”

Trịnh Hiến Văn lắc đầu: “Em chỉ tiện miệng hỏi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bất Ngờ (2)

Mạnh Đề và ba người nhà họ Vương ăn xong bữa cơm liền trở về bệnh viện, vì chuyện vui nên ngồi trò chuyện rất lâu, sau đó Mạnh Đề mới ra về. Hai người bọn cô chưa bao giờ thiếu chuyện để nói, bất kể là chuyện gì cũng có thể mang ra buồn đùa; và lại hai người đều rất vui vẻ nên vừa nói chuyện là không muốn dừng lại, những người khác cũng góp phần làm câu chuyện trở nên hứng khởi hơn; cuối cùng ngẩng lên nhìn đồng hồ mới phát hiện đã hơn mười giờ, lúc này mới lưu luyến nói tạm biệt.

Vì tâm trạng thật sự quá tốt nên buổi tối có uống chút rượu, tuy không đủ khiến đầu óc choáng váng hay hoa mắt chóng mặt nhưng cũng đủ để thân thể nóng ran, lúc đi đi lại lại dạo quanh vườn hoa của bệnh viện, bước chân cô không thể khống chế được cảm giác lâng lâng, bay bổng.

Mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối khi Vương Hy Như sắp phải đi nhưng suy cho cùng vẫn thấy vui vẻ. Cô mang theo tâm trạng không rõ tên nhìn bốn xung quanh, đột nhiên hơi ngỡ ngàng.

Nơi đỗ xe lộ thiên ngoài cổng bệnh viện có một chiếc xe trông rất quen thuộc. Cô vô thức dừng lại. Thực ra xe đỗ trong chỗ tối, cửa sổ phản xạ thứ ánh sáng tối tăm, trong xe cũng đen kịt nên không thể nhận ra bên trong có ai hay không. Có điều ánh mắt cô không dừng lại ở đó mà liếc xuống chỗ gần biển số xe, kinh ngạc không thôi. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là xe của Triệu Sơ Niên.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là trốn ngay ra phía sau, sau đó mới nhanh chóng nhớ ra có lẽ anh không có ở trong xe nên thở phào nhẹ nhõm rồi rời khỏi nơi ẩn nấp. Dưới màn đêm, chiếc xe không còn sự sắc sảo như ban ngày, chỉ giống như một con báo đang say giấc mà thôi.

Mạnh Đề nghĩ, chắc hẳn anh đang trong bệnh viện thăm Triệu Luật Hòa, tuy anh em họ có bất hòa nhưng không thể không quan tâm được.

Cô bước qua chỗ đỗ xe đi xuống lòng đường. Ánh đèn rực rỡ, bước thật chậm để quan sát những ánh đèn với đủ thứ màu sắc hòa vào lòng thành phố khiến nó trở nên phồn hoa, sôi động, những tốp người đi bộ rất nhanh trên vỉa hè, vội vã giống như đang đóng cho một bộ phim nào đó.

Bỗng nhiên có người vỗ vai cô từ phía sau, gọi cô lại.

“Này, cô chờ đã!”

Sự cứng nhắc trong giọng nói khiến cô thấy quen thuộc. Cho nên cô đứng lại, nhú mào quay về phía sau liền trông thấy người quen. Nam sinh với dáng người cao lớn phía sau đưa lưng chắn ánh đèn, biểu cảm trên mặt không rõ lắm nhưng đôi mắt bùng bùng ngời sáng.

Mạnh Đề liếc cậu ta một cái, chút men rượu trong người tan biến hoàn toàn: “Đỉnh Lôi?”

Đỉnh Lôi lạnh lùng nói: “Tôi tìm cô có việc!”

“VẬY NÓI Ở ĐÂY LUÔN ĐI!”

“Trên đường không tiện, gần đây có một quán cà phê, chúng ta tới đó!”

Sự hùng hổ và căng thẳng trên người Đỉnh Lôi khiến trái tim Mạnh Đề sinh ra cảm giác phòng bị, câu nói của Vương Hy Như hôm đó vang lên trong đầu cô, Mạnh Đề đành lùi về sau mấy bước: “Xin lỗi, tôi không thích nghe chuyện của cậu. Nếu cậu muốn tìm tôi, sáng mai tới trường tìm!”

Nói xong định quay người bỏ đi nhưng cô không thể ngờ rằng có một đôi tay vươn ra từ phía sau bịt kín miệng cô, động tác làm rất thành thạo, khiến cô

không thể phát ra bất cứ âm thanh nào; cô nghĩ thậm chí không ổn rồi, cố gắng sờ túi áo phía sau tìm điện thoại di động nhưng hai tay đã bị Đinh Lôi kiểm soát, nhanh chóng kéo vào một con hẻm nhỏ hẹp nào đó nằm giữa hai căn nhà mặt đường.

Mạnh Đề gần như là bị cậu ta nửa kéo nửa lôi đi, cô rất khó có thể theo kịp tốc độ bước chân của Đinh Lôi, cả người lão đảo không vững, gần như không có thời gian nhìn sự thay đổi cảnh vật xung quanh, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được họ đại khái đã đi qua ba trăm mét dài của con hẻm nhỏ, tới tận đầu cùng mới dừng lại.

Lúc này Đinh Lôi mới buông tay, hung hăng đá mạnh lên một chân cô. Mạnh Đề lao đảo đi vài bước rồi suýt nữa ngã sấp xuống. Khó lắm mới giữ mình được ổn định, cô nhìn bốn phía xung quanh, bàng hoàng phát hiện ra mình đã bị Đinh Lôi đưa tới một khu công trường đã tiến hành phá bỏ và đã bị bỏ hoang, rộng đến mức không thấy tận cùng, không thấy một bóng người, chỉ có những căn nhà cũ đã bị phá một nửa và hoang tàn, nhìn không ra dáng vẻ ban đầu của chúng, còn cả những kiến trúc thô thiển, trừu tượng; trên mặt đất là thép, xi măng, cát, sỏi, hai chiếc máy không lồ dừng bên đường, hết như một con thú lớn và mang hình thù kỳ dị; cột đèn cao áp từ phía xa lóe lên luồng sáng yếu ớt, phảng phất như đang tuyên cáo đây là một nơi đáng sợ, dù có dùng bất cứ cách gì cũng không thể thoát khỏi nơi đây.

Đó chính là hoàn cảnh “gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không linh”. Nhưng hoàn cảnh này vẫn chưa phải điều đáng sợ nhất.

Thời gian như lắng đọng lại.

Không lâu sau đó, Đinh Lôi phát nhẹ tay, hai bóng người xuất hiện bên cạnh, dần dần lộ dạng dưới ánh đèn, chặn kín tất cả các hướng cô có thể chạy thoát thân.

Gương mặt hai người không rõ lắm nhìn qua có vẻ cao lớn bằng Đinh Lôi, chắc chắn không phải người tốt gì. Mạnh Đề hít thật sâu, bắt bản thân phải trấn tĩnh, sau đó cô nhìn thẳng Đinh Lôi, lạnh lùng nói: “Đinh Lôi, cậu muốn làm gì? Rảnh rồi quá muốn học những bằng nhóm xã hội đen trên TV bất cóc người sao? Nhưng kể cả là xã hội đen thật cũng sẽ không dùng nhiều người thế này để bắt nạt một đứa con gái!”

Đinh Lôi nổi giận, tiến đến túm lấy vạt áo khoác của Mạnh Đề, vung tay lên định đánh nhưng không biết nghĩ đến điều gì lại cứng nhắc thu tay về, hất cô ra sau: “Mày khiến tao trở thành lưu manh! Hôm nay tao sẽ cho mày tận mắt chứng kiến!”

Mạnh Đề lùi về sau vài bước, cảm nhận được bắp chân mình đang mào trên nền xi măng, cơn đau nhanh chóng xuất hiện; ngược lại cô chỉ hít sâu một hơi rồi nghiêm mặt nhìn Đinh Lôi: “Cậu có biết hành vi hiện tại là gì không? Cậu có thể nói chuyện không, nói chuyện bình thường được không? Cậu lớn bằng này lẽ nào không ai dạy cậu bạo lực không thể giải quyết vấn đề à? Lúc đầu tôi còn tưởng cậu vẫn còn chút ít tình cảm với Hy Như, tốt xấu gì cô ấy cũng là cô giáo cậu. Nhưng cậu... Sao cậu có thể đối xử với bạn cô ấy như thế này?”

Có người cười âm thầm: “Đinh Lôi, con ranh này vẫn còn mạnh mẽ lắm!”

Nghe giọng nói cũng đoán được đây hẳn là một cậu nhóc, Mạnh Đề liếc nhìn người vừa nói: “Thật ra tôi còn thấy các cậu ghê gớm hơn, không biết đã đủ mười tám tuổi chưa nữa, nói không chừng ngay cả tuổi chịu trách nhiệm hình sự cũng chưa tới. Có một câu này chẳng biết các cậu đã nghe chưa: ‘Ngu dốt chẳng có gì đáng sợ, theo đúng người mới là thông minh’. Cùng Đinh Lôi đi bắt nạt một đứa con gái chân yếu tay mềm, chẳng lẽ các cậu thấy vẻ vang lắm hay sao?”

Người nọ tiếp tục cười ha ha, giống như mới nghe được câu chuyện cười nào đó hấp dẫn lắm.

“Vẫn còn lẻo mép, không biết dùng mũi dao vẽ vài đường trên mặt nó còn có thể nói cứng không nhỉ?” Đang nói lại dừng, Mạnh Đề thật sự trông thấy cậu ta rút một con dao sắc nhọn từ bên hông ra, chỉ cần nhìn ánh sáng phản xạ trên lưỡi dao và nghe tiếng cười đến chói tai kia đã cảm thấy run rẩy bầy.

“Tao cảm thấy vẽ lên mặt không hay!” Giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau, Mạnh Đề quay lại, đột nhiên bị người ta bóp chặt cằm, cô trông thấy gương mặt hèn hạ và đôi mắt si mê: “Người xinh đẹp thế này không dễ gặp, chỉ bằng chúng ta cứ vui vẻ trước đi, không biết trên giường có giỏi như cái mồm này không?”

Có thể chịu đau nhưng không thể chịu nhục, cuối cùng Mạnh Đề đã hiểu được hàm ý câu này, không ngờ lớn bằng này nhưng lại lần đầu tiên bị một đứa con trai hèn hạ khinh bỉ như thế, máu nóng dồn lên não, cô không thể nhẫn nhịn nữa, dùng chân đá một cước, khoảnh khắc cậu ta buông cằm ra, cô lùi về sau mấy bước, cầm gạch vỡ trên đường ném tới.

Không ngờ cậu ta phản ứng rất nhạy bén, dễ dàng né được, nhưng giọng nói bất giác vẫn cao lên vài phần: “Mẹ nó, không biết trên giường có mạnh mẽ thế không?” Nói xong còn ôm chặt vai Mạnh Đề.

Chân Mạnh Đề nhũn ra, sắc mặt Đinh Lôi rất khó coi, một tay vịn cổ tay tên kia: “Ai cho mày động vào nó? Mẹ kiếp, xem AV nhiều quá rồi đấy!”

Hai chân Mạnh Đề bất giác lùi lại phía sau, đúng lúc thấy tên còn lại dường như có vẻ không hứng thú gì với sự tranh chấp của đồng đội, đứng một chỗ quan sát con dao trong tay, xem tình hình.

Những lời chửi tục thô thiển nhất đều được văng ra không kiêng dè gì; Mạnh Đề thừa dịp chúng không chú ý lặng lẽ cúi xuống bẻ một tảng đá, nhún người nhảy lên đồng phệ tích, rồi chạy thẳng theo con đường, đầu kia của đồng phệ tích chính là con đường nhỏ Đinh Lôi dẫn cô vào.

Tốc độ chính là sinh mạng, nghiêng răng nén chặt trái tim sợ hãi xuống, cố nhịn cơn đau ở bắp chân, chạy qua đồng phệ tích gấp ghe, nhưng cô lại nghe thấy tiếng bước chân đến rất gần mình.

Cô có vóc người cao ráo, chân dài, chạy cũng nhanh, tuy kém những vận động viên chuyên nghiệp rất nhiều nhưng thành tích chạy một trăm mét trong

đại hội thể dục thể thao của trường cũng được khen ngợi. Nhưng tình huống bây giờ không như vậy, chạy đi mới biết vết thương do chà sát ở bắp chân nghiêm trọng hơn mình tưởng, hơn nữa chiếc cặp sách trên người cô lúc này cũng là một trở ngại.

Cô nhảy xuống tắm bê tông cuối cùng mới quay lại quả nhiên trông thấy có vài bóng người đuổi theo phía sau, cô giơ tay nhặt đá ném về phía đó rồi tiếp tục chạy đi; đã trông thấy con hẻm nhỏ ở phía xa xa, cô bước nhanh hơn.

Một khi con người quá căng thẳng thường mắc phải sai lầm, thật không ngờ mình lại giẫm phải vũng nước, trượt chân làm cho người té ngã, dưới ánh đèn nhật nhòa, cô nhìn thấy những bóng người chạy phía sau đang tới rất gần mình, tay bám xuống mặt đất, nghiêng đầu đi thì má phải lại cọ xuống nền đất lạnh lẽo. Lần này trước mắt cô hiện ra rất nhiều sao trời bay lượn, khuôn mặt nóng rát bắt đầu đau đớn, trong tai ong ong, hàm răng vô thức cắn mạnh lên môi, trong miệng là vị mặn mặn.

Khó lắm mới chống tay để ngồi lên được, quay đầu lại, trong bóng tối Đinh Lôi và đồng bọn của cậu ta đang đến rất gần.

Không thể áp chế cơn sợ hãi kéo từ bụng lên đầu, trong sự áp bách của tuyệt vọng và đau đớn của cơ thể lại cố gắng đứng lên lần nữa, nhưng căn bản là vô dụng, thân thể quá đau đớn, tất cả sức lực trong người đã tiêu tan hết, cả người không còn chút hơi sức nào, khoảnh khắc đó cô tuyệt vọng đến hận không thể chết đi; nhưng giây tiếp theo, một sức mạnh không biết tên từ cánh tay truyền đến, có người ôm lấy hai vai cô từ phía sau, đỡ cô đứng dậy.

Một buổi tối đã phải chịu quá nhiều sợ hãi, nhưng vẫn cảm nhận được rõ ràng người giúp đỡ mình là ai. Cô cắn môi, lo lắng quay lại, dưới ánh trăng là khuôn mặt của Triệu Sơ Niên, đường nét rõ ràng, tuấn tú như thần linh.

Mạnh Đề không biết nói gì nước mắt đã vội vã rơi xuống, thế nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể nói nên lời, dây thanh quản không nghe theo mệnh lệnh của đại não, chỉ biết nắm chặt lấy tay áo anh, không buông.

Triệu Sơ Niên không nói không rằng chỉ đưa tay lau bùn đất trên mặt cô, rồi móc khăn tay từ túi áo khoác của mình lau đi vết máu trên khóe môi cô, sau đó đỡ cô ngồi xuống cạnh một bức tường đã bị phá đi một nửa, dùng một tay kéo khóa áo khoác đánh xoẹt một tiếng rồi phủ lên người cô.

Mạnh Đề như người sợ lạnh túm chặt lấy cổ áo khoác, lặng thinh nhìn Triệu Sơ Niên.

Triệu Sơ Niên xoa má cô, dịu dàng nói: “A Đề, đừng sợ, ngoan nào. Em chờ tôi một chút.”

Anh quay người nhìn về con đường Mạnh Đề vừa chạy, trông thấy Đinh Lôi và đồng bọn cậu ta đuổi tới nơi, ánh mắt hoàn toàn lạnh giá, quét một lần lên gương mặt của từng tên một, dùng ngữ điệu không chút độ ấm nói: “Là chúng mày làm phiền cô ấy?”

Đinh Lôi ngập ngừng không nói.

Người đàn ông trẻ tuổi không biết chui ra từ đâu có dáng người cao ráo, mặc chiếc áo trắng như phát quang trong đêm tối. Tuy không rõ mặt nhưng từ bước đi đến giọng điệu đều có thể phát hiện đây không phải người dễ đuổi đi. Từ giọng nói không nghe ra sự giận dữ chỉ lạnh đến tận cùng, nhưng e là cơn thịnh nộ của người này lớn ghê lắm, ác độc, tàn nhẫn đến cực điểm.

Có người không im lặng mà cười nhạt: “Chui ra từ đâu thì rút lại về đó cho tao, ông mày...”

Còn chưa dứt lời đã nhận hai cái bạt tai, thanh âm vang dội như vậy khiến mọi người sợ hãi; Đinh Lôi càng đứng như trời trồng, cậu ta tự nhận mình là cao thủ đánh đấm nhưng căn bản cậu ta không nhận ra người đàn ông này đến gần bạn mình bằng cách nào và ra tay bằng cách nào, ngỡ ngàng quay sang đã thấy đồng đội bị đánh đau đến mức không đứng vững, thất thủ lùi về phía sau, trong đêm tối mù mịt vẫn có thể trông thấy hai bên má sưng đỏ, máu mũi tong tong nhỏ xuống nền đất.

Đinh Lôi biết lần này mình đã gặp phiền phức lớn nhưng cậu ta là người không chịu thua kém, tuyệt đối sẽ không nói ra nửa câu yếu đuối trước mặt kẻ mạnh, nghiêng răng giờ một nắm đấm về phía Triệu Sơ Niên. Cách âu dả của lưu manh đường phố dĩ nhiên chẳng là gì trong mắt cao thủ, Triệu Sơ Niên nhanh nhẹn né đi, dùng một tay tóm lấy khuỷu tay cậu ta, tay kia khẽ kháng giữ lấy bả vai đối phương, ngón tay ấn mạnh, tiếng “rắc rắc” vang vọng cùng lúc vang lên với tiếng kêu thảm thương của Đinh Lôi.

Mạnh Đề ngồi trên vỉa hè, trừng mắt nhìn Đinh Lôi ôm cánh tay mềm nhũn ngồi phệt xuống đất, lại nghe thấy một tiếng kêu nữa. Cô ngẩng người, chưa từng nghĩ Triệu Sơ Niên là người có trình độ cao siêu như vậy, quả xứng là cao thủ mà tiểu thuyết võ hiệp hay nhắc tới, vài giây đã nhanh chóng làm chủ thể trận.

Đầu óc cô không ngừng quay cuồng nhưng mắt nhìn vẫn thấy rõ ràng, tia sáng của con dao hiện lên trong mắt, cô sợ hãi thét lên: “Thầy Triệu, người bên trái thầy có dao!”

Triệu Sơ Niên đầu cần cô nhắc, khoảnh khắc nhìn thấy ánh dao anh đã giơ chân đá bay nó, cú đá đó không biết dùng bao nhiêu sức, một tiếng “rắc rắc” của xương cũng vang lên ngay sau đó, cô chỉ kịp nhìn thấy tên đó nặng nề ngã gục xuống đất, con dao bay ra xa, hình như va vào tảng đá, tiếng va chạm kéo dài bất thường.

Đinh Lôi không rên nữa mà rống lên: “Mẹ kiếp, rốt cuộc mày là ai?”

“Chúng mày nghe rõ đây!” Triệu Sơ Niên trầm giọng nói câu này, ngữ khí kiêu ngạo rồi chậm rãi tiến về phía trước, khom người nhặt con dao trên mặt đất, thổi nhẹ rồi quay lại trước mặt Đinh Lôi, khoan thai ngồi xổm xuống; ánh trăng chiếu lên sống dao, phản xạ lại hai mắt Đinh Lôi, cậu ta không chịu nổi đành nhìn sang hướng khác.

Thần thái Triệu Sơ Niên vẫn bình thản, anh bóp cằm cậu ta bắt cậu ta đối diện với mình, dùng thân dao vỗ nhẹ lên gương mặt cắt không còn hột máu của Đinh Lôi, không nhanh không chậm tiếp tục lên tiếng: “Vi thấy chúng mày còn trẻ, chưa đến nỗi bất trị nên tao bỏ qua cho. Còn hành vi côn đồ mau chóng thu lại đi, nếu còn để tao biết chúng mày cậy mạnh bắt nạt kẻ yếu, dù chỉ là con mèo hoang trên đường tao cũng sẽ tìm ra tất cả các đối tượng bị chúng mày bắt nạt để tổng khứ chúng mày vào tù, bóc lịch vài ba năm. Còn chuyện học hành, cả đời này chúng mày cũng đừng mơ, có ngôi trường nào muốn nhận một phạm nhân đi tù chứ?”

“Dĩ nhiên đó chỉ là cách giải quyết quang minh chính đại, còn việc làm chúng mày tàn phế là quá đơn giản. Những kẻ hai ba ngày lại đi gây gỗ như chúng mày xảy ra chuyện là quá bình thường. Nếu muốn thử cảm giác liệt nửa người hay cầm khẩu thi có thể tiếp tục bướng bỉnh cứng đầu. Dù sao chúng mày cũng là nỗi si nhục của cha mẹ nên tao đoán cha mẹ chúng mày cũng chẳng muốn phiền phức thêm nữa đâu. Dù sao không dạy được con cũng là lỗi của cha mẹ mà, phải không?”

Mạnh Đề khập khiễng bước đến bên cạnh Triệu Sơ Niên, từ phía xa liếc nhìn mấy đứa trẻ mười bảy mười tám năm soài trên mặt đất, lại nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Triệu Sơ Niên. Cô hoàn toàn không đồng tình với chúng, lời mò đoán ra những lời này của Triệu Sơ Niên chỉ là dọa dẫm, hoặc giả muốn làm tan biết sự ngông cuồng của chúng mà thôi.

Triệu Sơ Niên đứng lên, một tay phi con dao cầm thẳng xuống ngay sát cạnh mũi giày Đinh Lôi, kết thúc một buổi tối quá nhiều chuyện xảy ra.

Triệu Sơ Niên quay lại, nhìn thẳng vào mắt Mạnh Đề. Trong mắt cô đã không còn sự sợ hãi ban nãy, cảm giác nhiều hơn là kinh ngạc. Triệu Sơ Niên khom lưng bẻ ngang cô lên, rời khỏi con hẻm nhỏ.

Mạnh Đề chưa từng được người nào ôm bằng tư thế thân mật thế này, nhất thời cơ thể và đầu óc đều cứng đờ, không biết lý trí từ đâu chạy đến, ra lệnh cho tay chân cô từ chối một chút.

Từ chối hoàn toàn vô hiệu, Triệu Sơ Niên ngược lại còn ôm chặt hơn, cúi đầu, chóp mũi cọ lên mái tóc mềm mại của cô, dịu dàng thì thầm: “Đừng nhúc nhích, ngoan nào. Để tôi ôm em một chút, chân em bị thương rồi thì phải!”

Trên cơ thể và áo quần anh đều có hương thơm dễ chịu, Mạnh Đề nghĩ mình sắp ngủ mất rồi. Rõ ràng mang khí chất sạch sẽ và trầm tĩnh, sao có thể không đổi sắc mặt nói ra những câu như vậy?

Mạnh Đề ngẩng đầu nhìn anh. Người đàn ông trẻ đang bế cô có sống mũi cao và thẳng, nhìn thẳng về phía trước, cảm hơi rướn lên, đường cong gương mặt anh khiến người khác động lòng, trong bóng đêm lộ ra màu xanh lam thăm thẳm mờ ảo. Dưới gò má có bóng mờ, giống một dấu vết kéo dài không tan biến. Anh có làn mi dày mà dài nhỏ, màu còn đậm hơn cả màn đêm, vẻ đẹp sâu kín như gấp trong mơ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đêm Trăng (1)

Sau khi ra khỏi con hẻm nhỏ mới phát hiện xe của Triệu Sơ Niên đã đỗ ngay lề đường trước con hẻm và trên cửa kính xe bị dán rất nhiều phiếu phạt màu vàng.

Trước ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của người đi đường anh buông Mạnh Đề xuống, mở cửa xe rồi đỡ cô lên, sau đó không nóng vội lái xe đi mà ngồi vào buồng ghế lái, đầu tiên bật mở hệ thống sưởi ấm rồi nghiêng sang bên cạnh, dùng áo khoác của mình đắp lên người cô thật kín đáo, xong đầu gối mới rút điện thoại di động trong túi áo ra, bấm một hàng số.

“...Bên đường lớn trung tâm thành phố có một số học sinh bị thương, làm ơn cho xe cấp cứu đến ngay. Địa chỉ cụ thể là...”

Sau khi ngồi từ tể trong xe, tư duy bình thường của Mạnh Đề mới chậm chạp trở về. Thấy anh cúp máy, Mạnh Đề bắt đầu lo lắng cho vết thương của mấy tên lưu manh kia, có vẻ như Triệu Sơ Niên ra tay không nhẹ, đang định mở miệng hỏi thì Triệu Sơ Niên đã nói trước: “Họ không đáng ngại, tôi ra tay thế nào tự tôi biết rõ.”

Mạnh Đề ngậy ra, “Vâng” một tiếng: “Vậy thì tốt rồi, em chỉ sợ nhớ mấy tên đó xảy ra vấn đề gì...” Sợ hãi nhớ lại toàn bộ câu chuyện vừa xảy ra, nói năng cũng không trôi chảy được: “Thầy Triệu, nếu hôm nay không phải em gặp được thầy... Em... Em thật không biết...”

Triệu Sơ Niên lặng lẽ vươn hai tay ôm cô, để cô tựa vào ngực mình, đầu anh đặt nhẹ lên vai trái cô, cẩn thận chải lại mái tóc rối bù.

“À Đề, xin lỗi em. Tôi đã tới muộn!”

Trái tim cô hơi rung động, thế nhưng từng lời nói vẫn rất vững vàng.

“...Dạ.”

Triệu Sơ Niên lặng thinh, anh ôm cô rất lâu vẫn không chịu buông ra. Vòng ôm của anh cực kỳ ấm áp, Mạnh Đề thật sự không muốn rời khỏi nó, cuộn tròn người lại rúc sâu hơn vào lòng anh, khẽ hỏi: “Thầy Triệu, sao thầy tìm được em?”

“Tôi vừa từ phòng bệnh của Triệu Luật Hòa đi ra đã trông thấy em đi đi lại lại trên vỉa hè, sau đó nói chuyện cùng một tên nam sinh. Tôi vốn định gọi em thì lại có điện thoại gọi tới, hơn mười giây sau ngẩng lên thì không thấy em đâu nữa.” Triệu Sơ Niên dừng lại, “Mấy hôm trước Vương Hy Như đã nói với tôi rằng có khả năng em đã gặp tội với một học sinh học lớp bỏ túi của em ấy, vì vậy tôi rất lo lắng, xuống xe tìm mấy vòng, cuối cùng lòng vòng trong con hẻm đó lại thấy em chạy tới, tôi thấy em bị vấp ngã.”

Nói xong anh đưa tay ra, xoa nhẹ khoe môi Mạnh Đề, nơi đó còn có màu đỏ của máu.

“Cảm ơn thầy đã cứu em, sau chuyện ngày hôm đó em tưởng thầy đã giận em rồi.” Mạnh Đề cup mắt xuống không dám nhìn anh.

Triệu Sơ Niên thở dài một tiếng, gần như cảm khái: “À Đề, tôi không giận em.”

“Em không muốn cãi cò gì đâu.” Mạnh Đề xoắn chặt những ngón tay của mình, “Em chỉ không muốn đi chụp MRI, bởi vì không cần thiết... Em thật sự không sao cả, em đã hỏi cha mẹ và cả anh Hiến Văn, họ đều nói đầu em không vấn đề gì.”

Triệu Sơ Niên “ừm” một tiếng.

Mạnh Đề dán mắt lên cánh cửa kính lạnh toát, thì thào độc thoại.

“Haiz, em đúng thật là, sao lại gặp tội với một tên như vậy chứ? Ngày hôm đó em nghĩ gì lại đi chọc giận cái tên bệnh thần kinh ấy? Sao trên đời này lại có người như vậy nhỉ? May mà ngoài xã hội không nhiều lắm, em lớn bằng ngần này, đây là lần đầu tiên gặp phải!”

Bình thường chỉ thấy cô hoạt bát, nhanh nhẹn, đáng yêu, về bất lực đến mức này thật chưa từng thấy bao giờ. Triệu Sơ Niên cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp chặt, đến hít thở cũng thấy đau đớn. Những chuyện thế này, tuyệt đối không thể xảy ra lần thứ hai.

Anh trấn an cô: “Hôm nay bị tôi dọa dẫm như vậy, có lẽ là cả đời này chúng không dám ý thế bất nạt kẻ yếu nữa đâu. Những tên côn đồ nhỏ tuổi này, hầu hết đều sống trong gia đình không hạnh phúc, lại bị tiểu thuyết, phim truyền hình đầu độc nên mới biến thành như vậy, thật ra chúng chẳng có gì gọi là can đảm cả. Một lần bị dọa dẫm sẽ sợ hãi rất lâu. Đừng lo, tôi sẽ theo dõi chúng, một lần dạy dỗ chưa đủ thì dạy thêm lần nữa!”

“Vâng!”

Mạnh Đề thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt lấy áo khoác của Triệu Sơ Niên, nhìn lên nhìn xuống: “Thầy Triệu, tôi nay em cảm ơn thầy ạ. À... Trên người em toàn là bùn đất, làm bẩn áo thầy, xe cũng vậy!”

“Không sao đâu, không cần khách sáo với tôi.” Triệu Sơ Niên nhanh chóng nổ máy.

Bây giờ thật may mắn khi họ không ở xa bệnh viện lắm, hai người ngồi trong phòng sơ cứu kiểm tra một lượt, vết thương chủ yếu của Mạnh Đề là mấy vết thương trên mặt và vết trầy xước ở bắp chân, thoát nhìn có vẻ đáng sợ nhưng không nghiêm trọng. Bác sĩ nhanh chóng kê đơn thuốc, lấy thuốc sát trùng rửa vết thương cho cô, y tá bôi xong thuốc mỡ lên vết trầy, hai người mới rời đi.

Quần áo đã sớm không còn mặc được nữa nhưng chẳng ai quan tâm đến điều này. Những biển hiệu quảng cáo và đủ loại thông báo, khuyến mại thu hút khách hàng rục rỏ, chói lọi trên hai bên đường, chiếu sáng cả một vùng trời đêm tối thành sáng ngời.

Mạnh Đề dựa đầu lên cửa xe trầm tư một hồi, gương mặt nhìn mặt mình được phản chiếu qua chiếc gương chiếu hậu, ở thái dương cũng có vết trầy xước, cô than thở: “Sao em và Hy Như lại gặp xui xẻo thế nhỉ? Đúng là ‘gặp phúc cùng hưởng, gặp họa cùng chịu’, không biết ngày mai đến trường mọi người sẽ nói gì nữa?”

Triệu Sơ Niên phát hiện mình không thể phủ nhận chuyện này, đành cười trừ: “Cũng đáng lo đấy!”

Mạnh Đề quay sang nhìn anh, “Thầy Triệu, suy cho cùng thầy học võ của ai vậy?”

“Theo không ít thầy giáo, chủ yếu là do ông nội yêu cầu!”

“Ông nội thầy?”

Triệu Sơ Niên lái chậm lại, ánh mắt nhìn về phía trước, sau đó mới quay sang trông thấy gương mặt đầy vết thương của Mạnh Đề liền giật mình. Anh không muốn khiến cô mất hứng nhưng lại sợ bản thân mình phân tâm. Sau khi dừng hẳn xe lại mới nói: “Tôi mười một, mười hai tuổi mới quay về Triệu gia. Lúc về đó chỉ có một thân một mình dĩ nhiên sẽ bị người ta bắt nạt. Cho nên mới phải đi học võ phòng thân. Quốc nhục tắc bách sự suy[1], huống hồ là một cá nhân!”

[1] Một đất nước yếu không làm được gì

Mạnh Đề nhìn anh nhưng không biết nói gì, an ủi không đúng chỗ càng tệ hại hơn... Nhưng bây giờ cô đã có thể lảng máng hiểu được hận thù giữa anh và Triệu Luật Hòa khởi nguồn từ đâu, cũng lẽ mờ hiểu ra vì sao anh đối với em gái mình lại nhớ mãi không quên như vậy. Một vết thương lòng thuở nhỏ sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời!

Cô do dự một hồi mới xoa lên má mình: “À... Chuyện thầy có một cô em gái, em và em gái thầy trông rất giống nhau ạ?”

“Triệu Tri Dư.”

“Dạ?”

“Em gái tôi, con bé tên là Triệu Tri Dư.” Giọng nói Triệu Sơ Niên rất dịu dàng, dường như đang nhớ tới một câu thơ đẹp nhất trên đời: “Tri trong tri thức, Dư trong đề dành!”

Mạnh Đề cúi đầu trầm tư, lát sau mới gật đầu: “Đúng là một cái tên hay.”

Tiếc là, chủ nhân của cái tên đã không còn nữa.

Triệu Sơ Niên nhìn cô thật lâu, như thể bị phỏng sau đó lặng lẽ quay đầu sang nơi khác, cúi xuống, trầm mặc một hồi rồi nói: “Các em rất giống nhau... Con bé...” Khó nhọc nói tiếp: “Năm nay bằng tuổi em.”

Triệu Sơ Niên vừa như một cây đinh sắt dẹt đâm lưu manh giờ lại dịu dàng như vậy, mấy từ cuối cùng “Năm nay bằng tuổi em” đó, giọng anh vừa kéo dài vừa run rẩy. Trong khoảnh khắc đó, Mạnh Đề nghi hoặc không biết có phải anh sắp khóc không nữa. Cô vội vã an ủi, “Thầy đừng buồn, thầy Triệu, nhất định em gái thầy vẫn còn sống!”

“...Ừm”

“Cái đó...” Mạnh Đề ngập ngừng mở miệng, “Nếu như thầy không ngại, thầy cứ coi em là em gái thầy. O, ý em không phải là em có thể thay thế bạn ấy, chắc chắn em không thể bằng em gái thầy... Nhưng nếu việc coi em là Triệu Tri Dư khiến thầy vui vẻ hơn, em không ngại gì đâu. Thầy Triệu, em không biết nói sao nữa...”

Cô biết đề nghị này vô cùng ngu ngốc, rất không có đầu óc nhưng dưới dáng vẻ u sầu và bi ai thế này của Triệu Sơ Niên, cô nghĩ mình không thể không đề nghị như vậy.

Trong đầu cô chỉ có một ý niệm duy nhất, nét mặt buồn thương đó của Triệu Sơ Niên, cô tuyệt đối không muốn nhìn thấy lần thứ hai trong đời.

Triệu Sơ Niên lát sau mới có phản ứng với những lời này, vuốt ve khuôn mặt bị trầy da của cô, anh khẽ mỉm cười: “A Đề, cảm ơn lời an ủi và đồng cảm của em. Đừng nói gì nữa, tôi đưa em về.”

Không lâu sau xe đã chạy đến trường đại học Bình.

Đã trông thấy khu tập thể giáo viên trong tầm mắt, Triệu Sơ Niên không chạy xe đến sân dưới mà dừng lại trên con đường rộng dẫn vào khu tập thể. Mạnh Đề rất hiểu suy nghĩ của anh, suy cho cùng hai người vẫn còn học tập và làm việc trong trường, biết kín đáo một chút cũng tốt.

Đèn cao áp chiếu vào trong xe, Mạnh Đề đang định cảm ơn Triệu Sơ Niên đã đưa mình về, cuối cùng cô lại giật mình khi thấy anh tắt động cơ, rút chìa khóa và mở cửa xe rồi quay sang nói với cô: “Đi nào. Tôi đỡ em vào nhà.”

“Thật ra chỉ vài bước đi thôi ạ. Thầy Triệu về nhà nghỉ ngơi...” Mạnh Đề trông thấy chiếc áo khoác của anh bị mình làm bẩn, cô nghĩ có lẽ mình nên vào nhà giặt sạch cho anh trước, vì vậy cô cúi đầu, thề thốt nói: “Vay phiền thầy rồi!”

Chân Mạnh Đề giờ này thật ra đã đỡ hơn nhiều, cảm ơn đau đớn đầu tiên qua đi, giờ chỉ còn cảm thấy cứng đờ, giống như bị ngâm trong đá lạnh... Cảm giác đau đớn đã không còn mãnh liệt nữa nhưng vết trầy xước trên mặt càng nhạy cảm hơn, bị gió thổi vào càng thấy đau rất hơn, không có bất kỳ tín hiệu báo trước nào giống như bị người ta đánh bất ngờ.

Đau đớn khiến cô cau mày, Triệu Sơ Niên liền hỏi: “Trên mặt vẫn đau sao?”

Mạnh Đề lắc đầu: “Không sao ạ.”

Quay sang trông thấy ánh mắt thân thiết của Triệu Sơ Niên, nhất thời cảm thấy hoảng hốt, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: giả sử em gái anh vẫn còn trên đời, có một người anh trai quan tâm đến mình như thế thật hạnh phúc biết bao!

Vào nhà, độ ẩm bên trong cao hơn nhiều, nhiệt độ rất vừa ý, cảm giác đau và căng cứng trên mặt thuyền giảm không ít, Mạnh Đề mời Triệu Sơ Niên vào nhà rồi bật đèn. Đèn sáng mới phát hiện phòng khách thật lộn xộn, đúng là lộn xộn luộm thuộm, cô ngượng ngùng quay đầu lại, cúi đầu với vẻ vô cùng xấu hổ: “Thầy Triệu, em bày biện quá... Thầy đừng cười em nhé!”

Triệu Sơ Niên đang quan sát căn nhà với vẻ tò mò: “Không sao.”

Đây là lần đầu tiên anh tới nhà cô, bố cục không khác mấy so với nhà Trịnh Bách Thường ở tầng dưới. Một căn nhà hơn một trăm mét vuông, có lẽ nguyên do là vì cha mẹ đều là giảng viên đại học, giảng dạy những môn khoa học tự nhiên nên đồ đạc trong phòng được đặt rất quy củ, sàn nhà lát đá cẩm thạch, kiểu dáng TV hơi lạc hậu, không thanh lịch bằng nhà họ Trịnh, tường sơn màu vàng ấm áp, tôn lên sự sáng sủa của ngôi nhà.

Giữa phòng khách là bộ bàn ghế uống trà làm từ gỗ, trên bàn trà là sách vở và một chiếc laptop chưa đóng, Triệu Sơ Niên lật giở mấy quyển sách, hầu

như đều là tài liệu có liên quan đến Toán học.

Mạnh Đề vào phòng sách, lấy cặp sách ra thu gọn hết những quyển sách trước mặt Triệu Sơ Niên vào, rồi thở một hơi cố lấy bình tĩnh, sau đó quay lại phòng khách, bật máy lọc nước, nói: “Thầy Triệu cứ ngồi tự nhiên ạ, đừng khách khí!”

“Tôi biết rồi. Tôi sẽ không khách khí đâu.”

Nói tới nói lui, cuối cùng Triệu Sơ Niên vẫn không chịu ngồi mà đứng bên cạnh bàn trà nhìn tấm ảnh gia đình khổ lớn treo trên tường: “Hai vị này là cha mẹ em, còn người đeo kính đó là anh trai em? Xem ngày thì là chụp năm năm trước hả?”

“Vâng, đúng rồi ạ. Chụp lúc em lên lớp mười một.” Mạnh Đề tới đứng cạnh Triệu Sơ Niên, chỉ lên bức ảnh, hăng hái giới thiệu, cặp mắt ngời sáng, nụ cười vẫn tươi tắn, không có vẻ gì là khó chịu vì đau đớn cả.

“Người đứng cạnh em là...”

“À, chị dâu em.” Mạnh Đề hưng phấn giới thiệu, “Đó là lần đầu tiên anh trai đưa chị dâu về nhà, à, chính là chị dâu bây giờ đây ạ, em gọi chị ấy là chị Văn Quân. Anh trai em và chị ấy quen nhau hồi đi du học, đưa chị dâu về nhà khiến cha mẹ em rất vui mừng, sang gọi bác Uông ngay bên cạnh nhờ chụp bức ảnh gia đình, bác ấy là thợ chụp ảnh chuyên nghiệp.”

Bức ảnh chụp theo khổ ba, bốn mươi centimet, không lớn không nhỏ, nét mặt của cả năm người trong ảnh đều rất vui vẻ. Phong cảnh là một vườn hoa mùa xuân rực rỡ, Triệu Sơ Niên nhanh chóng nhận ra đó là vườn hoa nhỏ ngay bên dưới; ông bà Mạnh ngồi trên hai ghế phía trước, người ngoài năm mươi tuổi không còn những nét trẻ trung nữa, chỉ còn vẻ mặt ôn hòa, vừa nhìn đã biết là phần tử trí thức cấp cao; người đứng giữa hàng sau là một người đàn ông với ngũ quan tuấn tú và đeo kính, tất nhiên chính là Mạnh Trung; người đứng bên phải anh lại được anh khoác vai là cô gái xinh đẹp với mái tóc ngang vai chắc chắn là người vợ sắp cưới của anh lúc đó, tình cảm giữa họ có vẻ rất sâu đậm, người con gái đó thân mật ôm tay anh; Mạnh Đề đứng bên trái Mạnh Trung, mặc một chiếc áo váy kiểu rộng, cô khi đó vẫn còn hơi mập mạp, khuôn mặt trái táo điển hình, đầy đặn, mũm mĩm.

Triệu Sơ Niên nhìn cô rồi bật cười: “Khi đó em rất giống mỹ nữ đại Đường trong tranh cổ, phù dung như điện, liễu như mi [2].”

[2] ý là gương mặt như hoa phù dung, lông mày như lá liễu. Người xưa cho là mặt tròn như hoa phù dung, mày thanh như lá liễu mới đẹp

Mạnh Đề bĩu môi bày tỏ khinh bỉ lời khen của anh nhưng lại động đến vết thương trên khoe miệng nên đành chấp nhận, bình thần trả lời: “Không cần nói khéo như thế đâu ạ! Nói thẳng ra là em béo cho xong!”

Triệu Sơ Niên nhìn cô, sau đó tầm nhìn nhanh chóng quay lại bức ảnh: “A Đề, em béo hay gầy với tôi không quan trọng!”

Bị vây trong cảm giác mệt mỏi, Mạnh Đề rúc sâu người vào ghế sofa, ánh mắt mơ hồ, thì thào: “Sao lại không quan trọng? Ai lại thích một cô gái béo mập chứ? Thực ra khi chụp ảnh này em đã gầy đi nhiều, lúc còn bé em xấu lắm.”

Triệu Sơ Niên ngồi xuống cạnh cô: “Lần trước em nói cho tôi xem ảnh ngày xưa của em, bây giờ có thể cho tôi xem không?”

“Vâng, thầy chờ một lát.”

Cô vào phòng sách bê ra cho anh một quyển album ảnh lớn: “Hầu hết ảnh của em và anh trai đều ở đây. Nhưng mà ảnh của em không nhiều lắm, em không thích chụp ảnh!”

“Để tôi xem nào!”

“Hay là thầy thay quần áo trước đi!”

Mạnh Đề dẫn Triệu Sơ Niên đến một phòng ngủ khác, bật đèn rồi mở tủ quần áo, giải thích: “Đây là phòng anh trai em, quần áo cũng là của anh ấy, đều là quần áo sạch. Thầy Triệu, áo khoác thầy bị dính bùn đất, thầy cởi ra rồi thay áo khác đi. Thầy cứ để quần áo ở đây, mai em đưa đến tiệm giặt ủi.”

Bình thường cô không để ý Triệu Sơ Niên mặc gì, chỉ mơ hồ cảm thấy anh thích hai màu trắng và đen, quần áo không nhiều kiểu, từ xúc cảm tuyệt vời khi chạm lên áo khoác anh, cô biết nhất định quần áo anh không phải loại hàng rẻ tiền. Khi học giờ tự chọn từng nghe một nữ sinh khác dùng toàn những từ ngữ tốt đẹp để miêu tả quần áo Triệu Sơ Niên, sau đó đánh giá bề ngoài anh.

Triệu Sơ Niên nhìn tủ quần áo, y phục được gấp gọn gàng, hầu như đều là màu tối và là loại phổ thông. Nhìn thoáng qua cũng nhận ra được chủ nhân của tủ quần áo này là người có trật tự và ngăn nắp, liên hệ với chàng trai trẻ tuổi trầm mặc, kiệm lời đeo kính trên tấm ảnh ngoài kia, hình tượng của anh trai Mạnh Đề – một người anh chưa từng gặp mặt lập tức trở nên sinh động.

Mạnh Đề thấy anh mãi không lấy quần áo liền đích thân động thủ lấy ra một chiếc áo khoác màu nâu đậm, dùng hai tay giũ thẳng rồi kiễng chân khoác lên người anh: “Quần áo của anh em tuy không xịn như thầy, hơi lỗi mốt nhưng rất ấm. Thầy Triệu đừng khó chịu nhé!”

“Không, không đâu, sao tôi lại khó chịu được?” Triệu Sơ Niên vội vàng mặc áo, “Không phải có câu ‘nhìn nhà biết người’ sao? Tôi nghĩ anh trai em nhất định là người rất có trật tự.”

Triệu Sơ Niên mặc quần áo của Mạnh Trung khá vừa vặn, Mạnh Đề nở nụ cười hài lòng: “Chính xác. Anh trai em là người cực kỳ nguyên tắc, là người chỉ hận không thể biến cuộc sống của mình thành ô vuông, xếp thành giàn giáo.”

“Có phải rất thành công?”

“Vâng, anh trai em là người thông minh.” Mạnh Đề cười đến híp mắt nhưng lại động đến vết thương nên ngậm miệng lại, ngồi xỏm xuống đất ôm một chiếc hòm nhỏ dưới tú quần áo ra, mở nắp: “Thầy xem, trong này đều là bằng khen của anh ấy!”

Dù loại bằng khen, từ “Học sinh ba tốt”, “Học sinh ưu tú” đến các loại bằng khen thi đua đủ cấp bậc, một hòm đầy bằng khen, đúng là đáng tự hào.

Triệu Sơ Niên lăm nhăm đọc những loại thành tích được ghi trên bằng khen, “Ủm” một tiếng không rõ cảm xúc: “Anh em thật sự rất giỏi, nhưng mà như vậy cũng khiến em bị áp lực hơn, lúc nào cũng phải sánh bằng anh mình!”

Mạnh Đề lắc đầu: “Không hề, nếu phải thế quả thật em hết đường sống mất. Từ nhỏ đến lớn, những người bên cạnh em, anh trai, anh Hiến Văn, chị Tiểu Thanh, ai cũng thông minh, giỏi giang hơn em. Ngay cả bạn thân nhất – Vương Hy Như cũng lợi hại hơn em. Nhưng cha mẹ em không có yêu cầu quá cao với em, họ căn bản không quan tâm đến thành tích của em có tốt hay không, bình an trưởng thành là được rồi.”

Cô bày ra dáng vẻ rất dễ thương. Triệu Sơ Niên xoa nhẹ lên má cô rồi gật đầu: “A Đề, em đi tắm đi, tắm xong tôi bôi thuốc cho.”

Cả người cô đúng là đã lấm bẩn nhem nhuốc, Mạnh Đề hoàn toàn đồng ý: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đêm Trăng 2

Tắm xong thấy khoan khoái khắp người, thay một bộ quần áo ấm áp, lau qua tóc rồi mới rời khỏi phòng tắm.

Triệu Sơ Niên ngồi trên sofa trong phòng khách chăm chú xem ảnh trong album. Anh mặc đồ của Mạnh Trung ngược lại trông thật vừa vặn, mái tóc đen nhánh được cắt tỉa gọn gàng, ngón tay giữa đặt trong quyển album, chăm chú lật như đang xem tiểu thuyết với dư vị kéo dài, thật lâu sau mới giờ sang trang tiếp theo. Tư thế ngồi trên ghế của Triệu Sơ Niên rất chuẩn mực, lưng thẳng tắp, nhưng không phải kiểu cứng nhắc cả người như bị mọc rễ trên ghế quên cả nhúc nhích. Anh tập trung như vậy, căn bản không phát hiện cô đã đứng cạnh mình từ rất lâu.

Mạnh Đề khẽ gọi: “Thầy Triệu, quyển album này xem hay thế sao?”

Triệu Sơ Niên như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhưng không nói năng gì. Đèn trong phòng khách vốn tĩnh lặng, nhưng khi chiếu trên mặt anh lại trở nên linh động, cuối cùng là cổ và yết hầu, chảy trong người anh là khí chất lạnh lùng nhưng trong sáng.

Bắt đầu từ khi cho anh xem album, Mạnh Đề đã nghĩ trong lòng rằng: mặc dù anh đang xem ảnh cô, xem con đường trưởng thành trong những năm qua của cô nhưng trong lòng anh, nhất định chỉ có Triệu Tri Dư chứ không còn ai khác.

Ngón tay dài của Triệu Sơ Niên lướt trên mặt trang album, chỉ lên một bức ảnh nào đó: “Đây là ảnh của em?”

Mạnh Đề cúi xuống nhìn, là một bé gái ôm một chú gấu bông bọc vải nhưng thật lớn, chú gấu đã che mắt hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt và mái tóc ngắn.

“Là em đấy, đại khái là tầm hai, ba tuổi. Mẹ em nói lúc đó em khóc nhe òi con gấu bông này bằng được, nên mới bắt đắc dĩ mua cho, em ôm được gấu bông trong lòng liền trở nên rất vui sướng, ôm cả tuần không chịu buông.”

Nhất thời, ánh mắt Triệu Sơ Niên lộ vẻ kinh ngạc, giống như mặt hồ vốn phẳng lặng bị hòn đá làm lăn tăn gợn sóng, nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cúi xuống, tầm nhìn dừng lại trên một tấm ảnh khác: “Tấm này cũng thế à?”

“Đúng vậy, lúc em mười hai tuổi.”

“Em so với khi còn bé, khác nhiều lắm.”

“Đó là điều bình thường mà, trẻ con không thể nhìn ra được điều gì, anh trai em cũng thế, anh ấy bây giờ với khi còn bé hoàn toàn là hai người khác nhau. Và lại, lúc đầu em quá gầy, sau đó lại quá béo.” Mạnh Đề giờ sang một trang khác, “Thầy Triệu đừng cười em nhé, bất luận thế nào đều rất xấu xí cho nên em mới không có nhiều ảnh!”

Triệu Sơ Niên không xem tiếp nữa, anh lắc đầu một cái, ngón tay run rẩy, động tác đóng quyển album chậm chạp như một cảnh quay chậm, như thể chút sức lực cuối cùng trong người đã bị lấy đi, ngay cả ngẩng đầu lên cũng không muốn.

Căn nhà yên tĩnh đến đáng sợ, ngọn đèn rung rinh như sắp tắt. Mạnh Đề cuống quýt album trên tay anh đặt gọn lên bàn trà, cô ngồi xồm xuống trước mặt anh, cầm tay anh: “Thầy Triệu, em biết thầy đang nhìn thấy ai. Thầy đừng buồn. Vừa nãy em nói thật đấy, em không ngại việc bị coi là thể thân của Triệu Tri Dư đâu. Nhưng có lẽ em không làm được tốt, nếu như thầy cảm thấy vui hơn khi nhìn thấy em, em sẽ luôn bên cạnh thầy!”

Như bị một viên đạn xuyên thẳng vào trái tim, Triệu Sơ Niên lặng thinh nhìn cô với vẻ ngỡ ngàng, lâu đến nỗi như những sự vật trước mặt không còn chân thực nữa, ánh mắt Mạnh Đề sáng ngời, sáng thành cả một dòng sông.

Trong con người cô tất cả là hình bóng anh, đôi tay bé nhỏ của cô nắm chặt lấy bàn tay anh, Triệu Sơ Niên cảm thấy ngón tay mình đang run lên, giọng nói không chịu nổi áp lực của não bộ, anh bật ra một câu từ cổ hợm: “A Đêm có thật không? Em thật sự đồng ý bên tôi?”

Cô không ngờ một câu nói bình thường mọi người vẫn hay nói lại gây ra sự xúc động lớn như vậy với anh, sự mừng rỡ, ngỡ ngàng của anh như thể không tin đây là sự thật. Ý nghĩ vốn đã kiên định trong đầu Mạnh Đề càng kiên định hơn, cô nói từng chữ thật rõ ràng: “Cho đến khi nào thầy tìm được em gái thật sự thì thôi, em sẽ luôn bên thầy!”

Triệu Sơ Niên không nói thêm gì nữa, anh khẽ khàng rút hai tay ra rồi ôm lấy cô, hôn nhẹ lên thái dương cô như chuồn chuồn đập nước.

“A Đề, em cứ là chính em đi, không cần làm thể thân của Tri Dư. Tuy hai người rất giống nhau nhưng tôi sẽ không nhầm lẫn.”

Đó là một nụ hôn rất nhẹ, chỉ như lông chim lướt trên da mà thôi hoặc là gió nhẹ phất trên gò má, nhẹ đến không có trọng lực, dường như sợ xúc phạm cô, thành kính như mang theo khế ước.

Sao căn phòng vẫn yên lặng thế này? Mạnh Đề nghĩ nụ hôn kia rõ ràng không thành tiếng nhưng tại sao trong cơ thể cô lại sinh ra tiếng vang vọng?

Anh lập tức buông cô ra, nhìn cô một cách tường tận, cô hoàn toàn không giống bé gái lúc đầu gầy gò, xanh xao, sau đó lại mẫm mẫm như một quả bóng bay thổi căng trong ánh, cô đã gầy hơn nhiều so với khi còn bé, đáng người cao dong dỏng; đường cong khuôn mặt tròn nhắn, góc cạnh rõ ràng, gương mặt vừa giống trái xoan vừa giống trứng gà, to thêm một chút thì quá béo, ít đi một chút lại quá gầy, chiều ngang, chiều rộng đều chuẩn xác.

Đúng là một gương mặt tuyệt đẹp, đáng tiếc lúc này gương mặt ấy có chút buồn cười, thuốc mỡ bôi khi còn trong bệnh viện sau khi tắm xong đã hoàn toàn biến mất, dưới ánh đèn rực sáng, tất cả những vết trầy xước đều hiện lên rõ ràng không chút giấu giếm, giống như vết trầy trên đồ sứ mỹ nghệ, rất nhỏ nhưng rối loạn.

Triệu Sơ Niên cầm túi thuốc trên bàn: “Tôi bôi thuốc cho em.”

Thuốc chữa vết trầy da là loại thuốc bôi màu vàng, khi bôi lên vết thương hờ sẽ đau và xót trong khoảng mười phút, nhưng so với đau đớn của Vương Hy Như, đây chẳng là gì hết.

Bàn tay Triệu Sơ Niên không nhỏ nhưng không ngờ những việc tỉ mỉ thế này lại được anh hoàn thành xuất sắc, lực tay còn nhẹ hơn cả y tá trong bệnh viện, dùng đầu ngón tay lấy thuốc rồi nhẹ nhàng bôi lên, cô cảm thấy như có con kiến đang bò trên mặt mình, sự đau đớn nhất thời xuất hiện.

Triệu Sơ Niên bôi xong còn giúp cô xử lý vết thương trên bắp chân, lấy một chút dầu hoa hồng bôi lên, sau đó dùng băng gạc quấn quanh hai vòng vết thương là xong.

Tay Mạnh Đề sờ lên băng gạc, độ chặt rất vừa phải, không chặt không lỏng, cô thả ống quần xuống, nói cảm ơn thầy Triệu.

Triệu Sơ Niên lắc đầu, rồi anh gơ tay chỉ vào phòng sách đối diện phòng khách: “Tôi vừa thấy trong phòng sách có một chiếc đàn piano, em còn biết chơi piano nữa à?”

“Biết một chút thôi ạ, khi còn nhỏ em có hai năm đi học.” Mạnh Đề hơi xấu hổ, “Nhưng em không có tài năng âm nhạc thiên phú, không có khả năng bẩm sinh về âm nhạc như anh Hiến Văn, e là bây giờ em chỉ đàn được một khúc nhạc đơn giản nhất thôi!”

“Ồ? Có thể chơi piano theo yêu cầu thánh già không?”

Trông thấy ánh mắt đầy mong đợi của Triệu Sơ Niên, Mạnh Đề ngẫm nghĩ một lát rồi bước vào phòng sách, lật tấm vải che trên mặt đàn lên, lấy hai chiếc bọc ngón tay bằng tre nhét vào hai ngón tay, tay còn lại lấy quyển nhạc phổ bên dưới, quay lại hỏi: “Thầy muốn nghe bài gì?”

Triệu Sơ Niên dĩ nhiên cũng vào phòng sách cùng cô, anh đứng lặng trước khung cửa sổ, dưới ánh đèn chói mắt ngoài phòng khách, trông anh giống một hình ảnh bốn chiều vô cùng chân thực.

“Gi cũng được, nhưng tôi nhớ lần trước lúc còn học đại học có nghe một người trong khoa âm nhạc diễn tấu bài ‘Spring on the Moonlit River’.” Triệu Sơ Niên nói: “Giải điệu uyển chuyển, du dương, em biết chơi bài này chứ?”

“Đúng là làm khó em rồi. Sao thầy lại chọn một bài khó như vậy? Lâu lắm rồi em không động vào đàn.” Mạnh Đề dùng ngón tay sờ lên những phím đàn tròn nhắn, rồi gõ thử đôi ba phím: “Có điều miễn cưỡng cũng chấp nhận được, bài ‘Spring on the Moonlit River’ em vẫn còn chút ấn tượng, hồi cấp hai em cũng từng đi dự thi bằng bài này, số lần luyện tập nó nhiều hơn so với bất kỳ bài nào khác. Thầy cho em đánh thử một lần, xem còn nhớ không. Thầy Triệu, thầy ngồi ghế đi!”

(Bài Spring on the Moonlit River tên khác là Xuân giang hoa nguyệt dạ, phổ nhạc từ bài thơ cùng tên của Trương Nhược Hư thời Đường)

“Được, rửa tai lắng nghe!”

Suy cho cùng vẫn là lâu quá không động vào đàn, về không thạo mới nghe qua cũng đủ biết. Chơi đàn piano, thứ nhất phải dựa vào ký ức, thứ hai phải dựa vào cảm xúc. Nhưng ký ức của cô là một mớ hỗn độn, đánh sai vô số lần, ngón tay cũng trở nên cứng đờ; hơn nữa vì đã học toán quá lâu nên trong đầu ngoài công thức ra thì vẫn chỉ có công thức, âm nhạc là thứ quý quai gì đã quên từ lâu. Và lại, cô không phải người có cảm xúc mạnh với âm nhạc, phải nỗ lực nhiều hơn người khác mới có thể bù đắp vào khoảng trống của tài năng, một ngày không luyện sẽ ngượng tay, còn hao tổn tâm sức nhìn nhạc phổ, khúc nhạc đánh ra nếu không sai thì sẽ ngập ngừng, không được liền mạch, giống như một người bị nói lắp hoặc giả tiếng chim kỳ quặc giữa đêm khuya.

Phải rất lâu sau mới dễ nghe hơn một chút. Trong những nốt nhạc khó lắm mới trôi chảy, Mạnh Đề nhớ tới hình ảnh hiện lên trước mắt khi lần đầu tiên nghe được khúc nhạc này...

Dòng sông xuân nước lên cao, là sông hay biển thật khó phân biệt, trăng mọc lên từ phía đông, chiếu sáng khắp mặt sông. Thuyền cá cặp bờ, tiếng chim nhạn phá tan bức tranh tĩnh lặng; hòn đá bên bờ sông bị nước cọ rửa đã nghìn năm nên tất cả góc cạnh đều bị mài mòn. Trong khe đá bí ẩn đó đã tồn tại một sinh mệnh, đó là chồi non xanh biếc nảy lên trong mưa xuân...

Đến khi kết thúc, Mạnh Đề mới dám thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn Triệu Sơ Niên: “Thầy Triệu, em đánh xong...”

Tiếng riu rít im bật. Triệu Sơ Niên đã tựa đầu lên ghế sofa ngủ say. Mạnh Đề thật sự rất bất ngờ, không ngờ anh có thể ngủ say như vậy trong một không gian với tiếng nhạc không đâu vào đâu, điều đó đòi hỏi phải có một hệ thần kinh dẻo dai và kiên cường biết bao!

Quen biết Triệu Sơ Niên lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh bị người khác quan sát tường tận.

Cả người vùi trong ghế sofa, hơi ngả lưng vào phần dựa của ghế, hai tay thoải mái đặt trên đùi, ngón tay hơi cong, kề sát nhau. Nụ cười thường trực trên môi anh giờ đã bị thu hồi, đáng về bình thân, giống như coi khúc nhạc cô vừa chơi là khúc hát ru hay nhất trên thế giới vậy. Có thể vì nét bình thân đó nên trên mặt anh có một vầng sáng kì lạ.

Mạnh Đề thật sự không muốn làm người khác tỉnh mộng nhưng không thể anh cứ ngủ tiếp như vậy được nên đành lay khẽ anh: “Thầy Triệu.”

Khoảnh khắc thấy đôi mắt đầy mệt mỏi của Triệu Sơ Niên chớp chớp mở ra, quả thật cô đã rất hồi hận: “Thầy Triệu, thầy mệt quá ạ? Hay là thầy tới phòng anh trai em ngủ tạm đi, ngủ trên sofa rất lạnh.”

Cặp mắt Triệu Sơ Niên chỉ mê man trong giây lát, anh nhanh chóng tỉnh táo, gương mặt ngấn ra hơi co rúm lại: “Tôi đang ngủ sao? Xin lỗi em nhé. Em chơi đàn rất hay, tôi ngủ gật lúc nào cũng không biết nữa.”

“Đừng tăng bốc em như vậy mà, em biết rõ trình độ của bản thân...” Mạnh Đề hoàn toàn không tin, cô không biết nên khóc hay nên cười nữa, “Nhưng bây giờ đã không còn sớm nữa, nên đi nghỉ thôi. Hay là tối nay thầy đừng về, xa như vậy mà, ngủ tạm ở nhà em đi, ngủ trong phòng anh em là được.”

“Không, em là con gái ở nhà một thân một mình, nhờ người khác thấy không tốt.”

Chính là lý lẽ này, hơn nữa dù sao cũng là cô nam quả nữ ở cùng một nhà, đúng là dễ khiến người ta nghi ngờ. Mạnh Đề nói khẽ, “Bây giờ thầy mệt mỏi như vậy, lái xe sẽ khiến người ta không yên tâm.”

Lần này không ngờ Triệu Sơ Niên lại rất biết tiếp thu, gọi một cú điện thoại, theo ý anh là gọi lái xe của Triệu gia tới đón, làm thế Mạnh Đề cũng thấy yên tâm, hai người trò chuyện vài câu, Triệu Sơ Niên dặn cô nhớ bôi thuốc lần nữa rồi mới yên tâm xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ẩn Nấp Trong Bóng Tối (1)

Giấc ngủ có tác động kỳ lạ tới vết thương, đôi khi không cần chữa trị mà khỏi hẳn, ví dụ như vết xây xước nhỏ trên mặt Vương Hy Như sau một giấc ngủ lành đi không ít, đôi khi lại càng làm vết thương nghiêm trọng hơn, ví dụ như Mạnh Đề.

Hôm sau, nửa mặt bên phải vốn dĩ chỉ bị trầy da của cô bị sưng phù lên với tốc độ đáng sợ, giống hệt như chiếc bánh bao bán trong canteen, cảm giác khó chịu khi da căng lên có thể bỏ qua nhưng ngay cả việc mặc áo chui đầu cũng trở nên khó khăn, cả khuôn mặt trông như quả bóng bay, mở mắt cũng thấy khó khăn. Cô đứng trước gương, dè dặt ấn nhẹ lên chỗ sưng, trên da lập tức lõm xuống thành một hố tròn nhỏ xíu, mãi mà không tan. Điều may mắn duy nhất là chân khá hơn, dù đi lại hơi đau một chút nhưng đạp xe thì không vấn đề gì.

Cô đi sớm về sớm, tránh gặp mặt người quen. Nhưng không ngờ vừa đến cầu thang đã chạm mặt Trịnh Hiến Văn vừa mới đi làm về. Kết quả Trịnh Hiến Văn – người sở hữu đôi chân dẻo dai nhanh chóng chạy đến chặn cô lại, về mặt hốt hoảng: “Mặt em sao thế?”

“Ồ... Là em không cẩn thận bị ngã.”

Vừa mở miệng mới biết mặt sưng đau đến mức nào, lúc nói cả da mặt đều bị kéo căng lên, tuy không quá đau nhưng đủ để làm giọng nói thay đổi, giống như tiếng nói phát ra từ máy tính sau khi đã trải qua xử lý âm thanh. Mạnh Đề biết bộ dạng mình bây giờ cực kỳ xấu xí, cô thật sự không tiện kể cho anh toàn bộ câu chuyện mình gặp phải hôm qua, biến phức tạp thành đơn giản kể qua loa những điểm chính nhất: “Tôi qua lúc em rời khỏi bệnh viện gặp chút chuyện, bị ngã nên mặt đập xuống đất. Haiz, may mà không đập đầu xuống đường, suýt nữa hôn đất...”

Vết thương trên mặt cô thật sự không giống như bị người khác đánh, nơi sưng đỏ nhìn kỹ còn có thể trông thấy vết trầy do mặt xi măng rải nhựa đường, đã bôi một lớp thuốc mỡ dày, nhìn qua trông rất đáng thương, sau đó nhìn kỹ lại thấy buồn cười. Lúc này trái tim Trịnh Hiến Văn mới hơi thả lỏng.

“Sau này cẩn thận một chút. Vết trầy da này vẫn đang sưng, nếu mặt bị làm sao thì phải làm thế nào?”

Mạnh Đề xoa tay: “Bôi thuốc rồi ạ. Bác sĩ nói qua tuần này sẽ không sao nữa, sẽ không bị hủy dung nhan đâu.”

Trịnh Hiến Văn lúc này mới tha cho cô.

Cô gái ai chẳng thích mình xinh đẹp, cô không phải ngoại lệ, chỉ hận không thể trốn mãi trong nhà không ra ngoài, nhưng giờ học không thể không đến lớp, nhất là hôm nay còn phải lên khoa làm thủ tục, ký tên xác nhận gì đó nên dù rất xấu hổ khi khuôn mặt sưng phù lên thế này nhưng vẫn phải ra ngoài. Ra đường mới chứng kiến tần suất người ngoài lại nhìn mình cao biết bao! Bất kể đi đến đâu cũng có người nhìn. Mạnh Đề dù sao cũng được tính là một nhân vật nổi tiếng trong trường, mặt bị thương, người xót cô nhiều lắm, nhất là nam sinh, ai cũng liếc nhìn cô một cái đầy vẻ thương tiếc rồi quay đi thờ dài thườn thượt, tuy họ che giấu kỹ càng lắm nhưng vẻ thương tiếc ấy vẫn hiện rõ trên mặt.

Cho nên mới nói, một khuôn mặt đẹp khiến người ta không thể không liếc nhìn, nhưng cô thật chẳng có cách nào!

Cô cảm thấy mình đã sớm qua cái tuổi tự ti về vẻ ngoài của mình nhưng điều đó không đồng nghĩa với hoàn toàn không để ý. Lúc dậy thì cô cũng đặt nặng vấn đề dung mạo, cũng từng ước ao được xinh đẹp động lòng người như những cô bạn gái của Trịnh Hiến Văn, chẳng biết có phải vì ở lứa tuổi ấy bao nhiêu tâm tư cho việc này đã hao tổn hết nên bây giờ mới bình thản thế này không? Cô nghĩ dù mình béo thêm một chút cũng không vấn đề gì.

Dĩ nhiên, thêm một việc chi bằng bớt một việc, để né tránh việc mọi người hỏi han phiền phức, có thể trốn trong nhà hoặc là tránh đến nơi có nhiều người quen là tốt nhất, hôm đó học xong cô đến thẳng bệnh viện luôn.

Vì nguyên nhân công việc nên cha Vương Hy Như đã về mấy hôm trước, giờ chỉ còn mẹ Vương Hy Như ở lại chăm sóc con gái, suy cho cùng người chăm sóc mình là mẹ ruột, cũng là người hiểu rõ mình nhất nên tâm trạng Vương Hy Như rất tốt, cơ thể phục hồi nhanh chóng.

Vương Hy Như đang dán mắt vào máy vi tính làm đề tài vừa thấy mặt cô liền cả kinh, mặt mày biến sắc: “Cậu sao vậy?”

“Bình tĩnh, đừng nóng. Làm trời phải mưa, làm người phải ngã, tớ cũng chẳng thể tránh được, cậu đừng kích động, bình tĩnh nghe tớ trình bày!”

Mạnh Đề kể cho Vương Hy Như hoàn cảnh cụ thể, đồng thời còn dặn bạn đề phòng Đinh Lôi và dưỡng bệnh cho tốt.

Sau khi nghe xong, phản ứng đầu tiên của Vương Hy Như là dầm tay xuống giường, giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Nó thật sự dám đến làm phiền cậu! Cũng may thầy Triệu ở đó, A Đề, nếu cậu thật sự xảy ra bất trắc gì, tớ sẽ hối hận cả đời!”

“Không sao, vết thương của tớ đâu nặng bằng cậu. Cậu lo cho bản thân là tốt rồi!”

Vương Hy Như cảm thấy toàn thân mình đang đổ mồ hôi lạnh, sợ hãi nắm chặt tay Mạnh Đề: “May mà tớ đã nói trước với thầy Triệu, bảo thầy ấy chú ý cậu một chút!”

Mạnh Đề đang định hỏi bạn việc này, “Tớ đang định hỏi vì sao cậu lại nói cho thầy ấy?”

Vương Hy Như ngo ngoáy muốn bước xuống giường, kéo bạn ngồi xuống cạnh mình mới nói: “Tuy cậu không để trong lòng, nhưng con người của Đinh Lôi quả thật khiến tớ không thể yên tâm. Cậu bất cẩn, không lưu ý đến lời khuyên của tớ, người nhà cậu lại không có ở đây. Những người khác tạm thời tớ không thể liên hệ được nên đành phải nói với thầy Triệu, hai người đều ở trong trường. Mặc dù thầy ấy coi cậu là em gái mình nhưng sự quan tâm đến cậu là thật lòng.”

“Dĩ nhiên là thật lòng quan tâm tớ...” Mạnh Đề chỉ lên mũi mình: “Tớ ấy à, trời sinh tính tình đã vui vẻ. Xem ra đời này của tớ, rất có năng lực đi làm em gái của người ta nha!”

“Cũng đúng. Anh Hiến Văn kia của cậu không cần nói rồi, thầy Triệu cũng vậy, cả hai người đều coi cậu là em gái mình.” Vương Hy Như tỏ vẻ đồng tình, “Có điều, giữa anh trai và bạn trai không xảy ra sự biến đổi về chất, đôi khi còn hoán đổi cho nhau nữa.”

“Không xảy ra với tớ là được.”

Câu nói đùa của cô xoa bớt sự lo lắng của Vương Hy Như, Vương Hy Như nhìn cô chăm chú hồi lâu, lặng lẽ quay mặt đi rồi bất chợt thờ dài: “Tự nhiên tớ lại nhớ đến Nordisk. Haiz, đối xứng, đối xứng là khái niệm toán học quan trọng biết bao! Quả nhiên là một phát hiện tuyệt vời!”

Mạnh Đề hận không thể cắn bạn một miếng: “Tuy mặt tớ trái phải không đối xứng nhưng tớ tuyệt đối không muốn cậu lấy tớ ra làm ví dụ!”

Vương Hy Như giờ tay, khẽ khàng sờ nhẹ lên nửa bên má bị sưng lên của cô: “Da cậu đẹp như vậy, nếu thật sự để lại mấy vết sẹo thì phải làm sao?”

“Bác sĩ nói không sao đâu. Cơ địa tố hình như không phải là loại dễ bị sẹo!”

Vương Hy Như chỉ lên thái dương mình: “Nhìn vết thương trên trán tớ đây này, lúc nhỏ chơi gậy tre bị chọc vào, thế mà bây giờ vẫn thấy rõ thế này. Cậu xinh thế kia, mặt có sẹo thì tiếc lắm lắm. Cho nên, A Đề, phải cẩn thận một chút, được không?”

Mạnh Đề ôm lấy cánh tay bạn, lắc nhẹ: “Tớ biết rồi!”

“Sau này cậu không cần tới nữa, chân khắp kiễng thế kia!” Vương Hy Như ra lệnh cho cô: “Lần sau khi tới bệnh viện tớ muốn nhìn thấy gương mặt bình thường của cậu, nghe rõ chưa?”

“Ừ, được rồi!”

Từ trước tới giờ, trong tất cả những người bạn, chỉ có mình Vương Hy Như mới cổ vũ cô, khích lệ cô vô điều kiện như vậy. Rõ ràng bản thân bị tai nạn giao thông nằm trên giường bệnh đến không dậy nổi nhưng vẫn suy nghĩ, vẫn lo lắng tận tình cho cô. Tình cảm này, dù thế nào cô cũng sẽ không bao giờ quên lãng.

Trong những ngày tiếp theo, vết sưng trên mặt ngày càng phồng to lên, cô nhẫn nhịn chịu đựng cố gắng vượt qua thử thách là những đôi mắt sáng ngời của người xung quanh. Trong tất cả mọi người, Triệu Sơ Niên đương nhiên là người quan tâm nhất, luôn dặn dò cô nghìn vạn lần không được quên bôi thuốc.

Bình thường, chỉ cần rảnh rỗi, hai người đều tìm cơ hội gặp nhau, ban đầu còn có lý do, ví dụ như trả quần áo, đưa thuốc, v.v; sau đó, Triệu Sơ Niên không tìm thêm bất cứ lý do nào nữa, buổi trưa sẽ gọi điện thoại cho cô như một thói quen, nếu cô rảnh buổi trưa sẽ cùng ăn cơm, buổi tối không bận việc cũng sẽ cùng ăn cơm tối ở một nơi nào đó, nếu không có thời gian trống, tất nhiên cũng sẽ gặp nhau.

Ngôi trường này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, thi thoảng chạm mặt ở nơi nào đó không phải việc khó. So với việc này, những lời đồn đại, miệng lưỡi thiên hạ đáng sợ trái lại mới là chuyện khiến người ta phải cẩn thận đề phòng. Tuy Mạnh Đề cảm thấy chuyện giữa mình và Triệu Sơ Niên bất kể thế nào cũng không phải là tình yêu thầy trò, nhưng vào mắt người khác e là hai người đã thân thiết đến độ như cây đinh được đóng trên tấm sắt là điều không thể nghi ngờ. Hơn nữa, quan điểm của dư luận thường vô cùng đơn giản nhưng rất ngoan cố, bất luận đương sự có giải thích thế nào cũng là vô dụng.

Nếu đi trong sân trường gặp phải sinh viên nào đó cả hai người đều biết, họ sẽ bình thản trò chuyện. Điều đáng mừng nhất là, sinh viên dù sao cũng là người lớn, đối với điều chưa từng thấy bao giờ năng lực đón nhận của họ rất mạnh, sẽ không giống như cấp hai, cấp ba chuyện gì cũng thấy ngạc nhiên, đáng sợ.

Khoảng thời gian này Triệu Sơ Niên dẫn cô đến hầu hết các tiệm cơm nổi tiếng ở khu vực xung quanh trường, món ăn không bao giờ trùng nhau, có món canh, có món cháo và cả những món bồi bổ cơ thể nữa. Mỗi quán đều có đặc trưng riêng, khi thức ăn nóng hổi thơm ngon tiến vào dạ dày, gân cốt khắp người như mềm đi rồi giãn ra.

Mạnh Đề biết rõ buổi tối anh vẫn còn giờ dạy môn tự chọn nhưng vẫn dành thời gian đi ăn cùng cô, tình cảm này khiến cả trái tim và gương mặt cô đều nóng lên. Thỉnh thoảng cô thường nghĩ, nếu Triệu Tri Dư còn sống, chắc chắn đã bị Triệu Sơ Niên nuông chiều đến hư thân. Sự dụng tâm và chu toàn của Triệu Sơ Niên đối với cô nhiều đến kinh người, nếu đối tượng là Triệu Tri Dư, e là anh còn nuông chiều đến mất hết nguyên tắc.

Cuối tuần, Triệu Sơ Niên tới đón cô ra ngoài ăn, lần này nơi được chọn không ở gần trường học, anh đưa cô tới thẳng khu vực trung tâm, đó là con đường phân hoa nhất trong thành phố này, nhà cao tầng, công ty, xí nghiệp san sát nhau.

Ánh mặt trời chiều tà như đổ hết xuống mặt đường, phản xạ ánh sáng trên con đường bằng phẳng, Mạnh Đề trông thấy một bộ quần áo được mặc trên người manequin trong tủ kính của một cửa hàng bán trang phục đắt tiền nào đó, cô khen ngợi mấy câu, Triệu Sơ Niên lập tức dừng xe bên lề đường, kéo cô gái như đang chìm trong sương mù xuống xe, xông vào cửa hàng, bảo nhân viên lấy bộ quần áo đó ra cho cô thử.

Mạnh Đề thẳng thốt nhìn Triệu Sơ Niên, cố gắng tự hỏi bản thân không biết lúc nào đã biểu hiện rằng mình nhất định phải mua bộ quần áo này? Cô nhất thời mơ hồ, có cảm giác không biết phải làm sao!

Triệu Sơ Niên không hiểu: “Không phải em rất thích nó sao?”

Mạnh Đề đem quần áo trả lại cho nhân viên bán hàng, kéo Triệu Sơ Niên ra khỏi cửa hàng. Họ đứng dưới ánh sáng của đèn cao áp trên đường, Mạnh Đề nghiêm túc hỏi anh: “Em muốn gì thấy cũng mua cho em sao?”

Triệu Sơ Niên mặt không đổi sắc, nói: “Nếu trong phạm vi có thể mua được, tôi sẽ mua. Cụ thể, em nói đi.”

Mạnh Đề nhúc nhích đầu, tức giận chỉ vào chiếc xe đang đỗ bên lề đường của anh: “Xe của thầy, nhà của thầy, có thể cho em không?”

“Em muốn là được!”

Nói xong liền móc chìa khóa giao vào tay cô thật.

Mạnh Đề càng sợ hơn, lùi về sau mấy bước liền, dùng ánh mắt không biết là khóc hay cười quan sát thần sắc của Triệu Sơ Niên. Triệu Sơ Niên vô cùng bình thản, trấn tĩnh, không hề có vẻ gì là đùa giỡn cả. Nếu cô không nhìn lầm, trong cặp mắt kia của Triệu Sơ Niên thậm chí còn xuất hiện sự hứng khởi khó nhận thấy, trong khoảnh khắc đó, Mạnh Đề có một chút ảo giác... hình như anh đã chờ cô nói những câu này từ rất lâu rồi.

Mạnh Đề chống tay lên trán, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ: “Thầy Triệu, chúng ta cần nói chuyện!”

“Ừm.” Triệu Sơ Niên gật đầu, kéo cô đến nhà hàng gần đó: “Chúng ta tìm chỗ ngồi trước đã!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Ăn Nấp Trong Bóng Tối 2

Dầu sao cũng là cuối tuần, nhà hàng sang trọng với những đồ nội thất đắt tiền này khá đông khách, Triệu Sơ Niên tìm chỗ ngồi, không cần như mấy hôm trước ăn cơm xong còn phải vội vàng quay về trường nên thừa thời gian nói chuyện. Mạnh Đề đang cân nhắc trong lòng không biết nên mở lời thế nào thì Triệu Sơ Niên lại nhìn cô chăm chăm, không có vẻ thèm ăn, mặt mày ủ rũ: “A Đề, đã qua mấy ngày rồi, sao mặt em vẫn chưa tốt lên? Ngày mai tới bệnh viện xem sao!”

“À, khoan đã... Thật ra không sao đâu ạ, chỉ nhìn hơi kinh dị thôi...” Mạnh Đề rầu rĩ, “Em biết gương mặt này của em bây giờ không hợp để đi gặp người khác!”

Triệu Sơ Niên lắc đầu, “Không đâu!”

Mạnh Đề nhìn vẻ mặt chán nản và đờ đẫn của anh, lên thờ dài dưới đáy lòng, chỉ vào gương mặt đang sưng phồng lên của mình: “Thầy Triệu, nếu tiết học tự chọn đầu tiên em gặp thầy với bộ mặt như bây giờ, có phải thầy sẽ không chủ động hỏi số điện thoại của em, phải không ạ?”

Triệu Sơ Niên ngạc nhiên: “Sao em lại nghĩ vậy?”

Bộ dạng kinh ngạc đến mức này của anh khiến Mạnh Đề tin chắc rằng trong đầu anh chưa từng tồn tại ý nghĩ này, cô hơi ngỡ ngàng, nghiêng đầu nhìn anh: “Thầy Triệu, em không nghĩ em gái thầy lớn lên sẽ có bộ dạng như đầu heo này của em...”

Lời này của Mạnh Đề nửa thật nửa đùa, phần lớn là ý trêu chọc đùa vui. Không ngờ khi Triệu Sơ Niên nghe thấy ba chữ “Em gái thầy” lại phảng phất như bị đẩy vào hầm băng, sự ngạc nhiên ban nãy cứng đờ đọng lại nơi đáy mắt, môi cũng mím thành một đường thẳng, dường như cũng đang bị câu hỏi này giã vò, không biết trả lời thế nào...

“Xin lỗi, thầy Triệu, em không có ý lời em gái thầy ra nói đùa đâu ạ...” Mạnh Đề nói, “Nhưng câu hỏi này thật sự không thể không hỏi.”

“Em muốn hỏi gì, tôi đang nghe đây!”

Dáng vẻ anh như là đang bị bắt phải nghe, có vẻ như quan hệ thầy trò đã bị đảo lộn thì phải. Mạnh Đề cảm thấy hoang đường, cô rót trà cho anh, nói khẽ: “Thầy Triệu, khi em và thầy đi cùng nhau, lúc nào cũng là thầy chỉ tiền. Em biết điều kiện kinh tế của thầy chắc chắn vượt xa trình độ em có thể tưởng tượng được, nhưng em không muốn lúc nào cũng tiêu tiền của thầy!”

Mạnh Đề nói đến chuyện mấy ngày nay. Hai người gặp nhau nhiều, số lần cùng đi ăn cũng nhiều, dù thế nào cũng không thể tránh khỏi liên quan đến tiền bạc. Đã vài lần cô muốn trả tiền nhưng Triệu Sơ Niên căn bản là không cho cô cơ hội, nhiều lần cô lên lút trốn đi trả tiền nhưng lại được thông báo đã có người trả rồi. Có lần cô dụng tâm hơn, thừa dịp đi vệ sinh đến thanh toán với người bán hàng, khi trông thấy giá tiền thì mắt lại như nổ đom đóm.

Cô thấy mình và Triệu Sơ Niên đang bị cuốn vào một vòng luẩn quẩn kỳ lạ. Hôm đó, dưới sự xúc động của mình, khi cô nói có thể làm thế thân của em gái anh, hoàn toàn không ngờ những phiền toái kiểu này lại nhiều đến thế. Nếu cô có thể coi mình thực sự là em gái của Triệu Sơ Niên, chắc chắn không nên đề cập chuyện tiền bạc với anh, nhưng nếu làm vậy vô hình trung cô đã biến thành người lợi dụng Triệu Sơ Niên, giả sử cô dùng tiền phân rõ giới hạn với anh, anh chắc chắn sẽ tỏ vẻ buồn bã, bộ dạng tâm như tro tàn. Phải chăng, dù cô làm thế nào cũng vẫn phạm sai lầm?

Triệu Sơ Niên thật sự không muốn thảo luận chuyện tiền nong với Mạnh Đề trong bầu không khí tuyệt vời thế này. Anh nghe cô nói xong bèn hỏi lại: “Lúc em đi ăn cùng Mạnh Trung hay Trịnh Hiến Văn, cũng muốn chia tiền với họ sao?”

Mạnh Đề cảm thấy khuấy nhẹ nước trà màu xanh lục trong chén, trong veo như đôi đồng tử của ai đó: “Họ không giống thế. Suy cho cùng em đâu phải em gái thầy?”

Nét mặt Triệu Sơ Niên tối sầm một cách khác thường, ánh mắt anh thay đổi nhanh chóng, trong con ngươi đen bóng như ngọc nảy ra thứ ánh sáng màu nâu khác lạ: “Buổi tối hôm đó những lời em nói với tôi đều là giả dối? Thực ra chúng chẳng có ý nghĩa gì phải không?”

“Không phải, không phải!” Mạnh Đề gõ nhẹ lên trán mình, buồn bực nghĩ: cái đầu này đúng là đầu heo, có nói cũng không nói được rõ ràng, cô lập tức bỏ sung: “Trong mắt người ngoài, e rằng họ sẽ nghĩ rằng em lợi dụng bề ngoài giống em gái thầy mà chiếm tiện nghi của thầy!”

“Tôi chưa từng nghĩ vậy!”

Mạnh Đề nắm tay anh: “Thầy Triệu, em thật sự không muốn nhắc đến vấn đề tiền nong với thầy. Nhưng thầy xem, chênh lệch của hai chúng ta vẫn chần ngang ở đó. Từ nhỏ cha mẹ đã dạy em phải giữ mình trong sạch, không được tham đồ vật, tiền nong thuộc sở hữu của người khác.” Cô dừng lại một lát, lục lọi trong đầu một câu tục ngữ để chứng minh sự khí phách của mình lớn nhường nào, “Có câu: Cần gì lợi ích, chỉ cần nhân nghĩa mà thôi!”

“Những lời này đáng lẽ phải là tôi nói với em mới đúng!”

Triệu Sơ Niên nói xong câu này, trong ánh nhìn chăm chăm của Mạnh Đề, anh bật cười: “Có điều, A Đề, tôi hiểu em đang nghĩ gì. Em sợ phải nợ tiền tôi phải không nào? Chúng ta tạm thời đừng nói đến chuyện này nữa, chờ em lĩnh được học bổng đi, tôi nghĩ là không lâu nữa nhỉ?”

“Ồ... Vâng ạ.”

“Vậy được rồi. Đến khi đó em mời tôi đến công viên trò chơi đi, tôi biết trong thành phố mới khai trương một công viên trò chơi với chủ đề chính là thử thách và mạo hiểm, không tệ”

Mạnh Đề buồn bực: “Hả? Thầy thích công viên trò chơi? Công viên trò chơi, nơi mà trẻ con rất thích chơi ấy à? Thầy không cảm thấy hai người lớn chúng ta đến công viên đó rất không phù hợp sao?”

“Tôi chẳng thấy không phù hợp gì hết. Tìm một ngày nghỉ đi nhé. Khi nào mặt em bớt sưng thì đi.”

Một câu đơn giản dứt khoát tuyên bố chủ đề này đến đây là hết, cũng chặn lại tất cả những điều cô định nói. Người phục vụ bày thức ăn lên bàn cho họ, Triệu Sơ Niên vô cùng háng hái giới thiệu cho cô từng món, chủ đề ban này không còn ai nhắc tới nữa.

Vì trong thời gian này mặt sưng lên rất xấu xí, hơn nữa vì chuyện bảo nghiên đã chắc chắn nên tạm thời có thể thoải mái, cô tuyệt đối không muốn đến phòng tự học để bị người ta soi mói nên đứng trước cổng trường tạm biệt Triệu Sơ Niên, về nhà học bài.

Sau khi về nhà, cô ngồi suy nghĩ mông lung về câu chuyện tối nay nói với Triệu Sơ Niên, cô thật sự không ngờ hóa ra Triệu Sơ Niên lại có tính tình trẻ con như thế. Không biết nghĩ đến đâu mà bật cười vui vẻ.

Đọc sách ở nhà hiệu quả không thể bằng ngồi trong phòng tự học, bầu không khí cũng tệ hơn. Không biết có phải vì bị thương hay không, cô cảm thấy mình nhanh chóng uể oải, chỉ muốn đi ngủ rồi mới dậy đọc sách, làm bài, nhưng đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Không còn sớm, Trịnh Hiến Văn và Liễu Trường Hoa đứng trước cửa, cầm theo hai túi to nhỏ không bằng nhau, trên tay Trịnh Hiến Văn còn có một nồi canh hầm bồ lương.

Mạnh Đề lập tức mời hai người vào nhà.

Trịnh Hiến Văn vừa thấy cô đã nhíu mày: “Sao mấy ngày rồi mà vẫn chưa đỡ?”

Mạnh Đề nhăn nhó mỉm cười: “Em cũng không biết...”

Liễu Trường Hoa sai Trịnh Hiến Văn bỏ nồi canh vào tủ lạnh trong nhà bếp, bà dùng ánh mắt tiêu chuẩn của một bác sĩ nhìn chăm chăm mặt Mạnh Đề, nghiên cứu một hồi rồi lắc đầu: “Cái con bé này, cha mẹ không ở nhà mà lại ngã thành thế này. Tuy da cháu lành nhưng quá yếu, khi còn bé ngay cả bôi thuốc đỏ, thuốc sát trùng cũng bị dị ứng, bây giờ đỡ hơn một chút, không biết di truyền từ ai nữa...” Liễu Trường Hoa chợt dừng lại, thờ dãi nhìn cô: “Mấy ngày nay rồi, hôm trước chẳng phải Hiến Văn đã dặn cháu tới lấy thuốc sao không thấy tới? Kết quả vết tụ máu trên mặt đến giờ vẫn chưa tan.”

Liễu Trường Hoa bày hai túi nilon ra, một túi đựng hoa quả: táo, cam..., một túi khác là thuốc. Bà lấy ra một gói thảo dược đưa cho Mạnh Đề: “Đây là thảo dược pha chế sẵn, hiệu quả chắc tốt hơn thuốc cháu đang dùng, cháu xoa thử đi.”

Mạnh Đề cảm động đến rớt nước mắt: “Cảm ơn bác Liễu, bác tốt với cháu quá.”

“Cha mẹ cháu không ở đây, chăm sóc cháu là chuyện đương nhiên, cháu đúng là một con bé hiểu chuyện...” Liễu Trường Hoa nói câu này với gương mặt đầy ý cười, sau đó thay đổi ngay lập tức, nghiêm túc nhìn cô chăm chăm, ánh mắt hoàn toàn là vẻ trên nhìn bề dưới phạm sai lầm: “Cho nên, Tiểu Đề, cháu không nên trong thời gian cha mẹ không ở nhà mà làm ra chuyện gì khó nghe. Suy cho cùng cháu vẫn là con gái, người khác đồn đại ra ngoài khó nghe lắm.”

Mạnh Đề không hiểu, “Dạ?” một tiếng rồi nhìn Trịnh Hiến Văn với vẻ hỏi thăm. Trịnh Hiến Văn lúc đầu cũng hơi ngạc nhiên, nhíu mày: “Mẹ, mẹ nói gì vậy?”

Về mặt Liễu Trường Hoa cực kỳ nghiêm túc: “Một buổi tối của mấy hôm trước có phải cháu đưa đàn ông về nhà không?”

Mạnh Đề đột nhiên nhớ tới chuyện mình đã dẫn Triệu Sơ Niên lên nhà, xấu hổ gật đầu. Tuy người trong khu nhà này đều là phần tử trí thức cấp cao, không phải giáo sư thì cũng là phó giáo sư, mặc dù như vậy nhưng một người không thể lúc nào cũng dán mắt vào sách vở, dĩ nhiên sẽ có người nhiều chuyện, chỉ cần không để ý một chút là có thể khiến “chuyện xấu đồn xa” được ngay, đúng là không có bí mật nào có thể giữ được.

“Hôm nay bác mới nghe có người nói, truyền ra ngoài rất khó nghe, họ nói cái gì mà kẻ vai sát má, thân mật ôm hôn, còn nói người đàn ông đó vào nhà

cháu rồi không thấy ra nữa...” Liễu Trường Hoa nghiêm túc nói: “Tuy xã hội hiện đại phóng khoáng, thoải mái hơn, bác cũng biết thanh niên các cháu thích ra ngoài chơi vào buổi tối nhưng có một vài quan niệm đạo đức trong xã hội này vẫn phải tuân thủ nghiêm ngặt. Cháu không thể tranh thủ lúc cha mẹ không ở nhà mà đem đàn ông về như thế!”

Mạnh Đề khẽ gật đầu, cô không có ý định giải thích gì hết, lúc này nhắc đến Triệu Sơ Niên tuyệt đối không phải giải pháp tốt. Chuyện của Triệu Sơ Niên và Trịnh Nhược Thanh khiến người bác hàng xóm nhìn cô lớn lên từ nhỏ này luôn thấy thất vọng, hơn nữa chuyện của cô và Triệu Sơ Niên không thể dùng đôi ba từ mà nói rõ được, hiểu lầm này cộng thêm hiểu lầm kia, chi bằng không nói gì là tốt nhất.

Liễu Trường Hoa giải thích cách dùng thuốc xong đứng lên muốn về, Trịnh Hiến Văn nói: “Mẹ về trước đi, con muốn nói với A Đề mấy câu!”

“Ừ.”

Liễu Trường Hoa đi khỏi Trịnh Hiến Văn liền ra đóng cửa nhà lại, dùng ánh mắt nghiêm túc khác thường nhìn Mạnh Đề chăm chăm, cô có chút khó hiểu, nhìn anh đầy sợ hãi.

Trịnh Hiến Văn ngồi lên sofa, nhìn Mạnh Đề đang đứng trước mặt mình, bình tĩnh nói: “A Đề, người em đưa về nhà hôm đó có phải là Triệu Sơ Niên?”

Mạnh Đề liếm môi, không trả lời ngay. Nhưng vừa thấy sắc mặt Trịnh Hiến Văn tối sầm đi, cô lập tức lên tiếng: “Anh Hiến Văn, thực ra là vì em bị thương, thầy ấy lái xe chở em về!”

Dù sao cũng lớn lên với cô từ nhỏ, làm sao không hiểu trong mấy từ ngắn gọn của cô cất giấu nội dung lớn đến đâu, Trịnh Hiến Văn không nhịn được sự tức giận khi Mạnh Đề dám nói dối anh, đập mạnh lên bàn trà, mạnh đến nỗi bàn rung lên. Trịnh Hiến Văn cá tiếng nói: “Hôm đó khi anh gặp em trong nhà hàng, em vẫn bình thường. Em nói dối anh là bị ngã! Rốt cuộc là chuyện gì???”

Theo tiếng động âm ỉ ấy Mạnh Đề cảm thấy trái tim mình cũng rung lên từng đập. Cô lớn bằng này chưa bao giờ trông thấy Trịnh Hiến Văn giận đến thế, lửa giận trên người anh tựa như có thể thiêu cháy căn nhà này. Mạnh Đề không dám giấu giếm nữa, nói toàn bộ sự thật, Trịnh Hiến Văn nghe xong im lặng hồi lâu nhưng ánh mắt không rời khỏi mặt cô dù chỉ một giây, sắc mặt anh ngày càng tối đi, “Lúc đó vì sao không gọi anh?”

“Việc đó xảy ra quá bất ngờ, em căn bản không có thời gian gọi điện...”

“Lúc Triệu Sơ Niên đã cứu em vì sao vẫn không gọi cho anh? Lẽ nào anh không thể đưa em về?”

Mạnh Đề như gà mắc tóc, cắn môi lặng thinh.

Trịnh Hiến Văn càng giận dữ: “Sáng hôm sau anh đã hỏi chuyện gì xảy ra, thế mà em vẫn giấu anh!!!”

Con giận như mưa rền gió dữ vậy, Mạnh Đề biết anh thật sự giận lắm, cô co rúm lại như một phản xạ vô điều kiện.

“Em vừa bị người ta bắt nạt, anh ta liền chạy đến cứu em ngay, trên thế giới tồn tại chuyện trùng hợp đến thế ư?”

“Chỉ trùng hợp thôi.” Mạnh Đề không ngờ anh lại nói như những lời như vậy, cô thẳng thốt nhìn anh, “Anh Hiến Văn... Lời này của anh... Không lẽ anh đang nghi ngờ điều gì?”

“Con người của Triệu Sơ Niên em hiểu được bao nhiêu?” Giọng nói Trịnh Hiến Văn sắc nhọn, thậm chí còn nghe ra tiếng nghiến răng: “Anh đã bảo em phải giữ khoảng cách với anh ta, anh nói em không nghe à?”

“Không, không phải em không nghe... Lời anh nói sao em có thể không nghe...” Mạnh Đề cắn môi, “Anh Hiến Văn, sao anh lại không thích thầy Triệu đến mức này?”

Ngữ điệu Trịnh Hiến Văn không hề có độ ấm: “Em mới lớn bằng ngần này, chuyện đời em hiểu được bao nhiêu? Quan hệ giữa các người như thế nào mà em còn đứng ra bênh vực anh ta. A Đề, em có nhận ra hay không, anh ta đối với em căn bản không phải sự chăm sóc của thầy giáo đối với học trò, ngay từ đầu anh ta đã nhắm vào em rồi.”

“Em biết.” Mạnh Đề lúng túng nói, “Thầy ấy đã nói với em, thầy ấy nói em giống em gái thầy ấy nên mới đối với em tốt như vậy.”

“Em gái?” Trịnh Hiến Văn ngẩn người, sự tức giận trên mặt dường như đã bị một cái chai rỗng nào đó hút đi; anh chậm rãi nhắm nuốt danh từ này trong lòng không biết bao nhiêu lần, nhưng gương mặt lại nhanh chóng lạnh đi: “Rất nhiều đàn ông đều dùng hai từ em gái làm cái cớ, em biết không?”

“Thầy ấy không lừa em. Vả lại, vì sao thầy ấy không thể có em gái? Anh cũng có em gái mà.” Mạnh Đề hít một hơi thật sâu, từ tốn giải thích với anh: “Anh Hiến Văn, là thế này. Em gái thầy ấy bị thất lạc từ nhỏ, bao lâu nay vẫn đi tìm nhưng chưa thấy. Một bé gái nhỏ tuổi như vậy sẽ gặp phải những chuyện gì, dường như ngày nào thầy ấy cũng bị dẫn vật bởi câu hỏi này.”

Trịnh Hiến Văn đột nhiên đập bàn chan chát, tiếng động quá mạnh khiến Mạnh Đề trợn to mắt. Bàn rung quá mạnh làm táo, cam trên bàn rơi hết xuống đất, chén trà trên đĩa cũng lung lay rung động, tạo thành tiếng vang lạnh lạnh.

Dáng vẻ Trịnh Hiến Văn thay đổi trong chớp mắt dường như gió mây lại sắp kéo tới. Lồng ngực anh phập phồng, tựa như có một con quái thú nào đó đang rục rịch trong cơ thể anh. Bình thường lúc giận dữ anh vẫn phải cố kìm chế giọng mình bình thường nhưng thanh âm của anh bây giờ như nước sông làm vỡ đê, chọt cao thêm vài nhịp, cười lạnh một tiếng, cực kỳ chói tai: “Mạnh Đề, em lớn bằng đây mà một cái lý do vớ vẩn thế cũng tin sái cổ?”

Mạnh Đề ngờ ngàng, hoảng hốt nhìn anh. Trịnh Hiến Văn luôn giữ vững phong độ, chưa từng lớn tiếng mắng mỏ ai, khi còn nhỏ dù cô ngốc nghếch đến đâu, một đề toán làm sai bao nhiêu lần, anh cũng chưa bao giờ giận đến mức này.

Mạnh Đề cúi xuống cụp mắt lại nhưng giọng nói vẫn vô cùng mạch lạc: “Anh hiến văn, em đã không còn là con bé trước đây nữa. Em không cảm thấy là thầy ấy đang gạt em, tình cảm của thầy ấy với em gái mình rất chân thành, rất tha thiết, tuyệt đối không phải giả vờ. Thầy Triệu đối tốt với em, em không muốn... làm thầy ấy buồn.”

“Mạnh Đề, có phải em cảm thấy người mới tốt hơn?”

“Ồ, không...”

Trịnh Hiến Văn lắc đầu, đứng lên bắt ngõ, không nói không rằng đi thẳng ra khỏi đó. Mạnh Đề thần thờ đứng trong phòng, nghe tiếng bước chân anh bỏ đi và tiếng cánh cửa bị mở ra, sau đó một giọng nói lạnh lùng truyền tới:

“Đã như vậy anh sẽ không nói gì nữa, em tự giải quyết cho tốt!”

Cửa bị đóng kêu lên “rầm” một tiếng. Mạnh Đề ôm đầu, nhìn túi thuốc và trái cây lăn lóc dưới chân bàn, cảm thấy rất đau đầu.

Nếu có thể, cô rất muốn đuổi theo nói xin lỗi Trịnh Hiến Văn. Gây tranh cãi là chuyện nằm mơ cô cũng không nghĩ tới, trong nhận thức hữu hạn của cô, thậm chí cô còn không nghĩ đến chuyện bản thân sẽ tranh luận với anh.

Thời gian qua đi, suy cho cùng cô cũng đâu còn là Mạnh Đề năm đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Áy Náy 1

Vết thương trên mặt trong vòng một ngày sau khi bôi thuốc của bà Liễu Trường Hoa đại khái đã khá lên nhiều, nhưng trong lòng cô vẫn nặng nề vô cùng. Vốn tưởng rằng quan hệ giữa mình với Trịnh Hiến Văn vững như bàn thạch không gì phá nổi nhưng sự thực đã chứng minh, tảng đá đó cũng chỉ có bề ngoài, bên trong thì rỗng tuếch, hoàn toàn không thể tin tưởng. Cô cố nín nhịn không muốn nói xin lỗi với Trịnh Hiến Văn; nhưng trên thực tế cũng đâu có cơ hội gặp anh.

Thình thoảng bà Liễu Trường Hoa gọi cô xuống ăn cơm, trên mâm cơm không thấy anh, hỏi ra ai cũng nói gần đây anh quá bận rộn.

Bà Liễu Trường Hoa lại thờ dãi: “Con cái lớn rồi không giữ nổi nữa. Nhượng Thanh sống bên ngoài, Hiến Văn lại không thấy về. Vẫn là Tiểu Đề ngoan nhất, luôn ở bên cha mẹ!”

Trịnh Bách Thường phản đối: “Con lớn rồi dĩ nhiên sẽ không muốn sống cùng cha mẹ nữa. Mạnh Đề sau này cũng vậy.”

“Chỉ cần cha mẹ không đuổi cháu đi, chắc chắn cháu sẽ không dọn ra ngoài!” Mạnh Đề nói.

“Cha mẹ cháu nào nỡ đuổi cháu...” Bà Liễu Trường Hoa nói rồi múc cho cô một bát canh: “Họ sao có thể tìm được một cô con gái ngoan ngoãn hơn cháu nữa. Haiz, giá như Tiểu Thanh có được một nửa sự ngoan ngoãn của cháu thì tốt quá!”

Mạnh Đề mỉm cười, nhìn một bàn ăn chỉ có ba người, tự dưng thấy buồn vô cớ.

Sau khi cơm no rượu say ở nhà họ Trịnh, vừa về nhà đã nhận được điện thoại cho cha mẹ gọi về. Mạnh Đề đương nhiên chỉ kể chuyện tốt, giấu nhem chuyện xấu, chỉ nói việc bảo nghiên của mình rất thuận lợi, ông Mạnh Tư Minh cười vài tiếng, luôn miệng khen ngợi, ông nói: “Nhưng việc học vẫn không thể lơ là!”

Mạnh Đề liên tục gật đầu, nghĩ ra ông ở đầu dây bên kia không thể nhìn thấy nên nhanh miệng bổ sung một câu: “Cha, lần này con không khiến cha mất mặt nhé!”

Cô vẫn canh cánh trong lòng chuyện thi đại học của mình, ông Mạnh Tư Minh cười lắc đầu: “Con bé ngốc nghếch này! Mất mặt chẳng có gì quan trọng cả, con thấy tốt là được!”

Trong tim Mạnh Đề như có một dòng nước nóng chảy quanh, khiến sự ấm áp lan ra cả cơ thể.

Mạnh Đề nhắc tới chuyện của Vương Hy Như, cô nói nếu như sang năm bạn cô có sang Mỹ học, mong người thân mình chăm sóc cô ấy nhiều hơn trong

khoảng thời gian cô ấy học ở Mỹ.

Trước đây, cô đã nhắc tới Vương Hy Như nhiều lần trước mặt Mạnh Trung, anh cũng quen biết cô gái này, chỉ “ừ” một tiếng, “Hóa ra thư thông báo đã được gửi về rồi à? Bạn em giỏi thật!”

“Đương nhiên!” Chỉ cần vấn đề có liên quan đến Vương Hy Như, Mạnh Đề luôn hết lời ngợi khen.

Cô rất hào hứng, buông lời khen ngợi thành một tràng dài, Mạnh Trung hỏi: “Sau khi bạn phải đi, em không thấy buồn ư?”

Không mấy khi Mạnh Trung hỏi đến vấn đề mang tính tình cảm này, Mạnh Đề ngờ ngàng đến nỗi không cảm nổi ổng nghe, “hả” một tiếng mới nói: “Dĩ nhiên là có buồn, nhưng đó là chuyện của lúc từ biệt. Bây giờ vẫn chưa đến lúc đó, em chỉ thấy mừng thay cô ấy thôi!”

“Nếu Vương Hy Như đã lựa chọn ra nước ngoài, sao em không làm vậy? Anh có thể liên hệ trường học giúp em!”

Mạnh Đề từ chối thẳng thừng: “Em không muốn ra nước ngoài.”

Mạnh Trung dường như đã đoán được sự cự tuyệt của cô, ngập ngừng nói: “Nói chung là em nên suy nghĩ một chút, dù sao còn nửa năm nữa em mới tốt nghiệp!”

Mặc dù rất nhiều chuyện buồn phiền nhưng không phải không có chuyện vui nào xảy ra, ví dụ như học bổng kỳ trước cuối cùng đã chậm chạp xuất hiện sau khi học kỳ mới đã đi được một nửa. Có tiền lúc nào cũng là chuyện vui, vết sưng phù và đau đớn trên mặt so với nó chẳng to tát gì.

Đến cuối tuần, chân cơ bản đã khỏi hẳn, vết sưng trên mặt cũng rút đi, ngày cuối tuần Mạnh Đề cầm vở ghi bài và học bổng của Vương Hy Như tới bệnh viện.

Mấy ngày không gặp, tình trạng của Vương Hy Như đã chuyển biến tốt hơn nhiều, đã có thể mặc quần áo, chống gậy đi tản bộ dọc hành lang, còn có thể đi dạo trong vườn hoa. Mạnh Đề và bạn, hai cô gái ngồi trên ban công của bệnh viện, ăn mặc kín kẽ, trò chuyện câu được câu chăng, hai người nói về những bạn học cùng lớp.

Những ngày tháng trong bệnh viện dù có nhàn nhã hay được đi chơi nhiều đến đâu vẫn cảm thấy tẻ nhạt, nhưng Vương Hy Như luôn tìm được cách tự tiêu khiển, tự làm mình vui lên, đọc sách, làm bài... Cô nàng thật sự đã đem toán học thành thú vui, cộng với sự giám sát của mẹ, cô nàng duy trì cuộc sống với thời gian học tập và nghỉ ngơi rất có quy luật.

Hai người đang nói chuyện thì mẹ Vương Hy Như lại trao đổi một ánh mắt với Mạnh Đề. Mạnh Đề mượn cớ đi cùng mẹ Vương Hy Như ra hành lang, hỏi: “Bác, có chuyện gì ạ?”

Trên mặt mẹ Vương Hy Như có chút ưu sầu, chỉ ra phía đầu hành lang: “Tiểu Mạnh à, cậu học sinh kia cháu quen không?”

Theo hướng chỉ tay của bà, Đinh Lôi đứng trước cánh cửa đầu hành lang, đi đi lại lại liên tục; một người cao như vậy, cao như một cây gậy di động dựng trên mặt đất bằng phẳng, vô cùng thu hút sự chú ý của người khác.

“Cháu có quen...” Sắc mặt Mạnh Đề lập tức sa sầm xuống, “Cậu ta tới đây làm gì?”

“Haiz, lúc đầu là tặng quà, trái cây này, hoa quả này. Nhưng mấy hôm nay như linh hồn quanh quẩn gần phòng bệnh, mấy lần bác thấy cậu ta trèo lên cửa sổ, thật đáng sợ!”

Làn sóng trong ngực Mạnh Đề nhấp nhô lên xuống. Trước đây, Vương Hy Như vẫn khách sáo với Đinh Lôi, vì cô ấy sợ sẽ xảy ra chuyện sau khi đắc tội với cậu ta, suy cho cùng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện; nhưng sau khi cô gặp chuyện, thái độ của Vương Hy Như đối với Đinh Lôi thay đổi hoàn toàn, không biết Đinh Lôi có thù hận không?

“Đạo này cậu ta có làm khó Hy Như không ạ?”

“Không có. Cậu ta cảm theo một đồng thứ tới thăm bệnh, bác cũng không tiện đuổi cậu ta đi, nhưng có hai lần bác thấy Hy Như mắng cậu ta. Cậu ta ngoan ngoãn nghe. Tiểu Mạnh, tóm lại quan hệ của Hy Như và cậu ta là thế nào?... Là bạn trai sao?”

“Không đâu bác ạ.” Mạnh Đề trầm ngâm, “Bác đừng lo. Cháu đi nói chuyện với cậu ta!”

Tình huống lúc này không giống với tối hôm đó, Mạnh Đề lấy dũng khí, siết chặt điện thoại di động trong lòng bàn tay, hỏi thăm được số điện thoại của bảo vệ bệnh viện mới đi về phía cậu ta. Hành lang không dài nhưng đủ để khi Đinh Lôi quay người là có thể trông thấy cô. Mạnh Đề bình tĩnh tiếp tục tiến lên. Ánh mắt đảo quanh của Đinh Lôi khi chạm phải bóng dáng cô lập tức cứng đờ, hốt hoảng như người mộng du. Hai bàn tay cậu ta nắm chặt với nhau, có thể nhìn thấy khớp bàn tay nổi rõ.

Mạnh Đề cảnh giác: “Cậu lại định làm gì? Lén lút rình mò người khác?”

Lập tức Đinh Lôi vung tay lên, nỗi giận giống hệt phản ứng của chú mèo khi bị người ta khiêu chiến, nhưng cậu ta kiềm chế rất nhanh, giọng nói vẫn ồm ồm như vậy: “Không phải thế, tôi đến thăm cô giáo Vương!”

“Woa, gọi là cô giáo Vương rồi sao?” Thật sự Mạnh Đề rất ngạc nhiên, rất thỏa mãn khi nghĩ đến việc tối đó cậu ta đã bị Triệu Sơ Niên giáo huấn đủ

thăm hại, dùng bạo lực trị bạo lực quả thật có hiệu quả cực kỳ tốt, Nhưng dù thế nào vẫn không dám tin cậu ta hoàn toàn, ngập ngừng nói: “Muốn thăm Hy Như dĩ nhiên là được, có điều trước tiên cậu phải bảo đảm với tôi sẽ không bày trò!”

Nét mặt Đinh Lôi lập tức cứng đờ, xương quai hàm nghiến chặt, nhũn mảy ra vẻ không phục, nhìn cô chăm chăm đầy giận dữ.

Mạnh Đề tự nhắc mình không được chấp nhậ với cậu ta, nếu cô cũng trừng lại cậu ta, vậy câu chuyện này sẽ chẳng thể nào tiếp tục được nữa, nên cô hỏi: “Tay cậu đã đỡ chưa?”

Nhấc tới tay, vẻ mặt cậu ta lập tức thay đổi. Đúng lúc đó có một con gió từ cửa sổ thổi vào hành lang bệnh viện, rõ ràng cậu ta run lên một chập, căng thẳng nhìn bốn phía xung quanh.

Mạnh Đề đoán chắc có lẽ cậu ta không dám ồn ào nữa nên mới bình tĩnh mở lời: “Hiện giờ cô ấy không có trong phòng!”

Câu này khiến Đinh Lôi bình tĩnh lại, đôi mày kiếm rậm nhũn chặt ban nãy đã thả lỏng hơn một chút. Giờ đây, Mạnh Đề mới phát hiện tuy vóc dáng cậu ta cao lớn nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là một cậu bé mà thôi. Thực ra hình thức Đinh Lôi không xấu, da màu rám nắng khỏe mạnh, thậm chí còn có thể nói là đẹp trai, gương mặt có đôi nét trẻ con.

Tuy sự cảnh giác của Mạnh Đề với cậu ta vẫn còn nhưng bây giờ là ban ngày hơn nữa lại ở trong bệnh viện nên không có gì đáng ngại, cô chỉ vào một chiếc ghế đá gần đó: “Ngồi xuống đi, tôi hỏi cậu vài câu!”

Đinh Lôi lập tức quét mắt nhìn cô, lại rướn cổ cổ nhìn về phía bức tường hành lang, cứng giọng hỏi: “Muốn hỏi gì?”

“Cậu không muốn ngồi thì đứng vậy!” Trái tim cô đập thình thịch, hỏi cậu ta: “Cậu thật sự quan tâm đến Hy Như?”

Đinh Lôi gật đầu, áp ứng “ừm” một tiếng.

“Tại sao? Cô ấy chỉ là giáo viên dạy lớp bỏ tức thôi mà?”

Mạnh Đề hỏi rất thẳng thắn nhưng gương mặt cậu ta lại đỏ bừng, giống hệt như có người đốt một đám lửa dưới cằm cậu ta, màu đỏ đó dần dần lan từ dưới cằm lên mặt, màu da rám nắng vì thế mà biến thành màu hồng nhạt kỳ lạ, tựa như bị tắm thứ nước màu hồng, nhưng nhìn thoáng qua không còn vẻ sát khí lạnh lẽo và bùng bình nữa.

“Tôi thấy cô ấy giảng bài rất hay, hay hơn tất cả các giáo viên của tôi!” Đinh Lôi cúi đầu, do dự rồi nói tiếp: “Điểm số môn toán của tôi kém như vậy nhưng nghe xong cô ấy giảng bài, tôi có thể làm được bài tập... Cô ấy rất thông minh, cảm giác nói chuyện với cô ấy rất thoải mái, tôi thật sự rất hâm mộ cô ấy...”

Mạnh Đề thờ dãi, nói: “Cậu đi theo tôi!”

Hai người đi tới cửa phòng bệnh của Vương Hy Như, nhìn qua tấm cửa kính, phòng bệnh vô cùng náo nhiệt, có khoảng bốn, năm người đang thăm người nằm trên giường bệnh, còn cả hai đứa trẻ chạy đi chạy lại trong phòng; trong khung cảnh ồn ào đó, gương mặt Vương Hy Như trầm tĩnh như nước, ngồi ngay ngắn trên giường, lưng ưỡn thẳng, dùng chiếc bàn nhỏ di động trên giường làm bàn học, cầm bút tính toán gì đó trên bàn, tựa như nơi này thật sự là phòng tự học ở trường.

Mạnh Đề liếc mắt nhìn sườn mặt Đinh Lôi, thân nhiên nói: “Nếu cậu muốn lấy Hy Như làm gương thì nên học tập chăm chỉ!”

Những ngón tay Đinh Lôi xoắn chặt vào nhau, muốn mở cửa ra nhưng lại không dám, tĩnh lặng như tảng đá nghìn tuổi. Cậu ta là người không che giấu được cảm xúc, nghĩ gì đều thể hiện hết trên gương mặt.

Trái tim Mạnh Đề hơi xúc động, dùng một tay mở cửa, đẩy mạnh cậu ta vào phòng.

Cậu ta ngạc nhiên quay lại, trừng mắt với Mạnh Đề: “Cô làm gì vậy?”

“Cần gì phải lén lút, có gì cứ nói rõ ràng, cùng tôi qua đó!”

Làm bạn bè nhiều năm, Mạnh Đề rất rõ khi Vương Hy Như đã tiến vào trạng thái học hành thật sự thì đúng kiểu sét đánh cũng không chịu động đậy, thoát cái đã tiến đến trước mặt cô nàng, nói: “Tớ đưa một người tới thăm cậu!”

Vương Hy Như ngẩng lên, nhìn thấy Mạnh Đề bẽn nìm cười nhưng nụ cười đó cứng đờ rồi tắt ngấm khi bắt gặp Đinh Lôi. Bút viết trong tay cô ấn mạnh lên trang giấy tính toán, vừa mở miệng đã gay gắt nói: “Không phải tôi bảo cậu cút đi rồi hay sao? Thấy mặt cậu là tôi thấy khó chịu. Sao lại đến nữa? Cậu lại muốn làm gì?”

Đinh Lôi co rụt người lại, chân lùi về sau vài bước.

Thấy vậy, Mạnh Đề dờ khóc dờ cười, một chàng trai cao lớn như thế mà đứng trước mặt Vương Hy Như lại như biến thành chú cún nhỏ yếu đuối, tính cách thô bạo kia không cánh mà bay, ngay cả nổi đóa cũng không thấy, chỉ còn bản lĩnh nhìn thẳng vào mắt đối phương, rất cẩn thận, nếu thấy nguy hiểm là phải bỏ chạy ngay.

“Hy Như, đừng giận, là tớ dẫn cậu ta tới!” Mạnh Đề nói.

“Cậu thật đúng là người hiền lành!!!” Vương Hy Như nổi óa: “Vết thương trên mặt khỏi chưa?”

“Ngày nào cũng loanh quanh trong bệnh viện thật không tốt!” Mạnh Đề ngồi xuống mép giường, nắm lấy bàn tay Hy Như: “Ừm... Hy Như, mặc dù có thể là tớ nhìn nhầm nhưng tớ nghĩ, có lẽ giờ đây cậu ta đã được dạy bảo rồi, đại khái sẽ sửa chữa!”

Vương Hy Như cười lạnh một tiếng, hoàn toàn là khinh bỉ, tỏ thái độ rõ ràng với Đinh Lôi sau đó mới mở miệng nói một câu: “Sửa chữa? Thật sự sẽ sửa chữa ư? Thế thì đám bạn không ra sao đó phải làm thế nào?”

Đinh Lôi lúng túng nói: “Cô giáo Vương, em không dám nữa!”

Vương Hy Như có cảm giác tay chân thừa thãi, chỉ nói: “Tôi đã nói với cậu rồi, cậu khó chịu với tôi thì cứ nhắm vào tôi đây, không được nhắm vào bạn tôi. Tuy tôi không thể đối xử với cậu như thế nhưng nếu có lần sau tôi sẽ không tha thứ cho cậu!”

“Vâng, em sẽ không dám nữa!” Đinh Lôi như đang run lên: “Em sẽ cố gắng!”

Vương Hy Như cười nhạt, “Chờ khi nào cậu đỡ thì hãy đến nói chuyện với tôi, dù sao lời nói cũng chẳng mất tiền mua!”

Sắc mặt Đinh Lôi hết xanh lại trắng, môi run run muốn nói nhưng không nói được lời nào rồi nhanh chóng cúi gầm xuống, không nói gì nữa, cúi xuống chào Vương Hy Như mấy cái rồi quay người đi luôn. Một cậu bé với vóc dáng cao lớn, chân dài vai rộng, cúi đầu tới mấy lần liền, dù nhìn kiểu gì cũng thấy vẻ chán nản, thất vọng, giống như chú chó nhỏ bị bỏ rơi.

Mạnh Đề đứng trước cửa sổ trong phòng, nhìn bóng lưng cậu ta đi trên đường rồi biến mất trong đoàn người, sau đó mới chậm rãi quay lại: “Tớ đã nhận ra, cậu ta rất thích cậu, hận không thể xem lời cậu nói là thánh chỉ!”

Vương Hy Như thấy mỗi một cách kỳ lạ: “Bị một người như vậy thích, tổn thọ mất, như nào thiếu chất xám vậy!”

“Chỉ như vậy mới không có thuốc chữa!”

“Nếu cậu ta có thể học giỏi thật sự, tớ phải cảm ơn trời đất. Chỉ cần cậu ta không làm phiền cậu là tốt lắm rồi!”

“Chắc là không đâu!”

“Vậy thì tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Áy Náy 2

Mạnh Đề ăn xong bữa trưa mới rời khỏi bệnh viện. Cô đi tới trạm chờ xe bus, mua một tờ báo rồi mới lên xe.

Số báo cuối tuần thường được thiết kế đẹp hơn ngày thường một chút, bên trong còn những trang quảng cáo nhà cao tầng khổng lồ, đẹp đến nỗi dường như có thể ngay lập tức tham gia triển lãm chụp ảnh; Mạnh Đề nhướn mắt nhìn dòng chữ “Bất động sản Thăng Hằng” phía dưới bức ảnh quảng cáo rồi nghĩ tới Triệu Sơ Niên, trái tim đập hơi nhanh.

Giờ qua trang quảng cáo, đọc vài mẩu tin tức rồi nhanh chóng giờ đến trang giải trí, vẫn là những tin lá cải như thường lệ, nói về buổi trình diễn của các minh tinh, một vài tin vui, một vài tin buồn, cũng thấy nhiều chuyện náo nhiệt.

Nhưng tầm mắt cô nhanh chóng bị một tin tức khác hấp dẫn, một đạo diễn nổi tiếng nào đó ngỡ ý muốn chuyển thể tiểu thuyết “Cổ quốc” của Phạm Dạ thành phim, đồng thời đang trong giai đoạn tuyển diễn viên cả nam lẫn nữ trên phạm vi toàn quốc. Tất nhiên, đây không phải một thông tin quá mức làm kinh động đến người khác, điều khiến Mạnh Đề kinh ngạc chỉ là một câu nói trong đó...

“Công tác biên kịch bộ phim do nhà văn nổi tiếng Thẩm Lâm đảm nhiệm, anh là người hâm mộ và tiếp bước Phạm Dạ, hiện tại anh đang thu thập tư liệu về những tác phẩm được Phạm Dạ viết khi sinh thời. Vì chúng ta đã quá quen với sự huyền bí của vị tiểu thuyết gia này nên có thể nói các tác phẩm trong suốt cuộc đời ông vẫn là một bí ẩn khó lý giải đối với tất cả mọi người. Tiểu thuyết này biết đâu sẽ khiến chúng ta cảm nhận được một Phạm Dạ chân thực?”

Nhà văn tên Thẩm Lâm này trước giờ Mạnh Đề chưa từng nghe danh, nhưng suy cho cùng cô chỉ là một sinh viên ngành tự nhiên, mặc dù trong số những sinh viên học tự nhiên cô cũng được coi là một người chăm đọc sách nhưng làng văn học này – nếu như tồn tại một cách chân thực – nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chỉ cần bạn muốn, nơi để bạn nương thân tương đối rộng, vì vậy số tác giả nổi tiếng trong số tổng tác giả không phải con số nhỏ.

Vừa bước vào nhà, Mạnh Đề lập tức đi tra cứu những thông tin có liên quan đến Thẩm Lâm, biết được anh là một nhà văn trẻ với tuổi đời mới hơn ba mươi, thường đảm nhiệm công tác biên kịch, trên tạp chí văn học thường kỳ thi thoảng cũng xuất hiện các tác phẩm của anh, đã từng xuất bản hai, ba tập tiểu thuyết vừa, từng viết hai kịch bản phim và một kịch bản truyền hình. Anh ta có danh tiếng nhất định trong một phạm vi nào đó, nhưng hai chữ “nổi tiếng” trên mẫu tin tức kia rõ ràng đã quá khoa trương. Qua lối hành văn của anh ta có thể nhận thấy anh ta bị ảnh hưởng rất lớn từ Phạm Dạ, trong mỗi con chữ đều có thể nhìn ra bóng dáng Phạm Dạ.

Kiểu tương tự này không thể coi là sao chép, trên thực tế còn không được tính là mô phỏng theo. Truyện vừa và truyện dài, thực sự chẳng thể so sánh với nhau, đề tài sáng tác của hai người cũng khác.

Tuy vậy, tương tự vẫn là tương tự, vô cùng tinh tế, giống như một bí mật không thể nói với nhiều người, chỉ có người thân thuộc nhất mới có thể nhận ra sự khác biệt giữa họ, tựa như dấu vết khắc trong văn phong anh ta. Ngôn ngữ, cách hành văn chính là nền tảng của một nhà văn, một khi nền tảng đã bị thấm đẫm bởi chất Phạm Dạ thì bất cứ tác phẩm viết ra nào đều mang vết tích của Phạm Dạ là điều chắc chắn.

Cô kéo chuột đọc thêm tư liệu, tâm trí hốt hoảng không yên, câu văn “Chú chim bạch nhạn cuối cùng lướt qua bầu trời thành phố” bỗng hiển hiện trong đầu; thời gian này vì Vương Hy Như và chính mình luân phiên bị thương nên cuốn “Bạch nhạn” mới xem được vài trang đó bị gác sang một bên, lâu lắm rồi chưa lật ra, đương nhiên, cũng lâu lắm rồi không gặp ác mộng.

Có lẽ bây giờ nên đem ra đọc tiếp rồi.

Tiếng động sắc nhọn bỗng dưng vang lên từ tầng dưới, giống tiếng gỗ hoặc kim loại di chuyển trên sàn nhà. Cô kinh ngạc, vội đi xuống dưới, ôm bầu tâm sự của mình chạy xuống tầng ba, lại thấy cửa nhà họ Trịnh mở toang, Trịnh Nhượng Thanh hai tay chống nạnh đứng trên hành lang, điều khiển hai công nhân mặt đầy mồ hôi thận trọng bê chiếc đàn piano ra ngoài.

Thân đàn đã lâu không dùng được bao bọc bởi một lớp màng mỏng trong suốt, nhưng vẫn có thể nhìn ra mức độ chăm chút từ phần nắp đàn được lau bóng loáng. Trịnh Nhượng Thanh đập tay lên tay vịn cầu thang, không yên tâm luôn miệng nhắc nhở: “Các anh cẩn thận nhé, phải bê chân trước rồi mới bê thân đàn, chú ý tuyệt đối đừng để cọ vào cửa, chiếc đàn đó đắt tiền lắm đấy!”

Mắt Mạnh Đề hoa lên, chết lặng ở cầu thang vài giây rồi mới phản ứng được: “Chị Tiểu Thanh? Chị làm gì thế ạ? Sao lại đem cây đàn đi?”

“Chuyển nhà thôi mà, đâu cần ngạc nhiên đến thế?” Trịnh Nhượng Thanh quay lại nhìn cô. Mạnh Đề trông thấy lớp bụi trên tay chị, người luôn ăn mặc đẹp và rất thời thượng như chị giờ mặc một bộ quần áo vải thô màu xanh nhạt cũ kỹ, tóc buộc tạm bợ, nhìn thoáng qua đã thấy có bóng dáng của người bám đầy bụi do dọn nhà rồi.

“Bổ sung thêm, đây không phải chị chuyển nhà đi, mà là anh chị!”

“Dạ?”

“Anh chị bảo muốn ra ngoài sống, dạo này anh ấy lại bận quá nên chị đến làm giúp!”

“Anh Hiến Văn muốn ra ngoài sống? Tại sao?” Mạnh Đề không hiểu gì hết, “Anh ấy sống trong nhà mình không tốt sao?”

Đám công nhân đã thuận lợi bê đàn từ trong nhà ra ngoài, một trong số ba người cầm giá đàn, cố gắng treo lên cây đàn piano; Trịnh Nhượng Thanh dẫn làm thế này thế kia, rồi bước vài bước trong giám sát công nhân dọn đàn piano đi rồi mới nói: “Đến chị còn sống ở ngoài, huống hồ anh ấy. Anh ấy đã sớm mua nhà và trang trí nội thất rồi!”

“Không phải anh ấy mới về nước được hai ba tháng sao?”

Trịnh Nhượng Thanh nhìn cô với vẻ không thể tưởng tượng nổi: “Em nghĩ anh chị mấy năm học ở nước ngoài chỉ chúi đầu vào sách vở thôi à?”

Mạnh Đề lảng máng nhớ ra mấy câu nói trong lần sinh nhật bà Liễu trường hoa, hình như nhắc tới khi Trịnh Hiến Văn học ở nước ngoài đã tham gia một vài dự án thiết kế kiến trúc cỡ lớn, chắc chắn có một khoản thu nhập không nhỏ. Kiến trúc sư vốn dĩ đã là nghề có mức lương hấp dẫn, hơn nữa anh còn được cha mẹ hỗ trợ, có đủ tiền mua nhà không có gì khó hiểu, chỉ là cô ngạc nhiên quá mà thôi. Cô cảm thấy hơi buồn, chuyện lớn như thế mà Trịnh Hiến Văn lại không nói với cô một câu nào, ngay cả một chút dấu hiệu chuyển nhà cũng không có.

Đương nhiên Trịnh Nhượng Thanh cũng nghĩ vậy: “Xem ra, anh chị không nói với em là anh ấy phải chuyển đi. Hai người cãi cọ gì à? Thảo nào dạo này cứ nhắc đến tên em là anh chị lại sa sầm!”

Mạnh Đề cúi đầu, thấp giọng nói: “Có lẽ anh ấy giận em lắm!”

Mấy công nhân dọn đến giá sách thật lớn trong phòng Trịnh Hiến Văn, công nhân dọn nhà buộc đồ rất chặt, một người ôm một chiếc hộp các tông bình thường không có gì đặc biệt.

“Khoan đã, cái hộp này ở đâu đây?”

Người công nhân đó rất trẻ, chưa hết vẻ ngây thơ của trẻ con, nhìn qua chỉ như người chưa tới hai mươi. Anh ta dừng bước, giải thích: “Thấy trên nóc tủ quần áo!”

“Tôi nhớ trong danh sách anh tôi đưa không có chiếc thùng nào thế này, rốt cuộc là đựng đồ gì?” Trịnh Nhượng Thanh dùng một tay mở nắp hộp cac tông.

Mạnh Đề đứng ngay cạnh chị, mắt cũng liếc về bên đó, khoảnh khắc nhìn thấy đồ đạc bên trong cô sững sờ.

Trong hộp không có nhiều đồ lắm, được xếp rất gọn gàng, là giấy gói quà, hộp quà đủ loại, không giống nhau, mới nhìn có vẻ cũ kỹ, trên cùng là những tấm thiệp đã được mở. Trịnh Nhượng Thanh lật ra, ồ một tiếng.

Khoảnh khắc khi chiếc thùng vừa được mở ra Mạnh Đề đã hoàn toàn nhận ra, đây là những món quà cô tặng Trịnh Hiến Văn trong khoảng mười năm trở lại đây, quà tết nguyên đán, thiệp chúc mừng năm mới... Bây giờ nhớ ra, trừ một bộ tranh kiến trúc cổ, thật ra hầu hết các món quà đều rất ngốc nghếch, dù sao chỉ là một cô nữ sinh trung học, lấy đâu ra tiền thừa mua quà đắt tiền, phần lớn quà đều do cô tự làm, thiệp chúc mừng rực rỡ sắc màu, bức tranh thêu chữ thập xấu xí, còn cả một hộp sao giấy đủ màu sắc... lúc đó đúng là đầu óc tầm thường, sao cô không nghĩ rằng một nam sinh lớn như Trịnh Hiến Văn làm sao có thể thích những thứ đồ nho nhỏ đầy nữ tính như thế?

Nhưng anh vẫn luôn rất phong độ, trước giờ chưa từng nói mình thích hay không thích những món quà cô tặng, anh chỉ mỉm cười nói cảm ơn rồi đặt sang một bên.

Cứ tưởng anh đã sớm vứt đi rồi.

Khỏe mắt Mạnh Đề cay cay, hồi lâu không cách nào lên tiếng; Trịnh Nhượng Thanh xem qua một lượt, ồ một tiếng: “Những món quà em tặng anh chị không ngờ anh ấy cẩn thận lưu giữ đến thế, không dính tí bụi nào. Chứng tỏ từ hồi về nước đến giờ anh ấy đã giờ ra xem ít nhất là một lần. Quà chị tặng không biết anh ấy quảng đi đâu rồi!”

Mạnh Đề tiếp lời cũng không đúng mà không tiếp lời cũng không đúng, đại khái là bị những ngôi sao sắc sỡ trong lọ thủy tinh kia làm cho chói mắt.

“Được rồi, đem đi đi.”

Trịnh Nhượng Thanh xoa tay bảo người công nhân kia tiếp tục đem hộp đồ xuống dưới, sau đó chị nghiêm mặt, nói: “Anh chị cưng chiều em như thế, quà thực không nên giận dữ với anh ấy. Lâu vậy rồi mà anh ấy vẫn chưa nguôi giận, em đặt tay lên ngực tự hỏi xem từ nhỏ đến lớn có chuyện gì anh ấy không chiều theo em chưa?”

“Là lỗi của em!”

Kể từ tối hôm đó đã nhiều ngày nay cô không gặp Trịnh Hiến Văn. Cô biết mình đã làm anh tức giận, nếu là trước đây cô đã sớm gọi điện xin lỗi nhưng bây giờ thật sự không thể. Thành kiến của Trịnh Hiến Văn đối với Triệu Sơ Niên quá sâu sắc, đó không phải chuyện dăm ba câu là có thể hóa giải. Chỉ sợ nói ra một từ không hợp ý càng khiến quan hệ hai người đóng băng thêm.

Phản ứng này của cô là ngoài dự đoán, Trịnh Nhượng Thanh cũng thấy khó hiểu: “Mạnh Đề, không phải em vẫn luôn thích anh chị sao? Anh ấy nói một em không dám nói hai, sao lại cãi cộ nhau đến mức này? Trước đây thật sự chị không thích hai người bên nhau nhưng hiện giờ chỉ cần anh ấy thích, chị không có ý kiến gì. Nhưng chị vẫn không thể gọi em là chị đâu được!”

Mặt Mạnh Đề đỏ bừng, đứng ở cầu thang không hợp mà bước xuống cũng không đúng.

“Con người của anh trai chị ấy à, nếu như không phải vì bức mình do cãi nhau với em có lẽ cũng không dọn ra ngoài sớm như vậy đâu!” Trịnh Nhượng Thanh thờ dãi thườn thợt: “Đừng cứng đầu nữa, chị cho em địa chỉ của anh ấy, khi nào em hãy đến tìm anh ấy tự nhận lỗi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Mê Cung 1

Mạnh Đề chưa từng nghĩ lớn như mình còn có thể đến chơi trong công viên trò chơi.

Tối qua nghĩ đến những điều Trịnh Nhượng Thanh nói nên ngủ không được ngon, còn mơ tới lúc nhỏ chơi đùa trong công viên, rõ ràng lúc đầu người cô mơ thấy là Trịnh Hiến Văn, họ ngồi trên một chiếc thuyền thật lớn, lắc lư lắc lư, bay lên rất cao, tựa như muốn bay lên giữa những đám mây; sau đó không biết xảy ra chuyện gì mà người nắm tay cô lại biến thành Triệu Sơ Niên, anh mua cho cô một que kẹo mút màu hồng, rồi hôn lên khuôn mặt đầm nước mắt của cô, nói: “Đừng sợ, đừng sợ! Anh trai ở đây!”

Mơ quá lâu nên sáng dậy cảm thấy vô cùng uể oải, lý trí vẫn còn tồn tại ở góc nào đó trong đầu, tự nhủ sáng chủ nhật có thể ngủ thoải mái, thích dậy lúc nào thì dậy, không ngờ mới tám giờ đã bị Triệu Sơ Niên bắt phải rời khỏi giường, lý do là lát nữa người đến công viên trò chơi đông lên thì không dễ mua vé; cô nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi xuống lầu, dễ dàng nhìn thấy xe Triệu Sơ Niên đỗ ở quảng trường nhỏ gần trường học, Triệu Sơ Niên ngồi

trong xe vẫy tay về phía cô. Đầu tiên hai người đi ăn sáng rồi mới đến công viên trò chơi, từ xa đã trông thấy cổng vào đầy khí thế và rất đông người đứng ở cổng, lúc đó cô mới nhận ra rằng quyết định của Triệu Sơ Niên là hoàn toàn chính xác.

Mặc dù vẫn chưa đến chín giờ nhưng người xếp hàng đã có đến hơn mười người. Hơn nửa số đó là cha mẹ đưa con đến, trước cánh cổng lớn cực kỳ náo nhiệt.

Hôm nay đúng là ngày nắng đẹp, tươi sáng, không một cơn gió, ánh nắng màu vàng sậm chiếu xuống mặt đất tạo thành thứ nước mật làm cách nào cũng không dùng hết, tô đậm thêm cho những tiếng cười rộn ràng của khách chơi, khiến cả thính giác và thị giác của khách hàng đều thỏa mãn. Đúng là một ngày thích hợp cho dã ngoại ngoài trời.

Triệu Sơ Niên tìm nơi đỗ xe, Mạnh Đề thì mua vé vào cửa. Kết quả, không mua không biết, mua vé vào cửa xong mua thêm một quyển hướng dẫn dạo chơi trong công viên, lật giở các trang mới biết hiện giờ giá vé của công viên trò chơi theo chủ đề kiểu này không hề rẻ, một trò chơi bình thường đã tốn vài chục, những trò chơi vào top hot còn đắt hơn nữa.

Cô chặc lưỡi, nói với Triệu Sơ Niên: “Em nhớ khi còn em còn nhỏ nào có đắt như vậy. Hồi tiểu học, anh Hiến Văn có đưa đến đây chơi vài lần, em nhớ tổng chi phí cho tất cả các trò chơi chỉ hơn một trăm đồng thôi.”

Triệu Sơ Niên lật xem quyển sách nhỏ được in ấn rất bắt mắt kia, anh cũng giật mình vì giá của trò chơi trong này quá cao, có một sự hối hận nào đó bắt đầu tràn lên trong lòng, anh nhủ mảy: “Tôi thật không ngờ giá lại cao đến mức này. Thế này để em mời tôi thật không phù hợp, tôi trả tiền nhé?”

Đề nghị này khiến Mạnh Đề xua tay liên tục: “Sao vậy được, đã nói để em mời rồi!”

Triệu Sơ Niên trầm ngâm: “Không được, tôi không thể để em tốn nhiều tiền thế này...”

“Không sao ạ, học bổng của em được mấy nghìn cơ...” Mạnh Đề dừng bước, không cho anh nói tiếp: “Thầy Triệu, thầy còn lắng nghe chuyện tiền nong nữa em sẽ giận đấy!”

Nét mặt cô hoàn toàn nghiêm túc, đúng là đang giận thật, Triệu Sơ Niên kéo tay cô mỉm cười: “Tôi không nói nữa là được chứ gì?”

Lúc đó hai người đã đi qua cửa soát vé, thông thả đi bộ trong phần sân siêu rộng của công viên trò chơi, trên mặt đất còn có một bầy chim bồ câu lông xám đang ăn thức ăn, thấy người đến gần chúng liền vỗ cánh bay lên nóc một tòa nhà cao chọc trời.

Công viên này lấy chủ đề là mạo hiểm, bên trong có đủ kiểu trò chơi thám hiểm, thám hiểm thung lũng, con đường bí mật, thật ra đó là chủ đề mới, trò chơi đã thay đổi diện mạo cộng thêm những hoàn cảnh và thiết bị mới nên hoàn toàn khác với trước kia, ngay cả tổ chức của nhân viên phục vụ cũng rất tốt, luôn mỉm cười thật tươi khi trả lời câu hỏi.

Triệu Sơ Niên chỉ vào một đoàn tàu đang phóng rất nhanh vòng quanh công viên hỏi cô: “Có sợ không?”

Mạnh Đề oai phong, hiên ngang vỗ tay: “Sợ? Sao em phải sợ?”

Phải chơi thử mới biết thực ra công viên này không chỉ mở ra cho trẻ con, không ít người thoát nhìn còn lớn tuổi hơn họ cũng vui vẻ chơi đùa hết mình.

Không hổ là công viên trò chơi mới được tu sửa, tính chất mạo hiểm được nâng lên gấp mười lần. Đoàn tàu lao thẳng xuống từ độ cao hơn mười mét, trong đầu chợt hiện lên câu “Nước bay thẳng xuống ba ngàn thước” [1], ngồi trong toa tàu mà bị lắc rung đến choáng váng trên đường ray, Mạnh Đề cũng hét lên giống mọi người, loại gió lạnh do tốc độ cao cứ vù vù thổi vào cuống họng, có lúc còn không thể hét được nữa. Nói không sợ là dối trá, rõ ràng đã có thể tính toán được vận tốc và gia tốc, biết chắc ngồi trên tàu không thể ngã xuống được nhưng phản ứng tự nhiên vẫn hoàn toàn không theo sự điều khiển của lý trí, xuất hiện như một thứ tình cảm.

Nhưng Triệu Sơ Niên – người cùng cô tham gia tất cả các trò chơi vẫn có dáng vẻ như chẳng có gì xảy ra, trừ việc tóc bị thổi rối tung thì dường như sắc mặt không hề thay đổi, thậm chí còn cười được; cô buộc phải tỏ ra mình hoàn toàn không bị hù dọa, không cần bàn đến nét mặt, vô cùng thần nhiên và gan dạ vẫy tay: “Thầy ơi, đi tiếp thôi!”

Lời ít ý nhiều, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh, nhịp bước chân cũng vô cùng vững vàng. Một đôi yêu nhau vẫn đi sau họ từ nãy, chàng trai nhìn Mạnh Đề rồi liếc sang cô bạn gái sợ đến mức sắp ngã xuống đất, run rẩy không thể đi tiếp của mình: “Nhìn người ta đi!”

Cô gái đó đã quá mệt mỏi nhưng không biết lấy đâu ra sức lực, lườm Mạnh Đề một cái, giọng nói cao hơn vài nhịp: “Người ta tốt thì anh đi mà theo đuổi đi!”

Khỏe miệng Mạnh Đề co lại, kéo tay áo Triệu Sơ Niên chỉ vào trò chơi tiếp theo.

Hết một buổi sáng, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, Mạnh Đề đứng bình yên trên mặt đất mà mặt trắng bệch, chân run lẩy bẩy. Chơi quá vui, cũng quá sợ, sự sợ hãi tích lũy cả năm được dùng hết trong ngày hôm nay, nói không chừng còn hơn thế.

Chớp mũi cô bị thổi đến đỏ bừng, Triệu Sơ Niên nhìn bộ dạng tự bất mình bình tĩnh của cô, anh nghĩ chắc cô sắp không chống đỡ nổi nữa rồi nên chỉ vào một quán ăn anh đã trông thấy từ lâu, nói: “Đến đó nghỉ một lát rồi ăn trưa được không?”

Mạnh Đề mừng còn không kịp, gật đầu liên tục: “Vâng, được, được ạ!”

Cửa hàng bán đồ fastfood đó có mái nhọn, tường vàng, mang phong cách Gothic, bên cạnh đó còn bán rất nhiều những chiếc bánh kem nho nhỏ, tinh tế, lúc này người ăn không đông lắm, hai người tìm một vị trí gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

Ánh mặt trời ấm áp rực rỡ chiếu tới, gió ấm khô ráo thổi ra từ máy sưởi, khắp người nhanh chóng ấm lên trông thấy.

Hai người ăn bánh kem và uống sữa nóng, tay Mạnh Đề ôm lấy ly sữa nóng nhìn Triệu Sơ Niên. Anh mặc áo khoác mỏng màu sáng, để lộ ra cổ áo somi bên trong, chói lóa như một vì sao trên bầu trời đêm trong căn phòng nhỏ ấm áp này. Người phục vụ mặc trên mình trang phục của người hầu gái mắt dán lên người anh, phần bánh kem và sandwich rõ ràng nhiều hơn người khác.

Mạnh Đề mỉm cười kỳ quặc, Triệu Sơ Niên ngược nhìn cô một lát rồi trao đổi phần đồ ăn của chính mình cho cô.

Điều này thật đúng là dở khóc dở cười, Mạnh Đề muốn đổi lại nhưng Triệu Sơ Niên đã rất tự nhiên, bình thản nhắc chiếc sandwich lên rồi cắn một miếng. Mạnh Đề tròn mắt, sau đó không thể nhịn cười nói với anh: “Thầy Triệu, thật không nhìn ra sự lợi hại của thầy, trò chơi mang tính kích thích cao như vậy sao thầy có thể chơi xong mà tim không đập mạnh, mặt không đỏ sắc nhỉ?”

Triệu Sơ Niên mỉm cười nhìn cô, nghĩ tới khuôn mặt nhìn nghiêng bị ánh nắng chiếu lên lúc chơi trò chơi ban nãy của cô, nét mặt tỏa sáng, lóng lánh, trên màu da trắng trẻo là một chút hồng hào, vì phấn khích và bị kích thích nên thứ ánh sáng trong cặp mắt vốn đã to hơn người khác sáng sủa chuyển động, đôi đồng tử đen nhánh như nước sơn kia sáng ngời, chỉ khi nào chớp mắt mới làm chúng biến mất, lần xuất hiện tiếp theo còn sáng hơn cả lần trước.

Anh ngập ngừng nói: “Chỉ là tôi can đảm hơn em một chút thôi!”

“Người can đảm hơn em rất nhiều, kể cả thầy gan dạ hơn em thì cũng chẳng có gì đáng kiêu ngạo!” Mạnh Đề bật cười nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm khái: “Thực ra vẫn rất vui, rất mạo hiểm, lâu lắm rồi em mới được hết to như vậy, có một thứ cảm xúc như được giãi bày hết mọi điều trong lòng ra vậy!”

Triệu Sơ Niên nhìn cô mỉm cười rồi nói: “Hết to một tiếng mở mang đất trời mà. Chiều nay chúng ta đổi sang chơi mấy trò nhẹ nhàng hơn.”

Đến chiều, trò chơi đầu tiên của hai người có tên là “Mê cung đen tối”. Đó là một căn phòng rất rộng nhưng tối om như mực, từ ngoài nhìn vào chỉ đoán được nó rộng khoảng hơn một trăm mét vuông, mức độ tối tăm trong đó cũng gần được coi là “không nhìn rõ năm ngón trên bàn tay”, chỉ có duy nhất một bóng đèn nhỏ công suất vài watt treo trên đỉnh nhọn của mái nhà ở độ cao bảy, tám mét; người chơi phải nương theo ánh đèn leo lét đó đi tìm và lấy được bảo vật ở giữa mê cung thì mới được ra ngoài, bên cạnh đó người chơi còn có thể chạm mặt trực tiếp với đủ mọi loại yêu ma quỷ quái. Đó quả là một nhiệm vụ cực kỳ gian khổ, Mạnh Đề nghe những du khách đứng bên cạnh nói, xác suất thành công ở trò chơi mê cung này vô cùng thấp, cả ngày chỉ có khoảng vài người lấy được bảo vật mà thôi. Cho nên nhân viên phục vụ đứng ở cửa vào nhấn mạnh, nhắc đi nhắc lại: người có bệnh tim, sức khỏe yếu, nhút nhát, sợ tối tuyệt đối không được bước vào trong.

Hai người đứng khá gần cửa vào, chợt nghe thấy một tiếng hét chói tai không biết truyền ra từ đâu, đây đúng là một minh chứng hoàn hảo cho độ khó của mê cung này. Đứng ở cửa nhìn vào trong, một màu đen sì sì lại còn lạnh lạnh, thật khủng khiếp. Mạnh Đề hít sâu một hơi, nhớ đến một bộ phim nói về mê cung đã xem trước đây, nói: “Em nhớ đến Harry Potter!”

Triệu Sơ Niên chia tay ra: “Năm lấy tay tôi, không được buông ra!”

Mạnh Đề khoác tay mình vào cánh tay trái của anh, hai người đi dọc theo con đường nào đó và tuyệt đối không thể ngoái đầu lại. Bỗng nhớ tới một câu nói của nhà thơ nào đó: “Khi đưa con người vào bóng tối hiển nhiên sẽ khiến họ mãi mãi hướng tới ánh sáng”. Trong bóng tối, cảm giác của cơ thể là chân thực nhất, nhịp tim, độ ẩm của bàn tay anh, trên ngón giữa còn có một vết chai dày. Cô ngửi thấy một hương thơm tươi mát như được phơi dưới ánh nắng mặt trời trên quần áo anh, khiến cô nghĩ đến rừng cây và biển cả, loại hương thơm này giống như một người đang chết lạnh vì tuyết trong đêm đông được đưa vào căn nhà ấm áp.

Một nơi tắm tối thường rất lạnh lẽo, hình như nhiệt độ thấp hơn bên ngoài nhiều, Mạnh Đề cảm thấy gió lạnh thổi thốc vào cổ, nhưng hơi thở trên cơ thể anh lại vô cùng ấm áp, ấm như bếp lò vậy, bất giác cô dựa sát hơn một chút vào anh. Triệu Sơ Niên nhận ra động tác rất nhỏ nhất của cô, anh siết vai cô chặt hơn, vô nhẹ lên tay cô nói: “A Đề, đừng sợ!”

“Em không sợ, tuy không gan dạ lắm nhưng em là người không sợ ma, không sợ tối, kể cả nửa đêm xem phim ma cũng chẳng sợ gì cả!”

Triệu Sơ Niên hỏi bằng giọng điệu khích lệ: “Thật không?”

Mạnh Đề dùng tay kéo một bộ xương khô trắng toát không biết từ đâu bay tới sang chỗ khác, vô cùng hứng khởi nhắc lại chuyện cũ: “Dĩ nhiên cũng có phần hơi phóng đại một chút, nhưng thật sự em can đảm hơn những cô gái khác, hồi năm thứ hai bọn em có đi du xuân, trên ngọn núi đó có một thung lũng không biết tên là gì, nghe nói mỗi khi trời có mưa, ở đó sẽ có tiếng ma quỷ hú hồn rồi thì có nhiều người đã từng qua đời ở đó, v.v. Thế mà vào đúng ngày mưa em còn rủ mấy bạn nam đến đó thăm quan một lượt. Lúc mới phát hiện ra quả thật có nghe thấy tiếng vọng lại, kết cấu của thung lũng đó rất kỳ lạ, có cấu trúc hơi giống Thiên Đàn [1], vọng đi vọng lại nhưng âm ngân rất lâu.”

[1]: là một quần thể các tòa nhà ở nội thành Đông Nam Bắc Kinh, tại quận Xuanwu, Bắc Kinh

“A Đề, đừng làm vậy nữa...” Tim Triệu Sơ Niên đập mạnh, đứng sững lại, mò mẫm xoa nhẹ lên hai má cô, tay anh ôm chặt lấy cô: “Những nơi không biết rõ đừng mạo hiểm đến đó, biết chưa? Nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao đây? Có rất nhiều chuyện, chỉ cần nghĩ đến đã là sai lầm rồi. Tôi... Tôi không thể chịu đựng thêm một lần nào nữa.”

Âm lượng bị Triệu Sơ Niên ép xuống thật thấp, khăn khăn và đau đớn, mấy chữ cuối cùng anh nói ra một lần khẩn cầu; anh nắm tay cô, bưng bình chờ đợi đáp án của cô, Mạnh Đề khẽ đáp lại.

Lúc đó trái tim Triệu Sơ Niên mới được thả lỏng, cùng cô quẹo vào một lối rẽ, bước vào một con đường khác cũng tối như mực.

Mạnh Đề có tâm sự trong lòng nhưng lời lại như bị chặn cứng ở cổ họng, cô bất an bước theo Triệu Sơ Niên, chần chờ hỏi: “Chịu đựng thêm một lần nữa? Thầy... Thầy vừa nhớ tới em gái mình à?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Mê Cung 2

Phải một lát sau Triệu Sơ Niên mới ồm một tiếng rồi đi chậm lại. Anh giống như bị người nào đó đứng trước mặt bắn cho một phát, ngón tay run rẩy, nhịp thở càng không ổn định.

Mạnh Đề hồi hận đến nỗi muốn đứt tóc, khẽ hỏi: “Thầy Triệu? Em lại khiến thầy nhớ đến em gái mình? Có phải em nói sai điều gì rồi không ạ?”

Triệu Sơ Niên xót xa nói: “Không, em không nói sai gì cả, là vấn đề của chính tôi. Tôi không biết nên nói thế nào cả!”

“Dạ?”

“Lần cuối cùng tôi nhìn thấy Tri Dư là một đêm mưa. Đại khái lúc đó khoảng hai giờ sáng, bốn bề xung quanh cũng tối om thế này, trời không trăng, tôi có cầm đèn pin theo nhưng căn bản là không chiếu được đến được nơi cách xa mình một chút. Tôi sốt sáng đi tìm bác sĩ, con bé mệt đến nỗi không thể chạy tiếp nhưng lại không muốn làm phiền tôi nên đề nghị ngồi ở vỉa hè chờ tôi... Nhưng lúc tôi quay về đó đã không thấy tăm hơi con bé đâu nữa. Tuy lúc đó nó mới chỉ năm tuổi rưỡi nhưng rất nghe lời, rất ngoan ngoãn, tuyệt đối sẽ không chạy lung tung...”

Anh nhớ đến đêm hôm đó, tiết trời mưa dầm của miền Nam, mưa phùn kéo dài không dứt, giăng mắc như tơ nhện, mưa suốt cả một ngày trời nhưng vẫn không thấy dấu hiệu sắp tạnh. Hai đứa trẻ chạy trên con đường khắp nơi là vũng nước; đã là nửa đêm nên trên đường không có người, hơn nửa số đèn cao áp đã tắt ngủm, chỉ còn ánh đèn leo lét từ trạm xe xa xa truyền tới, nó giống như đôi mắt mệt mỏi của một ông lão mang bệnh trong người, khinh bỉ lòng người hiểm ác lảng lảng chiếu xuống mặt đường. Những căn nhà với kiến trúc cũ kỹ không giống nhau, đổ bóng đen xuống đường.

Mạnh Đề nghe ra rất nhiều tâm trạng từ sự im lặng kéo dài của anh, khi Triệu Sơ Niên nhắc tới em gái mình luôn yếu đuối đến mức có thể chết đi bất cứ lúc nào. Tâm trạng buồn đau này truyền sang cả Mạnh Đề, trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt nhiều lần, đôi mắt cay cay đến khó chịu, ngay cả hít thở cũng muốn ngừng lại.

Nhưng lúc này dù có nói gì nữa đều là vô dụng, Mạnh Đề đứng lại, cố dùng mắt nhìn gương mặt Triệu Sơ Niên, ngoại trừ một đường viền khuôn mặt trông không được rõ lắm, bóng tối đã đem tất cả hóa thành sương mù và mờ ảo, không nhận ra nét mặt anh, ngay cả một chút tâm tư cũng bị hòa tan trong bóng tối. Cô thờ dài một hơi thật yếu đuối, không biết nói gì, quyết định buông bàn tay anh ra ngược lại, dùng đôi tay mình ôm chặt lấy anh, cố gắng truyền cho anh một chút hơi ấm.

Cái ôm dịu dàng này xua đi tất cả mọi tâm trạng nặng nề và đau đớn trong lòng Triệu Sơ Niên, anh lặng lẽ ôm lại cô, cảm anh gác lên đỉnh đầu cô, ngửi mùi thơm trên tóc cô, tay anh vuốt tóc cô, cười khẽ: “A Đề, em thật hiền lành!”

“Đương nhiên, em là người tốt mà!” Mạnh Đề nở nụ cười.

“Không nhắc đến chuyện này nữa.” Triệu Sơ Niên kéo tay cô, “Đi tiếp nào, không biết rồi sẽ tìm được bảo vật đáng sợ nào trong mê cung này nữa.”

“Ồ, đừng là cái gì ghê gớm quá là được.” Mạnh Đề thấy trước mắt có một ngã ba bèn kéo nhẹ tay áo Triệu Sơ Niên: “Thầy Triệu, đi bên này đi. Em nhớ từ sau khi chúng ta vào đây đã rẽ hai lần, đều là rẽ trái, rẽ thêm một lần nữa sẽ trở về điểm xuất phát. Kể cả không phải điểm xuất phát thì cũng không đúng.”

Triệu Sơ Niên nói: “Không phải, chúng ta đã rẽ hai lần, một lần rẽ trái một lần rẽ phải. Tôi đã xem bản đồ lúc ở ngoài rồi. Nếu bây giờ rẽ phải là đi vào ngõ cụt.”

Mạnh Đề nói chắc chắn: “Trí nhớ của em đối với phương hướng rất tốt!”

Triệu Sơ Niên không phản bác lại cô, chỉ mỉm cười vui vẻ: “Thế thì nghe theo em vậy!”

Kết quả đúng như lời anh nói, gặp phải ngõ cụt. Mạnh Đề cười ngượng ngùng, thầm nghĩ chắc chắn mình bị ảnh hưởng từ câu chuyện về em gái của Triệu Sơ Niên nên mới loạn tâm loạn trí mà nhớ nhầm như vậy. Nhưng rõ ràng anh cùng buồn hơn cô vậy mà sao anh không nhầm lẫn? Sau đó cô lúng túng

nói: “Ừ thì... cứ coi như là em nhớ nhầm đi!”

Ngữ điệu Triệu Sơ Niên cực kỳ thoải mái, giọng nói có phần trêu chọc: “Biết sai rồi hả? Thế thì quay lại nhé?”

Sau vụ đó Mạnh Đề thật sự không dám nêu ý kiến nữa, ngược lại cùng anh đi lòng vòng trong mê cung, dọc đường đánh bại rất nhiều loại yêu ma quý quái, thỉnh thoảng còn gặp được những người khách khác, vì quá tầm tối nên ai cũng đi rất thận trọng, bốn bề xung quanh đều phát ra những tiếng hét như bị nước hòa tan, nghe không rõ lắm.

Nhưng có một tiếng hét nghe không giống vậy, vì sau đó có một câu nói vang lên từ một giọng đàn ông “Có người hôn mê rồi, ai đến cứu mạng đi!”. Hai người đồng thời dừng bước ngay lập tức, mắt đã thấy khoảng giữa mê cung nhưng chẳng còn tâm trạng quan tâm đến nó nữa, Mạnh Đề nhíu mày, cố phân biệt phương hướng từ nơi tiếng nói phát ra: “Hình như ở bên này, chính là con đường chúng ta vừa đi.”

“Đi xem nào.”

Triệu Sơ Niên lặng im nghe ngóng một hồi rồi kéo Mạnh Đề chạy tới lối rẽ nhỏ phía bên trái, nói to: “Những người ở bên kia đừng di chuyển, chúng tôi tới ngay!”

Cứ tưởng nghe được âm thanh sẽ tìm đúng đường rồi nhanh chóng tìm được người bị nạn nào ngờ hai người chạy mấy vòng quanh đó vẫn không thấy đâu. Đây đã là trung tâm của mê cung, người có thể vào được đến đây không nhiều, bên cạnh đó tường được xây rất cao, không biết ngoại trừ họ còn ai nghe thấy tiếng kêu cứu nữa không?

Hai người đến một ngã rẽ, Mạnh Đề lặng yên rồi buông tay Triệu Sơ Niên ra, lấy điện thoại soi đường, nói: “Thầy Triệu, thầy đi đường bên này, em đi bên kia, chia làm hai đường cho nhanh!”

Triệu Sơ Niên một mực từ chối: “Không được, nếu em bị lạc thì phải làm sao?”

“Không đâu, nơi này đâu rộng lắm? Hơn nữa còn có nhân viên nữa mà!” Mạnh Đề nhất định buông tay anh ra, nhấc chân chạy về một lối khác, giọng nói Triệu Sơ Niên từ phía sau truyền tới.

“Dù là có tìm được hay không, cứ năm phút phải gọi cho tôi một lần!”

“Em biết rồi!”

Trong mê cung tối om, bóng dáng Mạnh Đề nhanh chóng biến mất, anh do dự một hồi mới rẽ sang một hướng khác, cố gắng phân biệt đường đi nhờ hướng truyền tới của giọng nói, sau vài lần rẽ mới tìm thấy người đàn ông kêu cứu kia, cầm điện thoại chiếu đèn vào, anh trông thấy một cô gái trẻ nằm trên mặt đất.

Sắc mặt Triệu Sơ Niên trầm hẳn, anh ngồi xổm xuống, ngón tay nhanh chóng tìm được chính xác động mạch trên cổ cô gái, nhận thấy động mạch vẫn đập mạnh và ổn định, anh nhíu mày nhìn người đàn ông: “Cô ấy bị dọa cho sợ quá! Bị bệnh tim à?”

“Không, không phải, cô ấy không bị bệnh tim, rất khỏe mạnh, nếu không cô ấy đã không vào đây. Nhưng đột nhiên lại bị hôn mê, tôi đã làm sơ cứu nhưng vẫn chưa thấy dấu hiệu tỉnh lại!”

Người kêu cứu thấy có người tới, lại còn là một người đàn ông cao to nên rất mừng, vội vàng nói: “Một mình tôi không thể đỡ cô ấy đi được, phiền anh giúp tôi nâng cô ấy dậy rồi đưa cô ấy ra ngoài. Tôi bên trái anh bên phải!”

Cô gái bị ngất hơi mập, hơn nữa người bị hôn mê thường rất nặng, một người không đỡ nổi cũng là chuyện thường. Triệu Sơ Niên gật đầu, ngồi xuống nâng phần bên phải cô ta dậy, cố gắng phối hợp với người đàn ông bên trái, cùng nâng bổng cô gái lên.

Triệu Sơ Niên đương nhiên vẫn nhớ đường, dưới sự chỉ dẫn của anh chỉ trong vòng vài phút hai người đã trông thấy ánh sáng ở lối ra. Nhân viên phục vụ vội bước lên, vừa hỏi tình huống vừa đón lấy cô gái từ trong tay Triệu Sơ Niên, ngoài cửa, xe cứu thương và bác sĩ đã chờ sẵn.

Bác sĩ thành thạo truyền nước muối sinh lý rồi tiến hành kiểm tra cơ thể, Triệu Sơ Niên lùi lại, lấy điện thoại ra gọi cho Mạnh Đề.

Thế mà đầu dây bên kia mãi vẫn không thấy người nhận máy, Triệu Sơ Niên lo đến quỳnh quáng, có người kéo anh lại nói tiếng cảm ơn anh cũng không bận tâm, nhanh chóng bước vào trong mê cung.

Lòng vòng một lúc bên trong, gọi thêm mấy cuộc nữa vẫn không có người nhận, cuối cùng chính điện thoại anh lại đổ chuông. Mạnh Đề thở hắt hắt ở đầu bên kia: “Em không tìm thấy người... Thấy tìm được chưa?”

Triệu Sơ Niên thở phào nhẹ nhõm: “Tôi đưa cô ấy ra ngoài rồi, em ở đâu?”

“Ồ, thế thì tốt quá!” Mạnh Đề nói, “Em vừa nhớ ra là điện thoại đặt chế độ rung nên không nghe thấy chuông, thầy Triệu, em xin lỗi.”

“Đừng nói những lời này nữa, mau ra ngoài đi!”

“Thế sao được?” Mạnh Đề mỉm cười, “Thầy ở bên ngoài chờ em, em tìm được bảo vật sẽ ra sau!”

“Em biết đường ư?”

“Em đoán phương hướng rất chuẩn, thầy yên tâm đi!”

Sau khi cúp điện thoại Triệu Sơ Niên vẫn cảm thấy hơi lo lắng, anh thật sự không thể nào đứng ngoài chờ cô ra được nên quyết định tiến sâu vào mê cung, cố gắng phân biệt phương hướng, nghe tiếng động nhưng lòng vòng trong đó nửa ngày vẫn chưa thấy Mạnh Đề đâu, đành phải ra ngoài. Nhưng khi trở lại lối ra thì Mạnh Đề lại mở cánh cửa ở một lối ra khác, cô nàng vô cùng hứng khởi, ôm một chiếc hộp nhỏ.

Triệu Sơ Niên nhường mảy, mỉm cười: “Em ra nhanh hơn tôi nghĩ, trong đó là gì?”

“Em đã bảo em có thể xác định được phương hướng rất tốt mà.” Mạnh Đề mừng rỡ, “Hộp này đặt ở chính giữa mê cung, không biết bên trong có gì nữa.”

Lòng vòng ở nơi tối tăm đó khá lâu nên khi ra ngoài trông thấy ánh sáng lại thấy không quen, Mạnh Đề đứng một lúc mới thích ứng được với ánh sáng, giao chiếc hộp cho nhân viên, họ mỉm cười khen ngợi Mạnh Đề giỏi giang sau đó lấy chìa khóa ra mở hộp, bên trong là phiếu ưu đãi của tất thầy hơn mười trò chơi trong công viên được xếp gọn gàng, những người bên cạnh nhìn với vẻ hâm mộ, một người khen cô sao có thể nhớ tốt như vậy, Mạnh Đề cười vui vẻ: “Trời sinh đây, tôi rất nhạy bén với phương hướng.”

Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, đầu cô héch lên, chân cũng nhẹ bằng quả thật như sắp bay lên mây, cảm giác thành công rất lâu không biến mất. Triệu Sơ Niên không thể nhịn cười: “Em học hình tốt lắm phải không?”

“Là vô cùng tốt!” Mạnh Đề sửa lại rồi chìa phiếu ưu đãi ra, “Thầy Triệu, thầy có thích không? Thầy đem tặng cho ai đó đi!”

“Em giữ đi, tôi không cần.”

Mạnh Đề đang định khuyên tiếp thì lại nghĩ tới Triệu Sơ Niên đâu phải là người ngay cả vé chơi trò chơi cũng không mua được? Cô nhoen miệng, đổi những lời khuyên nhủ ngay bên miệng thành câu khác: “Thế thì em tặng cho Hy Như vậy, khi nào chân bạn ấy khỏi là có thể đi chơi!”

“Ý kiến hay!” Triệu Sơ Niên mỉm cười: “Chúng ta đi chơi vòng đu quay đi.”

Lúc này, vòng đu quay [1] được bao phủ bởi ánh nắng mặt trời chói sáng, những ghế ngồi trong suốt giống như một chuỗi giọt nước mưa trong veo. So sánh giữa vòng đu quay cao bảy, tám mươi mét và tòa nhà cao tầng cao khoảng vài trăm mét, thật có một loại cảm giác kỳ lạ, con người như trở thành một đứa trẻ khi đứng dưới chúng. Một vòng quay mất ba mươi phút, có người nói khi lên độ cao lớn nhất có thể trông thấy toàn bộ thành phố.

[1]: vòng đu quay còn có tên là Ferris Wheel

Một cabin của vòng đu quay rất nhỏ nhưng sạch sẽ, sạch như làm từ thủy tinh vậy. Có sức chứa bốn người, trừ hai người họ còn có một đứa trẻ tầm bốn năm tuổi và mẹ cô bé, người mẹ trẻ vô cùng tỉnh lặng và bé con rất ngoan ngoãn, tóc tết hai bên, ghé sát lên ghế ngồi nhìn cảnh vật ngày càng nhỏ dưới mặt đất.

Tiếng động rất nhỏ và có tiết tấu vang lên, cảm giác được bay lên từ từ thật không tệ, giống như một đứa trẻ được nằm trên chiếc nôi đung đưa vậy. Nhìn ra ngoài cửa sổ lâu cũng thấy mệt, Mạnh Đề nhanh chóng thu tầm mắt lại, cảm giác mệt mỏi trào dâng, hai mắt nặng nề hơn.

Triệu Sơ Niên sao có thể không nhận ra sự uể oải của cô? Anh đặt đầu cô tựa lên vai mình, thăm thẳm: “Nếu mệt quá hãy dựa vào tôi ngủ một lát!”

“Vâng.”

Cô thật sự rất rất mệt, vừa đặt đầu lên vai anh đã ngủ mất. Bà mẹ trẻ ngồi đối diện nhìn họ, ánh mắt dừng lại trên gương mặt xinh xắn của Mạnh Đề, hơi mỉm cười. Triệu Sơ Niên cũng đáp lại bằng một nụ cười, nhưng không lên tiếng, lúc đó, trong cabin tĩnh lặng khác thường.

Mạnh Đề trong thời gian đó có thức dậy một lần, ấy là lúc vòng đu quay quay đến điểm cao nhất, con người dưới mặt đất biến thành một chấm nhỏ, hồ nước phía xa xa thành một viên ngọc màu xanh lam lung linh, óng ánh như đá quý dưới ánh mặt trời. Còn bầu trời chỉ cách đỉnh đầu trong gang tấc, dường như dùng tay cũng có thể chạm tới. Triệu Sơ Niên ôm lấy cô cúi đầu nhìn cô một cách lặng lẽ, không nói gì, mà thật ra cũng chẳng biết nói gì. Đôi mắt ánh trong sáng và dịu dàng vô cùng, ánh sáng đó hoàn toàn khác ngày thường. Một người đàn ông nhìn như thế lại còn dịu dàng thì quả thật đẹp như muốn đòi mạng; trái tim Mạnh Đề bất giác đập nhanh hơn, lại nhắm mắt rồi dựa đầu lên vai anh. Lúc hỗn loạn có vô số suy nghĩ khác nhau hiện lên trong đầu, suy cho cùng anh đang nhìn thấy ai thông qua cô, hay nghĩ đến một câu chuyện xưa cũ nào?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thở Dài 1

Khi rời khỏi công viên trò chơi đã là chiều muộn, mặt trời ngả về Tây, chút nắng cuối chiều như dán lên mặt đất phản xạ tới, kéo bóng dáng và cả niềm vui của hai người ra thật dài. Triệu Sơ Niên liếc nhìn đồng hồ rồi nói: “Cảm ơn em đã mời tôi đi chơi hôm nay. Về nhà tôi được không? Tôi nấu cơm, thế nào? Ăn xong tôi đưa em về!”

Mạnh Đề nhớ đến lần đầu tiên tới nhà anh mình đã không nói gì mà chuồn mất, sự áy náy lập tức trào dâng đành cười gật đầu: “Được ăn cơm miễn phí dĩ nhiên em không có ý kiến gì. Thầy Triệu, cảm ơn thầy đã dẫn em tới đây, hôm nay em chơi vui lắm ạ!”

“Thế là tốt rồi!” Trên mặt Triệu Sơ Niên hoàn toàn là sự vui vẻ khó kìm nén, “Chúng ta đi siêu thị trước đã nhé?”

Dọc đường đi ra cổng công viên, hai người trò chuyện rất hào hứng. Triệu Sơ Niên hỏi cô thích gì, không thích gì một cách rất cẩn thận và kỹ lưỡng, bên cạnh đó, Mạnh Đề lại không phải người kỹ tính, cô nói: “Gì cũng được, không cần lo cho em đâu!” Triệu Sơ Niên đang định lên tiếng thì điện thoại di động lại đổ chuông.

Trên màn hình là một số điện thoại lạ nhưng anh vẫn nghe máy.

Mạnh Đề đứng cạnh chờ anh nghe điện thoại, trong điện thoại truyền ra âm thanh không rõ lắm nhưng rất ồn ào.

Tâm trạng phấn khởi ban nãy của Triệu Sơ Niên bị cú điện thoại này phá hủy, lông mày khẽ nhíu lại, nói một câu “Tôi sẽ tới ngay!” rồi cúp máy, đánh mắt sang Mạnh Đề, trên mặt là bất đắc dĩ, áy náy và đủ loại biểu cảm khác: “A Đề, lần nào cũng gặp chuyện. Bạn tôi hỏi học nghiên cứu sinh tới đây công tác nhưng lại bị người ta ăn cắp tiền và điện thoại ở ga tàu hỏa, không đi đến đâu được. Đúng là dễ sống khó về!”

“Nhân hữu thất túc, mã hữu thất đề [1] mà.” Mạnh Đề rất thông cảm, “Nhưng bị trộm tiền và điện thoại đúng là rất phiền toái, nghĩ tới đã thấy nhức đầu, thấy đến ga tàu hỏa trước đi!”

[1]: ý là con người có lúc sảy chân, ngựa có lúc gãy vó.

“Không, không cần vội vàng như vậy. Tôi đưa em về trường trước.”

“Chẳng phải thuận đường, thầy đưa em về làm gì?” Mạnh Đề ngạc nhiên rồi lắc đầu: “Ga tàu vốn là nơi đông người, bạn thầy chắc đã sốt ruột lắm rồi, đừng để người ta chờ lâu quá. Em tự đi xe bus về cũng được.”

Trạm chờ xe bus chỉ cách cổng công viên trò chơi khoảng mười mét về phía bên trái, không xa lắm, Triệu Sơ Niên ngoảnh về phía đó, trái tim cũng thả lỏng hơn, đưa tay chỉnh lại quần áo cô: “A Đề, trên đường đi cẩn thận nhé?”

“Hình như xe tới rồi, em không nói nhiều nữa, tạm biệt thầy ạ!”

Mạnh Đề tạm biệt Triệu Sơ Niên rồi chạy thẳng về phía đó, nhanh nhẹn nhảy lên xe bus. Xe bus đi một vòng quanh thành phố, đúng lúc nó đi qua một trạm chờ nào đó tại khu vực trung tâm cô chợt nhớ ra địa chỉ mà hôm qua Trịnh Nhượng Thanh đưa cho, nhà anh mua nằm trong một tiểu khu, dưới con xúc động nhất thời cô đã xuống xe, dò dẫm đi tìm nhà.

Cô hiểu rất rõ nếu không chủ động đến nói rõ ràng với Trịnh Hiến Văn, chắc chắn quan hệ của hai người sẽ càng lúc càng căng thẳng.

Thật ra, cô không ôm bất kỳ hy vọng nào, không ngờ mọi việc lại rất thuận lợi. Không có bảo vệ ngăn cô lại, cửa ra vào khu cao ốc cũng rộng mở. Tự cô vũ để có dũng khí tiến vào đứng trước cửa nhà. Lúc ấn chuông cũng chỉ định thử qua mà thôi, không ngờ cánh cửa được mở ra một cách nhanh chóng, hơi ẩm từ máy sưởi và ánh sáng trắng chói lòa đánh thẳng vào thị giác, nhà rất sáng, trong giây lát Mạnh Đề đã cảm thấy hoa mắt, lát sau mới nhìn rõ Trịnh Hiến Văn. Hai người đều không ngờ lại gặp đối phương ở nơi này nên đều ngẩn ra.

Trịnh Hiến Văn khá ngạc nhiên với sự xuất hiện tại đây của cô, sau khi định thần lại mới nói: “A Đề, sao em lại tới đây?”

Trong giọng nói không hề thấy sự vui vẻ nào. Mạnh Đề đứng ở cửa xấu hổ vô cùng, kiên nhẫn nói: “Anh Hiến Văn, chị Tiểu Thanh nói anh dọn ra ngoài ở. Em đến thăm anh và xin lỗi anh!”

Trịnh Hiến Văn lơ câu xin lỗi của cô đi, anh cau mày: “Sao trước khi tới không gọi điện?”

“Điện thoại em hết pin...”

Trịnh Hiến Văn ừ một tiếng, vẫn đứng sững trước cửa và không hề có ý định mời cô vào nhà.

Sự không hài lòng hiện rõ trên mặt anh, còn có dáng vẻ như không chào đón. Trịnh Hiến Văn xưa nay luôn không thích người khác động chạm vào đồ đạc trong phòng mình, Mạnh Đề cần mời chào tạm biệt: “Anh Hiến Văn, anh cứ làm việc của mình đi, em về đây!”

Trịnh Hiến Văn gật nhẹ đầu: “Ừ, lúc nào rảnh anh sẽ liên lạc với em!”

Mạnh Đề cười gượng gạo, cơn giận lần này của Trịnh Hiến Văn lớn thật, đã nhiều ngày trôi qua mà vẫn có giữ vẻ xa cách với cô. Cô buồn rầu gặp người xuống, đúng lúc định đi thì lại bị gọi lại bởi một giọng nữ trong trẻo từ trong nhà truyền ra.

“Cô bé, khoan đã. Hiến văn, sao không mời người ta vào nhà ngồi?”

Mạnh Đề ngẩng đầu với vẻ ngỡ ngàng, lập tức nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang đứng sau Trịnh Hiến Văn, đi ra từ luồng sáng trắng kia. Nhìn thoáng qua, chỉ tầm tuổi Trịnh Nhượng Thanh, ngũ quan long lanh, quần áo đẹp đẽ, diện chiếc áo len cao cổ màu trắng và quần jean sẫm màu.

Trịnh Hiến Văn có vẻ không vui, hỏi nhỏ: “Sao em lại ra đây?”

Cô gái được hỏi dịu dàng mỉm cười, trông rất tinh ý: “Em nghe thấy có tiếng nói chuyện nên mới ra. Không ngờ anh lại không mời người ta vào nhà, em thấy thật không vừa mắt!”

Nói xong liền nhìn sang Mạnh Đề, vẫy tay với cô, trên mặt là nụ cười tươi tắn: “Chị đoán em chính là em gái Mạnh Đề mà Hiến văn thường nhắc tới, phải không? Mau vào nhà đi!”

Mạnh Đề lắc đầu quầy quậy: “Không, không cần đâu ạ, anh chị cứ nói chuyện đi.”

“Vào đây, đừng khách sáo!”

Đứng trước hoàn cảnh đó, Trịnh Hiến Văn không tiện nói gì nữa, anh nghiêng người lôi từ tủ giày ra một đôi dép đặt lên thảm lau chân rồi quay người đi vào. Cô gái trẻ tuổi không đi theo mà khoanh tay mỉm cười đứng ở huyền quan [2], chờ Mạnh Đề thay dép rồi cười tươi kéo tay cô cùng vào trong.

[2] là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.

Một người nhiệt tình và dễ quen như thế này xưa nay Mạnh Đề chưa gặp bao giờ, sau khi ngồi xuống sofa, câu hỏi đầu tiên của cô là: “Chị là...”

Chị tự giới thiệu: “Chị là Tống Trầm Nhã, là bạn của Trịnh Hiến Văn.”

Mạnh Đề vội nói: “Ồ, chào chị ạ.”

Lúc này cô mới có thời gian quan sát căn nhà của Trịnh Hiến Văn, không biết diện tích toàn bộ là bao nhiêu nhưng phòng khách rất rộng, đồ đạc rất đẹp, chiếc đàn piano hôm qua Trịnh Nhượng Thanh dọn đi đang được đặt trên bậc tam cấp ở chỗ rẽ của phòng khách, có thể là do Trịnh Hiến Văn chưa kịp quét dọn nên nó vẫn được bọc kín. Mạnh Đề rất muốn giữ đúng phép tắc không được nhìn xung quanh nhưng đôi mắt thật vô dụng, trên tủ là đồ sứ Thanh Hoa[3], hoa văn và màu sắc giấy dán tường ngay cả màu sắc của chiếc bàn đều rất phù hợp với phong cách ngôi nhà, vô cùng ấm áp dưới ánh trời chiều.

[3] : Đồ sứ thanh hoa nhà Nguyên lấy đời Cảnh Đức Trấn làm đại diện, được chế tác tinh xảo đẹp mắt mà truyền thế rất ít, vì thế nên đặc biệt quý hiếm

“Căn nhà đẹp thật nhỉ?” Tống Trầm Nhã mỉm cười, “Quả nhiên là nhà của kiến trúc sư!”

Mạnh Đề ngạc nhiên nghiêng đầu sang nhìn chị: “Ồ? Sao chị biết em đang nghĩ gì?”

“Chị là bác sĩ tâm lý, đoán suy nghĩ của người khác là kỹ năng sở trường của chị!” Trên mặt Tống Trầm Nhã luôn hiển hiện nụ cười, rót nước cho cô rất có dáng vẻ của chủ nhà. Động tác thành thạo như vậy chắc chắn quan hệ giữa chị và Trịnh Hiến Văn không đơn giản. Mạnh Đề vội nói cảm ơn, uống vài ngụm nước che giấu tâm trạng rồi đặt chén lên bàn.

Sau đó mới phát hiện trên bàn có mấy chồng sách và tạp chí khá dày, đề mục là “Tâm lý học về trẻ em”, “Ký ức của trẻ em”, “Gợi mở những ký ức bị mất”, v.v., nhìn qua đã biết đều là những bộ sách chuyên ngành. Cô nghĩ mình chắc chắn không thể hiểu được nên cũng không quan tâm đến nữa, khi đôi mắt quét đến một trang sách đang mở mới phát hiện thật ra không quá khó hiểu như vậy.

Đó là những dòng chữ được khoanh tròn bằng bút đỏ.

“Có ý kiến cho rằng trẻ em không bao giờ nói dối, chúng có thể hồi tưởng một cách chính xác phần lớn quá khứ mà chúng đã trải qua và mức độ ảnh hưởng của ám thị [4] mà chúng tiếp nhận được nhất định không thể cao hơn người trưởng thành.

[4] là một loại ảnh hưởng tâm lý, điều khiển người khác hành động, suy nghĩ theo ý mình bằng các thuật tâm lý

Nhưng có rất nhiều chuyên gia nghiên cứu tâm lý học cho rằng, trẻ em nhỏ tuổi thường không có khả năng phân biệt ảo giác và hiện thực, chúng dễ bị ám thị hơn, hơn nữa, trên thực tế chúng không thể đưa ra chứng cứ đáng tin cậy về những câu chuyện trong quá khứ. So sánh với những đứa trẻ lớn tuổi hơn và người trưởng thành, những đứa trẻ nhỏ tuổi dễ bị ám thị ảnh hưởng hơn và càng có khuynh hướng sinh ra bóp méo ký ức.

Những bệnh nhân là trẻ em nhỏ tuổi bị thương ở thùy trán thường có ký ức hư cấu, những bằng chứng khiến mọi người sợ hãi mà chúng tôi cung cấp đã chứng minh một kinh nghiệm chủ quan đối với một đoạn hồi ức nào đó trong quá khứ có thể vừa thuyết phục người khác nhưng vừa là sai lệch hoàn toàn...”

Quyển sách bỗng nhiên bị bàn tay ngồi bên trái cô khép lại, thổi ra một luồng gió.

Mạnh Đề ngẩng lên thấy Trịnh Hiến Văn đang ngồi trên một chiếc ghế đơn khác rướn người lên, cầm quyển sách đặt gọn lên chồng sách kia. Tầm mắt hai người không hẹn mà cùng chạm nhau.

Nhớ tới sự bận rộn của anh, Mạnh Đề ngạc nhiên hỏi: “Anh Hiến văn, hóa ra anh còn hứng thú với cả tâm lý học nữa!”

Cánh tay Trịnh Hiến Văn khoác lên tay vịn sofa, về mặt nhẹ nhàng vừa phải: “Sách là của Tổng Trầm Nhã, anh chỉ lật ra xem linh tinh thôi.”

“Ồ, vậy sao?”

Tổng Trầm Nhã vỗ nhẹ bìa cuốn sách, thoải mái giờ mấy trang: “Ừ, là sách của chị. Hôm nay đến thăm Hiến Văn nhân tiện mang sách đi luôn. Hướng nghiên cứu của chị chủ yếu là tâm lý học trẻ em.”

“Ồ!” Mạnh Đề dài giọng: “Nhất định là rất thú vị!”

“Không, tâm lý học không hề thú vị, thậm chí là bi ai!” Tổng Trầm Nhã lắc đầu, đặt sách vào tay, thờ dài: “Nhất là đối với trẻ con!”

Mạnh Đề không hiểu vấn đề này: “Dạ?”

“Tuổi thơ ấu là một trong những giai đoạn quan trọng nhất của đời người, tâm lý của trẻ con cũng là kỳ diệu và ngây thơ, đơn thuần nhất. Chỉ cần một chuyện nho nhỏ cũng đủ để thay đổi cả một người. Tư tưởng của trẻ con phát triển như sự sinh sôi của mầm non vậy, chỉ cần một cơn gió thổi đã có thể ảnh hưởng đến, thậm chí ngay cả ký ức cũng không chân thật nữa...”

Chuyện này càng đi càng xa xôi, Mạnh Đề nghe xong chẳng hiểu gì; Trịnh Hiến Văn im lặng nhìn hai cô gái một hồi, thờ dài và lắc đầu cười nói: “Lại bắt đầu thể hiện đấy. Những kiến thức chuyên môn như thế em ấy không hiểu đâu.”

Mặt Mạnh Đề nóng ran: “Vâng, bác sĩ Tổng, xin lỗi chị, làm chị đàn gảy tai trâu mất một lúc rồi, em thật chẳng hiểu gì.”

Tổng Trầm Nhã kéo cô ngồi xuống cạnh mình, nụ cười chậm rãi cứng lại: “Vậy chúng ta hãy nói đến một vụ án có thật, vừa này chị và anh Hiến Văn của em đang thảo luận về vụ án này. Thế nào, em có muốn nghe không?”

Mạnh Đề gật đầu liên tục: “Dĩ nhiên rồi ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thờ Dài 2

“Thầy giáo hướng dẫn của chị trước đây có tiếp nhận một vụ án. Vụ án này được cảnh sát gửi tới, yêu cầu thầy hướng dẫn của chị làm một cuộc kiểm tra tâm lý cho một cô gái hai mươi tuổi tố cáo chính cha mẹ ruột mình. Cô gái đó luôn miệng khẳng định hồi nhỏ cô ta từng bị cha mẹ ngược đãi nặng nề, vì vậy rất ám ảnh. Khi lớn lên, không dám tiếp xúc với bất kỳ người nào rồi tố cáo cha mẹ ra tòa án. Cô ta miêu tả quá trình bị ngược đãi rất chân thực và sống động, lần nào kể xong cũng khóc lóc rất đáng thương; nhưng khi thầy hướng dẫn của chị tìm đến nhà cô ta điều tra thì phát hiện ai ai cũng khen ngợi cha mẹ cô gái ấy là người tốt, hơn nữa tất cả bà con láng xóm đều đứng ra làm chứng, nói cha mẹ cô gái rất cưng chiều cô ta, hoàn toàn không có khả năng ngược đãi con gái mình.”

“Ồ? Sao lại như vậy?”

“Rất kỳ lạ phải không?” Tổng Trầm Nhã nói, “Cuối cùng, sau khi làm một loạt điều tra và nghiên cứu thầy hướng dẫn của chị mới phát hiện ra, khoảng ký ức của cô gái ấy là giả. Khi còn nhỏ, đại khái tầm ba bốn tuổi, cô ta đã từng tận mắt trông thấy đứa trẻ nhà hàng xóm bị cha mẹ ngược đãi nặng nề, đánh đập tàn nhẫn như muốn đánh chết con mình; khi đó cô ta đã bị công kích, lớn hơn một chút thì tự trách mình vì không có cách nào giúp đỡ đứa trẻ hàng xóm đáng thương kia, sau đó bất giác đem những việc đứa trẻ hàng xóm từng trải qua chuyển lên người mình, nên mới sinh ra đoạn ký ức giả đáng sợ đó.”

Mạnh Đề truy hỏi với vẻ sốt sắng: “Sau đó thì sao nữa?”

“Dĩ nhiên vụ tố cáo ấy không thể lập thành vụ án, thế nhưng với chuyện mình có thật sự bị ngược đãi hay không cô ta vẫn duy trì thái độ hoài nghi như cũ...” Tổng Trầm Nhã thờ dài, “Thầy giáo hướng dẫn của chị là một bác sĩ tâm lý giỏi giang cũng không cách nào khiến cô ta hoàn toàn vứt bỏ sự nghi ngờ của mình. Đầu óc của cô ta đã hỗn loạn, thật sự không thể sửa chữa lại.”

Nỗi nghi hoặc của Mạnh Đề không hề tan biến, “Vậy tại sao có thể như thế?”

“Cho nên chị mới nói ký ức của những đứa trẻ rất mỏng manh.” Tổng Trầm Nhã lắc đầu.

Mạnh Đề gật đầu với vẻ đã hiểu, “Có vẻ như công việc của bác sĩ tâm lý thật sự không dễ dàng.”

“Đúng thế.”

Tổng Trầm Nhã nhoen miệng cười, kéo túi xách bên mình đưa cho cô một tấm danh thiếp rồi cầm tay cô: “Nhưng tâm lý học rất thú vị. Kể cả em không thích tâm lý học, cũng không gây trở ngại cho việc chúng ta trở thành bạn bè, phải không? Tiểu Đề, sau này rất mong em sẽ đến tìm chị.”

“Ồ, vâng ạ.”

Mạnh Đề liếc nhìn tấm danh thiếp, chị ấy quả thật không phải người tầm thường, là một bác sĩ tâm lý chủ chốt của một trung tâm tư vấn tâm lý trong thành phố. Tuổi trẻ lại xinh đẹp mà đã có sự nghiệp huy hoàng như thế, đúng là khiến người khác phải hâm mộ. Mạnh Đề lên nhìn chị rồi nhìn sang Trịnh Hiến Văn, hai người này quả thật vô cùng xứng đôi vừa lứa.

Khi nói chuyện, Mạnh Đề nhận ra Tổng Trầm Nhã là người thích nói, thiên văn địa lý đều có hiểu biết nhất định. Khi chị nói đến đoạn cao trào, cơ hội để hai người xen vào một câu cũng không có.

Trịnh Hiến Văn không hề có ý kiến gì với những lời bình luận của chị, sau khi chị phát biểu xong về trạng thái tâm lý khỏe mạnh của trẻ em ngày nay, anh mới nói một câu: “Những bác sĩ tâm lý khác ai cũng nói ít nghe nhiều, em thì ngược lại!”

Tổng Trầm Nhã lườm anh một cái, nói với về chẳng bận tâm: “Một bác sĩ tâm lý giỏi không cần giả vờ sâu lắng và thông hiểu bằng sự im lặng.”

Thấy sắc trời đã tối đi, Tổng Trầm Nhã rất phấn khởi đề nghị ba người ra ngoài ăn tối. Mạnh Đề không hiểu lắm về quan hệ giữa hai người họ, nhưng chứng kiến cả buổi chiều nay, quan hệ giữa họ còn sâu đậm hơn sự tưởng tượng của cô nhiều, dù thế nào cô cũng không muốn làm bóng đèn giữa hai người.

Hướng hồ, trước đó chắc chắn hai người đang nói đến một vấn đề cực kỳ quan trọng nào đó nhưng vì sự xuất hiện của cô mà cuộc nói chuyện giữa họ bị gián đoạn; lúc này nếu còn phá đám nữa thì quả thật có vẻ quá không hiểu lý lẽ đối nhân xử thế rồi. Tổng Trầm Nhã lịch sự với cô, Trịnh Hiến Văn không có biểu cảm thừa thãi nhưng cũng không có ý định giữ cô lại, phải chăng là mong cô tự biết điều? Vì vậy cô vô cùng kiên định đi cùng hai người xuống dưới cửa khu nhà cao tầng rồi chào tạm biệt ở đó.

Tổng Trầm Nhã vỗ vai cô: “Thôi được, bọn chị không giữ em lại nữa. Đi đường cẩn thận nhé!”

Mạnh Đề đáp một tiếng, chủ ý đã định, quay sang đối diện với Trịnh Hiến Văn, khom lưng xuống thật thấp: “Anh Hiến Văn, chuyện ngày hôm đó em thật sự xin lỗi!”

Nói xong không cho Trịnh Hiến Văn cơ hội lên tiếng, thật ra cô cũng không dám nhìn mặt anh xoay người nhanh chóng bước đi.

Tổng Trầm Nhã nhìn bóng lưng bỏ đi của cô chậm rãi thu lại tất cả ý cười của mình; mãi đến khi bóng dáng cô biến mất trong ánh đèn rực rỡ ở con đường đối diện mới quay sang, chị bất ngờ khi nhìn thấy ánh mắt Trịnh Hiến Văn vẫn dừng lại ở hướng cô biến mất như cũ. Dưới luồng ánh sáng mỏng manh còn sót lại của ngày hôm nay, anh đẹp như nhân vật chính trong tranh, đường cong khuôn mặt rõ ràng nhưng vì sắp bóng nên còn có vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị.

Gương mặt và biểu cảm đó tiến thẳng vào trái tim người khác.

Cô sống người một lát rồi bất ngờ mỉm cười, tay quơ quơ trước mặt anh: “Thôi, người ta đi rồi!”

Trịnh Hiến Văn giống như không nghe thấy, khoan thai quay đầu sang nhìn cô: “Em thấy sao?”

Tổng Trầm Nhã mỉm cười, thân thiết ôm lấy cánh tay anh: “Thực hiện lời hứa mời em ăn tối đi đã rồi từ từ nói.”

Lần làm “khách không mời mà đến” này quả nhiên có hiệu quả rất cao, tối đó vừa về tới nhà đã nhận được điện thoại của Trịnh Hiến Văn. Anh lời ít ý nhiều thể hiện sự ân hận của mình: “Tối đó anh không nên nổi giận với em.”

Mạnh Đề thoáng thấy bàng hoàng, lần Trịnh Hiến Văn nói xin lỗi trước là khi từ chối cô ba năm về trước. Cô đang nấu mì trong bếp, vô thức đảo đảo mì trong nồi: “Không, là em không tốt.”

Trịnh Hiến Văn ngập ngừng một hồi mới nói: “Là anh ghen tị!”

Mạnh Đề nghe không hiểu gì, “Hả” một tiếng.

“Anh cứ nghĩ là ba năm qua không hề thay đổi, tất cả mọi chuyện vẫn như cũ, quan hệ giữa chúng ta vẫn như năm đó.” Trịnh Hiến Văn nói: “Chỉ là anh không ngờ em đã trưởng thành. Đương nhiên sẽ quen với những người đàn ông khác và anh chẳng còn quan trọng nữa.”

Mạnh Đề hồi lâu không biết nói gì, tắt bếp, gắng gượng nói một câu: “Anh Hiến Văn đừng nói vậy... Anh không giống những người khác...”

“Em thích Triệu Sơ Niên?”

“Không phải. Anh Hiến Văn nghĩ nhiều rồi.” Tay Mạnh Đề chống lên bệ bếp nhớ đến những khoảnh khắc trong công viên trò chơi, trái tim đau nhức như bị kim đâm, cô cố gắng bỏ qua cảm giác không thể tả rõ này, nói: “Thầy ấy chỉ coi em là thể thân của em gái mình mà thôi. Khi thầy ấy nhìn em chính là đang nhìn một người khác. Em cảm thấy thầy ấy... rất đáng thương.”

“Ừ.”

Sau đó Trịnh Hiến Văn không còn nhắc tới Triệu Sơ Niên nữa, Mạnh Đề thì càng muốn lánh tránh hơn. Có vẻ như việc cuộc cãi cọ vào buổi tối mấy hôm trước vô hình trung đã biến mất.

Sau khi cúp máy, Mạnh Đề vớt mì trong nồi ra, cho thêm gia vị, vừa ăn vừa cầm tờ báo trên bàn, khoảnh khắc lần thứ hai trông thấy tin tức tiểu thuyết của Phạm Dạ được chuyển thể thành phim, cô vội vàng buông bát, vào phòng sách lấy quyển “Bạch nhật” bản photo ra. Kể từ khi Vương Hy Như gặp tai nạn xe đến giờ, có rất nhiều chuyện xảy ra căn bản cô đã quên xem quyển sách này. Từ đầu gấp trang cô giờ sách đến đoạn xem dở lần trước, nhớ lại những chi tiết đọc lần trước rồi cúi xuống đọc sách.

Khi cách trần trên khoảng mười cây số, chiếc xe bus đột ngột dừng lại.

Mùa đông khắc nghiệt, tuyết đọng lại trên những cành cây bên lề đường, người tài xế gọi liên mấy cuộc điện thoại rồi rầu rĩ thông báo cho hành khách trên xe: vì trời lạnh và tuyết quá lớn nên đường trước đường sau đều không dễ đi, đại khái là khoảng ba bốn giờ nữa, người sửa xe mới tới nơi.

Họ ngồi ở hàng ghế cuối, nghe tin này chỉ thấy hơi hoảng hốt. Cô suy nghĩ một lát ra hiệu cho anh xuống xe. Xưa nay cô luôn rất tự chủ: “So với ngồi đây đợi ba bốn tiếng, chi bằng chúng ta đi bộ, qua ngọn núi này là đến trần trên rồi.”

Anh đồng ý: “Được”.

Cô công một đứa bé vẫn đang say giấc, còn anh xách hành lý, con trai họ, cậu bé sáu bảy tuổi hoạt bát đứng bên cạnh, trên trời là những bông tuyết mịn phân tán lưa thưa hiếm thấy, vì chưa thấy tuyết bao giờ nên đặc biệt hứng khởi, thỉnh thoảng chỉ vào những cây cối ven đường hỏi tên.

Đó là một ngọn núi vô danh, không quá cao, tuyết cũng không lớn nhưng đỉnh núi trông mờ ảo. Bông tuyết đọng đầy trên núi chưa có dấu chân người, cộng thêm những cây cỏ dại rậm rạp lộ đầu ra khỏi lớp tuyết. Con đường uốn lượn cong cong như một con rắn màu trắng đang trườn. Cây dương bên đường đã bị đông cứng, cành cây nâu sẫm động đậy run rẩy trong gió lạnh.

Họ dùng toàn bộ sức lực để đối phó với con đường quanh co chật hẹp này, lưu lại những dấu chân nối tiếp nhau, tựa như hành khách lạng lẹ để lại danh thiếp cho ngọn núi này.

Cô đột nhiên lên tiếng: “Năm đó khi em bỏ nhà đi cũng là mùa đông.”

Hai người đã bên nhau rất nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên cô nhắc tới chuyện cũ, anh bèn hỏi: “Em đã không về nhà bao nhiêu năm rồi?”

“Bây năm cũng có thể là tám.” Cô cười cười, giọng nói ẩn chứa nỗi bi thương, “Em cứ nghĩ cả đời này sẽ không về nữa, không ngờ vẫn về.”

Tay cô ảm áp nhưng ẩm ướt, anh vỗ về bàn tay cô như xoa lên cánh hoa, dùng giọng điệu trấn an hỏi tiếp: “Khi đó vì sao em lại bỏ nhà đi?”

“Em chưa nói với anh ư? Cha mẹ em mất sớm, em vẫn luôn ở nhà bác. Bác em có một người đứa con trai, hơn em hai tuổi, anh ấy chết đột ngột.” Cô ngừng lại một hồi để không chế giọng điệu: “Mọi người cho là em hại chết anh ấy, em không cách nào sống tiếp ở thị trấn ấy nữa nên mới bỏ đi. Khi đó em còn chưa học hết cấp ba.”

“Anh ta chết thế nào?”

“Chết đuối dưới sông, lúc đó em ở cạnh anh ta.” Cô nói rồi giơ tay chỉ, “Kìa kìa!”

Lần trò chuyện này gian nan chưa từng thấy, anh thấy mơ hồ và đôi chút sợ hãi. Không biết có phải do hoàn cảnh đưa đến hay không?

Họ đi qua nửa non ngọn núi, đứng trên lưng chừng núi, có thể trông thấy dòng sông qua thung lũng. Đứng từ xa quan sát nó chỉ như một sợi chỉ mỏng manh mà thôi, quanh co, uốn lượn, trên bờ cát bờ bên kia là bầu trời bị phủ kín bởi tuyết trong trẻo, dưới ánh mặt trời óng ánh, dòng sông trở nên dịu dàng khác lạ. Không thể nhận ra bất cứ bằng chứng nào chứng minh là nó có thể nuốt chửng người cả.

Anh tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”

Cô không trả lời mà cười khẽ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời rồi nói: “Gần đây có một ngôi chùa cổ bí ẩn, anh có muốn tới xem không?”

...

Khi đọc xong cuốn sách, mì đã nguội hần còn cô thì mới ăn được vài miếng.

Cuốn “Bạch nhật” này tuân theo phong cách nhất quán của Khô Hộc, ngay cả tên nhân vật cũng không có. Với tiêu chuẩn của tiểu thuyết quả thật nó rất bình thường nhưng thật sự cuốn hút, có hương vị hoài nghi bí ẩn đặc biệt, cách hành văn thật giống Phạm Dạ.

Đầu mối của câu chuyện chính là nhân vật nam nữ trong chuyện về quê thăm người thân, sau đó nữ nhân vật chính nhắc tới câu chuyện bỏ nhà đi năm đó, có một chút cảm giác như lật trần, bóc trụi quá khứ buồn đau. Câu chuyện mở đầu bằng mùa đông lạnh lẽo, cũng kết thúc bằng mùa đông mịt mùng. Cuối truyện dư âm kéo dài, Mạnh Đề đọc mấy lần liền dường như đã thuộc lòng.

Khi bỏ đi, những đám mây lớn màu xám trắng che kín mặt trời, quét lên bầu trời xanh thẳm, hết như một tấm màn che từ trên trời giăng xuống, tất cả không gian và thời gian đều là lãnh địa phía trong đó.

Cả miền bắc đều đang có tuyết rơi. Hoa tuyết từ bầu trời rơi xuống một cách chậm rãi, rơi lên vai và tóc của bốn người họ, còn rơi xuống cả vùng đồng bằng rộng lớn phương Bắc, rơi xuống cây cỏ lụi tàn trong rừng núi, cả vùng rừng núi đều phục tùng nó; chậm rãi rơi xuống dòng sông chảy lững lờ, gợn sóng nhỏ chưa kịp bắn tung đã tan rã. Nhưng sự tan rã đó phát ra tiếng động, “bụp bụp” khẽ khàng, đó là hơi thở mùa xuân cũng là tiếng thở dài khoan dung.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Âm Áp 1

Đại học năm thứ tư luôn là thời kỳ có nhiều biến động nhất. Sau khi Mạnh Đề và Vương Hy Như đã lần lượt xác định được hướng đi sau tốt nghiệp, Dương Minh Phi cũng “qua năm ải chém sáu tướng” một cách thành công, lấy được một suất trong chuyến đi hỗ trợ giáo dục ở Bắc Cương[1] thuộc vùng Tây Bắc đất nước. Mới chập tối đã hứng khởi mời tất cả các bạn tới ăn cơm, mặc dù không ít người đang bận ôn tập cho kỳ thi nghiên cứu sinh nhưng Dương Minh Phi có nhân duyên rất tốt nên đa số mọi người đều nê mặt tới ăn cơm.

[1] Khu vực miền Bắc của Tân Cương.

Trong những năm đại học của Mạnh Đề, trừ Vương Hy Như ra, người bạn còn lại chính là Dương Minh Phi nên cô cảm thấy rất mừng cho bạn. Cả nam và nữ được khoảng sáu bảy người, trò chuyện rất sôi nổi.

Dương Minh Phi uống chút rượu, chống cằm cười với Mạnh Đề: “Đến khi tớ trở về chính là đàn em của cậu rồi!”

Mạnh Đề bật cười, vỗ vai bạn hứa hẹn: “Tớ sẽ che chở cho cậu!”

Gặp cơ hội tốt, Mạnh Đề liền đem phiếu ưu đãi lấy được ở công viên trò chơi ra, chỉ một loáng đã bị mọi người giành giật hết bay. Dương Minh Phi nhìn tấm phiếu ưu đãi được trang trí đẹp, cười rất mờ ám: “Hy Như đang nằm viện, khai thật mau, cậu đi với ai? Chẳng có ai đến công viên trò chơi một mình bao giờ!”

“Ờ thì... Đi cùng bạn.”

“Khai thật đi. Tên gì, tên gì?” Dương Minh Phi cười đùa, “Chưa thấy cậu đi với bạn trai bao giờ nhỉ? Cậu làm vậy chẳng phải làm tổn thương những anh chàng trong khoa mình yêu thầm cậu hay sao?”

Mạnh Đề không biết nên cười hay khóc, lập tức buông đũa, lắc đầu rồi đứng lên: “Tớ phải đi học môn tự chọn đây, mọi người từ từ nói chuyện nhé!” Dù đang ăn nhưng cô vẫn chú ý thời gian.

Cả bàn cơm cười phá lên: “Làm vậy sao được? Vẫn chưa hỏi đến nơi mà, chuẩn trước chẳng ra sao!”

Dương Minh Phi bĩu môi: “Đừng làm khó người ta nữa, mọi người nên thức thơi một chút chứ! Môn tự chọn của thầy Triệu Sơ Niên, cậu ấy sao nữ trốn tiết?”

Ba chữ “Triệu Sơ Niên” được cô ấy kéo dài, cứ như đó là một danh từ cực kỳ thâm thúy; Mạnh Đề đành giả vờ không nghe thấy, nhanh chóng rời khỏi quán ăn trong tiếng cười của các bạn.

Lúc rời khỏi nhà hàng đã gần bảy giờ, trời mùa đông vừa tối thời gian lại qua nhanh, cô vẫn như ngày thường, đạp xe nghênh đón ánh đèn đường lục tục sáng lên trên con đường về trường. Một câu trong “Bạch nhạn”: Bóng đêm dày đặc, đèn đường như đom đóm từng chiếc từng chiếc sáng lên đột nhiên xuất hiện trong đầu, cô bất giác bật cười.

Cô nghĩ chắc bởi vì gần đây số lần đọc cuốn sách này quá nhiều nên có nhiều câu trong đó đã thành thuộc lòng; nhưng điều đáng mừng nhất là đọc sách của Phạm Dạ mà không còn gặp phải ác mộng nữa.

Vừa thoát khỏi suy nghĩ đó đã trông thấy mục tiêu là khu giảng đường ở ngay trước mắt, còn trông thấy cả Triệu Sơ Niên đứng gần đó. Anh quay mặt vào đường đi, đưa lưng về cửa, đang nói chuyện với một người.

Quan sát kỹ, hôm nay anh vận chiếc áo khoác màu nâu nhạt không kéo khóa, dáng người cao ráo, nhìn nghiêng thế này, hình dáng bờ vai anh đẹp khác thường. Sách giáo khoa và giáo trình được anh cầm trong tay, ánh sáng từ đèn cao áp chiếu lên mặt anh, tối sáng rõ ràng. Xưa nay Triệu Sơ Niên đều vào lớp vừa đúng giờ, không vào muộn cũng không vào sớm, bây giờ xuất hiện ở đây thật không có gì kỳ lạ.

Mạnh Đề khóa xe xong tiến đến cửa khu giảng đường, bước đến chào hỏi Triệu Sơ Niên một cách tự nhiên, cô lên tiếng: “Thầy Triệu!”

Triệu Sơ Niên quay sang, gật nhẹ đầu với cô.

Lúc này không thích hợp để trò chuyện, Mạnh Đề dậm bước. Không ngờ người đối diện Triệu Sơ Niên lại quay sang, anh ta có một cặp mắt sáng ngời, rồi quay lại mỉm cười hỏi Triệu Sơ Niên: “Đây là học sinh của cậu?” Không chờ câu trả lời, đối phương đã tự giới thiệu bản thân với Mạnh Đề: “Xin chào, tôi là Chu Kiến Minh, là bạn học nghiên cứu sinh với thầy giáo Triệu Sơ Niên của các cô!”

Chu Kiến Minh thấp hơn Triệu Sơ Niên một chút, đeo kính, trong tay ôm một chiếc laptop đen, làn da rất trắng, vẻ ngoài nhã nhặn lịch sự, rất có dáng vẻ của một nam sinh khoa Văn.

Mạnh Đề cười trả lời khách khí: “Vâng, chào anh!”

Chu Kiến Minh quan sát Mạnh Đề qua cặp kính, luồng sáng ngạc nhiên chợt lóe lên rồi quay sang nhìn thoáng qua Triệu Sơ Niên, vỗ vai bạn, vờ tiếc nuối nói: “Khi ấy tặng cho cậu chi tiêu đến đại học Bình, thật sự giờ có chút hối hận rồi đây!”

Triệu Sơ Niên vẫn giữ nguyên nụ cười thân thiện: “Cậu làm ở viện nghiên cứu cũng tốt mà!”

Tiếng nói vừa cất lên mới nhận ra giọng anh khàn đặc, Mạnh Đề ngớ ngàng nhìn sang: “Thầy Triệu, giọng thầy sao vậy?”

“Đạo này đi dạy nhiều quá, còn dạy hộ người ta mấy tiết nữa.” Triệu Sơ Niên khẽ xoa thái dương, nhìn sang Chu Kiến Minh, “Bây giờ cậu rất rảnh rồi, cần gì phải hăm dọa tớ?”

“Là cậu tự chui đầu vào rọ.” Chu Kiến Minh vỗ mạnh lên vai anh, “Năm đó đáng lẽ không nên đòi với tớ!”

Mạnh Đề vốn định đi nhưng Chu Kiến Minh nhiệt tình quá mức cứ liên tục nhìn sang cô: “Cô bé là sinh viên của đại học Bình ư? Không khí học tập của các cô không tồi nhỉ, trường cũng đẹp nữa, thật sự đẹp hơn mấy năm trước hồi tôi đến thăm!”

Nếu anh ta là bạn học từ hồi nghiên cứu sinh của Triệu Sơ Niên, nhất định trường anh ta còn nổi tiếng hơn cả đại học Bình, Mạnh Đề khách sáo nói: “Cũng thường thôi ạ.”

“Đúng là hoa mộc huyền lệ, hoàn cảnh thanh u [1].”

[1] ý là cây cối tươi tốt, phong cảnh thanh tịnh, đẹp đẽ.

Vốn chỉ trò chuyện đơn giản nhưng bây giờ cục diện lại trở thành không thể không trò chuyện. Mạnh Đề liếc nhìn Triệu Sơ Niên, anh cũng có vẻ nhức đầu với người này. Mạnh Đề vừa bất lực vừa buồn cười, đưa tay chỉ cây ngô đồng bên kia: “Mùa đông tới lá cây đã rụng hết chẳng còn bao nhiêu, đâu thể nói là hoa mộc huyền lệ?”

“Cô bé, cô đúng là không để tôi có đường lui!” Chu Kiến Minh mỉm cười, “Cô tên gì?”

“Mạnh Đề.”

“Tên rất hay, Đề nào?”

Mạnh Đề đang định trả lời thì Triệu Sơ Niên nhìn đồng hồ rồi vỗ vai Chu Kiến Minh, ý bảo anh ta hãy thôi đi: “Thôi nào, đừng bám riết người ta như thế! Cậu mang máy tính về khách sạn đi, tan lớp tôi qua đó tìm cậu!”

Chu Kiến Minh thu lại vẻ mặt đùa giỡn ban nãy, căng thẳng đến nỗi lông mày cũng nhíu lại: “Đâu cần làm thế? Tớ tìm tạm chỗ nào đó trong trường ngồi chờ cậu hết giờ cũng được. Luận văn của tớ đều trong này, ngày mai phải diễn thuyết rồi, sửa xong sớm tớ mới yên tâm được.”

“Được thôi.” Triệu Sơ Niên mở cặp sách đựng giáo trình của mình rút ra một tấm thẻ đưa anh ta, “Đây là thẻ thư viện của tớ. Cậu đến đó ngồi, chờ tớ hết giờ!”

“Ừ.”

Mạnh Đề thấy anh ta đi xa rồi mới cùng Triệu Sơ Niên bước vào khu giảng đường, Triệu Sơ Niên nói: “Con người cậu ta không câu nệ, nghĩ gì nói nấy. Em đừng bận tâm!”

Đầu Mạnh Đề lóe sáng: “À, anh ta chính là người bạn bị ăn trộm tiền mặt và điện thoại ở ga tàu hỏa của thầy?”

“Ừ, chính là cậu ta!”

“Máy tính anh ta bị hỏng ạ?”

“Ừm, cho nên mới đến đây nhờ tôi sửa hộ máy tính, cái máy đó ba ngày hỏng hai lần, đúng là hết cách!”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi trên cầu thang, Mạnh Đề không kìm nén được nụ cười: “Nếu Chu Kiến Minh là bạn học nghiên cứu sinh của thầy vậy anh ta cũng là nghiên cứu sinh Văn học sao ạ? Em vẫn nghĩ kiểu người đọc sách nhiều quá ăn nói sẽ không trôi chảy, thế mà hoàn toàn không phải thế.”

Triệu Sơ Niên mỉm cười, tiếng cười của anh rất nhỏ, lơ mơ còn nhận ra vẻ khàn đặc trong đó. Mạnh Đề bắt đầu lo lắng: “Thầy Triệu, cổ họng thầy không sao chứ? Lát nữa còn phải nói tiếng rưỡi đồng hồ nữa.”

“Không sao, đừng lo.” Triệu Sơ Niên dùng tay chỉnh lại cặp sách cho cô: “Đến lớp rồi.”

Tuy nói vậy nhưng vừa vào tiết Mạnh Đề đã biết cổ họng Triệu Sơ Niên trên thực tế không hề “không có gì” đơn giản như lời anh nói, giáo viên dạy Văn lên lớp luôn nói rất nhiều, nhiều khi chính là thao thao bất tuyệt. Cổ họng anh khàn khiến giọng nói khàn đặc, sau khi được micro khuếch đại chắc chắn rất khó nghe gấp bội. Mạnh Đề ngồi cuối lớp, càng nghĩ càng lo lắng đến nỗi đứng ngồi không yên.

Hết tiết đầu, Mạnh Đề liền rời khỏi lớp, đạp xe đến hiệu thuốc gần trường mua thuốc bôi trơn cổ họng rồi vội vàng quay lại. Hiệu thuốc và trường học cách nhau không gần lắm, khi Mạnh Đề rón rén vào ngồi góc cuối lớp thì tiết hai đã bắt đầu từ lâu, giọng nói khàn khàn của Triệu Sơ Niên càng khó nghe hơn, dù liên tục hắng giọng vẫn không khá quan hơn.

Có lẽ anh cũng ý thức được điều này, nhưng thật sự không thể không nói, đành phải buông sách và cho nghĩ sớm.

Giờ là cuối tháng mười hai, sắp hết học kỳ, không ít người ở lại đây để tự học, đồng thời cũng có nhiều người vào phòng tìm chỗ học bài.

Mạnh Đề vẫn biết giá trị của Triệu Sơ Niên không thấp nhưng hoàn toàn không ngờ số người quan tâm đến cái cổ họng anh lại vượt xa sự tưởng tượng của mình. Cô ngồi trong phòng đợi mấy phút mới thấy những nữ sinh vây quanh anh lục tục rời đi. Đường như anh không thể chịu thêm nữa đành chống tay lên trán thờ dài thườn thượt sau đó mới chậm chạp thu dọn sách vở rời khỏi; Mạnh Đề xách cặp lao ra từ cửa sau, đứng trên hành lang gọi anh rồi sóng vai bước đi cùng anh.

Mạnh Đề thấy có không ít người đang nhìn ngó mình và Triệu Sơ Niên nhưng cô không quan tâm, chỉ ngẩng lên rồi quay sang nhìn anh, tóc mái đen nhánh rơi trên trán, môi hơi khô nứt.

Cô cúi thuốc vừa mua vào tay anh: “Cha mẹ em đều uống loại thuốc bôi trơn cổ họng này, hiệu quả tốt lắm!”

Triệu Sơ Niên lúng túng rồi nhìn cô ngỡ ngàng như không biết nói gì, khẽ hỏi: “A Đề, lúc giữa giờ em đi mua thuốc đấy à? Đặc biệt mua cho tôi? Thảo nào em vào muộn tiết thứ hai.”

“Vâng ạ, giọng thầy khàn như thế, em nghe cũng thấy khổ thay thầy.” Mạnh Đề gật đầu rồi đưa chai nước lọc của mình sang: “Thầy Triệu uống thuốc trước đi.”

Triệu Sơ Niên uống thuốc dưới sự chăm chú của Mạnh Đề, sau đó nở nụ cười.

“Cảm ơn em, A Đề.”

“Không cần ạ.” Mạnh Đề lắc đầu có phần ưu tư: “Giáo viên phải bảo vệ cổ họng, một chút bất cẩn cũng đủ để viêm họng, cha mẹ em chính là như vậy, viêm họng mãn tính mấy chục năm rồi.”

Triệu Sơ Niên mỉm cười không nói gì.

Hai người vừa trò chuyện vừa ra về, Mạnh Đề nói: “Thầy Triệu, thực ra em vẫn luôn muốn hỏi thầy. Tại sao thầy lại đi làm thầy giáo? Với hoàn cảnh nhà thầy dù không cần làm việc cũng đủ sống trong nhung lụa rồi. Hoàn toàn không cần khổ sở thế này.”

Triệu Sơ Niên phản đối: “Chẳng có việc gì không khổ sở cả! Truyền dạy tri thức, giải thích nghi ngờ là một việc rất có cảm giác thành tựu!”

“Cũng đúng.” Mạnh Đề mỉm cười, “Cha mẹ em cũng nói, nhìn học trò mình ở khắp thiên hạ, vừa nghĩ đã cảm thấy cuộc đời này sống không uổng phí.”

Hai người đi trên đường, Mạnh Đề biết anh muốn đến thư viện tìm Chu Kiến Minh, đang định chào tạm biệt thì bị một tiếng nói chặn lại.

Chu Kiến Minh đáng lẽ đang ở trong thư viện thì lại xuất hiện trên con đường ở phía đối diện, trên tay anh ta là máy vi tính chạy nhanh sang đây như vừa chịu cú công kích nào đó, vẻ mặt Triệu Sơ Niên rất đặc ý: “Tớ tới đúng lúc phải không? Vừa đúng giờ cậu tan lớp. Ồ, bạn học Mạnh Đề, lại gặp nhau rồi!”

Mạnh Đề cười gật đầu.

Triệu Sơ Niên trả chai nước đang cầm cho Mạnh Đề rồi nhét thuốc vào túi áo xong mới trả lời bạn: “Cậu có thể chờ tớ đến đó!”

“Ồ, ngồi trong thư viện lâu quá, đột nhiên thấy đói, chúng ta đi lấp đầy cái bụng đã.” Đôi mắt sáng ngời của Chu Kiến Minh liếc sang, tủm tỉm cười nói: “Sơ Niên, nhưng tớ là người bị ăn cắp hết tiền rồi, mời tớ bữa cơm không quá đáng chứ?”

“Tớ còn vay tiền cậu mà!” Triệu Sơ Niên lắc đầu với vẻ hơi bất lực hỏi tiếp: “Cậu định ăn gì?”

“Lẩu cay đi.”

Mạnh Đề nghiêm túc phản đối: “Không, đổi sang món khác đi. Thầy Triệu bị viêm họng, thời gian này không thể ăn cay.”

Chu Kiến Minh ở một tiếng, quan sát Mạnh Đề thật kỹ càng rồi lên tiếng với vẻ hào hứng: “Cậu từ bao giờ đã thu nhận được một đệ tử quan tâm đến mình như thế? Thật có phúc!”

Đôi mắt sâu thẳm của Triệu Sơ Niên chợt sáng lên: “Cậu nghĩ xa quá rồi.”

Chu Kiến Minh xoa cằm, nói về với chẳng quan tâm đến người khác: “Thảo nào hồi ấy chẳng để tâm đến lời mời ở lại đầy nhiệt tình của ông chủ, bằng bất cứ giá nào bắt tôi phải nhường chỉ tiêu lại cho cậu ta, tới Đại học Bình làm thầy giáo, còn không nể hà mà chuẩn bị quan hệ cho tôi, hóa ra là có người đẹp ở bên dịu dàng chăm sóc đang chờ!”

Mặt Mạnh Đề nóng ran, nhìn sang chỗ khác rồi lúng túng nói: “Không phải, người lo cho thầy Triệu rất nhiều, tôi chỉ là một trong số đó mà thôi!”

Trên thực tế, giờ đây có không ít sinh viên đã tan học nhìn họ, dĩ nhiên không thiếu nữ sinh. Chu Kiến Minh nhìn quanh, bật cười: “Sự đào hoa của thầy Triệu các cô luôn có thừa, mấy anh em chúng tôi ai mà chẳng hâm mộ?”

Mạnh Đề bĩu môi, điều này cần gì anh ta phải nói, chỉ cần nhìn những nữ sinh ngồi phía trước mỗi buổi học là đủ hiểu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Âm Áp 2

Đương nhiên Triệu Sơ Niên không bị đánh bại bởi lời khen đó, anh liếc bạn một cái rồi thản nhiên lên tiếng che giấu tâm trạng: “Chu Kiến Minh, cậu không muốn sửa máy tính hả?”

“Thế thì thật không đúng, cậu đang uy hiếp tớ ư?” Giọng điệu Chu Kiến Minh tuy vẫn pha chút đùa giỡn nhưng có vẻ như đã bị dọa dẫm thật rồi, da mặt cũng căng lên: “Dù không nhắc đến tình bạn thuở còn học cùng trường, tốt xấu gì tớ cũng đã giúp cậu viết nhiều luận văn như vậy mà.”

Mặt Triệu Sơ Niên vô cảm: “Đừng nói nhảm nữa.”

Mạnh Đề đang tính đến việc khác, thật sự cô hơi ngỡ ngàng. Nếu như Triệu Sơ Niên chỉ muốn theo đuổi cảm giác thành tựu của việc làm thầy thì ở đâu mà chẳng như nhau, cần gì phải tới tận đại học Bình? Hơn nữa, trường cũ của anh là ngôi trường đứng nhất nhì toàn quốc, độ nổi tiếng còn cao hơn đại học Bình một bậc.

Cô giật khê tay áo Triệu Sơ Niên, hỏi: “Nhắc đến mới nhớ, thầy Triệu, em thật sự không biết thầy tới làm giáo viên ở trường chúng em còn có một câu chuyện như vậy!”

Dưới ánh đèn, cô thấy thần sắc Triệu Sơ Niên thay đổi bất ngờ, đôi mắt thản nhiên thường thấy nhìn thẳng Chu Kiến Minh, sắc bén như một lưỡi dao nhưng ánh nhìn sắc bén đó chỉ duy trì trong chớp lát, thậm chí anh còn nở một nụ cười không rõ tâm trạng: “Tôi là người thành phố này, về làm việc ở quê hương chẳng có gì không hợp lý cả.”

Giọng điệu thản nhiên nhưng tiếng nói rất khàn.

Chu Kiến Minh ra vẻ nhớ lại: “Hả? Lúc cậu giới thiệu cho tớ, cậu đâu có nói là muốn về quê hương nhỉ? Tớ còn nhớ trước kia có mấy lần cậu còn nói nếu có thể sẽ không về nhà cơ mà?”

“Mấy năm đó chỉ nói chơi thể thôi, sao có thể tin là thật?”

“Khi đó còn quá sớm, tớ nhớ là lúc đó mới quen cậu không lâu nhỉ, lời này là cậu nói với ông chủ.” Chu Kiến Minh gạt đầu với vẻ đã hiểu thấu, rồi nháy mắt mấy cái với Mạnh Đề đầy vẻ mờ ám: “Nếu bạn học Mạnh lo lắng cho thầy Triệu của mình như vậy thì hãy đi ăn cơm cùng chúng tôi đi. Thầy Triệu của các cô rất có tiền, để cậu ấy mời một bữa tung bừng đi.”

Mạnh Đề vừa không biết làm sao vừa buồn cười ngẫm nghĩ số lần thầy ấy mời tôi ăn cơm quá thật nhiều lắm rồi, nhưng câu này dù thế nào vẫn không thể nói ra được, định mỉm cười lịch sự từ chối không ngờ Triệu Sơ Niên đã thay cô giải quyết vấn đề trước.

“Em ấy không đi đâu, khuya rồi.” Triệu Sơ Niên nói, “Chúng ta đi ăn tạm chút gì đó là được.”

Mạnh Đề vâng một tiếng, dặn anh không được ăn đồ cay và đồ kích thích lần nữa rồi mới sang bên đường lấy xe về nhà.

Không lâu sau đó Mạnh Đề phát hiện ra mong muốn của bản thân và tình hình thực tế trái ngược hoàn toàn. Cô họng Triệu Sơ Niên không chút chuyển biến, nghe trong điện thoại vẫn vậy mà thậm chí còn nặng hơn. Mạnh Đề vô cùng lo lắng, thêm nhiều lần khuyên bảo anh hãy bảo vệ cô họng cho tốt nhưng anh đều chỉ cười lấp liếm rồi lại lơ đi khiến cô vô cùng sốt ruột. Mạnh Đề không cách nào khiến bản thân bình tĩnh, ngồi trên lớp nghe anh nhún

mạnh những điểm quan trọng bằng giọng khàn đặc, nhìn anh dựa vào thuốc bôi trơn cổ họng và sức lực mới có thể chống đỡ thêm được nửa tiếng đồng hồ, từ trái tim đến gót chân đều có một thứ cảm xúc là hận không thể kéo anh ra khỏi bực giảng.

Cô rất hiểu, mỗi dịp cuối kỳ không chỉ sinh viên vất vả mà giáo viên cũng vậy. Sinh viên phải chuẩn bị thi cử, giáo viên càng bận đến không thể nghỉ ngơi, chương trình học nhiều, lượng sinh viên cũng nhiều, trừ việc lên lớp, môn nào cũng có rất nhiều vấn đề cần được giải đáp... Bằng mức độ được chào đón của Triệu Sơ Niên, cộng thêm dư luận luôn nói anh là người không bao giờ từ chối học sinh nên Mạnh Đề chỉ cần dùng tóc cũng có thể tưởng tượng ra trong văn phòng của Triệu Sơ Niên, cảnh tượng giáo viên và sinh viên đông đúc đến thế nào.

Quả nhiên! Khi mang thuốc đến văn phòng của giáo viên tổ Văn, chỉ đứng ở cửa đã thấy sợ hãi!

Học sinh đến hỏi bài dường như chen chúc chật ních trong văn phòng không tính là rộng, mà trong số đó, lượng học sinh vây quanh Triệu Sơ Niên chiếm tỉ lệ không nhỏ, nữ sinh đặc biệt nhiều, nói một cách chính xác thì là hoàn toàn vây kín bàn làm việc của Triệu Sơ Niên, đứng kiểu các vì sao vây quanh mặt trăng sáng. Cô đứng ở cửa không nhìn rõ ai với ai, chỉ có thể lờ mờ nghe được âm thanh: “Thầy Triệu, vấn đề này có trong đề thi không ạ?”, “Thầy Triệu, lịch sử văn học thật khó học ạ...”

Cô do dự một lát, sau đó quyết định đem thuốc giao cho Lộ Ngâm ngồi ngay gần đó nhưng không hấp dẫn như Triệu Sơ Niên, nhờ anh ta chuyển hộ rồi mới xoay người rời đi.

Đi vài bước xuống cầu thang lại chạm mặt Chu Kiến Minh đang vội vàng đi lên. Anh ta vẫn ôm chiếc laptop nhãn hiệu đó, vẻ ưu phiền hiện rõ trên mặt.

Hai người mở to mắt nhìn đối phương, anh ta nhanh chóng nở nụ cười: “À, bạn học Mạnh, lại gặp cô ở đây! Lúc đến đây tôi còn nghĩ không biết có thể gặp được cô không? Chúng ta thật có duyên nhỉ?”

Mạnh Đề mỉm cười, cô không biết nên xưng hô với Chu Kiến Minh thế nào, đành ngập ngừng hỏi: “À, máy tính của anh lại hỏng à?”

Chu Kiến Minh gật đầu với vẻ đau khổ vô cùng rồi thở dài đầy phiền muộn: “Đúng vậy, tự dừng lại tắt ngủm, không bật lại được nữa. Hết cách rồi nên đành đến Triệu Sơ Niên thôi!”

Mạnh Đề ngẫm nghĩ rồi nói: “Thầy Triệu giờ đang bận lắm, chỉ bằng anh đưa máy tính cho tôi, tôi sửa giúp anh, được không?”

Chu Kiến Minh ngần ra: “Cô biết sửa máy tính?”

Mạnh Đề bĩu môi, thầm nghĩ: cha tôi là giáo viên dạy tin học ở trường, một việc nhỏ nhặt như sửa máy tính, dĩ nhiên tôi rành. Cô nói: “Cũng tạm.”

“Cô không phải sinh viên khoa Văn? Sinh viên của Triệu Sơ Niên hay sao?”

“À, tôi học khoa Toán, thầy Triệu là giảng viên môn tự chọn của tôi.” Mạnh Đề chỉ tay về phía vườn hoa nhỏ ngoài khoa Văn, “Qua bên đó ngồi nhé?”

Sau đó hai người ngồi sửa máy tính trong vườn hoa nhỏ trước cửa khoa Văn. Dù gì bây giờ vẫn là mùa đông, cây cối trong bồn cây tàn lụi, chỉ có mấy cây sồi mùa lạnh là trong trạng thái sức sống căng tràn, sương vẫn còn đọng trên lá cây, lấp lánh chút ánh sáng. Ghế đá lạnh lẽo dưới những cơn gió buốt giá, ngồi xuống đó lập tức cả người như rơi xuống hầm băng, vừa cứng vừa lạnh. Mạnh Đề thổi hơi ấm vào bàn tay rồi mở máy tính, nhưng lần này mọi chuyện vô cùng thuận lợi.

“Không phải chẳng có vấn đề gì sao?”

Chu Kiến Minh không hiểu gì: “Tại sao vào tay tôi lại không bật được?” Nói đoạn bức bối đập mạnh lên bàn phím, “Cái máy tính rách này tôi mới mua chưa được bao lâu, nhưng không cho tôi chút mặt mũi nào hết, cứ rơi vào tay người khác là lại bình thường.”

Mạnh Đề tắt máy rồi khởi động lại, thử nhiều lần đều thấy bình thường, chứng tỏ chiếc máy tính này thực tế không rách nát đến mức quá đáng như chủ nhân than phiền.

Cô tắt máy đi: “Tôi nghĩ là do cách sử dụng của anh không đúng.”

“Triệu Sơ Niên cũng từng nói thế.” Chu Kiến Minh rất thật thà kể lại, “Tôi cũng nghĩ nó không quá đáng đến mức ấy.”

Nói chuyện toán thống kê với người không hiểu toán học rất khó, giảng về vi mạch với người không hiểu máy tính còn phí công hơn, Mạnh Đề hiểu rõ điều này nên không có ý định tiếp tục giảng giải cho anh ta nữa, chỉ mỉm cười và dặn dò thêm: “Ừm, nói chung là nên dùng nhẹ nhàng một chút và phải chú ý bảo dưỡng máy tính nhiều hơn. Sau khi khởi động xong cố gắng đừng để máy rung lắc.”

Đôi môi cô rất đẹp, không mỏng không dày, hồng hào như một cánh hoa còn đọng sương, cong như trăng non, khi cười tươi khóe miệng sẽ nhướn lên. Gương mặt trắng rạng rỡ, nụm đồng tiền nho nhỏ thoát ẩn thoát hiện. Trong tiết trời lạnh lẽo nhường này được ngắm nụ cười đẹp như vậy, Chu Kiến Minh cũng bất giác mỉm cười theo, vô thức nói ra một câu khe khẽ.

“Hèn chi Triệu Sơ Niên thích cô như vậy!”

Giọng nói rất khẽ nhưng đủ để Mạnh Đề nghe thấy, mặt cô nóng ran: “Anh nói gì vậy?”

Lờ lờ, Chu Kiến Minh vỗ nhẹ lên trán mình rồi tiếp tục: “Ồ, cô nghe thấy à? Cái miệng này của tôi đúng là không giấu kín được, nếu tôi không nói gì thì

tốt biết mấy.”

Mạnh Đề dở khóc dở cười: “Anh đã nói rồi còn gì nữa?”

Chu Kiến Minh ôm chiếc máy tính vào lòng ngẩng đầu nhìn trời rồi dùng ngữ điệu rụt rè nói: “Tôi nói sự thật đấy. Học với Triệu Sơ Niên bốn năm năm trời, xưa nay chưa từng thấy cậu ta đối xử tốt với cô gái nào như cô.”

“Gì cơ?”

Mạnh Đề nghĩ thầm tôi chỉ gặp anh đúng một lần sao anh đã có thể đưa ra kết luận như vậy, quá không có lý lẽ! Nhưng cô không phản bác, không biết mà xui quỷ kiến gi lại hỏi: “Thầy ấy đối xử với phái nữ thế nào?”

Khi hỏi đôi mắt cô sáng như hai viên ngọc trai đen, không mấy khi được mỹ nữ nhìn chăm chú như vậy, Chu Kiến Minh vờ vịt thờ dài một hơi rồi xoa xoa cằm, mặt vênh lên chậm chậm mở lời:

“Nhân duyên của cậu ta với phái nữ rất tốt. Rất nhiều con gái xinh theo đuổi cậu ta, nhất là hoa khôi trường chúng tôi, người đó tài mạo song toàn, xinh đẹp và giỏi giang, theo đuổi cậu ta nửa năm trời nhưng cậu ta vẫn tránh xa. Chúng tôi ghen tỵ đến tái mặt, ai cũng chắc chắn đầu óc cậu ta có vấn đề!”

Mạnh Đề ngờ ngàng “Ồ” lên một tiếng, “Thầy ấy xa lánh mọi người ư?”

“Không phải cái kiểu như núi băng mà cô nghĩ đâu, cậu ta rất galant.” Chu Kiến Minh lựa lời, “Là thế này, cậu ta chưa bao giờ chủ động đến gần phái nữ, nhưng khi gặp phải hoàn cảnh con gái mời đi ăn hay đi chơi mà không thể từ chối được thì người trả tiền luôn là cậu ta, không hơn không kém. Những việc cần làm cậu ta luôn hoàn thành tốt, trừ điều đó ra, người khác đừng hòng bắt chuyện được.”

Bóng dáng trước đây của Triệu Sơ Niên dần xuất hiện, Mạnh Đề nói: “Hiện giờ hình như thầy ấy vẫn thế!”

“Không giống nhau.” Chu Kiến Minh lắc đầu, nhưng không giải thích thêm ý nghĩa của câu đó mà chuyển sang một chủ đề khác: “Nói chung là cậu ta không giống tôi, khi học nghiên cứu sinh tôi đã bắt đầu lên lớp dạy học, còn cậu ta xưa nay chưa từng đi dạy bao giờ. Sở dĩ vì vậy nên việc cậu ta nặng nề đòi đến trường này làm giáo viên đều khiến chúng tôi giật mình. Khi đó, tôi vô cùng nghi hoặc liệu cậu ta có thể làm một giáo viên giỏi không? Nhưng xem ra, không tồi nhỉ?”

“Rất nhiều sinh viên yêu quý thầy ấy.”

“Vậy thì tốt.” Chu Kiến Minh ôm máy tính đứng lên, “Tôi phải đến nói với cậu ấy một câu, mai tôi về rồi.”

Mạnh Đề gật đầu, “Ồ, vậy tôi chúc anh lên đường bình an!”

“Cảm ơn!”

Dù cho cuộc nói chuyện này là cố ý hay vô ý tiết lộ đều khiến Mạnh Đề không thể an tâm.

Cô quay lại phòng tự học để chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ nhưng vẫn nghĩ mãi đến những lời Chu Kiến Minh vừa nói, phải thừa nhận rằng cô có thể quen biết Triệu Sơ Niên thật là một sự trùng hợp quá lớn. Cô suy ngẫm rồi ra hành lang gọi điện cho Triệu Sơ Niên.

Một lúc lâu sau anh mới nhận máy, có lẽ học sinh khiến anh sức cùng lực kiệt, giọng vẫn khàn đặc, Mạnh Đề nhắc đến chuyện nhờ Lộ Ngâm chuyển thuốc cho anh.

“Vẫn chưa thấy đâu. Sao em không đến tìm tôi?”

“Nhiều sinh viên vây quanh thầy quá!” Mạnh Đề dặn dò: “Thầy nhớ uống thuốc nhé!”

“Tôi vẫn uống đều mà, nhưng chẳng có tác dụng gì.”

Đang nói thì Triệu Sơ Niên ở đầu dãy bên kia ho rũ rượi, Mạnh Đề gạt hẳn ý định nói tiếp ra khỏi đầu, lập tức cúp máy. Ngồi tại chỗ đắn đo một hồi, quyết định cầm chìa khóa xe, thu dọn sách vở cho vào cặp rồi ra khỏi đó, khi đi ngang qua chợ rau liền mua mấy trái lê trắng, phấn khởi về nhà.

Kết quả đúng lúc gặp phải bà Liễu Trường Hoa đi làm về ở dưới sân, Mạnh Đề nhanh nhẹn chào hỏi: “Bác Liễu!”

Liễu Trường Hoa có chút ngờ ngàng, “A Đề, sao hôm nay về sớm thế? Không ở lại trường tự học sao?”

“Hôm nay cháu có việc nên về sớm.” Mạnh Đề nói, “Bác Liễu, cháu muốn thỉnh giáo bác, lê trắng hấp đường phèn làm thế nào ạ? Trước đây khi anh Hiến Văn bị đau họng, bác đã làm một lần rồi, ngon lắm ạ.”

Hai người cùng đi lên lầu, Liễu Trường Hoa nói lại cách làm một cách đơn giản, cắt tói lõi thế nào, thêm bao nhiêu đường phèn và mật ong, hấp trong lò vi sóng khoảng mười phút, Mạnh Đề nhớ kỹ từng công đoạn trong đầu, sau cùng còn nhắc lại một lần, tận đến khi chắc chắn không nhầm lẫn gì.

Nói đến đó hai người đã vào tới phòng khách nhà họ Trịnh, bà Liễu Trường Hoa lấy đường phèn và mật ong trong tủ lạnh ra đưa cô, hỏi: “A Đề, sao hôm nay lại hỏi bác cái này? Ai bị ho hay đau họng?”

Mạnh Đề cười xấu hổ: “Đột nhiên dâng trào cảm hứng, cháu muốn làm đề ăn thôi ạ.”

Dáng vẻ rụt rè bên lề của cô khiến bà Liễu Trường Hoa hơi nghi ngờ nhưng không hỏi thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Xuất Viện1

Bận rộn ở nhà mất một tiếng, sau ba lần thất bại cuối cùng cô cũng hấp được một phần lê trắng đường phèn có thể ăn được, sau đó gọi cho Triệu Sơ Niên xác nhận anh vẫn đang làm việc ở trường rồi mới đem thành quả lao động của mình cho vào cặp lồng giữ nhiệt đã nhiều năm không dùng tới, xuống lầu, đạp xe qua sân trường tới tận khoa Văn.

Hậu quả của việc không đem công việc về nhà làm chính là Triệu Sơ Niên thường xuyên phải ở lại trường bận rộn đến khuya một mình. Cuối kỳ, các loại thi cử bắt đầu cũng là lúc hộp lớn, hộp bé liên miên. Mặc dù trong phòng có máy sưởi nhưng đã muộn nên dù máy sưởi đã bật hết cỡ thì vẫn có vẻ không đủ ấm, Mạnh Đề thấy bóng dáng mình anh ngồi ở bàn làm việc hằng hải chiến đấu, trái tim lập tức đập mạnh.

Cô đứng ở cửa một lúc mới rón rén bước vào, càng lúc càng đến gần, đến mức có thể nhìn rõ đám thuốc cô mang tới mấy tiếng trước giờ đây đang đặt ngay cạnh tay anh. Cô gọi anh rồi đặt cặp lồng giữ nhiệt lên mặt bàn.

Dù đã báo trước là cô sẽ tới nhưng không ngờ lại tốc độ đến vậy. Triệu Sơ Niên vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên buông bút khỏi tay, hai chữ “A Đề” vừa ra khỏi miệng, tầm mắt đã chạm tới chiếc cặp lồng: “Đây là gì?”

“Lê trắng hấp đường phèn, cổ họng thầy không khỏe nên ăn nhiều cái này, tốt lắm ạ.”

Nói xong Mạnh Đề liền mở nắp cặp lồng ra, mùi hương ngọt ngào của lê trắng và hơi nóng nghi ngút lập tức tỏa ra. Gương mặt Triệu Sơ Niên trở nên mờ ảo dưới lớp khói, đôi đồng tử đen sẫm lóe lên luồng sáng chỉ có những vì sao trên trời mới có.

Anh vội vàng cúi xuống liếc nhìn cặp lồng giữ nhiệt, giọng nói khàn đặc cất lên: “Em làm cho tôi?”

Mặt Mạnh Đề nóng ran, “Dạ... em làm lần đầu không biết có ngon không. Em đã nếm rồi, có thể ăn được ạ. Thầy Triệu, thầy đừng đồ đi nhé?”

“Sao tôi có thể đồ đi được?”

Triệu Sơ Niên vội vàng nói câu đó rồi dùng một tay kéo chiếc ghế ở sau anh ra, nhẹ nhàng kéo tới sau Mạnh Đề: “A Đề, đừng đứng nữa, em ngồi đi. Em quan tâm tôi như vậy, tôi sẽ ăn hết ngay bây giờ đây!”

Dù vẫn cố gắng ra vẻ bình tĩnh nhưng Mạnh Đề đã quen anh mấy tháng nay, cô có thể nhận ra anh đang cố ý giấu vẻ luống cuống bằng lời nói. Đây là lần đầu tiên cô thấy Triệu Sơ Niên lúng túng như vậy, thậm chí nghi ngờ “Rốt cuộc đã bao lâu không có ai quan tâm đến thầy ấy?”, ý nghĩ đó nhanh chóng chôn vùi hết đầu óc cô. Cô ngồi lên chiếc ghế phía sau, suy nghĩ miên man.

Mạnh Đề có thả một bộ thìa và đĩa trong cặp lồng, Triệu Sơ Niên rất nể mặt cô, anh không ngần ngại dùng thìa húp nước, dùng đĩa ăn hết những miếng lê hấp đã được cắt thành miếng nhỏ, “Woa” một tiếng, khen ngợi: “Hương vị rất ngon, không ngọt không ngán.”

Thành quả lao động được khen ngợi luôn khiến người ta thích thú, Mạnh Đề cười: “Dĩ nhiên rồi, em học theo bí quyết gia truyền của bác Liễu mà. Chỉ cần thầy thích, ngày nào em cũng làm cho thầy.”

Triệu Sơ Niên có vẻ không tin: “Thật không?”

“Thật chứ, em rất uy tín!” Mạnh Đề sáng khoái cười hi hi.

Triệu Sơ Niên cười nhẹ, “Ừm” một tiếng rồi ăn một miếng lê, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi nhớ rồi!”

Hai người không nói gì nữa, anh ăn lê, Mạnh Đề chống cằm lặng lẽ nhìn anh, hai lòng không gì sánh bằng, còn vui sướng hơn cả thi được điểm cao.

Tiếng bánh xe đạp ma sát với mặt đất ngoài giảng đường dần xuất hiện, thi thoảng còn bay tới một vài câu hát ngân nga cao vút đầy ngẫu hứng. Có lẽ là khu giảng đường đã đóng cửa, sinh viên dưới áp lực của cuộc thi cuối cùng bận đến chóng mặt giờ này mới về ký túc.

Đương nhiên anh ăn chẳng còn bao nhiêu, Mạnh Đề đột ngột nhớ tới một chuyện: “À, thầy Triệu, sắp tới kỳ thi cuối kỳ rồi, thời gian này Hy Như vẫn nằm viện, không có thời gian ôn bài. Cô ấy vốn chỉ học môn tự chọn cùng em thôi, dù không cần lo lắng nhiều... Nhưng lúc thi nếu như làm bài không

tốt, thầy giờ cao đánh khẽ nhé?”

Triệu Sơ Niên bật cười, buông cặp lông giữ nhiệt đã trống trơn xuống: “Tôi biết rồi. Tình hình hiện giờ của Vương Hy Như thế nào? Thời gian này tôi bận quá nên chưa kịp đến bệnh viện thăm em ấy.”

“Bạn ấy phục hồi tốt lắm ạ, trừ việc không thể tham gia những hoạt động thể dục thể thao mạnh thì không có vấn đề gì.” Mạnh Đề thở phào nhẹ nhõm, “Sắp xuất viện được rồi ạ.”

“Bao giờ xuất viện?”

“Dự định là cuối tuần.”

“Hay quá, lúc đó tôi đi đón các em.”

“Thôi ạ, thầy bận rộn như vậy cơ mà!”

“Em đừng quên ai là người gây chuyện, chút việc nhỏ nhặt ấy nên làm mà!”

“Thầy nói cũng đúng.” Mạnh Đề gật đầu rồi liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, “Thầy Triệu, đã mười giờ hơn rồi, về được rồi ạ. Nhà thầy lại xa như thế, việc làm chưa xong mai có thể làm tiếp mà!”

“Được, cùng đi nhé?”

Triệu Sơ Niên đồng ý, gấp những bài kiểm tra chưa chấm xong lại rồi cho vào ngăn kéo tủ khóa kĩ, sau đó mới đứng dậy mặc chiếc áo bành tô màu nâu treo trên giá, lúc quay lại đã thấy Mạnh Đề thu dọn xong cặp lông giữ nhiệt.

Hai người đi trên hành lang dài hun hút của khoa Văn rồi cùng xuống dưới. Trên hành lang bật ít đèn, ánh sáng mờ ảo kéo cái bóng của hai người ra thật dài.

Mạnh Đề nói: “Về sau ngày nào em cũng nấu cho thầy, tận đến khi cổ họng thầy khỏi mới thôi.”

Triệu Sơ Niên không trả lời mà dừng lại, khẽ khàng ôm lấy đôi vai cô rồi ôm chặt cô vào lòng. Đó là một vòng ôm cực kỳ ấm áp, thân thiết, đầy xúc cảm và rất chân thực. Không ai lên tiếng, đứng lặng yên trong gần mười giây, ánh đèn yên lặng biến mất, bóng đen bắt đầu bao phủ, Mạnh Đề dựa sát vào ngực anh, nhớ tới trò chơi mê cung trong công viên trò chơi lần đó anh cũng ôm cô thế này rồi dịu dàng kể về Triệu Tri Dư.

Cô thấy hốt hoảng tiếp tục lặng lẽ chờ đợi. Có thứ gì đó rất dịu dàng... có lẽ là một nụ hôn, qua làn tóc mái chậm rãi rơi xuống trán cô.

Trong bầu không khí tĩnh lặng thế này, cô thậm chí còn nghe được cả tiếng trái tim anh đang đập và ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng sảng khoái trên áo bành tô của anh, cảm nhận được trái tim anh, cái ôm này thật ấm áp. Có lẽ nhiều năm sau, cô vẫn sẽ nhớ đến cái ôm của ngày hôm nay.

Lần này không có Triệu Tri Dư, chỉ có cô.

Từ hôm đó trở đi đều là những ngày vui vẻ, ngày nào cô cũng đứng giờ mang lê trắng hấp đường phèn đến cho Triệu Sơ Niên. Giữa họ có một sự hiểu ý, tới nào cũng gặp nhau trong phòng làm việc vắng vẻ, sau đó Triệu Sơ Niên nhanh chóng ăn hết món ăn vừa ngọt vừa ngấy mà cô đưa tới. Không biết là do thuốc hay do lê trắng hấp đường phèn của cô mà thật sự có hiệu quả, cổ họng Triệu Sơ Niên ngày càng khá hơn.

Đôi khi tới văn phòng của giáo viên xong là sẽ không muốn rời khỏi đó nữa, đang là cuối kỳ, giờ lên phòng tự học chiếm chỗ là việc không thể, cô ngồi ngay cạnh Triệu Sơ Niên đọc sách, ôn bài. Dù sao bây giờ Vương Hy Như vẫn chưa về trường, cô học ở đâu cũng vậy mà thôi.

Thỉnh thoảng làm bài mệt mỏi ngẩng đầu lên cũng chạm phải tầm mắt Triệu Sơ Niên, hai người trò chuyện mấy câu, mệt nhọc tan biến.

Triệu Sơ Niên đôi lúc cũng xem vở cô, tuy anh là giảng viên môn văn nhưng căn bản về khoa học tự nhiên vẫn còn thậm chí còn có thể nói là vững vàng, dù khả năng về môn toán hơi hạn chế nhưng những phân tích, định lý của toán học anh rất hiểu, thậm chí Mạnh Đề còn nghĩ chỉ cần anh bỏ công học cấp tốc vài tháng, trình độ chắc chắn cao hơn cô.

Mạnh Đề buột miệng: “Thầy Triệu, thầy thông minh quá!”

“Cảm ơn sự cổ vũ của em!”

“Không! Không!” Mạnh Đề nói rất chân thành, “Em quen rất nhiều người thông minh, anh trai này, anh Hiến Văn này, họ đều là những người rất thông minh, nhưng em cảm thấy, thầy so với họ còn lợi hại hơn một chút. Em thấy thầy giống Hardy hoặc Russell[1].”

[1]: Hardy: nhà toán học Godfrey Harold Hardy.

Russell: Bertrand Arthur William Russell, Bá tước Russell III,

Triệu Sơ Niên gật đầu rồi mỉm cười: “Kiểu khen ngợi này sẽ bức chết tôi!”

Đĩ nhiên, người ta muốn khiêm tốn thì đành phải vậy thôi, Mạnh Đề mỉm cười rồi đột nhiên nhớ tới một buổi học môn tự chọn nào đó liên tở về lý thú hỏi: “Thầy Triệu, vì sao thầy lại đổi sang học ngành Văn. Văn học là một ngành rất khó có thể dựa vào hứng thú mà duy trì được lâu. Em nhớ có lần đi dạy, thầy nói thầy bị ảnh hưởng?”

“Tôi tưởng em biết?”

Mạnh Đề “ơ” một tiếng, rụt rè hỏi: “Phạm Dạ?”

Triệu Sơ Niên buông bút đang chấm bài kiểm tra xuống, gật đầu: “Đúng. Lúc học năm thứ ba tôi đọc được tác phẩm của ông ấy tức thì say mê luôn. Quyết định sửa nguyện vọng học nghiên cứu sinh.”

“Cả trang web cũng bỏ ạ?”

“Thời gian đó trang web đang vào giai đoạn phát triển như vũ bão, tôi muốn bỏ người khác cũng không đồng ý, mọi người kiên trì thêm mấy tháng, sau đó bất lực thật sự, đúng lúc có người muốn mua nên đành bán đi, coi như cũng được giá, đó là khoản tiền kiếm được đầu tiên trong đời.”

“Thật tiếc...” Mạnh Đề tiếc nuối.

“Chẳng có gì phải tiếc cả, phải lựa chọn là chuyện hết sức bình thường!” Triệu Sơ Niên mỉm cười: “Chỉ là đi trên một con đường khác, sống một cuộc đời khác mà thôi, chưa hẳn là không tốt!”

Mạnh Đề ngừng nghĩ một hồi: “Cũng đúng. Em có thể hiểu được trong văn học cũng có cái hay riêng của nó. Gần đây em xem đi xem lại quyển ‘Bạch nhận’, hay khó tả, tiếc không muốn bỏ xuống.”

Triệu Sơ Niên hỏi cô: “Còn nằm mơ không?”

“Không ạ.” Mạnh Đề nói, “Mỗi lần đọc dường như em lại khám phá ra điều mới mẻ. Em chẳng biết miêu tả thế nào nữa. Lần đầu tiên đọc cảm thấy nghi ngờ, lần thứ hai thấy buồn bã, lần thứ ba lại tràn đầy hy vọng, nhưng bộ truyện đó là tác phẩm em thích nhất tính đến hiện tại.”

“Cuộc đời ông ấy đầy màu sắc bi kịch, tác phẩm đó được viết trong khoảng thời gian ông ấy hạnh phúc nhất, em còn nhớ có một câu trong đó không: Những dấu vết này, sự cảm động một thời, còn cả câu chuyện cũ năm xưa nữa, tất cả đều đang bắt đầu rục rịch trong lòng anh, hương thơm của hoa cỏ ngọt ngào biết bao, cuối cùng anh đã có thể thấy rõ thời gian và sinh mệnh!”

Mạnh Đề xấu hổ: “Những thứ em cảm nhận được làm sao đủ so sánh với thầy? Thực ra... Em không nhớ có câu này, em lúc nào cũng đọc sách một cách qua loa.”

Nụ cười dịu dàng đến mức khiến người ta sa xuống lại một lần nữa hiện trên môi Triệu Sơ Niên: “Không nhớ cũng không sao, nếu nó quá nặng nề với em thì không nhớ cũng được mà.”

Mạnh Đề nghĩ một lát: “Sách của ông ấy em vẫn chưa đọc hết, khi nào em đọc xong rồi đến bình luận cùng thầy nhé?”

“Ừ.”

Đồng hồ treo tường vang lên một tiếng, đã muộn lắm rồi. Trước giờ họ đều rời khỏi đây vào giờ này, Mạnh Đề thu dọn sách vở và cặp lồng một cách nhanh chóng, Triệu Sơ Niên cũng đem bài thi và sách vở cho vào ngăn kéo và khóa lại, tắt đèn trong phòng rồi mới ra khỏi cửa.

Tầng này đều là phòng làm việc của giáo viên, tối tám không một bóng người, Triệu Sơ Niên khóa cửa.

Bật đèn đúng là phiền toái, Mạnh Đề chột cười hi hi trong bóng đêm: “Thầy Triệu, thầy biết chuyện ma ở khu nhà này không?”

“Gi cơ?”

“Thầy là giáo viên mới, không biết cũng không lạ.” Mạnh Đề đổi giọng, thần bí kể chuyện ma: “Rất rất lâu trước kia, ở khu nhà này đã từng có sinh viên treo cổ, nhảy lầu và chết đuối. Vì vậy mới có câu chuyện là khu nhà này vào mỗi tối lúc mười một giờ sẽ có hồn ma bay tới tìm dấu vết trước kia của mình!”

Triệu Sơ Niên không biết nên khóc hay cười nữa, “Em nghe ở đâu vậy?”

Mặt Mạnh Đề bí xị, tay vẩy vẩy trong không trung, giọng nói không hề có độ ấm: “Nhất là trên tầng sáu, thỉnh thoảng vẫn trông thấy có một cái bóng trắng toát bay qua bay lại, không phải mới chỉ có một người thấy, trắng hệt như khăn trải giường vậy, cứ bay tự do trong không trung, bay bay bay... Còn có cả tiếng bước chân nữa... Hự, là tiếng gi vậy?”

Cô cố gắng làm cho giọng mình lạnh nhất có thể, trong không gian đột nhiên vang lên tiếng bước chân rất gấp gáp, càng bất ngờ hơn là bóng đèn hành lang chợt sáng rực như câu trả lời.

Mạnh Đề dù gan dạ đến đâu thì giọng nói vẫn run rẩy, Triệu Sơ Niên kéo cô lại, trấn an cô bằng một vòng tay choàng quanh người.

Chương 39: Xuất Viện 2

Bị ánh đèn chói lóa làm đau mắt, Mạnh Đề chớp mắt rồi híp lại, quay người một vòng trong lòng Triệu Sơ Niên, nhìn về phía sau – nơi phát ra tiếng bước chân, liền bắt gặp Trịnh Bách Thường cầm túi xách đứng đó, đang dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn mình và Triệu Sơ Niên.

“Các cháu... Đây là?” Trịnh Bách Thường cau mày.

Giống như chiếc đèn sáng trưng, não bộ trì trệ thật lâu đột nhiên xuất hiện phản ứng.

Mạnh Đề cúi đầu thấy hai tay Triệu Sơ Niên vẫn ôm quanh vai mình. Ban nãy rõ ràng chẳng cảm thấy xấu hổ hay ngượng ngùng gì nhưng trong giây lát bầu không khí khác hẳn, mặt cô đỏ bừng, lập tức tránh người ra mỉm cười gượng gạo với Trịnh Bách Thường, đôi môi run run mở ra: “Bác Trịnh... À... Thật trùng hợp ạ!”

Nét mặt Triệu Sơ Niên bình thản, nụ cười không đổi, ánh mắt nhìn Trịnh Bách Thường cũng không mấy may mắn trốn tránh: “Phó khoa, Mạnh Đề tôi đưa cho cháu chút đồ, nhân thể tìm cháu hỏi bài!”

Trịnh Bách Thường vẫn nhún mày, đôi mắt đảo qua đảo lại trên hai người, những gì nên thấy đã thấy cả rồi, ông bình thản lên tiếng hỏi: “Chuyện gì đây? Quan hệ của hai đứa tốt như thế này từ bao giờ?”

Dù gì cũng đã công tác nhiều năm trên cương vị cao, khi cần thiết khí thế quả là đáng sợ, nghe câu này không rõ là phần nộ hay tức giận nhưng sự bất mãn hiện ra rất rõ ràng. Trong lòng Mạnh Đề, Trịnh Bách Thường có một nửa địa vị của người cha, bị ông phê bình thật sự khiến lục phủ ngũ tạng cô thít chặt lại, bắp chân cũng cảm nhận được con co rút nhẹ, nên nói tiếp thế nào cũng quên sạch.

Triệu Sơ Niên mỉm cười bước gần về phía ông mới cúi người xuống và trả lời: “Vẫn luôn là như vậy ạ. Thời gian này thỉnh thoảng chúng cháu hay ngồi với nhau bình luận về những tác phẩm văn học, v.v. Hôm nay chỉ là trùng hợp mà thôi. Phó khoa Trịnh, sao bây giờ chú mới ra về ạ?”

Chàng thanh niên trước mặt vô cùng trấn tĩnh, Trịnh Bách Thường nghĩ đến biểu hiện suốt nửa năm nay ở trường của anh, thật sự không phải người không đáng tin, lúc đó sắc mặt mới dịu đi một chút. Ông liếc nhìn Mạnh Đề đang trốn phía sau người đó, thăm đoán trong lòng về mối quan hệ của hai người, nhưng trên mặt không lộ ra vẻ gì:

– Chú đang xem dở tài liệu này, lúc đứng lên thì muộn quá rồi!

– Cuối kỳ nhiều việc lắm ạ.

Hai người nói xong những lời này liền trò chuyện khi đi xuống cầu thang một cách tự nhiên. Những bậc thang ngắn ngủi nhanh chóng đến điểm cuối, chỉ một loáng đã xuống dưới tầng, trắng sáng đáng kinh ngạc chiếu xuống con đường nhựa trong sân trường, tựa như một nhánh sông tĩnh lặng.

Triệu Sơ Niên quay lại, cười trấn an cô:

– Được rồi, không có gì đáng ngại đâu. Muộn rồi, em về cùng phó khoa Trịnh nhé?

Giọng anh bình thản hoàn toàn không nhận ra đây là một chuyện lớn cỡ nào, giọng nói đó như một liều thuốc trấn an, Mạnh Đề dạ một tiếng, bản thân có căng thẳng đến mức này cũng chẳng có tích sự gì. Cô hít sâu, tạm biệt Triệu Sơ Niên rồi rời đi cùng Trịnh Bách Thường.

Cứ tưởng trên đường đi sẽ bị truy hỏi rất nhiều chuyện nhưng kết quả Trịnh Bách Thường không nói gì thêm nữa; chỉ hỏi cô dạo này học hành có căng thẳng quá không, sao không thấy sang nhà ông ăn cơm; còn người có tên là Triệu Sơ Niên dường như đã bị ông quăng ra khỏi đầu. Chỉ có điều, lúc cuối, khi đi đến sân khu ký túc xá giáo viên, ông đột nhiên trở nên nghiêm túc khác hẳn ngày thường:

– Tiểu Đề, bác nhớ hết năm nay cháu đã tròn hai mươi hai tuổi rồi!

Mạnh Đề chờ đợi và lo âu suốt quãng đường, vất vả lắm mới nghe thấy một câu then chốt liền cuống quýt gật đầu:

– Vâng, bác Trịnh. Bác muốn nói gì ạ?

– Con gái hai mươi hai tuổi yêu đương không có gì lạ cả. Cháu còn hơn những cô gái khác, cháu biết điều hơn người ta. – Trịnh Bách Thường nói: – Thật ra Triệu Sơ Niên là chàng trai rất đáng tin cậy, các cháu yêu nhau bác không phản đối, nếu không lúc trước đã không nghĩ đến chuyện giới thiệu cho Tiểu Thanh rồi. Nói tóm lại, cha mẹ cháu cũng nghĩ như vậy đấy. Có điều, phải chú ý ảnh hưởng một chút. Chuyện như ngày hôm nay nếu người trông thấy không phải bác mà là giáo viên khác thật sự không tốt đâu!”

Trên đời này, không phải tất cả các đôi nam nữ thoát nhìn có vẻ thân mật đều là bạn trai – bạn gái nhưng trong mắt người ngoài luôn tồn tại cảm giác mờ ám, Trịnh Bách Thường nghĩ thế cũng không lạ. Mạnh Đề dù bất đắc dĩ nhưng vẫn cảm động, liền vội vàng giải thích:

– Bác Trịnh, cháu hiểu rồi. Nhưng cháu và thầy Triệu không phải đang yêu nhau!

– Thôi nào, không cần giải thích gì với bác cả, bác Trịnh của cháu tuy già rồi nhưng chẳng lẽ ngay cả việc này cũng không nhìn ra? – Trịnh Bách Thường phẩy phẩy tay, lấy chìa khóa ra mở cửa: – Nói chung là yêu nhau chẳng có gì phải xấu hổ cả, cháu không cần căng thẳng như thế. Nếu cậu ta không tốt với cháu, cháu hãy nói cho bác biết, bác giúp cháu dạy bảo cậu ấy.

Mạnh Đề không biết nói gì nữa đành bất lực dậm một tiếng rồi lên cầu thang về nhà mình. Rầu rĩ đặt cặp lồng giữ nhiệt lên bàn trà rồi thả người nằm xuống ghế salon, chẳng buồn bật đèn, cánh ban nãy trong hành lang tắm tối lại lần nữa hiện lên trong lòng.

Khi sợ hãi có người bên cạnh thật là ám áp!

Cuối tuần cô đến bệnh viện đón Vương Hy Như xuất viện. Dự tính vốn là để ngày mốt mới xuất viện nhưng vì trong nhà bắt ngờ có chuyện gấp nên mẹ Vương Hy Như đã về quê hôm qua, không còn người quản thúc, Vương Hy Như ầm ĩ đòi xuất viện.

Cô nàng ở trong bệnh viện hai, ba tháng, thu xếp lại cũng thành ra một đồng đồ đạc lớn, giờ là giữa mùa đông, quần áo vừa dày vừa nặng, còn cả sách vở của cô ấy đủ nhét chật một hòm và ba túi du lịch. Thu dọn xong, Vương Hy Như đi chào tạm biệt. Vương Hy Như rất được lòng người, hai tháng trời trong bệnh viện, bác sĩ, y tá, bệnh nhân bên cạnh đều đã thân quen, đi tạm biệt cũng mất nửa tiếng.

Mạnh Đề lập tức gọi một cuộc điện thoại cho Triệu Sơ Niên, hỏi anh có thời gian rảnh không, muốn nhờ anh tới mang đồ giúp đồng thời đưa Vương Hy Như về trường. Nhưng điện thoại vừa kết nối đã nghe thấy có tiếng rít trầm trầm của động vật.

Triệu Sơ Niên chưa từ chối lời nhờ vả của cô bao giờ, giờ đây cũng vậy. Anh không nói lời thừa, vừa lên tiếng đã là:

– Có rảnh, em ở đâu? Tôi tới ngay đây.

Mạnh Đề chần chừ một lát:

– Thầy Triệu, thầy đang ở đâu?

– Tôi đang ở trại nuôi ngựa ngoại ô thành phố.

Mạnh Đề không muốn quấy rầy anh.

– Vậy thì thôi, em chỉ hỏi thầy cuối tuần thầy định làm gì?

Triệu Sơ Niên nói:

– Hiếm khi thấy em chủ động gọi điện, A Đề.

Mạnh Đề đang định lên tiếng thì đầu dây bên kia có người nói: Cậu Sơ Niên, chủ tịch gọi cậu tới!, âm lượng không lớn nhưng cao vút, chắc là có người gọi Triệu Sơ Niên từ xa.

– Em không có chuyện gì, thầy Triệu cứ làm việc đi ạ.

Triệu Sơ Niên ngập ngừng một lát:

– Được, lát nữa tôi gọi cho em

Kết thúc cuộc điện thoại vô dụng này, Mạnh Đề thoải mái than vãn với Vương Hy Như:

– Thế thì hết cách rồi, chúng ta phải tự về thôi.

Bạn Vương Hy Như đã khôi chân, toàn thân sáng khoái vô cùng, mặt mũi rục rờ:

– Đã nói tớ không còn là bệnh nhân nữa rồi, hà tất phải làm phiền người khác?

Nói đoạn còn nhấc thử một túi hành lý lên rồi ra về áng chừng:

– Chẳng nặng đâu, tớ nằm trên giường hai tháng, đúng là sức lực không có chỗ...

Vừa nói cô nàng vừa nhìn ra cửa, câu đó bị ngắt quãng bởi tiếng “ồ”.

Mạnh Đề nhìn theo tầm mắt bạn, Đinh Lôi buống bình đứng ở đó, lưỡng lự bất định.

Đã gần một tháng không thấy Đình Lôi, Vương Hy Như cứ tưởng cậu ta sẽ không xuất hiện nữa, giờ lại trông thấy, tâm trạng phấn khởi vì được xuất viện bị phá hỏng gần hết, liền lạnh mặt:

– Cậu tới làm gì?

Đình Lôi rụt rè tiến vào, rón rén như thể sợ tiếng bước chân quá lớn hoặc sợ giẫm phải kiến đang bò dưới đất. Cậu ta lặng lẽ đánh giá sắc mặt Vương Hy Như, thấp giọng hỏi:

– Cô giáo Vương, cô xuất viện ạ?

Vương Hy Như không muốn quan tâm đến cậu ta chỉ hờ hững “ờ” một tiếng rồi nghiêng đầu gọi Mạnh Đề:

– Chúng ta đi thôi.

Đình Lôi cười hi hi, có vẻ như tâm trạng rất khá:

– Xuất viện được là tốt rồi. Để em xách đồ giúp cô!

Nói xong liền đưa tay ra, Vương Hy Như hốt hoảng, lùi về sau mấy bước như thể tránh khỏi rắn rết vậy

– Không cần, cậu không chặn đường là tôi đã cảm ơn trời đất lắm rồi!

Sắc mặt Đình Lôi lập tức tối sầm lại, người khuyu xuống. Cánh tay vừa đưa ra bẽ bàng giờ ra giữa không trung, thu về cũng không được. Bộ dạng đó như một chú chó lớn bị ruồng bỏ, chỉ nhìn thôi đã thấy tội nghiệp vô cùng.

Mạnh Đề ngẩng ngẩng một hồi rồi gọi Đình Lôi, chỉ vào một hòm sách và túi du lịch bên cạnh:

– Cậu xách cái này đi. Giúp chúng tôi tới cổng bệnh viện.

– À, được!

Đình Lôi cuống quýt gật đầu, suy cho cùng thì cũng là con trai, dù xách hành lý nhưng vẫn đi rất nhanh. Vương Hy Như đi chậm lại đằng sau, nhú mày nhìn Mạnh Đề:

– Cậu làm gì thế hả?

– Tôi biết cậu không muốn trông thấy cậu ta, tôi cũng không muốn. – Mạnh Đề thả nhẹ giọng: – Nhưng tôi nghĩ không nên công kích cậu ta thì tốt hơn, nhờ lại gây họa gì nữa thì sao? Dù sao thì chỉ còn nửa năm nữa là chúng ta tốt nghiệp rồi, đúng không?

Vương Hy Như lặng thinh một lát mới gật đầu.

Thực tế, Đình Lôi không chỉ xách hành lý giúp tới cổng bệnh viện mà còn giúp bọn cô gọi taxi, rồi đặt gọn gàng hành lý vào trong cốp xe.

Vương Hy Như vẫn không chịu nói chuyện với Đình Lôi chỉ gọi một cuộc điện thoại cho mẹ, nói hai người đã ra khỏi bệnh viện, mình đang ngồi trên taxi và giục Mạnh Đề lên xe; Mạnh Đề ra hiệu cho tài xế chờ mình một lát, nhìn Đình Lôi rồi nói tiếng cảm ơn:

– À... Không có gì.

Đình Lôi lắc đầu, ánh mắt đặt trên Vương Hy Như một lát rồi lại nhìn sang Mạnh Đề, vẻ do dự, phân vân, muốn nói lại thôi.

Mạnh Đề nghiêm túc:

– Cậu muốn nói gì? Xin lỗi, nếu có liên quan đến Hy Như thì tôi không có cách nào giúp đỡ cậu cả.

– O... Không phải thế, không liên quan gì đến cô giáo Vương cả. Tôi chỉ muốn hỏi chị một câu...

– Cậu hỏi đi.

– Ừm... Chuyện buổi tối hôm đó thật sự xin lỗi. Tôi sai rồi! – Đình Lôi cúi đầu xin lỗi cô.

Lời xin lỗi tuy đến muộn hai tháng nhưng dù sao thì có vẫn hơn không. Lại còn chân thành như vậy, không hề có chút giả tạo nào hết. Mạnh Đề nhoen miệng cười, vỗ lên vai cậu ta như một người chị gái:

– Không sao, hồi đó cậu vẫn còn nhiều khuyết điểm, sửa chữa là tốt rồi.

– Được. – Đình Lôi dường như đã quyết định điều gì đó nên gật đầu rất quyết tâm. – Người đàn ông cứu chị hôm đó họ Triệu phải không?

– Đúng thế. – Về mặt Mạnh Đề không đời. –Sao lại hỏi vậy?

– Máy hôm trước tôi đến gặp anh ta.

Nụ cười của Mạnh Đề ngay lập tức biến mất gần như hoàn toàn, sự cảnh giác dấy lên như một ngọn lửa bùng cháy. – Cậu đang nghĩ gì?

– Tôi không nghĩ gì. – Đinh Lôi rất ngỡ ngàng trước câu hỏi này của Mạnh Đề, cậu ta có vẻ lo lắng, bất an.

Giọng nói Mạnh Đề thoải mái hơn, nhìn kỹ gương mặt không những không lỗi đời mà còn pha chút khấn trương của cậu ta

– Đinh Lôi, chuyện lần trước tôi không tính toán với cậu nữa. Nhưng thầy ấy không phải người cậu có thể trêu vào, những lời thầy ấy nói với cậu hôm đó là thật, không phải dọa dẫm đâu.

– Tôi biết, tôi sẽ không làm phiền anh ta. – Mặt Đinh Lôi hơi đỏ, tay bóp chặt vai mình, sự đau đớn tại các đốt ngón tay khiến cậu ta nghĩ đến ký ức vẫn còn tươi mới kia: – Tôi... Tôi chỉ tiện miệng hỏi mà thôi.

Hình như không thể nói tiếp nữa. Đinh Lôi hít sâu một hơi rồi nhìn về phía Vương Hy Như trong xe taxi:

– Cô giáo Vương, cô ra viện em thấy rất vui!

Nói xong liền chạy đi nhanh như chớp, dù sao cũng là kiểu con trai thích vận động, tay dài chân dài, thoát cái đã sang đường và biến mất ở làn đường bên kia. Lời thông báo vô dụng đó khiến Mạnh Đề dờ khóc dờ cười, lắc đầu rồi chui vào taxi.

Sau khi quay lại trường dĩ nhiên rất bận bịu, Mạnh Đề và Dương Minh Phi giúp Vương Hy Như thu dọn quần áo và sách vở trong phòng ký túc, sau đó còn thay cả vỏ gối và ga trải giường đã không nằm mấy tháng.

Tóm lại những người khác đều đang ở phòng tự học, thẳng thắn mà nói, hiện giờ chỉ có ba người họ là rảnh rỗi nhất.

Đúng lúc bận bịu đến nỗi tay chân không ngừng nghỉ thì Vương Hy Như lại hỏi:

– A Đề, cậu định ăn Tết như thế nào?

– Chẳng biết nữa, chắc lại đến nhà anh Hiến Văn đón tết thôi.

Vương Hy Như nói:

– Người nhà cậu không ở đây, cũng chẳng có họ hàng thân thích gì, đến nhà tớ ăn Tết được không?

Mạnh Đề ngần ra:

– Hà? Nhà cậu á?

– Chính xác. Không phải cậu vẫn muốn đến nhà tớ chơi sao? Giờ không đi, sau này không biết đến bao giờ mới đi được!

Đúng vậy, Mạnh Đề thật sự rất muốn đến nhà Vương Hy Như. Cô là người vừa được rảnh rỗi là chỉ muốn đi chơi nhưng Tây Bắc với cô thật quá xa xôi, có thể nói là một nơi chưa đặt chân lên bao giờ, nên lực hấp dẫn thật sự rất rất lớn.

– Thật ra tớ rất muốn đi. – Mạnh Đề nghĩ ngợi một hồi. –Nhưng đây là Tết mà, một người ngoài như tớ ở trong nhà cậu, có gì không hay không?

– Ai bảo cậu là người ngoài? Cha mẹ tớ chỉ hận không thể tóm lấy cậu làm con gái mình ấy chứ. Và lại, họ hàng nhà tớ đều rất mến khách! – Vương Hy Như cười tủm tỉm, tiếp tục mời mọc: – Mẹ tớ trước khi về nhắc đi nhắc lại bảo tớ phải mời cậu tới, bà rất muốn gặp mặt cậu trò chuyện nhưng lại sợ cậu có kế hoạch khác nên bảo tớ hỏi ý cậu!

Mạnh Đề nói:

– Vậy tớ phải đến làm phiền nhà cậu rồi!

Vương Hy Như cười ôm chầm lấy cô:

– Mong còn không được ấy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ứng Thành 1

Nhà Vương Hy Như ở tại Ứng Thành, là một trong những thành phố nhỏ cấp huyện đã có bề dày lịch sử mấy nghìn năm của Trung Quốc, đó hoàn toàn không phải một địa danh nổi tiếng gì, nhưng lại nổi bật bởi lịch sử lâu đời, nghe nói thành phố này được dựng nên từ thời Xuân Thu – Chiến Quốc. Một nơi có thức ăn ngon thường sẽ có quan liên quan trực tiếp đến lịch sử, vì vậy trong miêu tả của cô ấy, miền đất này có vô số món ăn tuyệt vời và những thắng cảnh non nước đẹp tuyệt trần, điều này đối với người lớn lên tại vùng duyên hải miền Nam như Mạnh Đề có một sức hút cực kỳ mạnh mẽ.

Có niềm khao khát và chờ đợi kỳ nghỉ Tết quá mãnh liệt nên tuần thi cử không có gì vất vả. Tuy nhiên, đây là đợt nghỉ Tết nên chuyện vé tàu hỏa hơi phiền phức, kế hoạch của hai người là nếu mua vé vất vả quá thì sẽ đi máy bay về; nhưng thật may mắn khi một đồng hương nào đó của Vương Hy Như vì bận việc mà không thể về quê nên đã bán lại một chiếc vé tàu.

Sau khi chắc chắn mọi việc, Mạnh Đề vô cùng hứng khởi đi thông báo cho từng người quan tâm đến việc làm trong kỳ nghỉ Tết của cô.

Đầu tiên là thông báo với cha mẹ rằng kỳ nghỉ Tết này cô ăn Tết ở ngoài, không ngờ họ rất yên tâm. Ông bà Mạnh quen biết Vương Hy Như và vô cùng yêu thích cô gái thông minh này, Mạnh Đề đi theo về nhà cô ấy ăn Tết thật sự không có vấn đề gì.

Cúp máy rồi đi xuống lầu gỗ cửa nhà họ Trịnh. Nếu cô không đến nhà Vương Hy Như thì chắc chắn sẽ đón năm mới tại đây. Nhưng kể từ buổi tối hôm bị Trịnh Bách Thường bắt gặp cảnh cô và Triệu Sơ Niên ở cạnh nhau, khi đứng trước mặt hai vị phụ huynh nhà họ Trịnh, Mạnh Đề luôn cảm thấy có chút ngượng ngập. Dù gì thì Triệu Sơ Niên cũng từng là “rê hiên” trong lòng họ, thế mà anh lại thắng thầu từ chối Trịnh Nhượng Thanh, lại còn có quan hệ phức tạp khó giải thích với cô. Còn nữa, Trịnh Hiến Văn luôn có một sự thù địch thật khó nói rõ nào đó với Triệu Sơ Niên, sở dĩ vì vậy nên cô chỉ hy vọng càng ít giao thiệp với họ càng tốt.

Cô nói tóm tắt mọi chuyện một cách đơn giản, hai vị phụ huynh nhà họ Trịnh không có ý kiến gì thêm với việc cô đến nhà bạn ăn Tết. Người có ý kiến lại chính là Trịnh Hiến Văn mới vừa sải bước đặt chân vào nhà. Đây cũng là lần đầu tiên kể từ sau lần gặp ở nhà anh cô thấy anh trong căn nhà này.

Hỏi mọi chuyện rõ ràng xong anh liền tỏ vẻ không tán thành, thái độ kiên quyết khác thường:

– Nghìn dặm xa xôi đến nhà bạn ăn Tết mừng năm mới? Lại còn đi tròn một tháng? Suy cho cùng thì vẫn là nhà người khác, chắc chắn sẽ lạ nước lạ cái. Cha mẹ Vương Hy Như anh đã gặp rồi, rất chân thành, đúng là rất hiếu khách. Nghỉ hè đến chơi vài ngày thì được nhưng năm mới thì thật sự không phù hợp.

Lý lẽ trong đó dĩ nhiên Mạnh Đề đã từng nghĩ tới, nên vội vàng giải thích mình và cha mẹ Vương Hy Như rất thân thiết, v.v. ...

Trịnh Hiến Văn thay áo khoác, cầm một tờ báo trên bàn đưa cô:

– Anh đã đặt vé tham gia lễ hội băng đẳng[1] và triển lãm văn vật lịch sử, không phải em rất muốn đi sao?

[1] Băng đẳng: là nghệ thuật điêu khắc trên băng, khi trưng bày có kết hợp với thấp đèn, tạo nên vẻ đẹp lung linh, kì ảo

Điều anh nói đến chính là những hoạt động diễn ra ở những thành phố lân cận vào dịp năm mới, gần đây chúng được quảng cáo rầm rộ trên báo chí; nhất là triển lãm văn vật quy mô lớn lần đầu tiên, đồ triển lãm đều là bảo bối đặt dưới đáy rương của các viện bảo tàng lịch sử lớn trong toàn quốc, còn có cả những món bảo vật quốc gia và rất nhiều bảo vật ở Đôn Hoàng[2], có thể nói là rất khó khăn mới mua được một vé.

[2] Đôn Hoàng là một thị xã thuộc tỉnh Cam Túc. Một miệng núi lửa trên Sao Hỏa được đặt theo tên thị xã này, Đôn Hoàng nổi tiếng với các tượng Phật được khắc trong hang đá.

Mạnh Đề nhìn cỗ máy được làm từ đồng thau tinh xảo trên mặt báo, cô cảm giác như trái tim mình đang bị thứ gì đó gặm cắn, có một chút dao động, sức mê hoặc thật quá mạnh mẽ, tựa như sự mê hoặc của vũ khí đối với đàn ông và quần áo đẹp với phụ nữ vậy.

Cô suy nghĩ trong vài phút một cách khó nhọc, sau đó mới hạ quyết tâm:

– Anh Hiến Văn, em cũng rất muốn đi... Nhưng em đã đồng ý với Hy Như rồi...

Dùng cách này mà vẫn không thuyết phục được cô, Trịnh Hiến Văn hơi bất ngờ, trong thoáng chốc cơ mặt cứng đờ nhưng cuối cùng anh không nói gì nữa, chỉ bảo:

– Tình bạn của các em còn tốt hơn cả anh tưởng tượng, vậy cứ thế đi.

Sau đó Trịnh Hiến Văn không nhắc đến chuyện nghỉ Tết nữa nhưng Mạnh Đề luôn cảm thấy lòng dạ rối bời, đây là lần thứ hai cô làm trái ý anh, quả thật không thể ở lại thêm nữa, cô lấy cớ ngày mai phải thi cuối kỳ và bản thân còn phải đến lớp tự học, vội vàng chào tạm biệt anh.

Trên thực tế cô cũng đi tự học, nhưng trước đó phải đến tìm Triệu Sơ Niên, đem kế hoạch đến nhà Vương Hy Như mừng năm mới nói với anh, Triệu Sơ Niên suy nghĩ chông vánh rồi hỏi cô:

– Nhà em ấy ở đâu?

– Nhà bạn ấy ở phía Tây Bắc của Ứng Thành ạ. – Mạnh Đề nói địa danh, nhìn đáng vẻ hơi ngớ ngàng của anh: -Thầy Triệu, thầy không biết thành phố này ư? Đó cũng là một thành phố nổi danh trong lịch sử.

Thầy Triệu Sơ Niên chậm chậm nhưn mây, cô biết Triệu Sơ Niên định nói gì, đại khái là giống những lời của Trịnh Hiến Văn tới tám, chín phần. Dù sao khi đứng trước mặt hai người đàn ông lớn hơn mình sáu tuổi này, cô cũng lắm chỉ là một đứa em gái chẳng biết gì, chờ mong sự bảo vệ của họ mà thôi.

Nhưng câu trả lời sau đó của anh khiến cô tròn mắt.

Triệu Sơ Niên chỉ im lặng trong giây lát, nụ cười lại xuất hiện bên môi:

– Vậy cũng tốt, mừng năm mới cùng bạn bè vui lắm, em đi chơi vui về nhé!

Cổ họng anh cơ bản đã khôi hoàn toàn, giọng trầm bỗng rõ ràng. Mạnh Đề mở to mắt nhìn anh một hồi rồi mới mỉm cười như bước ra khỏi giấc mộng:

– Vâng, vâng ạ. Tóm lại là, thầy Triệu, em sẽ gọi điện về chúc mừng năm mới thầy!

Trong mắt Triệu Sơ Niên tất cả đều là hình bóng cô.

– Ủ, tôi chờ em. Thi tốt nhé!

* * *

Kỳ thi trôi qua rất thuận lợi với cả Mạnh Đề và Vương Hy Như. Ngay tối hôm thi xong, hai người lên tàu ngay. Đây là lần đầu tiên cô đi tàu vào dịp Tết, sự náo nhiệt còn phiêu lưu và kích thích hơn cả cảnh thường thấy trên TV. Toa có giường nằm tốt hơn một chút, giường đối diện hình như là đồng hương của Vương Hy Như, trên suốt đường đi, mấy người thanh niên nói cười vui vẻ, đánh bài giết thời gian, không hề thấy nhàm chán, hơi hai mươi tiếng đồng hồ trôi qua trong thoáng chốc.

Ứng Thành là một thành phố nhỏ bé, chỉ cần ngồi nửa giờ trên xe bus là có thể đi từ cực nam đến cực bắc thành phố, hoặc từ cực đông tới cực tây. Nhưng vì mấy năm gần đây, do tác động của việc trồng cây chắn bão cát nên công cuộc làm xanh hóa thành phố rất có hiệu quả, đường phố vô cùng sạch sẽ, đẹp đẽ.

Trong những công viên khắp đường lớn, ngõ nhỏ đâu đâu cũng trồng loại cây sồi thường xanh, khác hẳn tường tượng của Mạnh Đề. Hơn nữa, vì sắp đến lễ mừng năm mới nên trên đường phố khắp nơi đều giăng đèn, kết hoa, chợ lớn, chợ nhỏ đều xúc tiến đủ loại hoạt động buôn bán nhộn nhịp, đoàn người sắm Tết kéo dài không thấy điểm cuối. Quan sát từ sự náo nhiệt đó, thành phố này không thua kém thành phố lớn là mấy.

Cha Vương Hy Như tới ga tàu đón hai cô, ba người bắt xe về nhà.

Cả ông Vương và bà Vương đều là công nhân bình thường, ở tại một căn hộ trong khu tập thể gần xí nghiệp. Môi trường ở đây kém hơn nhiều so với ngôi nhà mà Mạnh Đề ở trong suốt hai mươi năm gần trường đại học Bình, nhưng căn nhà rất gọn gàng, sạch sẽ, để chào đón con gái và bạn của con gái, mẹ Vương Hy Như đã sớm làm xong một bàn thức ăn chờ hai người về.

Kỳ nghỉ Tết cuối cùng trong giai đoạn học đại học chính quy chính thức bắt đầu.

Vương Hy Như phát huy tới mức cao nhất vai trò của một chủ nhà, đưa cô đi hết những con đường lớn ở Ứng Thành, ăn những món quà vặt đầy màu sắc địa phương trên vỉa hè. Đặc biệt là loại bánh hồng[3] và bánh nướng[4] – đặc sản của vùng này đã hoàn toàn chiếm được sự yêu thích của cô, có thể ăn một lèo đến no căng bụng.

[3] Bánh hồng là một loại giống như quả vật, làm từ quả hồng, ăn nhiều sẽ có hại. Người tiêu hóa không tốt hoặc thể hàn không nên ăn bánh hồng

[4] Bánh nướng là món quà vặt được lưu truyền trong dân gian ở vùng Thiểm Tây, Cam Túc, Hồ Bắc. Bánh nướng hình tròn, đường kính khoảng 1 thước, dày 1 tấc, nặng khoảng 2,5kg

Vương Hy Như trước giờ chưa từng thấy cô ăn thứ gì nhiều đáng sợ như vậy, luôn miệng khuyên nhủ:

– Bánh hồng không thể ăn nhiều, sẽ bị đau bụng đấy!

Mạnh Đề nào chịu tin, mà vẫn ăn no căng bụng, kết quả đương nhiên là gặp họa, ruột gan lộn nhào suốt một ngày.

Sau vụ việc đó đã thông minh hơn một chút.

Dù sao cũng là dịp năm mới, họ hàng nhà Vương Hy Như đông đúc, cô chú, dì cậu đếm ra không mười thì cũng phải đến tám người, hơn nữa ông bà Vương đều là con trưởng hai bên gia đình, cho nên em trai, em gái của Vương Hy Như cũng nhiều lắm.

Trong đám trẻ con học cấp một, cấp hai, cấp ba, Vương Hy Như hoàn toàn là tấm gương mẫu mực, trong đám em trai em gái ấy, người không phải con ngoan trò giỏi không thiếu. Từ trước đến giờ, thành tích học tập của cô ấy rất tốt, là tài nữ nức tiếng gần xa, cộng thêm việc lần này lấy được thư thông báo nhập học của trường đại học nổi tiếng thế giới, mọi người ai ai cũng thấy kinh ngạc nên đến tham khảo kinh nghiệm học tập, v.v... Trên cơ bản, ngoài việc ra ngoài với Mạnh Đề, thời gian còn lại hầu như đều sử dụng vào những cuộc trò chuyện với khách đến nhà chơi. Cuối cùng Mạnh Đề đã hiểu

tại sao cô ấy đi làm giáo viên lại có thể dạy tốt đến thế.

Nhìn cô ấy kiên nhẫn giảng toán cho một cậu em họ lên cấp ba, rồi truyền dạy phương pháp học tập, Mạnh Đề dâng trào cảm xúc, mỉm cười với bạn:

– Thảo nào cậu có thể dạy bảo Đình Lôi – cái tên chứa cả kho thuốc nổ trong người trở nên ngoan ngoãn nghe lời như vậy!

Vương Hy Như hừ một tiếng:

– Đừng nhắc đến người này trước mặt tớ!

– Cứ cho là tớ không nhắc đến, có thể cậu cũng sẽ nghĩ tới mà. – Mạnh Đề nói: – Về sau, có lẽ Đình Lôi sẽ trở thành một sự phiền toái lớn đấy!

– Đến lúc đấy rồi tính!

Trên thực tế, không cần đợi đến “về sau”, tối muộn cùng ngày Mạnh Đề nhận được điện thoại của Đình Lôi.

Mạnh Đề bức mình không biết tại sao cậu ta lại gọi tới chỗ mình sau đó mới nhớ ra Vương Hy Như vừa về tới nhà là đổi số di động khác, còn số điện thoại cố định nhà Vương Hy Như cũng không phải thứ mà Đình Lôi có thể tùy tiện gọi tới, nên cô trở thành lựa chọn hàng đầu của cậu ta.

Cô nghĩ ngợi một hồi rồi đem di động chuyển cho Vương Hy Như, dùng ánh mắt hỏi bạn có muốn nhận điện hay không. Đó là thời khắc hiếm hoi không có khách trong nhà, hai cô ngồi xem phim, dù có chút bị quấy rầy nhưng Vương Hy Như vẫn nhận điện. Đình Lôi tựa như một quả bom hẹn giờ, lúc gặp mặt có thể mắng mỏ đôi ba câu, nhưng khi không thấy mặt nhau dường như sự tức giận cũng giảm đi ít nhiều.

Đình Lôi ở đầu dây bên kia thông báo điểm số trong thi cuối kỳ của mình, Vương Hy Như rất ngạc nhiên, ngay cả con giận cũng tan biến gần hết, đương nhiên, đối với học sinh, họ dùng thời gian vào việc gì được phản ánh một cách rõ ràng trên điểm số.

Nhưng cô ấy chỉ nói một câu đơn giản:

– Không tồi.

Giọng Đình Lôi vẫn mang vẻ thấp thòm và đáng thương:

– Cô giáo Vương, em sẽ sửa chữa khuyết điểm, cô đừng giận em nữa nhé? Em sẽ không gây chuyện với bạn cô nữa đâu!

Dù sao thì cũng đã gần năm mới, tâm trạng Vương Hy Như khá tốt, quay sang nhìn Mạnh Đề đang vui vẻ ăn quả vật, cô cũng không muốn nặng lời nên chỉ hờ hững ừm một tiếng.

Bông hoa trong lòng Đình Lôi nở bung, liên tục a a vài tiếng, kích động đến nỗi không nói lên lời.

Vương Hy Như thờ dãi, nói một câu: Chuyện xưa đừng nhắc lại nữa, cậu hãy chăm chỉ học hành đi! rồi cúp máy luôn.

Ném vào miệng một miếng củ đậu, Mạnh Đề quay sang nhìn cô, hai người liếc nhau rồi cùng lắc đầu, lộ ra nụ cười chỉ có đối phương mới hiểu ý nghĩa.

Khoảng thời gian nghỉ Tết này quả là trôi qua trong vui vẻ, không cần nghĩ đến việc một mình ăn gì, làm gì. Hai bậc phụ huynh nhà họ Vương đối với vị khách là cô rất chu đáo. Chỉ cần vui vẻ đi chơi không cần lo lắng gì hết. Khách khứa đến nhà họ rất đông, Mạnh Đề vốn là con người thích náo nhiệt, ngày giao thừa trong nhà còn ồn ào hơn gấp bội, tung bừng đến tận trời.

Đây là lần đầu tiên từ lúc sinh ra đến giờ trải qua một đêm giao thừa náo nhiệt như vậy ở nhà người khác.

Mới đầu năm nhà họ Vương đã về quê. Cảnh mùa đông ở thôn quê đã hoang tàn càng thêm hoang tàn hơn, ngồi trong xe bus có thể trông thấy một cái hồ với mặt nước đóng băng chạy qua, những cây bạch dương bên vỉa hè đứng thẳng tắp.

Nhà họ Vương là một đại gia đình vô cùng truyền thống, họ giữ lại không ít những phong tục tập quán từ xa xưa đặc trưng của địa phương, ví như trong tháng Giêng phải đến thăm mộ và thắp hương cho tổ tiên, v.v. Đi cùng đại gia đình nhà họ, trừ việc đôi khi gặp phải những từ địa phương khó nghe thì những điều khác đều rất thú vị.

Lúc về lại bất ngờ gặp phải trận tuyết đầu xuân mới. Hoa tuyết mịn như hoa lê khiến thành phố trở nên ảo mộng, những cây cối phía xa xa chỉ còn là thấp thoáng giống như nét đậm, nét nhạt trong bức tranh thủy mặc. Từ nhỏ đến lớn, Mạnh Đề chưa từng thấy tuyết rơi thật bao giờ nên hưng phấn đến độ chẳng biết làm gì cho đúng nữa.

Tuy nhiên, dù hưng phấn đến đâu thì cũng chỉ biến mất sau vài tiếng đồng hồ. Ngồi xe bus mấy giờ liền khiến cô buồn ngủ, quyết định kéo cao cổ áo và nhắm mắt ngủ gật. Trên suốt quãng đường đi cô có tỉnh lại mấy lần nhưng chỉ kịp trông thấy tuyết rơi ngày càng dày hơn. Lăn tỉnh lại cuối cùng thì được Vương Hy Như thông báo rằng đã về đến nội thành rồi chỉ hơn mười phút nữa là về đến nhà.

Dụi mắt nhìn ra cửa sổ, vì tuyết rơi nên xe đi rất chậm, cách lớp cửa sổ kính chính là hoa tuyết ngoài trời, mái nhà và mặt đất đều đã được phủ một lớp tuyết trắng xóa, người đi đường thưa thớt, bởi vậy nên bóng lưng của người mặc áo bành tô màu cà phê với vóc dáng cao gầy, dong dong kia càng nổi bật hơn.

Thực ra nhìn không rõ lắm nhưng hình bóng như trong bức tranh thủy mặc đó vẫn khiến Mạnh Đề giật mình trong vô thức, ngỡ ngàng đến nỗi đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, đầu đụng cả vào trần xe bus, ngay lập tức trước mặt xuất hiện ngàn vạn ngôi sao đang bay loạn xạ.

Vương Hy Như kéo cô ngồi xuống:

– Sao thế?

– À, không sao. – Mạnh Đề lắc đầu.

– Sắp tới rồi, chuẩn bị xuống xe thôi.

Về đến nhà Mạnh Đề vẫn cứ thấy thấp thỏm không yên, muốn có chuyện ra cửa hàng tạp hóa mua chút đồ để ra khỏi nhà. Đầu tiên cô đi xuống sân sau đó rời khỏi khu tập thể cũ kỹ, men theo đường cái tìm người.

Mới chỉ là chiều muộn nhưng vì đang trong ba ngày Tết nên hầu hết các cửa hàng đều đã đóng cửa; tuyết rơi mỗi lúc một dày hơn, người đi lại trên đường rất ít. Đi suốt cả một con đường nhìn ngó khắp nơi, sự lạnh lẽo cũng nhanh chóng thấm thấu từ gót chân lên. Mạnh Đề giận chính mình tại sao lúc ra khỏi nhà không mặc quần áo dày hơn một chút, đang định quay đầu trở về nhà họ Vương thì vừa xoay người một cái đã trông thấy người đàn ông với dáng người cao ráo đứng ở bên kia đường.

Lần này tuyệt đối không nhầm lẫn gì nữa. Cô ngẩng ra, nhưng đối phương đã bước tới đứng trước mặt cô.

Triệu Sơ Niên mặc chiếc áo bành tô màu cà phê, cả dải cúc áo mở tung hoàn toàn, bên trong là áo chui đầu hơi mỏng màu trắng, hai tay đút trong túi áo, khẽ mỉm cười đi sang đường, bước chân không nhanh không chậm tiến về phía cô, tận đến khi đã đứng trước mặt cô anh vẫn không nói năng gì, việc đầu tiên là nhẹ nhàng phất những bông hoa tuyết đọng trên mái tóc và bờ vai cô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Ứng Thành 2

Tay anh rất ấm, cách mái tóc vẫn có thể cảm nhận được độ ấm đó. Giọng Mạnh Đề run lên:

– Thầy Triệu... Thầy... Sao thầy lại ở đây?

Kể từ khi hai người quen nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên họ xa nhau lâu đến vậy. Triệu Sơ Niên mỉm cười nhìn cô một lát. Cô gái này hình như rất vui vẻ đón năm mới, tinh thần phấn chấn.

– Tôi muốn nhìn em một lát nên tới đây!

Mạnh Đề ngẩng mặt, trong lòng vừa cảm động vừa ngỡ ngàng:

– Sao lại tới đây ạ? Sao thầy biết được địa chỉ nhà Hy Như?

– Trên hồ sơ sinh viên có hết mà! – Triệu Sơ Niên chỉnh lại cúc áo cho cô: – Ứng Thành đâu có rộng, không khó tìm!

– Thầy... đã đến bao lâu rồi?

– Đi chuyến bay sáng nay, lại ngồi xe bus thêm hai tiếng đồng hồ nữa, đến Ứng Thành lúc trưa.

Mạnh Đề ồ một tiếng, trong lòng đủ mọi loại cảm xúc:

– Hôm nay em cùng cả nhà Hy Như về quê bạn ấy, mới về chưa lâu. Khiến thầy phải đợi lâu rồi, thầy Triệu!

Cô đứng một hồi trong gió lạnh, dù đã quấn một chiếc khăn quàng cổ caro đỏ to đùng, che gần hết cảm nhưng chóp mũi đỏ hồng vẫn rất nổi bật; Triệu Sơ Niên xoa lên má cô, quả nhiên lạnh đến nỗi khiến người khác đau lòng.

– Đến khách sạn chỗ tôi đang ở đi, ngay gần đây!

– Vâng, nhưng em phải báo cho Hy Như đã, em chỉ nói với họ ra ngoài mua đồ thôi ạ!

Lúc ra khỏi nhà cô đi tay không, cũng may là Triệu Sơ Niên có mang điện thoại trong người, cô gọi một cuộc cho Vương Hy Như, kể tóm tắt việc mình

gặp Triệu Sơ Niên. Dù nằm mơ Vương Hy Như cũng không nghĩ đến chuyện Triệu Sơ Niên lại đến quê mình nên quả thực cô đã ngạc nhiên như nghe phải chuyện nghìn lẻ một đêm vậy, một lúc sau mới nói cùng vẻ hoảng hốt:

– Rốt cuộc thầy ấy thích cậu đến mức nào mà mới sáng sớm mùng Một đã chạy tới đây để gặp cậu?

Mặt Mạnh Đề nóng ran, vì căng thẳng nên mồ hôi túa ra khắp người, thậm chí còn không cảm thấy lạnh nữa, Triệu Sơ Niên đã tới gần nên cô không dám nói nhiều nữa, chỉ tóm lại bằng một câu: Tớ về muộn một chút! rồi vội vàng cúp máy.

Triệu Sơ Niên ở trong một khách sạn ngay gần đó, cách Vương gia khoảng hai mươi phút đi bộ. Bên dưới khách sạn chính là nhà hàng ăn và tiệm cà phê. Mạnh Đề vì mới từ quê lên, suốt quãng đường đều bị xóc nảy người trên xe bus nên đã sớm đói bụng, còn Triệu Sơ Niên cả ngày nay bị quay mòng mòng hết trên máy bay rồi lại đến xe bus nên cũng thấy đói. Thế nên vừa vào đến đại sảnh khách sạn, hai người họ đã nhất trí cùng tới nhà hàng ăn cơm tối trước.

Lúc gọi món, đầu tiên Triệu Sơ Niên gọi mấy món lót dạ trước, đáng về tí mĩ thực kia chưa từng thấy; Mạnh Đề mới ăn một miếng nhỏ đã khen không ngớt miệng, cô ngẩng lên lập tức chạm phải gương mặt đầy ý cười của Triệu Sơ Niên; ngũ quan anh được ánh đèn màu vàng cam chiếu sáng, mang một thần thái khác.

Một người đàn ông tuần tú như vậy còn mỉm cười dịu dàng đến thế, lực sát thương quả thật quá mạnh, Mạnh Đề thấy tim mình đập loạn nhịp rồi chóng vánh chìm chìm trong nụ cười và sự dịu dàng của anh. Cô nhìn sang chỗ khác rồi nói:

– Thầy Triệu, khi về em đã thấy thầy trên đường, lúc đó em còn tưởng mình nhìn nhầm!

Triệu Sơ Niên xé mảnh giấy ăn rồi vờn tay qua mặt bàn nhẹ nhàng lau đôi một chút bột bánh chiên giòn dính trên khóe miệng cô, làm xong mới trả lời:

– Tôi sợ làm em khó xử, vốn định là ngày mai mới liên lạc với em nên hôm nay đi dạo loay quanh trong thành phố, thăm thú một chút!

– Thầy từ xa đến đây...

Tiếng nói cô căng thẳng đến nỗi phát âm không chuẩn; Triệu Sơ Niên hơi ngạc nhiên bàn tay vẫn dùng trên khóe môi cô đi xuống nắm lấy bàn tay trắng muốt như ngọc đặt trên bàn của cô:

– A Đề, tôi rất muốn gặp em!

Tình cảm của anh không hề giữ lại mà hoàn toàn thể hiện trong âm điệu đợi chờ đó.

Mạnh Đề ngẩng lên nhìn anh, người đàn ông ưa nhìn trước mặt cô, người này là thầy giáo của cô, truy đuổi cái bóng của em gái mình một cách vô vọng trên một phương diện nào đó, anh thật sự quá đáng thương, thậm chí là quá bi ai. Mặc dù người này từ diện mạo bên ngoài đến khí chất bên trong đều hoàn toàn không thể liên hệ với hai chữ “đáng thương”.

Quay mặt đi, nhìn mình từ tấm gương trong suốt, cô bỗng nhiên rất muốn biết, rốt cuộc khuôn mặt này có bao nhiêu phần giống với Triệu Tri Dư?

Não bộ cô rối bời kỳ lạ, lật qua lật lại vẫn là câu thốt lên đầy hoảng hốt của Vương Hy Như “Rốt cuộc thầy ấy thích cậu đến mức nào?” ban nãy. Một ngón tay cô quần quanh sợi tua rua trên khăn quàng cổ, mũi cay cay, khẽ hỏi:

– Thầy Triệu, nếu thầy tìm được em gái mình rồi, thầy còn có thể đối tốt với em thế này không? Có phải thầy sẽ không quan tâm đến em nữa? – Vẫn biết câu hỏi này là ngu ngốc nên chẳng có chút sức lực nào.

Hoàn toàn không ngờ cô sẽ hỏi câu này, Triệu Sơ Niên giật mình, gương mặt tuần tú một giây trước còn mỉm cười bỗng nhiên tắt cả các biểu cảm trên đó biến mất hết sạch, mi tâm anh dần nhũn chặt, đôi mắt sâu thẳm như giếng nước tối sẫm lại, mang theo luồng sáng của vầng dương dưới lớp băng:

– A Đề, sao em lại nói như vậy?

Mạnh Đề cắn môi:

– Em nên nói thế nào đây?

Ngũ quan Triệu Sơ Niên cứng đờ và lạnh lẽo, có sự sắc bén của những khi anh nghiêm túc, nhất là về cố gắng kiềm chế tâm trạng. Trong con người anh, cảm xúc nào cũng có: hoảng hốt, bất ngờ, ngỡ ngàng... gì cũng có. Anh đứng dậy, lực trên tay mạnh hơn, nắm chặt lấy tay cô, lòng bàn tay nóng rực, đốt cháy hết một chút mồ hôi rịn ra trong tay cô.

Tất cả những chi tiết này sao Mạnh Đề có thể bỏ qua được? Sự ngỡ ngàng và phản ứng của anh đều nằm trong dự đoán của cô. Đối với anh, những gì về Triệu Tri Dư thật đúng là quả bom chôn sâu mấy nghìn mét dưới mặt đất, không, phải là vũ khí hạt nhân mới đúng, bình thường chẳng bao giờ có thể trông thấy dấu vết nào, chỉ khi chạm tới hậu quả thật khó có thể tưởng tượng.

Đây mới là hối hận thật sự, anh từ nghìn dặm xa xôi tới thăm cô thế mà cô lại nhắc đến chuyện buồn của anh. Mạnh Đề cười gượng, cúi mặt xuống:

– Thầy Triệu, em xin lỗi. Em chỉ lỡ lời thôi, thầy đừng buồn... Thầy khiến đầu óc em...

Giọng nói trong trẻo im bật.

Trước khi cô kịp làm bất cứ động tác gì thì đã bị anh ôm lấy. Hoàn toàn không biết Triệu Sơ Niên đến bên cạnh cô từ lúc nào đến khi phản ứng được thì người đã trong lòng anh, một tay anh đặt trên vai cô, tay kia áp lên mái tóc mềm mại của cô, ấn chặt đầu cô vào sâu trong ngực mình, tư thế như đang sưởi ấm, phù hợp đến vô cùng hoàn mỹ, dường như coi cô là bếp sưởi ấm áp nhất.

Mạnh Đề không nhìn được nét mặt anh, chỉ cảm nhận được tiếng động phát ra khi anh dùng tay vuốt nhẹ lên lưng áo bành tô của mình; còn nghe thấy giọng anh chất đầy cảm khái, giống như đang nói ra lời đáng tin nhất thế giới, từng chữ rõ ràng như tiếng của vàng đá.

– Không thể không quan tâm em nữa, chúng ta sẽ không thay đổi gì hết... – Triệu Sơ Niên nói: – A Đề, em đừng nghĩ quá nhiều. Tôi mãi mãi ở bên cạnh em, chỉ có chuyện này là suốt đời không thay đổi, nhớ chưa?

Đây chỉ là một vòng ôm không thể nói rõ cũng không thể hiểu nổi hoặc là có hiểu nhưng không tài nào diễn đạt bằng lời, dù vậy đó cũng là một lời hứa nặng nề đến nỗi khiến cô không thể cự quấy thất lưng. Dù là thế nào, một chủ đề mới bắt đầu đã sai lầm có thể kết thúc như thế này đã là một chuyện tốt!

– Em biết rồi! Em sẽ không nghĩ vớ vẩn nữa!

Triệu Sơ Niên thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, buông cô ra rồi quay lại chỗ ngồi. Dù biết bản thân mình có sức ảnh hưởng với Triệu Sơ Niên nhưng không ngờ lại lớn đến thế.

Mạnh Đề bắt mình phải mỉm cười khiến bầu không khí cứng ngắc vừa nãy đã nhanh chóng trở nên ấm áp. Cô đang nghĩ mình phải nói chuyện gì có ý nghĩa một chút thì nhân viên đứng lúc mang đồ ăn lên đã giải cứu cô.

Thời gian này ở nhà Vương Hy Như cô toàn được ăn những món do đích thân mẹ Vương Hy Như làm, tuy đều là những món ăn truyền thống nhưng hương vị rõ ràng không giống thế này, không đặc sắc như ở đây.

Triệu Sơ Niên thấy những món ăn hoàn toàn mang phong vị địa phương bèn suy nghĩ một lát mới dám động đũa, Mạnh Đề ra vẻ “người từng trải” vừa giới thiệu vừa kể lại từng món một, thậm chí còn dẫn ra hai điển cố nhỏ nữa.

Lúc cô nói đến “Đầu bếp của Minh Dương”, Triệu Sơ Niên bật cười:

– Thời gian này em biến thành đại sứ ẩm thực hay sao mà hiểu rõ thế?

– Sự hiểu biết của em quả thật xứng đáng đi làm đại sứ ẩm thực!

Trong dịp nghỉ tết này thu hoạch của cô trên phương diện món ăn rất phong phú, nói đến hiểu biết mặt mày liền tươi như hoa, trình độ làm giáo viên của Triệu Sơ Niên Mạnh Đề không dám kết luận bừa bãi nhưng làm thỉnh giả, anh quả xứng đáng được điểm tuyệt đối, phần lớn chỉ mỉm cười, nghe cô mồm miệng lưu loát nói thao thao bất tuyệt, không hề thấy mất kiên nhẫn dù chỉ một chút, trong mắt hoàn toàn là khích lệ, thi thoảng nói một câu, càng khiến câu chuyện thêm sâu sắc, hình như quan hệ thầy – trò giữa hai người lúc này đã bị đảo ngược. Họ vừa ăn vừa trò chuyện, kết quả một bữa cơm mà ăn mất hơn hai tiếng, lúc ngước nhìn đồng hồ mới giật mình.

Triệu Sơ Niên chậm chạp đưa ý kiến:

– A Đề, em vừa nói ở bên cạnh có đồ ăn ngon, nhưng em có biết gần đến còn một ngôi chùa tên là Chùa Ứng Sơn không?

– Há? Ở đâu ạ? Nổi tiếng lắm ạ?

Đuôi mày Triệu Sơ Niên nhướn lên:

– Nổi tiếng? Trước kia thì đúng nhưng giờ không có danh tiếng gì. Nó tọa lạc trên núi Ứng ở một trăm km về phía Bắc của Ứng Thành, tôi nghĩ có thể em có hứng, ngôi chùa đó có từ thời Đường.

Mạnh Đề trợn mắt.

Những kiến trúc từ thời Đường được bảo tồn đến tận bây giờ rất hiếm có, chỉ cần phát hiện ra một ngôi chùa thời Đường nào là lập tức sẽ bị đưa vào danh sách bảo tồn cấp quốc gia, có nhà sử học và chuyên gia kiến trúc thay phiên vào đó khảo sát và trùng tu. Đi theo Trịnh Hiến Văn lâu dần, những thứ cơ bản của kiến trúc cô cũng hiểu được, nhưng trong tâm hiểu biết của Mạnh Đề, ba chữ “Chùa Ứng Sơn” chưa từng xuất hiện.

– Em không biết cũng đúng thôi, vì khi phát hiện ra thì ngôi chùa đã bị phá hủy chỉ còn lại một nửa, và lại nó nằm trên núi, đường khó đi nhưng phong cảnh tuyệt lắm! – Triệu Sơ Niên rướn người sang, hỏi cô: – Có muốn đi xem không?

Kỳ nghỉ tết này vốn là để cô đi tìm nơi ăn chơi mà, sao có thể không đồng ý? Mạnh Đề gật đầu ngay lập tức:

– Đi chứ! Đi chứ! Em rất sẵn lòng!

Nụ cười Triệu Sơ Niên vô cùng ấm áp:

– Thế thì ngày mai nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ngôi Chùa Cổ 1

Nhìn ra ngoài qua tấm cửa kính, những loài cây cối trồng hai bên đường xơ xác tiêu điều, tĩnh lặng, lạnh lẽo, có những loài lười biếng nằm trên mặt đất với lớp tuyết đọng trên mình. Đồng ruộng bằng phẳng nhìn không thấy điểm cuối, đôi ba ngôi nhà nhỏ bé của nông dân chụm lại với nhau giống hệt như những cảnh quay phim cổ đại trên truyền hình. Rõ ràng phong cảnh không khác mấy so với vùng quê thấy trên đường về hôm qua nhưng không biết tại sao mới nhìn lại thấy nó êm dịu hơn.

Sáng sớm, lúc thấy Triệu Sơ Niên lái xe tới đón, Mạnh Đề lấy làm ngạc nhiên. Anh giải thích là để thuận tiện nên đã thuê một chiếc ô tô, giờ đang là ngày Tết những người về quê thăm gia đình đặc biệt nhiều, mà trên xe bus đông người quá sẽ rất nguy hiểm, không tiện lợi. Cho nên Triệu Sơ Niên thuê một chiếc xe, nhờ một người tài xế dày kinh nghiệm đưa họ tới chùa Ứng Sơn.

Tuyết vừa ngừng rơi nên mặt đất ẩm ướt và trơn trượt, người tài xế lái rất chậm rãi và cẩn trọng. Cô thu tầm mắt lại nhìn lên hàng ghế tài xế một lượt rồi lại quay sang nhìn lướt qua Triệu Sơ Niên đang ngồi ngay bên cạnh, anh đang tập trung nghiên cứu bản đồ liên lạc đặt trên đầu gối. Mạnh Đề tiến đến gần hơn, dựa sát hơn vào đầu anh nhìn ngó, bản đồ đọc ngang dọc chéo nhau.

Một quyển bản đồ phức tạp như vậy khiến Mạnh Đề nhớ tới bộ bài tú lơ khơ với nhiều màu sắc sỡ tới qua, cô bật cười thành tiếng.

Triệu Sơ Niên cơ bản đã xem gần xong, anh gấp gọn lại rồi để sang bên cạnh và hỏi cô:

– Cười gì vậy?

– Tới qua chúng em chơi bài. – Mạnh Đề dịu nhẹ đôi mắt nhướn môi: – Nhưng thật đáng buồn. Cậu em trai đó của Vương Hy Như đánh bài rất lợi hại, chúng em thua đến nỗi gào thét âm ỉ, may mà cuối cùng thắng trở lại!

– Các em chơi thế nào?

– Máy kéo, vây bắt lợn[1]. – Mạnh Đề kể ra kiểu chơi: – Ai bảo là học Toán giỏi thì chơi bài giỏi, em và Vương Hy Như thì đúng là không giống thế. Chúng em đều lười tính toán, tất cả hành động đều dựa vào trực giác.

[1] 2 hình thức chơi bài

– Về sau tôi dạy em, tuy chơi bài chính là thử vận may nhưng thật ra cũng khá dễ.

Mạnh Đề nhìn anh với vẻ không tin tưởng lắm:

– Há? Thầy chơi rất giỏi?

Triệu Sơ Niên dường như ngẫm nghĩ một hồi rồi mới ung dung nói:

– Tôi cơ bản chưa từng thua, chỉ cần nhớ bài là được, nếu lần sau được chơi bài, tôi sẽ làm quân sư cho em!

Mạnh Đề gật đầu:

– Vâng ạ!

Khi xe dừng lần cuối cùng tại cửa chùa Ứng Sơn trên núi Ứng thì đã là gần trưa rồi. Tiết trời sương mù suốt một buổi sáng giờ đã trở nên trong suốt, thái dương lộ khuôn mặt đỏ rực của mình ra khỏi tầng mây, những lớp tuyết đọng trên cây du bên đường lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Xung quanh Ứng Thành phần lớn là đồng bằng, chỉ có hai đỉnh núi thâm thấp tồn tại ở hai điểm cuối của tầm nhìn và cả mấy căn nhà nho nhỏ phía xa xăm, nói chung đây chính là một miền quê nhỏ, vì khoảng cách quá xa, đáng vẻ cũng không rõ nên phảng phất như bức tranh thủy mặc vẽ cảnh sơn thủy với nét đậm nét nhạt, truyền cảm nhưng rất đơn thuần, chi tiết cũng không rõ ràng lắm.

Vậy mà ở phía sau miền đồng bằng vắng lặng, thậm chí có thể nói là hoang tàn ấy lại là ngọn núi Ứng sừng sững – chính là mục đích chuyến đi này của họ. Đó căn bản là một ngọn núi đang say giấc, nằm ở vị trí hẻo lánh, ngẩng đầu nhìn quanh chỉ có núi băng cây lạnh, ngọn núi lồm chồm và cao chót vót, không có đỉnh nghi chân cũng không nhìn thấy bất cứ bóng dáng người nào.

Trong giây phút Mạnh Đề thức giấc, cô đột nhiên nhìn thấy một ngọn núi cao như vậy, cảm giác ngỡ ngàng xuất hiện khiến cô ngây ra vài giây rồi mới ngượng ngùng nhích ra khỏi vòm ngực Triệu Sơ Niên và xuống xe.

Triệu Sơ Niên xách túi hành lý với đầy quà vặt và nước khoáng cùng xuống xe, sau đó anh nói với tài xế bảo ông ta lái xe đi ăn trưa ở thị trấn gần đó, hơn ba tiếng nữa hãy quay lại đón họ.

Người tài xế ít nói kiểem lời kia gật đầu rồi vẫy tay với hai người:

– Chơi vui về nhé!

Xe nhanh chóng rời đi rồi biến mất ở rừng cây rậm rạp, cuối cùng Mạnh Đề cũng hiểu dụng ý của Triệu Sơ Niên khi mang theo một đồng đồ ăn lớn.

Cô không kim được mà bật cười một tiếng:

– Thầy Triệu, thầy mang một người lớn như em đến đây du xuân sao?

Triệu Sơ Niên nắm tay cô rồi kéo đi:

– Đi nào.

Tuy đã là tháng Giêng nhưng mùa xuân lại chậm chạp không chịu tới. Ngọn núi này vẫn thuộc về mùa đông, lặng lẽ không một tiếng động, bầu trời sáng sủa, màu xanh kéo dài vô tận. Gió lạnh thấu xương thổi tới từ phía xa xôi, nện vào một loạt những thân cây màu nâu gỗ trong rừng một cách rất có tiết tấu. Vì thời tiết giá lạnh nên cây cối bị mùa đông hủy hoại đến tro trụi.

Con đường thực ra cũng rộng đến hai ba mét nhưng lại là con đường đất nguyên thủy nhất nên mấp mô, không hề bằng phẳng một chút nào, còn có thể thấy rõ dấu vết bánh xe hằn trên đó. Triệu Sơ Niên giải thích:

– Hôm trước ở đây có một trận mưa nên xe không lên được trên này. Hôm qua lại có tuyết rơi, tôi đã đoán xe sẽ càng không lên được, quả nhiên là như vậy. Chùa Ứng Sơn tọa lạc ngay sườn núi, đi lên đó mất khoảng hơn một giờ đồng hồ.

Mạnh Đề ngạc nhiên vô cùng:

– Đi bộ thì không vấn đề gì. Nhưng thầy Triệu, thầy vừa mới đến đây thôi mà, thầy hỏi thăm những chuyện này rõ ràng như vậy từ khi nào?

– Chỉ cần có lòng, chắc chắn sẽ hỏi được thôi mà. – Triệu Sơ Niên nháy mắt một cái, nói với vẻ rất ung dung.

Hai người sánh vai nhau cùng đi, đi chậm từng bước trên con đường núi quanh co. Đường núi lạnh cóng không biết sẽ dẫn đến đâu. Mạnh Đề chẳng quan tâm chỉ biết đi theo Triệu Sơ Niên. Từ nhỏ đến lớn tuy cô sống trong no đủ sung túc nhưng không phải thuộc tuýp người hay kêu khổ, đa phần đều kiếm cách tự làm mình vui.

Trên con đường mấp mô cách mỗi cây số đều có một biển chỉ dẫn sơ sài, có vẻ như là đánh dấu mà đội khảo cổ để lại.

– Không ngờ còn có cả đội khảo cổ tới đây, không biết đã khai quật được thứ gì hay ho chưa? – Mạnh Đề vô cùng hào hứng với vấn đề này.

– Theo tôi được biết thì mới mở được một đầu thôi! – Triệu Sơ Niên nói: -Mấy tháng sau tới xem thành quả nhé?

Đi bộ một thời gian dài, cơ thể có cảm giác nóng bức rất nhanh. Cô đang định cởi áo bành tô ra thì bị Triệu Sơ Niên ngăn lại, không biết làm gì đành phải thỏa hiệp rồi thỉnh cầu anh cho mình xắn tay áo lên để giảm bớt con nóng, tiếp theo cô giơ cánh tay như một khúc củ sen lên và chỉ vào một nơi nào đó trong khóm cây thâm thấp ở gần đó.

– Đó là gì ạ?

Triệu Sơ Niên nhìn theo hướng tay cô chỉ:

– Hình như là tấm bia, qua đó xem đi!

Khu vực xung quanh khá bằng phẳng, đó là một bụi cây có những sợi cỏ dại mảnh và kéo dài; cây cối khô héo chỉ còn trơ lại cành cây màu nâu, cây cỏ dại thỉnh thoảng lộ ra một chút ngọn cây trên mặt đất, tấm bia đá hình chữ nhật màu đen hơi rộng ấy cong cong vẹo vẹo cắm trên mặt đất, dùng bàn tay lau đi cũng có thể phân biệt được chữ khắc trên đó. Một tấm bia đá bé nhỏ khiến khu vực núi Ứng vốn không có độ ẩm này đột nhiên trở nên sống động hơn.

Mạnh Đề ngồi xổm xuống đất, thổi nhẹ lớp bụi bám trên mặt bia đá, các con chữ lần lượt hiện lên một cách rõ ràng.

– ... Lâm tuyền củ hợp chi thế, sơn xuyên biểu lý chi chế, trừu từ nham nhi tứ tuyết, điệp đan phong nhi vạn biến. Liên khê cự hác, sở dĩ khổng dẫn thái hư. Triều tương húc nhật tranh quang; đô thành bách trĩ...

Cô dừng lại dùng tay xoa lên tấm bia, tấm bia phơi nắng đón sương trong thời gian dài đằng đẳng nên đã tro trụi, không còn vui buồn vì những điều bên ngoài nữa. Mang theo vết tích đậm chất lịch sử với vẻ chất phác và trầm lắng.

– Thầy Triệu, chữ này đọc là gì ạ?

Triệu Sơ Niên đang đứng ngay sau cô lúc này mới khom lưng cúi xuống, vì không nhìn được trọn vẹn nên phải mất một hồi mới nói:

– Chắc là “mông”, nghĩa là nóc nhà.

Mạnh Đề đọc tiếp một cách khó nhọc:

– Thân tư mẫn nguyệt, nghi lâm thạch kính chi phong; chúng phúc dương yên, tự đối hương lô chi nhạc. Tín khả hạ thanh nhân cảnh, thượng phối thiên đồ... Hơ, chữ này là gì ạ?

– “Giác”. Hàn Dũ nói “Tổ mộc vi giác”, chính là chữ này.

Mạnh Đề ồ một tiếng, gật đầu với vẻ đã lĩnh hội được:

– Thầy Triệu thật không hổ là tiến sĩ ngành Văn học. Thầy nghĩ sao về bài văn bia[2] này? Em thấy sắc thái đậm màu tuyệt vời, lại còn viết rất hay nữa.

– Đây là văn biên ngẫu[3], là thể văn phổ biến của Lục Triều[4]. – Triệu Sơ Niên nói: – Chắc là tấm bia dựng từ thời Nam Bắc triều và Tùy-Đường-Ngũ đại[5].

[2] là loại văn khắc trên bia đá

[3] Văn biên ngẫu: chỉ câu văn có các vẻ sóng đôi đối nhau từng cặp. Nguyên tắc đối trong văn biên ngẫu có những yêu cầu rất chặt chẽ và phức tạp.

[4] Lục triều là một danh từ dùng để chỉ sáu triều đại trong các thời kỳ Tam Quốc (220–280), Lương Tấn (265–420), và Nam-Bắc triều (420–589) trong lịch sử Trung Quốc.

[5]: Nam Bắc triều (420-589), Tùy-Đường-Ngũ đại (581-960)

– Ô, nó là văn vật lịch sử quý giá, nhưng sao vẫn bị chôn trên mặt đất thế này?

– Người trong độ khảo cổ không đủ, chắc vẫn đang khai quật văn vật trong chùa. Bia này ở đây cũng phải hơn một nghìn năm rồi, thêm vài ngày nữa không thành vấn đề.

Cô đọc hoàn thiện bài văn trên bia xong bèn lấy máy ảnh ra chụp trước chụp sau tấm bia, sau đó mới xoa xoa đôi chân tê dại vì ngồi xồm quá lâu và đứng lên, ngay lập tức bị Triệu Sơ Niên cầm tay.

– Mặt trên dễ đọc.

– Ô. – Mạnh Đề nghiêng đầu suy ngẫm một hồi: – Thầy Triệu, thầy đúng là từ điển bách khoa, ở cùng thầy cái gì cũng biết!

Triệu Sơ Niên quay sang, ánh mắt dừng lại trên mặt cô đầy lưu luyến rồi khẽ mỉm cười, ngay cả đường cong của bờ môi cũng ấm áp: – Nếu thế thì hãy ở cùng tôi đi!

Mạnh Đề mỉm môi à một tiếng, mặc kệ Triệu Sơ Niên cầm tay mình đồng thời cô còn cố gắng tăng lực siết chặt tay anh hơn. Ánh nắng mặt trời từ phía sau chiếu đến, phản xạ thành bóng ngược của hai người ở bên nhau.

Lúc đến được chùa Ứng Sơn, vật nhìn thấy đầu tiên chính là vòm cong đặc biệt như mây muốn bay, sau đó là một khúc quanh, lúc đầu thấy ngỡ ngàng không hiểu tại sao trên núi lại có một khoảnh đất bằng phẳng lớn đến vậy, sau đó được chiêm ngưỡng ngôi chùa lớn và rất cổ kính, nó lớn hơn nhiều so với chùa Ứng Sơn trong trí tưởng tượng của cô, tường màu đen, cửa sổ có thể lờ mờ nhận ra là có màu đỏ son, uy nghiêm trang trọng; mặt tường bên ngoài đã bị lún sụt và bị hủy hoại phần lớn, lộ ra một đám gạch và gỗ mục.

Mạnh Đề giật mình a lên một tiếng:

– Cao quá!

– Đúng là cao thật! – Đây cũng là lần đầu tiên Triệu Sơ Niên thấy hình ảnh chân thực của ngôi chùa này, hiệu quả vượt xa hình ảnh trên màn hình máy tính.

Xung quanh chùa là một vòng trồng cây cối um tùm, sau khi vào trong mới phát hiện có vài cây thân to đến nỗi hai người ôm không xuể, lịch sử chắc phải hơn trăm năm. Có con gió thổi qua bụi cây, tuyết rơi xuống tí tách.

Khi còn đi đường cô đã cởi áo bành tô ra, giờ đây mới thấy lạnh liền vội vàng mặc vào; Triệu Sơ Niên dùng tay lấy phần đuôi tóc nằm trong áo khoác của cô ra rồi cầm tay cô bước vào trong rừng cây, giẫm lên con đường bằng đá nhỏ hẹp trong rừng cây dẫn tới ngôi chùa.

– Ô, thầy Triệu, chúng ta đang đi đâu... – Tiếng cuối chưa kịp nói cô đã biết rồi: – Đi đến chỗ của đội khảo cổ!

Trong bụi cây rậm rạp có một mặt là tường, ba mặt còn lại là sân viện cỏ kính, được xây từ gạch, những cây cổ thụ bên ngoài che kín cả khoảng sân, đúng là một chiếc ô che nắng hoàn toàn tự nhiên.

Bên cạnh cửa gỗ chỗ lối vào có dựng một tấm biển hiệu màu xanh lam đáy trắng, viết tên đội khảo cổ của một trường đại học nào đó.

Lúc đó Mạnh Đề mới như bừng tỉnh:

– Thầy Triệu, đây chẳng phải là trường cũ của thầy sao?

– Đúng rồi.

Mở cửa bước vào, trong khoảng sân nho nhỏ có một căn phòng nhỏ, có mấy tấm ván gỗ được dựng bên cạnh. Một người thanh niên dáng gầy gò cao ráo đang phơi chăn trên những tấm ván ấy, ánh nắng chiếu xuống, ấm áp, hòa hợp.

Mạnh Đề ồ lên một tiếng, người thanh niên đó liền quay đầu lại, khi phát hiện ra hai người họ, cậu ta mừng ra mặt, gọi một tiếng “anh họ” rồi chạy vội tới chỗ họ.

Tại một nơi thâm sơn cùng cốc như thế này mà cũng có thể gặp được người quen, đây là chuyện có xác suất xảy ra thấp nhất, nếu không muốn nói là không thể xảy ra trên thế giới, tình huống khó hiểu này khiến Mạnh Đề không nghĩ ra điều gì, chỉ biết giật nhẹ tay áo Triệu Sơ Niên:

– A, thầy quen à?

– Quen chứ. – Triệu Sơ Niên trả lời: – Con trai của bác gái[6] tôi, Trình Cảnh!

[6] Ở TQ, anh em họ gọi nhau theo tuổi tác, không gọi theo vai vế, mẹ của Trình Cảnh là chị gái cha TSN nhưng Trình Cảnh vẫn gọi TSN là anh

Mạnh Đề mừng rỡ, thấy như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Thảo nào anh đã dự tính trước tất cả mọi việc, thì ra là có người giúp đỡ.

Trình Cảnh là một cậu thanh niên rất nhiệt tình, cùng lắm chỉ lớn hơn cô vài tuổi, việc đầu tiên là đến ôm Triệu Sơ Niên một cái rất khoa trương và nói: “Quả nhiên hai người đã tới!”, sau đó trong lúc Mạnh Đề còn chưa kịp đề phòng hay chuẩn bị gì đã trông thấy trong con người màu xanh thẫm của cậu ta có luồng sáng lóe lên, rồi tiến đến dành cho cô một cái ôm cũng khoa trương tương tự như vậy:

– Bạn là Mạnh Đề? Sơ Niên nói muốn dẫn bạn tới đây, tôi chờ hai người lâu lắm rồi đó!

Cậu ta quả là người niềm nở, Mạnh Đề thực sự bị cái ôm của cậu ta siết chặt đến mức không thở nổi, vất vả lắm mới đẩy được cậu ta ra sau đó mới có thể nói một câu:

– Anh Trình, chào anh!

Nụ cười Trình Cảnh càng đượm hơn, ánh mắt lưu luyến trên người cô không dứt, liên tục gật đầu:

– Lần đầu gặp mặt, chào bạn!

Trong thời gian bị quan sát, Mạnh Đề cũng tranh thủ đánh giá cậu ta, người thanh niên đối diện ăn mặc rất giản dị, cả người bám đầy bụi nhưng gương mặt vẫn trong sáng như vàng dương lúc này, tuy ngũ quan, đường nét đều sắc sảo giống Triệu Sơ Niên nhưng một cảm giác nào đó mách bảo rằng người này hoàn toàn không giống Triệu Sơ Niên, một người dịu dàng như ngọc còn người kia lại chói lóa như đá quý; sống mũi Trình Cảnh rất cao, rất thẳng, đôi đồng tử đen lầy còn xen một chút xanh lam, lúc chuyển tầm nhìn đôi mắt trở nên rực sáng.

Tại một nơi thấm đẫm hơi thở của lịch sử thế này, việc trông thấy một khuôn mặt rõ ràng mang theo hương vị “không phải dân tộc ta” khiến Mạnh Đề cảm thấy tương đối hứng thú. Cô mở to đôi mắt:

– Anh Trình là con lai sao?

Quả nhiên đối với Trình Cảnh, đây là câu hỏi đã từng bị hỏi tới một trăm vạn lần, cậu ta chỉ cười haha:

– Nhận ra rồi à? Một phần tư dòng máu trong người tôi là của Nga.

Chắc chỉ có người mù mới không nhận ra mà thôi, huống hồ nói chuyện nhiều còn có thể phát hiện ra tiếng phở thông của cậu ta không lưu loát lắm, Mạnh Đề nhếch môi, không hỏi thêm gì nữa.

Triệu Sơ Niên vỗ nhẹ bả vai cậu ta:

– Vào nhà trước đi, bọn anh còn chưa ăn gì.

Chương 43: Ngôi Chùa Cổ 2

Sau khi vào nhà Mạnh Đề mới biết lai lịch của khoảnh sân này. Đại thể là được xây dựng vào triều Thanh, khi đó chùa Ứng Sơn đã thất thế nhiều năm, cơ bản không còn ai nhớ tới nữa, một hòa thượng đi ngang qua đây, tình cờ phát hiện ra trong ngôi chùa này có một nơi để ngồi thiền nên đã sống nốt quãng đường còn lại tại nơi này, thế là nơi đây trở thành nơi hóa duyên, tu sửa thành khoảnh sân nhỏ này. Sau khi vị hòa thượng đó qua đời, ngôi chùa này càng không có ai đặt chân đến nữa, mãi đến tận năm ngoải mới có người phát hiện, sau đó đội khảo cổ tới đây.

Còn thân phận của Trình Cảnh nói ra cũng rất phức tạp, cậu ta vốn là du học sinh, về nước học ngành Lịch sử rồi nhanh chóng say mê khảo cổ liền gia nhập đội khảo cổ của trường tới Ứng Thành này. Hiện giờ, mọi người trong đội khảo cổ đã về nhà mừng năm mới, còn cậu ta, lý do một phần vì niềm say mê của mình, một phần vì trong nhà xảy ra chuyện nên không định về nhà; so với việc quay về kỷ túc xá đón năm mới một cách cô đơn quanh quệ thà ở đây với đám văn vật đầy ắp cả căn phòng này còn thích thú hơn... Và lại đám văn vật này cũng cần có người giữ gìn và quản lý.

Trình Cảnh vừa giới thiệu sự hiểu biết của mình về bối cảnh của ngôi chùa và căn phòng này vừa đun nước bằng bếp lò cho hai người họ rửa mặt. Căn phòng vốn không rộng, kê vừa đủ ba chiếc giường, trong phòng đầy ắp những tài liệu lịch sử dày cộm, chật chội đến nỗi e là không đủ chỗ xoay người; ánh sáng phát ra từ chiếc đèn rất yếu nhưng nhiệt độ phát ra từ bếp lò khiến trái tim con người bất giác sinh ra sự ấm áp, rất có cảm giác “Kính song đăng điểm đoan, tăng lò hỏa khí thâm[1]”. Một gương mặt ưa nhìn như vậy xuất hiện trong một căn phòng mà ngay cả viên gạch ở đây cũng đã có bề dày mấy trăm năm lịch sử thật sự khiến người ta sinh ra chút cảm giác “cuộc đời như một vở kịch”.

[1] Câu thơ trong bài “Túc đông lâm tự” của Bạch Cư Dị.

Cậu ta có thể giống như Triệu Luật Hòa và Triệu Sơ Niên ngồi trong một căn phòng ấm áp nhìn hoa bay tuyết lượn ngoài cửa sổ, nhưng Mạnh Đề rất khâm phục bản lĩnh của Trình Cảnh khi cậu ta dám đến nơi rừng thiêng nước độc này chịu khổ như vậy, cậu ta thực sự giống một người Trung Quốc ở đức tính siêng năng, cần cù và chân thành.

Trình Cảnh nhanh chóng nấu xong một nồi mì sợi rồi chia thành ba bát. Khả năng nấu ăn của cậu ta tương đối xuất sắc, Mạnh Đề úp ngược chiếc bát xuống rồi uống thêm một chai nước trà hiệu Mỹ Tư Tư nữa là no căng.

Những văn vật khai quật được trong chùa để ngay cả căn phòng bên cạnh, được đóng những con dấu vuông vuông, tròn tròn giống nhau, công việc trong dịp nghỉ Tết của Trình Cảnh chính là phân loại những văn vật này, chụp lại ảnh và đánh số.

Mạnh Đề không hiểu về nguồn gốc của chúng mà chỉ biết thưởng thức những thứ đồ đặc cổ kính đẹp đẽ này, có những món đồ cực kỳ tinh xảo, chiếc chuông đồng cao ba mươi centimet, trên chiếc chuông màu nâu đậm là thứ ánh sáng như màu của vàng đen, trên bề mặt còn khắc một kiểu chữ trông rất lạ lẫm và phức tạp, có thể phân biệt được một cách rõ ràng.

Triệu Sơ Niên gật đầu nói:

— Đó là chữ Phạn.

Trình Cảnh khen không ngớt lời:

— Đúng là rất đẹp!

— Về đẹp chỉ là thứ yếu. — Triệu Sơ Niên nói: — Sau hơn nghìn năm mà vẫn bóng bẩy như cũ, từ đó đủ hiểu kỹ thuật và trình độ cao đến mức nào!

— Giống như kiếm thời Tần vậy. — Mạnh Đề nói: — Trình độ cao!

Đương nhiên Triệu Sơ Niên hiểu về văn vật nhiều hơn cô, anh tiếp tục trò chuyện về các loại cổ vật với Trình Cảnh, hơi một tí là lấy dẫn chứng này kia, đúng kiểu nói có sách, mách có chứng...

Đôi khi, cô cũng sẽ không chú ý lắm đến câu chuyện mà hai người đang thảo luận, cảm thấy trình độ của Trình Cảnh còn xa lắm mới bằng Triệu Sơ Niên, ngay cả một chút kiến thức giản đơn về cổ vật mà đọc cũng không hiểu lắm, nhưng sự nhiệt tình quả thật rõ như vàng thật.

Họ đứng cạnh cửa sổ nói chuyện, gen của nhà họ Triệu quả là rất tuyệt, đúng là “vui tai đẹp mắt”. Triệu Sơ Niên mỉm cười gương mặt nhìn nghiêng tinh tế như bức tượng điêu khắc được trưng bày trong viện bảo tàng nghệ thuật.

Tiếp đó Trình Cảnh quay lại, vẫy tay với cô:

— Chúng ta đi xem ngôi chùa đi!

Ngôi chùa cổ kính và sâu thẳm, đầy vẻ thần bí và bí ẩn mà người ngoài không thể chạm tới. Một nghìn năm trước, tại đây vang lên tiếng niệm kinh và tiếng chuông đồng, nhưng sau thời chiến loạn chúng không còn vang lên nữa mà đã bị lãng quên trong dòng chảy thời gian. Nhưng những trục gỗ trong đó dù đã trải qua nghìn năm mà vẫn bất diệt, tựa như một loài động vật đang ngủ đông hít thở nhẹ nhàng mà lâu bền, lặng lẽ đứng tại nơi đó. Tất cả các

đi tích cổ kính đều mang một bầu không khí lịch sử nặng nề, đại diện rất cao, rất rộng khiến người ta cảm thấy thời gian như bị kéo dài đến khó tả. Nghìn năm trên nhân gian qua đi vội vàng, chỉ có tại nơi đây thời gian mới bị quên lãng.

Ba người đi hết một vòng, trừ khu nhà sau phòng thiền vì nguy hiểm nên không vào thì tất cả những nơi khác đều đã dạo quanh một lượt.

Nhưng cảm giác thích thú lúc đầu bất giác đã thay đổi, không biết từ lúc nào lại cảm thấy có gì đó không đúng. Phải chăng là kể từ khi trông thấy tảng đá bên dòng suối? Tảng đá màu xanh lục sẫm rất có khả năng thuộc loại đá hoa cương đó giống như một cái thìa khuấy đảo chiếc bánh gato. Tảng đá bị vùi sâu trong bùn, không hề sứt mẻ, cao chừng hai, ba thước, nằm ở giữa hai cây bách cao chọc trời, dòng nước suối trong vắt róc rách chảy bên dưới tảng đá, phần chìm trong nước của tảng đá bị rêu xanh phủ đầy, mềm mại và dài như mái tóc người thiếu nữ, nhẹ nhàng chuyển động trong làn nước.

Cô bước chậm lại, dấn lỗ tai lên bức tường phủ đầy rêu xanh, trong lòng những viên gạch phát ra tiếng nước suối chảy giống như tiếng hô hấp của động vật. Trên viên gạch có những đường vân nhẵn nhụi, có thể nhận ra những hình thú kỳ quái.

Cảm giác quen thuộc cứ như vậy bắt đầu bao phủ dày đặc, giống như một mảng sương mù lớn trên không trung không biết đã tới đây từ khi nào?

Mạnh Đề lắc đầu thật mạnh, nhú mày ngẫm nghĩ một hồi, cảm giác hoang mang càng lớn dần, thậm chí còn thấy bất đầu nóng ruột. Hình như cô đã nghĩ ra điều gì đó nhưng chút đầu mối này như tờ nhện vậy, vừa hiện lên đã biến mất.

Cô lùi lại ngăn ấy bước theo bờ tường. Không cam lòng nên quyết định quay lại!

Sự phiền muộn của cô bị cả hai người phát hiện ra, Triệu Sơ Niên và Trình Cảnh nhìn nhau rồi cùng hỏi cô:

– Sao vậy?

– Em cảm thấy quen thuộc.

Triệu Sơ Niên mỉm cười:

– Em tới đây hồi nào?

– Không phải đã tới... – Mạnh Đề cắn môi, tay chỉ vào tảng đá cách đó không xa: – Em có một chút ấn tượng với tảng đá kia.

Cô nhú mày, quay lại đuổi theo hình ảnh cổ lục tìm trong trí nhớ, cô đột ngột xoay người, quay lại đi về phía ngôi chùa cổ phía sau. Sau khi tuyệt roi, phiến đá đó nhô lên trong con đường rừng trơn trượt và ẩm ướt, cô suýt ngã sấp xuống rồi lại cố đứng lên một cách khó nhọc, bước vào trong khu nhà nguy hiểm và đồ nát đó.

Trong sân có một cây quế rất lớn, không có cành lá, mang về xơ xác, tiêu điều. Ngoài ra còn có một tấm biển cũ kỹ, viết bốn chữ lớn “cổ tự đường tạo”, bên dưới là một đám chữ được viết nhỏ hơn: “Hữu đan quế nhất chu, thử chi sương cốt, duyệt sở bách niên chí hàm phong bính thần, giáp thân trọng tu hậu quế miêu phục sinh, kim cao dĩ ngu xích.”

Khi thấy tấm biển này, cuối cùng Mạnh Đề cũng nhớ ra, đột nhiên xoay người, Triệu Sơ Niên đã mỉm cười đứng ngay sau lưng cô, bình tĩnh như sau con mèo, cô reo lên:

– Em nhớ rồi, trong “Bạch nhạn” từng nhắc đến nơi này.

Cô nói rất to, tiếng vọng quanh quần trong khu rừng, lá cây xào xạc, từng đám tuyết rơi từ trên cao xuống, xuống mặt đất liền bắn tung tóe, hoa tuyết bay bay vừa giống sương mù đang dần tan vừa giống mưa phùn lất phất.

Cảnh đẹp chỉ tồn tại trong khoảnh khắc, Mạnh Đề giương cao máy ảnh trong tay lên, tách tách chụp đủ bốn hướng.

Triệu Sơ Niên mỉm cười:

– Cuối cùng em đã nhớ ra!

– Thì ra thầy đưa em tới đây là vì lý do này. – Mạnh Đề vừa cười vừa cảm thấy ngỡ ngàng: – Sao thầy không nói trước cho em biết?

– Nếu vậy sẽ không còn bất ngờ nữa!

– Giả dụ em không thể phát hiện ra thì sao? Không khéo còn sống mãi trong mơ hồ ấy!

– Chắc chắn em sẽ phát hiện ra!

Mạnh Đề xì một tiếng: – Thầy quá đề cao em rồi!

Triệu Sơ Niên mỉm cười nhưng không nói gì, hai người chỉ cách nhau một khoảng bằng cánh tay, anh liền giơ tay ra, ngón tay ma sát nhẹ nhàng trên mái tóc cô.

Trình Cảnh đứng ở cửa không biết họ đang vui vẻ vì lý do gì đành vỗ tay:

– Thôi nào, hai người ra ngoài trước đã, khu vực này tương đối nguy hiểm, phải hết dịp nghỉ Tết mới có người đến tu sửa, lúc đó hãy quay lại đây!

Sau đó việc quan sát mang một tầng ý nghĩa khác, nếu chỉ có phong cảnh đơn điệu sẽ không đủ sức hấp dẫn nhưng sau khi được tưới đẫm bởi chất văn chương, ngay cả cảnh cây ngọn cỏ cũng được nhuộm một tầng ý nghĩa khác bởi lời văn, đó chính là xem xét cảnh tượng dưới văn chương.

– Em cứ tưởng cảnh tượng trong tác phẩm đó là hư cấu, thực không ngờ là có thật!

– Đều là cảnh thật hết!

– Dạ?

Triệu Sơ Niên bình tĩnh nhìn cô rồi nói:

– Những tác phẩm dưới bút danh Khô Hộc không phải tiểu thuyết mà là tự truyện và là sự thật!

Mạnh Đề lặng lẽ suy ngẫm về một đoạn của tác phẩm trong đầu, dường như đã có thể lý giải điều gì đó, cô tròn mắt, im lặng trong một khoảng thời gian dài, mãi về sau mới hỏi:

– Vậy con sông kia cũng có thật sao?

– Phải. Lát nữa khi xuống núi chúng ta có thể đứng trên núi ngắm nhìn!

Khi xuống núi đã là chiều muộn, họ chào tạm biệt Trình Cảnh sau khi được cậu ta tiễn xuống núi. Triệu Sơ Niên hỏi cậu ta có muốn đi cùng không, cậu ta nghiêm túc lắc đầu.

Ông mặt trời trong một ngày đầy sương mù lộ ra gương mặt thiếu sức sống, nhuộm những đám mây thành thứ màu sắc kỳ lạ, tựa như vẩy mực lên. Quan sát tại vị trí lưng chừng núi, con sông đó rất giống với lời miêu tả trong “Bạch nhạn”, lặng lẽ nằm trong khu vực đồng bằng rộng lớn, trở thành một minh chứng cho sự vĩnh hằng của thế gian.

Xuống núi nhanh hơn lên núi rất nhiều, ô tô đã đợi dưới chân núi, trong xe vô cùng ấm áp.

Mạnh Đề nói:

– Trình Cảnh đúng là người chăm chỉ!

Sau một ngày mệt mỏi trên núi, sự mệt mỏi của Mạnh Đề trào ra như vũ bão sau một cái ngáp, cô rất muốn nói một câu gì đó nhưng Triệu Sơ Niên không cho cô cơ hội lên tiếng, anh vòng tay ôm lấy cô rồi để cô khẽ dựa lên vai mình.

“A Đề, ngủ một lát đi, tới nơi tôi sẽ gọi em!”

Ngủ một lát – đề nghị này quả là tuyệt vời, cô hoàn toàn không có khả năng chống lại sự mê hoặc. Nếu đã thân thiết với Triệu Sơ Niên đến vậy, cô thật sự không cần khách sáo với anh nữa liền nhắm mắt lại, chưa đến hai phút sau tiếng thở đã đều đều phát ra.

Tư thế dựa đầu lên vai người khác thật ra vô cùng khó chịu, Triệu Sơ Niên ôm lấy thắt lưng cô rồi cố gắng hết sức không làm cô giật mình mà đặt cô nằm xuống một cách cân bằng, sau đó đặt nhẹ đầu cô lên đùi mình, anh cầm chiếc áo bành tô đặt bên cạnh phủ kín lên cả cơ thể cô, khi thu bàn tay lại, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lông mi cô rồi cầm sách lên đọc.

Người tài xế ngồi ở hàng ghế trước thấy cảnh đó qua gương chiếu hậu, có chút xúc động nên thở dài.

Triệu Sơ Niên biết người tài xế thật thà này ít nói, ông không phải tuýp người lảm nhảm; đây cũng là nguyên nhân anh muốn thuê người này, tiếng thở dài đó phát ra khiến anh vô cùng bất ngờ, nhướn mày hỏi:

– Chú Uông, vì sao chú thở dài?

Chú Uông lắc đầu rồi nói:

– Thanh niên bây giờ, còn có mấy ai chu đáo cẩn thận với con gái như cháu nữa đâu?

Triệu Sơ Niên cúi xuống nhìn người trong lòng mình, cô hít thở đều đặn, có vẻ như ngủ rất ngon lành. Ánh mặt trời chiều muộn bao phủ gương mặt cô, dưới mí mắt sắp bóng tạo thành một hình bán nguyệt hơi tối. Anh mỉm cười, khom người xuống một cách cẩn thận, hôn lên thái dương cô rồi chăm chú nhìn gương mặt đó mãi, lên tiếng nói rành mạch:

– Cô ấy là em gái duy nhất cũng chính là người thân duy nhất của cháu, cháu không tốt với cô ấy thì tốt với ai bây giờ?

Chương 44: Tạm Biệt 1

Qua năm mới, kỳ nghỉ Tết lập tức dùng tốc độ như bay, nhanh đến mức khó tưởng tượng mà trôi qua.

Mạnh Đề cùng Triệu Sơ Niên đi dạo khắp mọi nơi trong phạm vi bán kính hai trăm kilomet một lượt. Triệu Sơ Niên còn biết chơi và biết chọn địa điểm hơn cả tưởng tượng của Mạnh Đề, thật không biết anh dùng cách nào mà trong một khoảng thời gian ngắn ngủi lại có thể tìm hiểu rõ ràng những thắng cảnh xung quanh Ứng Thành đến thế, có một lần vô tình phát hiện ra trong cặp sách anh luôn mang theo bên mình có vài quyển tạp chí chỉ dẫn du lịch, khi ấy cô mới bừng tỉnh.

Sau trận tuyết của mùa xuân, nơi đâu cũng vắng người mà phong cảnh lại rất đẹp, thảnh thơi Mạnh Đề cũng tìm được cảm giác như đã từng quen thuộc đó, đều là ở những nơi được nhắc tới trong “Bạch nhạn”.

Thời gian của kỳ nghỉ Tết vốn đã không dài, lại sôi nổi như thế hầu như ngày nào cũng có tiết mục mới nên chớp mắt đã đến thời hạn phải quay về trường. Giáo viên thường phải đến báo danh sớm hơn sinh viên nên Triệu Sơ Niên chỉ ở lại Ứng Thành được một tuần đã phải quay về.

Mạnh Đề và Vương Hy Như cố kéo dài thời hạn về trường. Lúc về và lúc tới khác nhau hoàn toàn: lưu luyến không rời, nỗi nhớ nhưng với mọi người và cả sự phiền muộn với học kỳ mới. Trên tàu hỏa cô và Vương Hy Như không hẹn mà cùng than thở khi đang nói chuyện: Lần quay lại trường này cũng là điểm cuối cùng của bốn năm đại học, các bạn cũng như cánh diều vậy đều tự tách khỏi nhau.

Sau khi về trường, một người về nhà một người về ký túc xá. Cô vắng nhà gần một tháng, lớp bụi đã tích dày từ lâu, cho nên phải xắn tay áo, đeo tạp dề, quét dọn trọn một buổi chiều mới có thể tạm thời thở phào nhẹ nhõm. Tiếng nói cười truyền tới từ nhà họ Trịnh tầng dưới, những tiếng đóng mở cửa không ngừng phát ra; khi trông thấy khu nhà giăng đèn kết hoa cô mới nhớ ra hôm nay là Tết Nguyên tiêu mà mỗi năm mới có một lần.

Suốt đường đi không hề cảm thấy cô quạnh, giờ đây mới thấy bốn phía quanh mình lạnh lẽo đến vậy!

Cô cân nhắc một chút rồi quyết định từ bỏ ý định lau cửa sổ, cầm theo rất nhiều đặc sản của Ứng Thành và bước xuống dưới.

Quả nhiên nhà họ Trịnh vô cùng tưng bừng, họ hàng bạn bè tới đông đủ, tiếng nói tiếng nhạc phát ra từ TV trong phòng khách, tiếng chơi mạt chược, dù lớn thế nào vẫn thấy không đủ, tựa như khắp mọi người trên thế giới này trước kia đều thuộc một đại gia đình hạnh phúc tràn đầy. Họ hàng nhà họ hầu hết cô đều biết nhưng cũng chỉ biết mà thôi, họ cười rồi lên tiếng hỏi cô “Tiểu Mạnh tới đây à?” càng khiến cô thu được nhiều sự chú ý.

Mãi lúc đó Trịnh Hiến Văn mới để mắt tới cô, anh dụi dụi mắt rồi ngẩng mặt lên khỏi bàn mạt chược, khoe miệng nhướn lên, ý cười dập dềnh tại đuôi mày:

– Về rồi hả? Về bao giờ đấy?

– Lúc trưa, em quét dọn nhà cửa mất cả buổi chiều.

– Đi đường suôn sẻ chứ?

– Vâng, dù sao cũng là ngồi trên tàu mà, cơ bản em cũng ngủ được một lát. – Khi trả lời Mạnh Đề đồng thời tiến đến gần anh xem bài: – Bác Trịnh, bác Liễu đâu ạ?

Triệu Sơ Niên nhìn cô không chớp mắt, cô có vẻ hơi mệt mỏi sau chuyến đi nhưng gương mặt vẫn sáng ngời, chắc hẳn giống như lời cô đã nói trong điện thoại kỳ nghỉ tết này rất tuyệt vời. Trái tim anh thoáng thoải mái hơn, thuận tay đánh ngay ra quân bài phá thế tự ù của ván bài vừa được chia:

– Mẹ anh làm cơm trong bếp, cha anh ở trường nghiên cứu phương hướng giảng dạy học kỳ mới sắp về rồi!

– Ôi – Mạnh Đề kêu lên: – Anh Hiến Văn đánh nhầm bài rồi, bài anh tự ù mà!

Trịnh Hiến Văn sững sốt, sau đó mới phát hiện ra sự thật quả là như vậy, anh bèn lắc đầu rồi bật cười:

– Hiếm lắm mới thắng được một lần, thế mà lại dễ chiến thắng rơi vào tay người khác!

Trịnh Nhượng Thanh ngồi ở bên còn lại cạnh anh, vẻ mặt tương đối bất mãn:

– Anh à, em không thể giả câm được nữa, trình độ của anh thật sự quá kém, anh chẳng thể nào thoát khỏi việc mất tiền đâu!

– Đừng nói vậy chứ Tiểu Thanh. Hiến Văn là người có kiếm được nhiều tiền nhất trong số chúng ta, nó không bỏ tiền chẳng lẽ lại để những người lớn như chúng ta mất tiền sao? Nói thật, hôm nay chính là ngày di đến kiếm tiền của nó đấy! – Tiếng nói vừa dứt thì đi út ngồi đối diện Trịnh Hiến Văn đã nhanh tay đẩy toàn bộ bài mình xuống, động tác vô cùng thành thạo, rõ ràng bà rất hài lòng với vận may của mình: – Mọi người thua rồi!

– Di út may mắn quá, cháu thật sự không thể không phục! – Trịnh Hiến Văn mỉm cười rồi đứng lên lấy ví tiền đặt vào tay Trịnh Nhượng Thanh: – Em tới đánh giúp anh đi!

Trịnh Nhượng Thanh cũng nghe theo lời anh nhưng vẫn bủn rủn, xua xua tay với Mạnh Đề, nhìn cô cười với vẻ đùa cợt:

– A Đề, may mà em đến!

Trịnh Hiến Văn cười dùng tay gõ lên trán em gái một cái rồi kéo Mạnh Đề tới ngồi xuống ghế sofa, bắt đầu hỏi tường tận về kỳ nghỉ Tết của cô, cụ thể như thế nào, sự lo lắng của anh dễ dàng bộc lộ qua giọng nói. Tâm trạng Mạnh Đề rất tốt, vội vàng buông những đặc sản của Ứng Thành mà mình vẫn ôm trong lòng ra, cười tủm tỉm kể lại mọi chuyện, duy chỉ không kể đến tuần lễ mà Triệu Sơ Niên đến thăm cô.

– Tồn công anh lo cho em, thì ra em chơi vui như vậy! – Trịnh Hiến Văn nghe xong liền buông kết luận một cách vô thưởng vô phạt như vậy.

– Em cũng đâu còn là đứa trẻ nữa! – Mạnh Đề cười: – Nhưng đúng là chơi rất vui, nhất là ngôi chùa cổ ở Ứng Thành, cao lớn, hùng vĩ, kết cấu của một nghìn năm trước mà vẫn tồn tại đến tận ngày nay, được dựng từ gỗ nguyên chất, ngay cả một cây đinh cũng không thấy, đẹp vô cùng!

– Hồi học kiến trúc anh đã trông thấy tin tức về ngôi chùa đó rồi, nhưng vì đó chỉ là một mẫu tin nhỏ nên không để tâm!

– Nhất định là như thế! – Mạnh Đề nói: – Lúc đó em đã nghĩ nếu anh Hiến Văn ở đó, khẳng định sẽ rất nhiều cảm xúc!

– Ủ. – Trịnh Hiến Văn gật đầu: – Khi nào rảnh rồi tới đó xem sao!

Bàn mặt chực bên cạnh ồn ào, tiếng cười ha ha phát ra liên tục, nghe lảng máng hình như là Trịnh Nhượng Thanh không cẩn thận làm loạn ô long, phát thừa bài; cuộc nói chuyện của hai người bị gián đoạn, đợi đến khi yên tĩnh một chút Mạnh Đề mới đứng dậy chào tạm biệt.

Trịnh Hiến Văn không ngờ gần đến giờ ăn rồi mà cô còn định đi, ngớ ngàng:

– Em lại định chạy đi đâu? Tối nay ở lại ăn cơm đi, hôm nay là Tết Nguyên Tiêu đấy!

Mạnh Đề lắc đầu:

– Không được, em đã hẹn các bạn rồi!

Trịnh Hiến Văn bắt đầu đi:

– Vương Hy Như? Hai người dính lấy nhau suốt một kỳ nghỉ vẫn chưa đủ?

– Không chỉ mình cô ấy, còn các bạn trong khoa nữa, đầu tháng bảy chúng em tốt nghiệp rồi. Chẳng mấy khi như dịp Tết Nguyên Tiêu năm nay tất cả mọi người đều ở trường, cho nên muốn tụ tập một buổi.

– Bây giờ muốn ăn với em bữa cơm cũng khó khăn nhường này, em lớn thật rồi! – Trịnh Hiến Văn cuối cùng lắc đầu từ bỏ: – Đi đi.

Cô chờ đợi hai chữ này mà thôi, Mạnh Đề như lấy được lệnh miễn chết, chào hỏi một lượt tất cả mọi người trong nhà rồi mới đi, đạp xe tới ký túc xá nữ.

Tết Nguyên Tiêu năm nay tới muộn, cuối tháng Hai – đầu tháng Ba mới chậm chạp nghênh giá, thời tiết không còn rét buốt như mùa đông, chồi non xanh mơn mơn cũng nhú khỏi cành cây sau đợt ngủ đông.

Buổi tối đang lúc ăn cơm với Vương Hy Như, cô buột miệng than thở một câu:

– Haiz, có đông họ hàng thật tốt, nhà cậu, nhà anh Hiến Văn đều như vậy, cả nhà cùng tụ tập một lúc thật ồn ào náo nhiệt!

– Cũng được, nhưng đôi khi cũng phiền phức! – Vương Hy Như nói rất thật: – Chuyện phiền phức nhà tớ cũng nhiều lắm.

– Tóm lại còn tốt hơn nhà tớ. Nhà tớ không có họ hàng thân thích gì, có một bà cô đã qua đời từ trước khi tớ biết nhận thức mất rồi!

Chuyện này Vương Hy Như chưa từng nghe bao giờ:

– Há? Thật không?

– Thật. Hình như là chết bệnh, bị máu trắng thì phải, tóm lại là tớ không nhớ gì hết! – Mạnh Đề buông đũa xuống, chống tay lên má ngẫm nghĩ rồi kể lại: – Ông nội và bà nội tớ là anh em họ, tính ra cũng là kết hôn cận huyết, cho nên khi sinh con gặp phải không ít vấn đề, rất có khả năng bị bệnh di truyền!

Vương Hy Như trừng mắt:

– Há? Thế còn cậu?

– Tớ không sao! – Mạnh Đề thấy bạn lo lắng đành vỗ vai trấn an: – Cha mẹ đưa tớ đi kiểm tra hai lần rồi. Tớ rất khỏe, không thể bị bệnh di truyền gì

được, ừm, anh tớ cũng thế. Dù gì chúng tớ cũng là đời thứ ba rồi, hẳn là không có vấn đề gì.

– Thế thì tốt. – Vương Hy Như thở phào: – Tớ cũng không phải lo lắng nữa.

Trong lúc đùa giỡn hai người ngó ra ngoài qua cửa sổ của căng tin, mặt trăng tròn trịa chiếu sáng trên bầu trời đen sẫm. Ánh trăng bàng bạc, lặng lẽ chiếu xuống mặt đất.

Vương Hy Như nói:

– Mai phải đi học rồi!

Mạnh Đề nói:

– Ừm.

Hai người không nói thêm gì nữa. Nói một cách khác, thời gian hai người còn ở cạnh nhau chỉ còn nửa năm cuối cùng... Không, chỉ còn bốn tháng thôi.

Nghi Tết là thời gian nghỉ ngơi thoải mái. Khi đã bắt đầu đi học tự nhiên cũng sẽ bận rộn hơn, hai người đều đi theo Tổng Hán Chương làm luận văn tốt nghiệp, không dễ kiếm được hai cô sinh viên vừa ngoan ngoãn vừa giỏi giang như vậy, nên nhiệm vụ của thầy còn nặng nề hơn cả trò, việc tìm đề tài cũng không đơn giản. Vương Hy Như còn bận hơn một chút, phải nhanh chóng xin chữ ký xác nhận, chuẩn bị tài liệu, v.v, mọi việc trôi đi theo tuần tự và ổn định, mấy tuần lễ qua đi một cách chóng vánh, giống như thời gian tồn tại của mùa xuân trong năm vậy.

Dĩ nhiên, tin tốt nhất chậm rãi đến vào một sáng sớm của trung tuần tháng ba.

Mạnh Đề ôm chăn vẫn chưa tỉnh ngủ thì đã bị điện thoại ở đầu giường đánh thức; người mới sáng sớm đã gọi điện nếu không phải cha mẹ và anh trai thì cơ bản chẳng còn ai khác.

Người gọi tới là mẹ cô, cô giáo Trương Dư Hòa xưa nay luôn rất hiền dịu, đến nói năng cũng nhỏ nhẹ mà giờ đây lại rất kích động:

– Tiểu Đề, chị dâu con sinh con trai rồi!

– Con được làm cô rồi? – Suy nghĩ này chui vào đầu Mạnh Đề, cô phản khởi “Woa” một tiếng, con buồn ngủ hoàn toàn biến mất: – À, nặng bao nhiêu cân? Mẹ tròn con vuông chứ ạ?

Ở đầu dây bên kia, Trương Dư Hòa kể rất chi tiết, rõ ràng là rất phấn khởi. Nhưng điều đó là dễ hiểu, dù sao lúc mới đầu còn có ý định phá bỏ vì vị trí bào thai không tốt, giờ đây lại sinh được một cậu bé khỏe mạnh, quả là một chuyện đáng mừng. Chuyện đáng tiếc nhất là chị dâu Không Văn Quân của Mạnh Đề sinh xong cơ thể rất yếu, cho nên hai bậc phụ huynh vẫn phải ở lại Mỹ nửa năm nữa, chờ chị bồi bổ sức khỏe tốt đã.

Mạnh Đề cảm điện thoại, nhào tới bật vội máy tính lên:

– Mẹ, con cũng muốn trông thấy cháu trai. Mẹ mở máy tính đi, quay video cho con xem với.

– Tiểu Đề, con đừng nóng vội như thế, đứa bé vẫn đang ở bệnh viện, mẹ chỉ về nấu cơm thôi. – Nụ cười của Trương Dư Hòa, cô ở đầu dây bên này cũng cảm nhận được, Mạnh Đề dường như trông thấy gương mặt với nụ cười ấm áp của mẹ: – Định nói với con chuyện này. Các con năm thứ tư cũng không phải đi học nhiều nữa, thầy hướng dẫn luận văn của con là Tổng Hán Chương hả? Nói với ông ấy xin nghỉ vài ngày tới đây chơi được không?

Đây là một ý kiến rất hay ho, cô đã có hộ chiếu nhưng làm visa thăm thân nhân cũng mất khoảng hai tuần, Mạnh Đề bắt đầu suy tính đến khả năng sang Mỹ.

– Nhà anh con rất rộng, ở luôn đây cũng được. – Trương Dư Hòa nói: – Tiểu Đề, cha mẹ đã nửa năm không gặp con cũng rất nhớ con. Lớn bằng đấy nhưng chưa bao giờ con rời khỏi cha mẹ quá mười ngày!

Hốc mắt Mạnh Đề cay cay:

– Con cũng rất nhớ mọi người!

– Vậy cứ sang đây đi!

Ngay ngày hôm đó cô đề cập chuyện xin nghỉ với Tổng Hán Chương, Tổng Hán Chương ngờ ngàng hồi lâu rồi mới nói:

– Ồ, Mạnh Trung đã làm cha rồi sao? Đi đi, về sớm một chút là được!

Nhưng quá trình làm visa thăm thân nhân rất thuận lợi, những ngày sau đó cô đều chìm trong sung sướng, cả người sáng sủa rực rỡ như thời tiết của hiện tại. Lúc gặp Triệu Sơ Niên, anh nói:

– Mấy chữ “Hón hờ ra mặt” dùng để hình dung em quả là chính xác. Hình như tôi rất ít khi thấy em vui vẻ như vậy!

– Đó là anh ruột em mà! – Mạnh Đề cực kỳ vui sướng: – Khác hẳn những người khác!

– Ủ. – Triệu Sơ Niên mỉm cười: – Đích thực là anh ruột.

Từ khi bắt đầu học kỳ mới quan hệ giữa họ tốt hơn trước đây một chút, tuy Mạnh Đề không còn học môn tự chọn của anh nữa nhưng cơ hội gặp nhau trái lại còn nhiều hơn cả khi học anh, hầu như ngày nào cũng gặp nhau hai lần, ăn cơm, nói chuyện, v.v. Cuối tuần, hai người tương đối nhàn rỗi, thỉnh thoảng cùng đến hiệu sách tìm sách, mua sách cũng là một thú vui.

Tiếp xúc càng nhiều càng hiểu rõ hơn về người này. Triệu Sơ Niên lúc nào cũng đối với cô ấm áp như mùa xuân, khả năng che giấu cảm xúc cực tốt, Mạnh Đề luôn mơ hồ cảm nhận được dưới ngôn ngữ của anh luôn tồn tại một chút cảm giác buồn bã mà anh không muốn cho ai biết, cô đành phải an ủi anh:

– Thầy Triệu, nếu thầy cũng có thể giống anh trai em, kết hôn sinh con. . .

Những lời tiếp đó như bị tắc nghẽn trong cổ họng, chợt cảm thấy rất khó chịu, bèn cần môi kiên trì nói tiếp:

– Em. . . Em cũng. . .

May mà Triệu Sơ Niên không chú ý đến sự run rẩy trong giọng nói của cô, chỉ ngoảnh mặt sang mỉm cười với cô rất dịu dàng:

– Hôm nay chúng ta đừng đi mua sách nữa. Nếu đã lên chức cô thì phải tặng quà chứ!

Mạnh Đề nhướn mày cười:

– Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Thật Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.